

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The image is a dark, atmospheric composition. A large, metallic axe with a wooden handle is positioned diagonally across the upper right. The axe head is covered in blood, and the handle has several blood smears. In the lower left, a pair of metal handcuffs is visible. The background is a dark, cracked surface, possibly wood or stone, with numerous blood splatters and streaks. The title 'Till Death' is written in a large, ornate, gothic-style font in the center. The word 'Till' is on the top line, and 'Death' is on the bottom line. The letters are metallic and have a weathered appearance. The overall color palette is dominated by dark reds, blacks, and greys, creating a sense of horror and violence.

Till Death

JODIE KING

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

OYUN LİSTESİ

Figure You Out - VIOLA Feeding
The Gods - Wind Walkers
Sleepyhead - Jütler
The Fight Within - Memphis May Fire
Awaken - Breaking Benjamin
Beni Cennete Geri Götür - Uyku Simgesi
Serpintisi - Uyku Teorisi
DARKSide - Bring Me The Horizon Watch
The World Burn - Falling In Reverse
Can You Feel My Heart - Bring Me The Horizon Crawling
- Linkin Park
Bad For Me - VIOLA
Unsteady - X Ambassadors
Empty - Letdown.
Can I - Drake Let
You Down - NF
Hata - NF Hangfire -
Wind Walkers

Görünmeyen yaralar ve dile getirilmeyen acılar taşıyan erkekler için bu, gücünüze adanmış bir armağandır.

Karanlığın derinliklerinde bile görünmez olmadığınızı hatırlatan bir hatırlatma.

Görüldünüz.

Seviliyorsun.

Ve her şeyden önce, sen layıksın-
iyileşmenin, umudun, yeni bir başlangıcın.

- Jodie King

Bu sayfaları çevirirken lanet parmaklarını ıslatmaktan korkmayan okuyucuya,
(Pis, .)

iğrenç sarmalanmış korku için can atan, (Bu yüzden
gerçekten buradasınız, değil mi?)

Zevkle çarpıtılmış acı ve güzelce çözülmüş bir zihnin baştan çıkarıcı kaosu
çözülüyor.

Kovaladığımız gölgelere, hissettiğimiz iyileşmeye ve sevmekten başka bir
şey yapamadığımız ahlaken kara ruhlara içelim.

Karanlıkta eğlenmeye devam edin krallarım
ve kraliçelerim.

Bu mutlak katliam sizin için yazıldı.

Tetikleyici ve İçerik Uyarıları

Elli bir tetikleyici uyarının tam listesi için lütfen web siteme ynlendirileceğiniz bu QR kodunu tarayın -

Yazarların Notu: Bu uyarılar tüm çıplaklığıyla ; bu kitabı okuyup artık sizin seiminizdir. Lütfen her bir uyarıyı ciddiye alın ve ötesine geçin. Akıl sağlığınız önemlidir.

PROLOGUE

TY

On Üç Yaşında

Aile konağımızın loş koridorunda yavaşça ilerliyorum, etrafımda uzun ve sessiz bir şekilde uzanıyor. Annemle babamın yatak odasına yaklaşırken çıplak ayaklarım mermer zeminde hiç ses çıkarmıyor. İki elimde taşıdığım baltanın ne kadar ağır olduğunu hissediyorum. Bu babamın baltası. Ama bu gece başka bir şey var.

O öldü. Bu düşünce her gece olduğu gibi zihnimde dönüp duruyor ve beni deli ediyor. *Beni ya da bir başkasını öldürmeden önce ölmeliler.*

Yatak odalarının çift kapısı ardına kadar açık, odanın büyüklüğünü gösteriyor. Ortada kocaman bir yatak var ve kapı aralığından babamın horultularını duyabiliyorum; derin ve gürültülü. Parmaklarım baltanın sapını sıkıyor, içeri girerken parmak eklemlerim beyazlaşıyor, kürk halı ayak parmaklarımın arasına sürtünüyor.

Yatağın babamın tarafına doğru yaklaşıyorum. Yüzü gevşek, huzurlu, hayatım boyunca gördüğüm adamdan neredeyse farksız - öfkeli, kötü, zalim. Vücudumda bir gerginlik oluşuyor ve ona baktıkça ağrıyor. Göğsü sürekli inip kalkıyor, ona ne yapmak üzere olduğumdan tamamen habersiz.

Kaldırmak için mücadele ederken balta ellerimde çok ağır geliyor ve başımın üzerine kaldırıyorum. Kendimi hazırlayıp havayı içime çekerken nefesim titriyor. Kavrayışımı değiştiriyorum, hızla nefes alıyorum, boğazına odaklanıyorum, bu canavarı sonsuza dek susturacak savunmasız deri çizgisine

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuzgun

Sacred Heights Akıl Hastanesi. İsmi kendisi bile tedirgin edici bir his taşıyor. 1712 yılında kurulan bu tımarhane, Morbid Crypt adlı küçük bir kasabada yüzyıllardır ayakta. Burası sıradan bir akıl hastanesi değil; suçlu delileri barındıran bir enstitü, en karanlık zihinlerin çürümek için gittiği türden bir yer ve şimdi, önümüzdeki ay boyunca burada çalışacağım.

Bir öğrenci terapist olarak orada staj yapma fırsatını kaçırmadım. Özgeçmişimde Sacred Heights'ın bulunması, gelecek yıl eğitimimi tamamladığımda ruh sağlığı alanında kariyer yapmak için altın bir bilet sayılır. Yine de gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Yüzyıllarca delilikle yoğrulmuş bir tarihe sahip bir yere girme düşüncesi... insana bir şeyler hissettiriyor. Ama her halükarda kararlıyım.

Şehirden dört saat uzaklıkta, akıl hastanesinden çok da uzak olmayan küçük bir ev kiraladım. Burası ıssız bir yer, ormanlık alan ve dağınık evlerle çevrili, ama değil. Zaten evde beni bekleyen kimse yok, babam üç yıl önce öldüğünden beri yok. O zamandan beri yalnızım. Son üç aydır benimle birlikte olan ve bu yolculukta da benimle birlikte olan yavru kedim Midnight dışında.

Dün gece ilk kez orada kaldık ve mutlak bir çöplük olduğunu söylemek yetersiz kalır; yer içten dışa doğru parçalanıyordu. Ev sahibi beni kirletti; reklamını yaptığı gibi bir şey değildi. İçeri girer girmez oradan ayrılmaya çok yaklaşmıştım ama ne yazık ki bu kasabanın sunabileceği pek bir şey olmadığı için şehir içinde ve dışında seyahat etmeden tek seçenek buydu. Bu sabah uyanıp yola çıktığımda, dün gece fark etmediğim bir şey fark ettim çünkü geldiğimde hava kararmıştı; evin tam karşısında bir mezarlık vardı ve bu küçük kasabanın tüm ürkütücü havasını oluşturunuyordu ama ben ve Midnight buna katlandık. Bunu atlatmamız gerekecek.

Babam hep şöyle derdi: "Raven, hayatta güzel şeyler istiyorsan, onlar için kışını yırtarak çalışmalısın. Sadece devam etmelisin."

O zamanlar, bir aylığına eyaletin öbür ucuna taşınacağımı, tuhaf bir kasabada kalacağımı ve delilerin aklını çelmeye çalışan bir sistemin içine dalacağımı bilmiyorduk. Sık sık onun seçimlerim hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Muhtemelen ya bunu yaptığım için aklımı kaçırdığımı söyler, beni bundan vazgeçirmeye çalışır ya da böyle bir meydan okumaya kalkıştığım için benim bir baş belası olduğumu söylerdi. Onu tanıyorum, her iki şekilde de olabilirdi.

Babam öldüğünde içimdeki her şey paramparça oldu ama bu sadece ölüm değildi, ölümün gerçekleşme şekliydi. Babam kendi canına kıydı. Bir an buradaydı, tüm dünyamdı ve bir an sonra gitmişti, taşıdığını bile bilmediğim bir karanlık tarafından yutulmuştu. Yaşadığım şoku hatırlıyorum, bir gelgit dalgası gibi beni içine çekip sürüklemişti.

Kendime sürekli neden görmediğimi sorup durdum. Neden acısını fark etmedim? Neden bir şey yapmadım? Neden bana söylemedi? Yanlış bir şey mi yaptım? Beni içine hapsedebileceğini hissetmedi mi?

Bu darbe beni kendimden uzaklaştırdı; yemek yemedim, uyumadım, sosyalleşmedim. Zihnim suçluluk ve keder tarafından tüketildi, her konuşmayı, kaçırılan her işareti yeniden oynattı. Uzun bir süre onu takip etmeyi düşündüm. Her şeye bir son vermeyi ve acıdan kurtulmayı. Bu kadar yalnız hissetmek, kimsenin beni anlayamayacağını ya da bu durumdan kurtaramayacağını düşünmek dehşet vericiydi. Dünya boş, içi boş bir kabuk gibi geliyordu ve karanlıktan çıkabileceğimi hiç sanmıyordum.

Ama bir şekilde yaptım.

Hepsi bir anda olmadı ve mükemmel değilim, asla da olmayacağım ama daha iyiyim. Keder geçmez ama değişir. Taşıdığım bir şey haline geldi, benimle birlikte yürüyen bir gölge, ama yanında yaşamayı öğrendiğim bir gölge. Ve bu öğrenme sürecinde bir şeyin farkına vardım. Eğer kendi karanlığımın derinliklerinde hayatta kalabilirsem, belki başkalarının da kendi karanlıklarında hayatta kalmalarına yardımcı olabilirdim. Belki de babam gibi başkalarının saklamak için çok uğraştığı gizli acıyı gören kişi ben olabilirdim.

Belki *seni görüyorum* diyen bir ses olabilirdim ya da bir kişi için ışık olabilirdim. Eğer onlara devam etmeleri için bir sebep verebilirim

O zaman belki de tüm bunlar -kederim, mücadelelerim, suçluluk duygum- bir anlam ifade ediyordu. Terapist olmak aslında sadece bir kariyer seçimi değildi; kendi acılarımdan doğan bir çağrıydı. O boşluğa düşmenin, kimsenin anlayamayacağını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

İşte buradayım. Karanlığın en karanlığını üstlenmeye ve umarım deliliğin en kasvetli derinliklerini anlamaya hazırım.

Huzursuz bir gece uykusundan sonra, ilk günümde önce iki fincan acı sade kahve içerek biraz enerji kazanmayı umarak kendimi yataktan erken kaldırdım. Midem protesto edercesine guruldadı; yemek yememiştim ama eve dönerken market alışverişi yapmak için durmayı aklıma not ettim - bugün hayatta kalacağımı varsayarak.

Bu kadar az zamanda elimden geldiğince oturma odasını temizledim, Midnight'ın kaçmaması için kapıları kapattım ve onu gün boyunca güvende olacağı bir odada bıraktım.

Sürmeye devam ettikçe, yol daha uzak bir hal alıyor, sık ormanların arasından geçip tepelere doğru tırmanıyor. Sonra, bulanık görüşüm sayesinde, ileride beliren bir şeye gözüm takılıyor ve bunu anlamlandırıdığım anda nefesim kesiliyor.

burası: *Sacred Heights Tımarhanesi*.

Şık ya da modern değil - hayır, bu bir korku filminden çıkmış gibi. Taş cephesi karanlık ve çarpıcı, dar, parmaklıklı pencereleri var. Binanın kendisi devasa, iki yanında kanatlarla yayılıyor. Mimari gotik, bazı yerlerde yıkılıyor, çatının köşelerinden çarpık gargoyller görünüyor. Kıvrımlı sarmaşıklar yanlardan tırmanarak dış cepheyi boğuyor ve solgun sabah ışığında bile tüm yapı gölgeyle örtülüyor.

Önümdeki demir kapılar da bir o kadar uğursuz, uzun ve tepelerinde tehditkâr bir şekilde uzanan dikenli teller var. Kapıya yanaşıyorum ve dahili telefon düğmesine basmak için camımı indiriyorum. Yanıt beklerken, içimde giderek büyüyen bir korkunun yerleşmesine engel olamıyorum.

Sacred Heights standart bir akıl hastanesinden çok maksimum güvenli bir hapishaneye benziyor. Ve işte buradayım, doğruca içine girmek üzereyim.

Ama kendime en başta neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Bu sadece babamla ilgili değil, her ne kadar tetikleyici bir nokta olsa da. Ben her zaman

İnsan zihninin karmaşıklığı - ruh sağlığının deneyimlerimiz boyunca kendini nasıl ördüğü ve onları benzersiz bir şekilde bize ait bir şeye nasıl şekillendirdiği. Beni en çok büyüleyen şey, hepimizin sahip olduğu o gizli köşe, zihnimizde kimsenin asla ulaşamayacağı veya gerçekten anlayamayacağı o gizli yer. Orası sadece bize ait ve bu sorun değil.

Yine de, insanları nazikçe toplumun özenle inşa ettiği normallik versiyonuna geri döndürmem gereken bir kariyer seçmiş olmam garip. Bu ironi benim için kayıp değil.

Ama normallik nedir?

Benim gözümden hepimiz benzersiz bir şekilde yaşama hakkına sahibiz, ancak farklı olmak ile ister fiziksel ister zihinsel olsun, başkalarına zarar vermek istemenize neden olan daha karanlık içgüdülere sahip olmak arasında ince bir çizgi var. Bu, birinin zihninde sadece hayal gücü ya da fantezinin değil, gerçek hayatta nefret, intikam ve hatta şiddetin olduğu bir noktadır ve işte bu noktada yardımcı olmak istediğimi hissediyorum.

Toplum, itaat etmeyenleri susturma eğilimindedir; herkesi, farklı olan insanların bastırıldığı ya da olmadıkları bir şeymiş gibi davranmak zorunda kaldıkları aynı mükemmel balonun içine zorlar. İtaati ve katı kuralları emreden bir sistem yarattık. Ve eğer biri çizgiye uymazsa? Deli ya da daha kötüsü olarak etiketleniyorlar.

Mücadele edenlerle empati kuruyorum. Kabuslarında ne kadar uzun süre kaybolmuş olurlarsa olsunlar, birinin eylemlerinin ardında her zaman bir neden, acılarının ardında bir sebep vardır. Kimsenin kötü niyetli doğduğuna inanmıyorum; içlerindeki bir şeyin yol boyunca kırıldığına veya tüketildiğine inanıyorum.

Dahili telefonun diğer tarafındaki kadına adımı ve burada bulunma nedenimi söyledikten sonra kapılar nihayet gıcırdayarak açılıyor. Yavaşça içeri giriyorum, uzun bir araba yoluna çıkarken lastiklerim altındaki kayalık çakılları çatırdatıyor.

Kenara çekip motoru durdurduğumda, uzanıp çantamın sapını tutuyorum ve sonra arabadan iniyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken, rüzgâr uzun kızıl saçlarımın arasından geçerek kulaklarıma ürpertici fısıltılar taşıyor. Etrafa bir göz atıyorum, arazide köşelerde duran birkaç silahlı polisi fark ediyorum. Derin bir nefes alıp kendimi hazırladıktan sonra yavaş adımlarla tımarhanenin yüksek meşe kapılı girişine doğru ilerliyorum.

Yaklaştığımda kapı beklenmedik bir şekilde gıcırdayarak açılıyor ve siyah pantolon üzerine beyaz bir gömlek giymiş, kır saçlı ve kirli sakallı yaşlı bir beyefendi ortaya çıkıyor. Sıcak, dostça gülümsemesi ürkütücü binanın fonunda yersiz hissettiriyor. Önünde duruyorum ve elini uzatıyor, ben de kabul ediyorum.

"Sen Raven Tate olmalısın," diyor, gözleri yumuşamadan önce kısa bir süre beni inceliyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum. "Peki ya sen?"

"Dr. Moss. Telefonda konuşmuştuk," diye başını sallayarak cevap veriyor. "Sonunda sizinle tanışmak güzel. Sacred Heights Akıl Hastanesi'ne hoş geldiniz."

Ses tonu misafirperver, ama sözlerinin altında yatan bir ağırlık var, girmek üzere olduğum yerin ciddiyetini ince bir şekilde hatırlatıyor. Kenara çekiliyor, koluyla önce benim girmemi işaret ediyor, ben de yanından geçip gidiyorum.

Kapı yankılanan bir gümbürtüyle arkamızdan kapanırken, çevreyi inceliyorum. İçerisi beklediğimden çok daha sade, neredeyse klinik, ama unutulmaz bir çekiciliği var. Yüksek tonozlu tavanlar başımın üzerinde yükseliyor. Beyaz duvarlarda koyu renkli, eski ahşap paneller sıralanıyor, kenarları zamanla aşınmış ve yıpranmış.

Hava ağır bir dezenfektan kokuyor, ancak bunun altında başka bir koku yatıyor - belli belirsiz ama açık. Metalik bir ipucu, eski kan ya da paslanmış metal gibi.

Önümde uzun, dar bir koridor uzanıyor ve duvarlar boyunca düzgün sıralar halinde antika tablolar asılı, her biri asık suratlı kişileri gösteriyor, muhtemelen eski hastalar, gözleri bana sabitlenmiş, her hareketimi izliyorlar.

Dr. Moss her şeyi anlamamı izliyor, değişmeyen gülümsemesi buranın kasvetinin tam tersi.

"Oldukça güzel bir yer, değil mi?" diye mırıldanıyor usulca, sanki içimde kıpırdanan rahatsızlığı hissedebiliyormuş gibi. "İlk başta oldukça bunaltıcı olabilir, ama alışacaksın."

Ona bakıyorum, bunun sadece ilk günüm olduğunu biliyorum ve tedirginliğe rağmen haklı.

"Demek Boston'dansın ve bu kadar yolu geldin?" Koridorda yavaşça ilerlerken Dr. Moss soruyor.

Gülümsüyorum ve hafifçe başımı sallıyorum. "Bu doğru. Bu fırsatı kaçıramazdım. SHA ve burada hastalara ne kadar iyi davranıldığı hakkında harika şeyler duydum."

Gülümsememe karşılık veriyor, ancak koyu renk gözlerinde bir şey titreşiyor - belki gurur, belki de daha derin, daha temkinli bir şey. Ofisi olduğunu tahmin ettiğim yere girdiğimizde kapıyı yavaşça arkamızdan kapatıyor.

"Lütfen oturun Bayan Tate," diyerek devasa meşe masasının önündeki sandalyeyi işaret .

Karşısına yerleşiyorum, zengin deri altımda usulca gıcırıyor. Ofisi büyük, raflar tıbbi metinler, dergiler ve dosya dolaplarıyla dolu. Dr. Moss diğer taraftaki koltuğuna oturuyor ve dirseklerini masaya dayıyor.

"Oldukça uzun bir yolculuk olmuş olmalı," diye devam ediyor. "Morbidity Crypt'te mi kalıyorsunuz?"

Evrak çantamı yanımda yere bırakırken başımı sallıyorum. "Evet, önümüzdeki ay için kiralık bir yer buldum. Yakınlarda mı oturuyorsun?"

Başını sallıyor, hafifçe kıkırıyor. "Hayır, yaklaşık bir saat uzaklıkta yaşıyorum. Her gün buraya geliyorum ve yıllardır da geliyorum."

Kibar bir gülümseme sunuyorum ve beni incelemeye devam etmeden önce boğazını temizliyor, "Demek öğrenci terapistisiniz?" diye soruyor. "Belgelerini inceledim ve senin yaşında biri için mükemmel bir iş çıkardığını söylemeliyim. İşler bundan sonra daha da iyiye gidebilir."

Gözlerim yumuşadı. "Çok teşekkür ederim, Dr. Moss. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Arkasına yaslanıp ellerini önündeki masanın üzerinde birleştiriyor, gözlerinde belli belirsiz bir gurur var. "Pekâlâ. İstendiği gibi enstitünün tarihini araştırdınız mı? Ve burada ne tür hastalara baktığınızı anladınız mı?"

Cevap vermeden önce kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, gayet iyi biliyorum. Sacred Heights'ın tarihi hakkında kapsamlı bir araştırma yaptım."

"Güzel," diye yanıtlıyor başını sertçe sallayarak. "Zemin kattan başlamanın ve zamanla yükselmenin adil olacağına inanıyorum."

Kaşlarımı hafifçe çatıyorum, 'yükselmek' deyince aklımdan bir belirsizlik geçiyor. Fark ediyor ve öne doğru eğiliyor, sesi daha yumuşak, güven verici bir ton alıyor.

"Lütfen beni affedin. Buradaki iç yöntemimize aşına değilsiniz."

Sanki tüm tesisi havada haritalandırıyormuş gibi önce tavanı, sonra da aşağı doğru işaret ediyor. "Burada katlar var. En alt kattaki hastalar yakında taburcu olacaklar. İnanılmaz bir ilerleme kaydettiler ve topluma yeniden katılmaya hazırlanıyorlar."

Yavaşça başımı sallıyorum, o devam ederken dikkatle dinliyorum. "Ortadakiler," diyor, ifadesi biraz koyulaşarak, "büyüme gösteriyorlar, ama henüz tam olarak o noktada değiller. Daha fazla zamana ihtiyaçları var. Daha fazla terapiye. Daha fazla ilaç."

En üst katı açıklarken bakışları keskinleşiyor. "Ve tabii ki en üst kat en ağır akıl hastalarının kaldığı yerdir. En çok ilgiye, en çok bakıma ihtiyaç duyanlar onlar. Ne kadar ilerleme kaydederlerse, onları o kadar aşağı indiriyoruz. İyileşmiş bireyler olarak dünyayla yüzleşmeye hazır olana kadar adım adım ilerleyen bir süreç bu."

Söylediklerini düşünürken dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşuyor. "Bence burada harika bir sisteminiz var, Dr. Moss. Sabır gösteriyor... Karanlıklarından ne kadar aşağıya inerlerse, kapıdan geçip ışığa doğru yürümeye o kadar yaklaşıyorlar."

Dr. Moss'un yüzü geniş bir gülümsemeyeyle aydınlanıyor, açıkça anladığımdan memnun ve beni işaret ediyor. "Kesinlikle doğru, Raven. Anladın."

Onun onayı beni tatmin ediyor ama aynı zamanda burada üstlenmek üzere olduğum işin ciddiyetinin daha derin bir şekilde farkına varıyorum. Ayağa kalkıp odanın köşesindeki uzun, metal dosya dolabına doğru yürürken Dr. Moss'un her hareketini izliyorum. Tavrı hafifçe değişiyor, daha odaklanmış ve profesyonel hale geliyor.

Çekmecelerden birinden bir dosya çıkararak, "Bugün üzerinde çalışmanı istediğim bir hastam var," diyor. "Adı Ty ve çifte cinayetten hüküm giymiş."

Arkasını dönüp dosyayı elinde sıkıca tutarak tekrar karşıma otururken sözleri aramıza yerleşiyor. Koltuğumu ayarlıyorum, ciddi yüz ifademi takınıyorum ve bu dosyanın içinde ne saklıyorsa içine dalmaya hazırlanıyorum.

"Uzun yıllardır burada," diye devam ediyor Dr. Moss, sözleri sabit, "ve sadece birkaç gün içinde serbest bırakılacak."

Masanın üzerinden uzanıp bana dosyayı uzatıyor ve ben de öne doğru eğilip sandalyeme yerleşmeden önce başımı sallayarak kabul ediyorum, parmaklarım dosyanın kenarlarında tereddüt ediyor.

"Bir göz at," diye teşvik ediyor, dikkatle beni izliyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Bakışlarımı dosyaya indirmeden önce kısa bir süre gözleriyle buluşuyorum. Yavaşça açıyorum, içindeki kağıtlar yıllarca kullanılmaktan hafifçe yıpranmış.

İlk sayfa temel bilgileri ortaya koyuyor. "Ty Easton," diye mırıldanıyorum kendi kendime, "yirmi sekiz yaşında."

Ty, tüm hayatının gidişatını belirleyecek kalpsiz eylemi gerçekleştirdiğinde sadece on üç yaşındaydı - anne ve babasını soğukkanlılıkla bir baltayla öldürdü. Suçun vahşeti sadece kendi toplumunu değil tüm bölgeyi şoke etti. Yaşı ve olayın korkunç doğası göz önüne alındığında, akli durumuyla ilgili sayısız soru vardı.

Duruşması başladığında, bunun tipik bir çocuk mahkemesi için bir dava olmadığı anlaşıldı. Ty'ın yasal olarak deli olduğuna karar verildi, zihni o zamanlar kimsenin tam olarak anlayamadığı şekillerde parçalanmıştı. Mahkeme onu hapishaneye göndermek yerine, Sacred Heights Akıl Hastanesine nakledilmesine karar verdi; burada, dış dünyayla tekrar yüzleşebilecek kadar akli başında olduğu kabul edilene kadar süresiz olarak kalacaktı.

Ve şimdi, bu duvarlar arasında geçirdiği on beş yılın ardından Ty'ın akli dengesinin yerinde olduğu açıklandı. Önümde sayfalar dolusu psikiyatrik değerlendirme var; , terapi seanslarını ve kullandığı çeşitli ilaçları detaylandırıyor, ayrıca cesur bir psikopati teşhisi koyuyor.

"Psikopati teşhisi mi var?" Dr. Moss'un bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırarak soruyorum, Ty'ın geçmişinin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Dr. Moss. "Başlangıçta on dört yaşındayken davranış bozukluğu teşhisi konmuş, daha sonra bu teşhis psikopati olarak değiştirilmiş.

On sekiz yaşındayken orta ölçekli. Ayrıntılar dosyada, ancak uzun lafın kısası, gençlik yıllarında ve hala şimdi, diğer birçok özelliğinin yanı sıra, yaşayan veya hatta ölü olan herhangi bir şeye karşı tam bir pişmanlık veya empati eksikliği sergiliyor."

Hafifçe başımı sallıyorum. "Normalde çocukları mı barındırıyorsunuz?" Küçük çocukların büyüme yıllarını burada geçirecekleri düşüncesiyle küçük bir tedirginlik hissederek soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve yavaşça başını sallıyor. "Yıllar içinde birkaç tane oldu," diyor, sesi sakın, sanki sadece bir istatistikten bahsediyormuş gibi, "ama kabaca ondan fazla değil."

Dikkatimi tekrar önümdeki dosyaya verdiğimde, Ty'ın kaydettiği ilerlemenin etkileyici olduğunu görüyorum - geçmişi göz önüne alındığında neredeyse fazla etkileyici. Kapsamlı ilaç tedavisi, aralıksız terapi seansları ve görünüşe göre, programı takip etmek için inanılmaz bir bağlılık, mevcut durumuna katkıda bulunmuş. Hatta geçen ay Sacred Heightstan doktorlar şartlı tahliye kuruluna akıl sağlığının yerinde olduğuna dair kanıtlar sunmuşlar ve yargıç da şartlı tahliyesini kabul etmiş.

Yine de ayrıntılı raporlara göz gezdirirken bir şey beni rahatsız ediyor. Değerlendirmeler, psikolojik gelişmeler - hepsi var, ama anlatıda bir boşluk var.

Bunu neden yaptı?

"Ailesini neden öldürdüğüne dair bir sebep var mıydı?" Bir parça anlayış umuduyla tekrar Dr. Moss'a bakarak soruyorum.

Başını hafifçe sallıyor, ifadesi okunmuyor. "Hayır," diye yanıtlıyor. "Her zaman olayı hatırlamadığını söylerdi. Tamamen bilinç kaybı olduğunu iddia eder."

İçimi çekiyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp önümdeki dosyayı yumuşak bir gümbürtüyle kapatıyorum. *Karartma*. Çok uygun görünüyor, ama yine de bir katilin zihninin iç düşünceleri hakkında gerçekten ne kadar şey bilebiliriz? Belki de ilk günüm olduğu için şüpheliyimdir. Bakalım onunla tanıştığımda ne düşüneceğim.

"Tamam," diyorum bir süre sonra, bir sonraki adımları anlamaya çalışarak, "yani serbest bırakılmadan önce hala terapiye mi ihtiyacı var?"

Dr. Moss belli belirsiz başını sallayarak, "Doğru," diyor. "Serbest bırakılmadan önce burada birkaç seans daha geçirmesinin kesinlikle zararı olmaz."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Haklı olduğunuza inanıyorum Dr. Moss ve eğer istediğiniz buysa Ty ile birlikte çalışmaya çok istekliyim."

Ayağa kalkıyor, yaşlanmış yüz hatlarını yumuşak bir gülümseme süslüyor. "Kesinlikle daha sakın hastalarımızdan ."

Onun sözleriyle rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum, yine de küçük bir parçam şüphelenmeye devam ediyor. Böyle bir yerde geçirilen yıllar, ne kadar sakın görünürlerse görünsünler, herkes üzerinde izler bırakabilir.

Dr. Moss kapıya doğru adım atar, eli bir an için kapı koluna dayanır. "Sizi onunla tanıştırayım," diyor.

Ofisinden çıkıp uzun koridora adım attığımızda kendimi toparlayarak başımı sallıyorum. Dr. Moss bana alt kattaki koridorlarda eşlik ediyor, binanın konut tarafı olarak bahsettiği yere ulaşana kadar hava her adımda biraz daha serinliyor. Rahatsız edici derecede sessiz, neredeyse fazla sessiz ve yürürken her iki taraftaki odaların kapılarının ağır metalle korunduğunu fark ediyorum.

"Burası hastaların kaldığı yer mi?" Gözlerim kapıdan kapıya gezinirken soruyorum.

"Bu doğru, Bayan Tate. Bu kattaki hastaların kendilerine ait kapalı odaları var ve bu odalar diğer katlardakilerden çok daha büyük. Bu bireylere daha fazla güveniliyor, büyük ilerleme gösterdikleri ve normale nasıl dönecekleri öğretildiği için daha fazla özgürlüğe sahipler."

Başımı sallıyorum, bilgiyi alıyorum. Burası steril, kontrollü, sanki her şey kaosu uzak tutmak için tasarlanmış gibi hissettiriyor. En üst katın olduğunu merak ediyorum. Bu kadar sessiz olamaz . Dr. Moss açık bir kapının önünde durana kadar yürümeye devam ediyoruz ve ben onun birkaç adım arkasında, görüş alanının dışında duruyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve sakın, neredeyse babacan bir ses tonuyla kapı aralığından başını uzatıyor. "Bu sabah nasılsın, Ty?"

Odadaki adamı henüz göremiyorum ama garip bir gerilim hissediyorum, sanki atmosfer birden nefes alınamayacak kadar yoğunlaşmış gibi. Bu, bir zamanlar tarıfsız bir suç işlemiş olan genç adamla -ailesinin canını almış olan çocukla- tanıştığım andır. Bu görüşmenin Dr. Moss'un bana söylediği kadar rahat geçip geçmeyeceğini merak ederek, ilgi ve endişe karışımı bir duygu etrafımı sarıyor

-Ya da başa çıkmaya hazır olduğumdan çok daha karanlık bir şeyin gözlerinin içine bakıyor olacaksam.

Bir yanıt duymuyorum ama Dr. Moss'un başını sallamasına bakılırsa Ty'ın ona sessizce cevap verdiğini varsayıyorum.

"Seni bir öğrenci terapistle tanıştırmak istiyorum," diyor Dr. Moss. "Tahliyenizden önce size birkaç seans verecek."

Ty bir şey söylemiyor ama Dr. Moss endişeli görünmüyor. Başını sallayarak bana bakıyor ve beni içeri davet ediyor. Nefes alarak dikkatlice köşeyi dönüyorum ve gözlüklerimi düzeltiyorum.

Gözlerimi kaldırır kaldırmaz onu görüyorum. Ty dar yatağında uzanmış, beyaz duvara yaslanmış, elinde bir kitap, bir bacağı kenardan sarkıyor. Dar kot pantolonundan koyu renk kapüşonuna kadar tüm vücudu siyahlara bürünmüş, başının üzerine kadar çekmiş, yüzüne gölgeler düşürüyor. Üzerinde ürkütücü bir durgunluk var. Teni sıcak, bronzlaşmış, onu saran soğuk karanlıkla arasında sert bir fark var ve uzun, simsiyah saçları gözlerinin hemen üzerinden sarkarak onları bir peçe gibi gizliyor.

Hiç de beklediğim gibi biri değil.

Son derece çekici, ama daha fazlası var - odayı dolduran bir varlık, ona yapışan bir gizem. Yüz hatları keskin, neredeyse yontulmuş, mükemmel bir şekilde oyulmuş, dolgun dudakları böylesine vahşi bir geçmişe sahip biri için fazla yumuşak görünüyor.

Açık kahverengi gözleri beni içine çekiyor, o yoğun küreler düştükleri anda hafifçe genişliyor gibi görünüyor. Sadece bir anlığına, arkalarında bir şeylerin titrediğini görüyorum - sürpriz, belki de ilgi

-Ama sonra his kayboluyor, yerini uzaklara bakıp kitabı sakın hareketlerle başucundaki dolabın üstüne koyarkenki mesafeli haline bırakıyor.

Uzun bacaklarını yatağın sarkıtıp dik otururken odanın ortasında duruyorum ama tek kelime etmiyor. Hareket ediş şekli, çenesinin hafifçe gerilmesi, duruşundaki hesaplı değişim bana varlığımın çok farkında olduğunu, beni incelediğini gösteriyor, her ne kadar bunu belli etmeyi reddetse de.

Ty'ın gözleri nihayet benimkilere döndüğünde, not defterimi göğsüme biraz daha yaklaştırıyorum ve ona doğru bir el uzatırken kalbim çarpıyor.

"Hey, Ty, ben Bayan Tate," diyorum, kelimelerim amaçladığımdan daha yumuşak.

Bir an için, uzattığım elime bakıyor, sanki temas edip etmemeyi düşünüyormuş gibi. Sonra elini uzatıyor ve beklediğimden daha büyük olan eli benimkini sarıyor, aramızdaki büyüklük açıkça belli oluyor. Parmakları elimin etrafını sararken, koluma elektrik yüklü ve beklenmedik bir his dalgası yayılıyor ve nefesimin tamamen kesilmesine neden oluyor.

Ty'ın kaşları verdiğim ince tepki karşısında hafifçe kalkıyor, sanki fark etmiş gibi bakışlarında belli belirsiz bir eğlence parıltısı dans ediyor. Kendimi toparlamaya çalışarak elimi hızla geri çekiyorum ama boynumda yükselen ısıyı hissedebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum, gözlerimi kaçırıyorum, içten içe kendimi disipline ediyorum. Buraya ondan etkilenmek, ona vurulmak için değil, onun lanet terapisti olmak için geldim.

Omurgamı dikleştiriyorum, not defterim artık bir araçtan çok bir kalkan ve nihayet ona tekrar bakıyorum. "Başlayalım mı?" diye soruyorum.

Dr. Moss arkamdan, "Sakıncası yoksa Bayan Tate, birbirinizi tanımanız için sizi yalnız bırakayım," dedi.

Omzumun üzerinden bakıp kibarca gülümsüyor ve başımı sallıyorum. "Teşekkür , Dr. Moss," diye hafifçe cevap veriyorum.

Ben onun uzaklaşmasını izlerken kapı açık kalıyor, ayak sesleri giderek azalıyor. Göz ucuyla Ty'ın beni yakından izlediğini görebiliyorum, koyu renk gözleri vücudumda geziniyor, beni hiç alışık olmadığım bir güçle inceliyor. Belki de kendi yaşına yakın bir kadın görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sonunda tüm dikkatimi ona verdiğimde, bakışlarımız bir kez daha kilitleniyor.

"Oturabilir miyim?" Kibarca sordum.

Ty başını hafifçe karşısındaki sandalyeye doğru eğerek küçük bir jest yapıyor. Dikkatlice oturuyorum, not defterimi ve kalemimi kucağıma koyuyorum, daha rahat etmek için bacak bacak üstüne atıyorum.

"Dr. Moss bana birkaç gün içinde serbest bırakılacağınızı söyledi." Gözlüklerimi burnumun üst kısmına doğru iterek söylüyorum.

Sanki insandan daha az bir şeymişim gibi, terapistten ziyade incelenecek bir şeymişim gibi, her özelliğimi tarafsız bir bakışla incelerken gözünü kırpmıyor. Bu şaşırtıcı değil; öyle görünmüyorum ve

deneyim muhtemelen ucuz bir parfüm gibi benden yayılıyor. Ama hissettiğim sadece şüphe değil, daha karanlık bir şey var. Yırtıcı bir şey.

Hareketsiz kalmaya çalışıyorum, zoraki konuşmalarla onu dürtmeyi reddediyorum, çünkü bu onun hızında ve güveninde olmalı, ama sessizlik aramızda uzayıp gidiyor gibi görünüyor.

Sonunda kıpırdandığında sakın bir şekilde ellerini kalçalarına doğru indiriyor ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi kendini dikleştiriyor. Bakışlarım onun rahat yükselişini takip ediyor ve gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğdiğimde, soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüyor. Bana doğru bir adım atıyor. Sonra bir adım daha atıyor ve tam önümde duruyor, kopmak üzere olan bir fırtına gibi beliriyor.

Yavaşça çömeliyor ve göz hizama kadar geliyor. Nabzım hızla atıyor, kalp atışlarımın gümbürtüsü kulaklarımda son derece yüksek ve parmaklarım not defterimin etrafında geriliyor, kenarları tenimi ısırtıyor.

Başını eğmeden önce bakışları yüzümün her santimini tarıyor, avını analiz eden bir avcı gibi ve kısa bir an için gözlerinin arkasında bir şeyin parladığını görüyorum. Açlık mı? Her ne ise, tehlikeli.

"Gözlüklerin güzelliğini gizliyor," diyor sonunda, sesi derin ve pürüzsüz. Daha yakına eğiliyor ve ben geri çekilme içgüdüsüyle savaşıyorum. "Gözlüksüz nasıl görüldüğünü göster bana," diyor.

Kadifeye sarılmış bir emir, baştan çıkarıcı ama korkutucu. Ben dikkatlice düşünürken oda birden küçülüyor, duvarlar içime kapanıyor. Bu elbette işimin bir parçası değil ve daha iyi bilmeliydim, ama bazen oyunu oynamak zorundasınız - sadece üstünlüğü ellerinde tuttuklarını düşünmelerini sağlayacak kadar. Küçük bir uzlaşma, diyorum kendime, sadece aklının nerede olduğunu görmek için. Ev dediği gölgelere geri dönmekten önce onu anlamak için.

Tekrar yutkunuyorum, bu sefer daha sert bir şekilde, bakışlarımı onunkilerden ayırıp kapıya yöneltiyorum. Yeni bir tür dehşet hissediyorum; birinin içeri girip bizi bu halde görmesi, onun önünde çözülüşüme tanık olması düşüncesi.

"Merak etme," diye mırıldandı. "Benim için iyi bir kız olduğunu onlara söylemeyeceğim."

Bunu söyleme şekli beni bir sarsıntı gibi çarpıyor, gözlerim neredeyse acıtacak bir keskinlikle ona geri dönüyor. Dudakları hafif bir sırtışla kıvrılıyor ve işte orada, külotumu ıslatmaması gereken küçük gamzeler ama bir şekilde

vardır. Bu beni silahsızlandırıyor ve vücudumdaki gerginliğin tehlikeli bir şekilde teslimiyete yakın bir şeye dönüştüğünü hissediyorum. Bir saniyeliğine, bu lanet sandalyenin içinde eriyebilirim.

Kahretsin. Kendine gel, Raven. Bu bir psikopat, tabii ki inanılmaz derecede çekici olacak. Ne yazık ki bakması da son derece güzel.

Elimi kaldırıp gözlüğümü yüzümden indiriyorum ve kucağıma koyuyorum. Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, gözleri çoktan yüzümde gezinmeye başlamıştı. Önce mavi gözlerimi, sonra hafif çilli burnumu ve yanaklarımı, en sonunda dudaklarıma yerleşip orada kalana kadar.

"Küçük bir kedi yavrusu gibisin," diyor, sesi rahatsız edici derecede eşit, göz bebekleri beni gördükçe büyüyor. Bakışları utanmazca ve özür dilemeden vücudumun ön kısmında gezinmeye başladığında yüzü ifadesiz kalıyor.

Uzandıkları her yerde içimi bir ürperti kaplıyor ve kendimi durduramadan konuşuyorum -gözleriyle beni soyma şeklinden onu uzaklaştıracak herhangi bir şey. "Yavru bir kedim var, şimdi sen söyleyinca geldi," diyorum usulca. "Midnight. Onun adı bu."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz gözleri benimkilere dikiliyor ve gözlerinin derinliklerinde bir şeyler değişiyor... *Gece yarısı.* Zihninde bu isimle oynadığını neredeyse hissedebiliyorum, sanki bu onun büyüsunü besliyor.

"Dur tahmin edeyim," diye cevap veriyor kaşlarını çatarken. "O siyah."

Gözleri keskinleşiyor, sanki hakkımda bilmesi gerekenden fazlasını biliyormuş ve ben de gidip ona kişisel, kullanabileceği bir şey vermişim gibi daralıyor. Ama yanılmıyor, siyah ve büyük turuncu gözleri var.

"Belki bir gün tanışabilirim," diye öneriyor, kelimeler dilinden masumiyetten uzak bir soğuklukla dökülüyor.

Tepkim anında oldu ve gözlerimin büyüdüğünü hissederek içimdeki şoku ele verdim. Bunu gizlemek için hızla başımı eğiyorum, gözlüklerimi tekrar takıyorum ve boğazımı temizleyerek koltuğumda kayıyorum.

"Belki," demeyi başarıyorum, kelimeyi zorlayarak, şimdi bu konuşmayı bitirmek için çaresizim.

Göz ucuyla beni izlediğini, her seğirmemi, her gergin kıpırdanışımı izlediğini hissedebiliyorum. O biliyor. Görüyor. Beni ele geçirdiğini biliyor ve daha da kötüsü, ben de ona bu zevki tattırdım.

"Kaç tane psikopatla tanıştın, Kedicik?" Diye soruyor. "Benden korkuyor musun?"

Başımı bir kez sallarken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Hayır, tabii ki değil. İnsanlar beni korkutmuyor. Yardım etmek için buradayım. Size yardım etmek için buradayım."

Bir an için beni izliyor, sanki her kelimemi parçalara ayırıyormuş gibi .

"Kaç tane psikopatla tanıştın, Kedicik?" diye tekrarlıyor, bunu yavaşlatarak Zaman.

Sikeyim.

Güzel kahverengi gözleri gözlerini kırpmadan benimkilere dikmiş, kaymam, zayıflık göstermem için bana meydan okuyor. Kısa kariyerimde tanıştığım ilk psikopattı.

-Bunu inkar edemem. Zihnimi ısıttığını, düşüncelerimin etrafını sardığını hissedebiliyorum. Ama çözülmenin zamanı değil. Ty benim meydan okumam, ilk gerçek meydan okumam ve benimle oynamasına izin veremem.

Başka koşullar altında olsa, ona birkaç küstah sözle karşılık verir, belki de gözlerimi korkutulmak için burada olmadığımı gösterecek kadar devirirdim. Ama bu benim yeni işim, uğruna savaştığım bir iş, bu yüzden içimdeki dürtüyü bastırıyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kendime bazen dayanmanın daha akıllıca bir silah olduğunu hatırlatıyorum. Yolun her adımında bundan bir şeyler öğrenebilirim.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bakışlarıyla yüzleşiyorum ve çenemi güvenle kaldırıyorum. "Sen ilksin," diye itiraf ediyorum, sesim kararlı. "Ve buradaki ilerlemenizi ve gelecekle ilgili planlarınızı duymak için sabırsızlanıyorum" diye ekliyorum. "Eğer bu konuda rahatsan tabii ki."

Bir an için gözleri okunamayan bir şeyle parlıyor - belki de keyifle. Başını hafifçe eğiyor, sözlerimi sanki arka plandaki gürültüden başka bir şey değilmiş gibi geçiştiriyor.

"Sen bir şehir kızıydın, değil mi?" diyor, sesi sıradan, sanki sadece havadan sudan konuşuyormuşuz gibi.

Hazırlıksız yakalandığım için göz kırpmıyorum. Az önce söylediğim her şeyi tamamen göz ardı etti ve konuşmayı zahmetsizce tekrar bana kaydırıldı.

"Üzgünüm, Ty. Özel hayatımla ilgili çok fazla soruya cevap veremem. Bu..."

"Ama benimkini bilmek istiyorsun, değil mi?" Sözümü kesiyor ve ardından gelen sessizlik boğucu, tenim rahatsızlıkla karıncalanıyor.

"Seni burada istemiyorum Raven," diyor sonunda, her kelimesi içime işliyor. "Böyle bir yerde olmamalısın. Sen çok fazla..." Duraklıyor, karanlık gözleri yavaş, neredeyse açgözlü bir bakışla vücudumda geziniyor. "...kıymetli."

Nabzım atıyor. *Raven*. Az önce gerçek adımlı söyledi. Sadece on dakikadır bu lanet odadayım. Adımı nereden biliyor?

"Bayan Tate," diye düzeltiyorum, göz kapaklarım daralırken sesim gerginleşiyor, profesyonel maskem bir saniyeliğine kayıyor.

Dudakları tekrar yukarı doğru seğiriyor, sadece o lanet gamzeleri tekrar ortaya çıkaracak kadar, yüzü bir kez daha sertleşmeden önce şakacı ve alaycı, ifadesi kararıyor. "Ciddiyim," diye sertçe uyarıyor. "Buradan uzak dur."

"İşimi seviyorum Ty," diye cevap veriyorum, kelimeleri neredeyse sert bir şekilde söylemeye zorlayarak. "Bu benim ilk günüm. Sana yardım etmek için buradayım. İstiyorum ki-"

"Bana yardım mı edeceksin? Ben tamir edildim, unuttun mu? Hepsi böyle söyledi. Neden senin yardımına ihtiyacım olsun ki?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Birkaç saniye önce sahip olduğum güven şimdi kırılğan hissediyor. Onun oyunlarını daha fazla oynamak istemediğim için bu seansı bitirme kararı alıyorum. Ty'ın belki de bir terapist istemediği anlaşılıyor - ya da belki de istemediği sadece benim. Her iki durumda da, onu benimle doğru şekilde konuşturmayacağım.

Ona sertçe başımı sallıyorum, bakışlarımı kucığımdaki not defterine çevirirken boğazım düğümleniyor. Parmaklarım hızla hareket ederek not defterimi ve kalemimi topluyor. Ayağa kalkmaya başladığımda gözlüğümü burnumun üst kısmına doğru itiyorum ve gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissediyorum.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim Ty," diyorum. "Beni terapistin olarak istememeni anlıyorum. Sorun değil. Seni zorlamayacağım. Geleceğinde sana her şeyin en iyisini diliyorum."

"Otur yerine kedicik," diye sertçe emretti.

Yerimde donup kalıyorum, ani emir karşısında vücudum kaskatı kesiliyor. Hakimiyeti bana öyle bir güçle çarpıyor ki bir saniyeliğine hareket edemiyorum, nefes alamıyorum.

Sandalyeye tekrar yerleşmeye başlarken not defterimi daha sıkı tutuyorum, deri altımda hafifçe gıcırıyor. Ben ona bakıp bakışlarıyla buluşana kadar bir süre sessizlik oluyor. Dudakları, sahip olduğu o hınzır gülümsemeyi ima edecek kadar kalkıyor ama gözlerindeki karanlık her şeyi maskeliyor.

"Acelen ne, Raven?" diye soruyor, adım yavaşça söyleyerek dilinde çıkardığı sesin tadını çıkarıyor. "Daha yeni başlıyoruz ve seninle işim bitmedi."

Bu neredeyse bir tehdit gibi geldi, ama o yavaşça önümde yükselirken ve o oda küçülmüş gibi hissederken bunu görmezden gelmeye karar verdim. Tek kelime etmeden bana sırtını dönüyor ve kendime rağmen gözlerimin onun uzun gövdesinde gezinmesine engel olamıyorum. Dar kapüşonunun altında kaslarının dalgalanışı, dar kotunun sıkı poposunu sarışı. Daha önce hiçbir erkekte görmediğim bir özgüven yayıyor - bu manyetik bir şey.

"*Siktir*," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sözcük ben durduramadan ağızımdan kaçıyor.

Ty donup kalıyor ve beni yan gözle yakalamak için başını keskin bir şekilde eğdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Başımı hızla eğip kendimi not defterimin güvenliğine gömdüğümde midem bulanıyor, sanki beni içimden akan utançtan şekilde koruyabilecekmiş gibi titrek parmaklarımla not defterimi açıyorum.

"Bir şey söylesene çilli?" diye soruyor yüzünü bana dönüp yatağının kenarına sakın bir şekilde otururken.

"Hmm?" Masumca mırıldanıyorum, neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi başımı kaldırıyorum.

Eğilip başucundaki çekmeceyi açarken göz göze geliyoruz. Bir paket sigara çıkarıyor ve paketten bir tane ısırıp yakarken, alevin turuncu ışıltısı gözlerinde parlarken neredeyse büyülenmiş gibi izliyorum.

Uzun bir nefes çeker, derin derin içine çeker, burnundan nefes verirken duman dudaklarından tembelce kıvrılır ve oda hızla dumanla dolar.

güçlü tütün kokusu.

"Yani..." Sessizliği bozarak söylüyorum. "Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyor musun? Birini ziyaret edecek misin?"

Duman bulutunun arasından beni inceliyor, bakışları rahatsız edici derecede rahat, sanki sorularım fark edilmiyormuş gibi.

"Dosyamı açıkça gördün, yani ailemi on beş yıl önce öldürdüğümü biliyorsun. Bu sana hayatta kimsem olmadığını anlatmalı Raven," diye devam etmeden önce kısa bir ara verdi, "Ama planlarım var."

Nasıl hissettiğini bildiğim için onu anlıyor ve üzüliyorum, ama umarım olumlu yönler yönelirim. "Oh, evet, ne gibi planların var?"

"Birçoğu, ama içimden bir ses hepsinin değişmek üzere olduğunu söylüyor," diye cevap veriyor ve ben içimde garip, rahatsız edici bir his hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sonra küçük bir baş selamı veriyorum. Gözlerim dolabın üzerinde duran, yıpranmış siyah kapağı odada göze çarpan kitaba kayıyor. "Okumayı sever misin?" Nötr bir şey yakalamaya çalışarak soruyorum.

Başını bir kez sallamadan önce bakışlarımı kitaba doğru takip ediyor. "Bu bir günlük."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Sen mi yazıyorsun?"

Onun -ailesini öldürmüş bir adamın- düşüncelerini kâğıda dökmesi fikri... sinir bozucu ama bir o kadar da ilgi çekici geliyor. Bana bakıyor, sigarasından derin bir nefes daha çekerken gözleri hafifçe kısılıyor. Sonunda nefesini vermeden ve umursamazca omuz silkmeden önce bir an bekliyor.

"Bunun yardımcı olabileceğini söylediler" diyor. "Düşüncelerimi yüksek sesle söylemek yerine yazıya dökmek."

"Peki yardımı oluyor mu?"

Tam cevap vermek için dudaklarını aralamışken, göz ucuyla bir şey dikkatimi çekiyor - ve onun da. İkimiz de başımızı kapıya doğru çevirdiğimizde Dr. Moss'un orada durmuş bizi izlediğini gördük. Bir an için bakışları Ty ve benim aramda gidip geliyor ve sonunda benimkine yerleşiyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Küçük bir gülümsemeyle başımı hızlıca sallıyorum, ama içim duygularla çarpılmış gibi hissediyor. "Mükemmel," diye yalan söylüyorum çünkü gerçekten de bu

her şey mükemmel ama en azından Ty bana bu lanet deftere yazacak bir şeyler vermeye başladı.

"Bu harika Bayan Tate," diye yanıtlıyor Dr. Moss. "Buradaki işiniz bittiğinde benimle ofisimde buluşun. Bugün tanışmanızı istediğim birkaç hasta daha var."

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Tekrar sadece ben ve Ty kalana kadar onun gidişini izliyorum - sadece ikimiz, yoğun, gergin sessizlikte yalnızız.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" Soruyorum.

Ama o yine boş boş bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor ve sessizlik uzayıp gidiyor, ta ki ben buraya kadar olduğunu anlayana kadar. Burada işimiz bitti. Not defterimi yavaşça kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum Ty," diyorum nazikçe, sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Serbest bırakılmadan önce seni göremezsem, sana her şeyin en iyisini dilerim."

Kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum ama sadece birkaç adım sonra bileğimde ani bir sıkışma hissediyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve gözlerimi kocaman açarak etrafımda dönüyorum. Ty artık oturmuyordu. Şimdi ayakta duruyor, üzerimde yükseliyor. Kahretsin, bu adam 1.80 boylarında olmalı.

Bakışlarım onun sert gövdesinde gezinirken nefesimi tutuyorum. Varlığı bunaltıcı, vücudu çok yakın, çok yakın, ondan gelen sıcaklık tenime sızıyor. Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğiyorum, öne doğru adım attığında göğsüm sıkışıyor, bedenlerimiz birbirine bastırılana kadar aramızdaki zaten küçük olan mesafeyi kapatıyor. Sertçe yutkunuyorum, o eğilip dudaklarımın üzerinde gezinirken boğazımın hareketi endişeme ihanet ediyor.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, parmakları çenemin etrafında kenetlenip başımı keskin bir şekilde yana yatırmadan önce zar zor fark ediyorum. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, içgüdülerim onu itmeme için çılgılık atıyor ama yapamıyorum, onun tutuşu altında donup kalıyorum.

Diğer eliyle kulağımı ortaya çıkaran saçlarımı nazikçe tarıyor, yumuşak, neredeyse şefkatli hareket çenemdeki güçlü tutuşun garip bir zıttı. Başparmağı, kulağımın arkasındaki dövmemin kenarında durana kadar çenemin çizgisini yavaşça aşağı doğru sürüklüyor. İşte o zaman her şey yerine oturuyor - dövmemi görmüş. Adımı bu şekilde biliyor.

Küçük kuzgun dövmem.

"Kuzgunun neyi sembolize ettiğini biliyor ?" soruyor ama cevap vermiyorum.

"Kötülük," diye nefes veriyor, kelime içime saplanıyor. "Ölüm." Duraklıyor, yakınımaya eğilirken bakışları kararıyor. "Ve işte buradasın, en karanlık rüyalarımından kopup gelmiş gibisin."

İçimden bir ürperti geçiyor, her konuştuğunda niyeti daha da netleşiyor.

"Çok dikkatli ol, Küçük Kedicik," diye mırıldanıyor, aramızdaki boşluk hiç kalmayana kadar daralıyor. "Korkunun kokusunu alabiliyorum," diye devam ediyor, "ve bu hoşuma gidiyor."

Göğsünden yükselen hırıltı başımı döndürüyor. "Ve buradaki herkes de öyle olacak," diye durdu, kelimeler aramızda sallanırken neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Ama burası artık endişeleneceğin en son yer."

Ben daha ne dediğini anlayamadan derin bir nefes alıyor, burnunun boynuma değmesi içimde bir sarsıntı yaratıyor ve gözlerim istemsizce kapanıyor.

"Ty," diye fısıldıyorum, biraz mesafe yaratmak için geri çekilmeye çalışırken adı umutsuz bir kenara bağlanıyor. Ama o daha hızlı. Eli sırtımın alt kısmına kayıyor, sıkıca bastırıyor ve beni ona kilitliyor. Kopmak yok, kavrayışı bana aramızda sahip olduğu gücü hatırlatacak kadar sıkılaşıyor.

"Onları ara Raven," diye alay ediyor, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Onlara yeni terapistime uygunsuz bir şekilde dokunduğumu söyle. Beni bir on beş yıl daha hapse atsınlar. Kendini benden kurtar."

Sanki yapmayacağımı biliyormuş gibi bana meydan okuyor. Beni zorluyor, test ediyor ve en kötüsü de yapmıyorum. Seslenmiyorum, yardım için çığlık atmıyorum, atmam gerektiği halde.

hafifçe çeviriyor ve gözlerim profilini yakalamak için tam zamanında açılıyor. Yan gözle bakıyorum ama çenemdeki tutuşu gevşemiyor, sadece sıkılaşıyor.

"Benimle bu boktan yerde kapalı kaldığın için çok şanslısın." Isırıkları, her kelimesi tehlikeli bir vaat. "Çünkü gerçekten istediğim şeyi söyleme ve yapma özgürlüğüm olsaydı, aramızdaki bu buluşma çok farklı bir deneyim olabilirdi."

Başparmağı çene çizgimden yukarı kayıyor, yumuşak tenimi sanki şeklimi ezberliyormuş gibi izliyor. Alt dudağıma değdiğinde duraklıyor ve gözleri hareketi dikkatle takip ediyor, dudağımın başparmağının baskısı altında nasıl gevşediğini izlerken koyu renk kirpiklerini indiriyor.

"O kadar güzel ki," diye mırıldanıyor. "O kadar saf ve narin ki," diye devam ediyor, bakışları benimkilerle buluşmak için geri dönüyor, göz teması kuruyor. "Benim tarafımdan lekelenmeye ve paramparça edilmeye o kadar hazır ki."

Bana kırılgan bir şeymişim gibi bakıyor - sırf yok olduğunu görmenin hazzı için kırabileceği bir şey. Başparmağı alt dudağımın üzerinde duruyor, hafifçe ayıracak kadar bastırıyor ve nefes almayı fark ediyorum. Sonra ani bir hareketle beni bırakıyor.

Başımı eğip kıyafetimle oynarken göğsüm sıkışıyor, keskin bir nefes alıyorum ve onun sıcaklığı bedenimden dağılıyor. Sesimi alçaltarak Ty'a son bir kez bakıyorum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Ty. Beni hafife alma. İş yerinde bir profesyonel olabilirim ama bu duvarların dışında hâlâ normal, bağımsız bir kadını ve gerekirse herhangi biriyle savaşılabirim. Beni buna pişman etme."

Yüzsüzlüğüm karşısında kaşları kalktı, "Seni asla hafife almayacağım, Kedicik.

Bence sende gereken her şey var."

Bu da ne demek oluyor?

Sessiz ve yoğun bir an yaşıyoruz, karanlık gözleri hala vahşi bir arzuyla yanıyor, ta ki ben daha fazla tereddüt etmeden dönüp gidene kadar.

Topuklarım sessiz koridorda keskin bir şekilde yankılanıyor, her adımım çok gürültülü, çok hızlı - benimle o oda arasına, benimle onun arasına mesafe koymak için çaresizim. Geçtiğim her kapıyı tarayıp bir tuvalet arıyorum, sonunda Dr. Moss'un ofisinin karşısında bir tane buluyorum ve kapıyı çekip açarak içeri giriyorum.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve alnımı serin ahşaba dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Bir gün. Lanet olası bir gün. Hepsi bu kadar ve Ty şimdiden beni o kadar derinliklerimden uzaklaştırdı ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Dönüp aynada kendime bakıyorum, gözlüklerim başımın üstünde tünemiş duruyor. Omuzlarımı düzeltiyorum, sonra musluğa uzanıp çevirerek açıyorum

ve ellerimi soğuk suyun altına sokuyorum. Yüzüme sıçrattığımda, soğukluk tenimi ısıtıyor ve beni şoka uğratarak şimdiki zamana, gerçekliğe geri döndürüyor.

Ben neden buradayım? Kendime bakıyorum, çenemden su damlıyor, düşüncelerim dönüp duruyor. Bunun bir meydan okuma olması gerekiyordu - kendimi zorlamak, büyümek, insanlara yardım etmek için bir şans. Belki kendime bile yardım edebilirdim.

Bir kâğıt havlu alıp yüzümü kuruluyorum, gözlerim yansımadıktan hiç ayrılmıyor. Bana bakan kadın kırılğan görünüyor, ama ben öyle olmayı göze alamam. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Bu işe girmemin bir sebebi var, her zaman eksikliğini hissettiğim gücü bulmak.

Bu hayatta yalnızım. Bu benim gerçeğim. Dayanacak kimsem yok, beni kendimden başka kurtaracak kimse yok. O kız olmayı bırakmanın zamanı geldi. Hayatta kalmalıyım. Çünkü bu yerde tereddüt zayıflık anlamına gelir ve zayıflık yapamayacağım bir şeydir. Bu işte başarılı olmak istiyorsam olmaz. Kendimi bir kez daha düzeltiyorum, ama bu sefer bir amaç uğruna, parmaklarım kâğıt havluyu çöp kutusuna atmadan önce sıkıyor.

Sikerim böyle işi. Yapabilirim.

İşim bittikten sonra doğrudan Dr. Moss'un ofisine yürüyorum ve parmak eklemlerimi tahtaya hafifçe vurmadan önce duraklıyorum. Bir an sonra içeriden onun sakin sesini duyuyorum.

"İçeri gel."

Kapının kolunu yavaşça itiyorum ve içeri girerken küçük, kıbar bir gülümseme . Dr. Moss evrak işlerinden başını kaldırıp bakıyor, gözlüklerini çıkarırken kaşları kalkıyor.

"Her şey yolunda mı, Raven?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, yüz ifademde herhangi bir dalgalanma olmamasına dikkat ediyorum. "Evet, her şey yolunda."

Masasının karşısındaki koltuğu işaret etmeden önce bakışları bir süre daha üzerimde kalıyor. "Ty ile seansını nasıl buldun?"

Küçük bir gülümsemenin daha yer değiştirmesine izin veriyorum. "İlerleme kaydettiğimize inanıyorum ama birkaç seans sürebilir," diyorum iyi prova edilmiş bir yalanla. *İlerleme*. Bu kelime zihnimde yankılanıyor. *İçi boş*.

Dr. Moss'un yüzü rahatlıyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Ty... özel bir vaka."

Arkasına yaslanıp beni dikkatle inceliyor. "Bu işte yeni olduğunu biliyorum ama içgüdülerine güven. Eğer ona izin verirsen, iradenin her parçasını test edecek türden biri. Son derece zeki ama biraz da içine kapanık. Ama güçlü durursan, sonunda açılacaktır."

Başımı sallıyorum ve Dr. Moss bana güven veren bir gülümsemeye bakıyor, bakışları yumuşuyor. "Güzel. Kulağa iyi idare ediyorsun gibi geliyor." Öne doğru eğilip bir yığın dosyayı topluyor. "Birkaç dakikanızı ayırın, sonra sizi başka bir hastayla tanıştırmak istiyorum. Korkarım bugün uzun bir gün olacak."

"Elbette," diye cevap veriyorum ama aklım çoktan Ty'a dönmüş durumda - gerçek adımı nasıl öğrendiğini, derimin altına nasıl kolayca sızdığını. İnce tehditleri, alaycı gülümsemesi, bana dokunma şekli, sınırlarımı, öz kontrolümü test etmesi... Ve en kötüsü? Ona izin verdim. Onu durdurabilirdim, Dr. Moss'a her sözünü, aştığı her çizgiyi anlatabilirdim. Ama yapmadım.

Belki de derinlerde bir yerde, bana burada fazla zamanı kalmadığını söyleyen garip bir çekim var. Özgürlüğüne kavuşmasına sadece günler kaldı. Bir yanım her şeyi kitabına uygun yapmam, işleri profesyonelce yürütmem, Dr. Moss'a her türlü uyarı işaretini vermem gerektiğini biliyor ki Ty'ın bu duvarları terk edip etmemesine karar verebilsin. Ama o zaman bu beni ne yapar? Onu yüzüstü bırakan, hayatını dışarıda yaşamaya bu kadar yakinken onu kafese kapatan sistemdeki bir başka isim. Yaptığı şeyi yaptığında sadece bir çocuktuk. Hayatta ne kadar şanslı oldu ki? Bu yüzden kendime küçük şeyleri görmezden gelmenin iyi olacağını söyledim. Belki de bu sadece onun tuhaf flört etme yöntemi.

Gerçekler gerçeklerdir, onu hiç tanımıyorum. Kişiliğini ya da sadece alay edip etmediğini bilmiyorum. Ve gerçekte, bu sadece geçici. Gittiğinde onu bir daha asla göremeyeceğim.

"İhtiyacınız olursa diye burada bir panik butonu var Bayan Tate. Burada olduğunuz sürece her zaman yanınızda bulundurun. Bu hastaların bazılarında asla çok emin olamazsınız," diyen Dr. Moss, masasının üzerine eğilip küçük, beyaz cihazı bana uzatırken beni düşüncelerimden kopardı. Uzanıp, cebime koymadan önce elinden alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

"Billy Wade bu kattaki bir başka hasta ve bugün onunla tanışmanızı istiyorum. Henüz serbest bırakılması planlanmadı ama

İnanılmaz gelişmeler kaydeden bir başkası." Bana bir dosya uzattı ve ben de alıp açtım.

Dava dosyasına göz gezdirirken, midem düğümleniyor. Billy Wade, otuz altı yaşında. On sekiz yıl önce ağza alınmayacak suçlardan hüküm giymiş. İki genç kadını kaçırmış, onları birbirine zincirlemiş sayfadaki kelimelerin karanlık ve ağır hissettirdiği şekillerde acımasızca istismar etmiş ve nihayet haftalarca süren işkencenin ardından onları öldürmüştü. Ayrıca bu korkunç eylemin her dakikasını dark web'de satmadan önce kaydetmiş. Dosyasının çizdiği acımasız görüntüler zihnime yerleşiyor ve kendimi içten içe ürperirken buluyorum.

Bu raporlara göre, Billy'ye psikopati teşhisi de konmuş, ancak "önemli ilerleme" dedikleri şeyi göstermeyi başarmış. Kendime buradaki doktorların ne yaptıklarını bildiklerini hatırlatıyorum. İnsanlığın bu yönünü benden daha yakından gördüler ve eğer ilerleme kaydettiğini düşünüyorlarsa, bu doğru olmalı.

Zihnimi susturmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Profesyonellik bu gibi durumlarda benim zırhım olmalı. Anlamak için buradayım, yargılamak için değil. Yine de, ben de bir kadıyım. Ve zihnimin karanlık köşesinde bir yerlerde, cıvalı terapist maskesinin altında, onun parçaladığı hayatlar için duyduğum korkuyu, tiksintiyi ve kalp kırıklığını hissediyorum. Ben sadece insanım, ama o zavallı kadınlar için kalbim acısa bile, içeri girmeli ve müdahale etmeliyim.

Klasörleri kapatıp düzgünce istifledikten sonra sakın bir kararlılıkla masadan kalkıp Dr. Moss'un önüne bırakıyorum.

"Tamam, ben hazırım."

Ofisten çıkarken yan yana konut bölümüne doğru yürüyoruz. Ty'ın açık kapısının önünden geçerken içeriye kısa bir süre bakıyorum ama artık orada olmadığını fark ediyorum. Billy'nin odasına ulaşana kadar Dr. Moss'un yanında kendimden emin bir şekilde yürümeye devam ediyorum. Kapının eşiğinde durup içeri baktığımda Billy'nin elinde bir kitapla yatağına uzandığını görüyorum. Dr. Moss boğazını temizlerken bakışlarını bize doğru kaldırıyor, karanlık gözleri keskin ve araştırmacı ama ben yerimde duruyorum. Ty'ın yaptığı gibi beni sinirlendirmesine izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz.

"Billy, bu Bayan Tate," diyor Dr. Moss bana doğru hafifçe başını sallayarak. "Bugünkü seansınızı o yönetecek."

Billy kitabını kapatıp oturuyor, gözleri hâlâ bana kilitlenmiş. "Elbette. Bayan Tate," dedi, neredeyse meydan okuyan bir vurguyla, "lütfen, bir

koltuk."

Karşısındaki sandalyeye yerleşmeden önce bir adım öne çıkıyorum ve bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum, not defterim kucağımda dengede duruyor. Dr. Moss'un kapıyı aralık bırakarak çıkarken başıyla onayladığını görüyorum. Şimdi Billy ile yalnızım, sakın bir gülümsemeye gözlüklerimi düzeltiyorum ve kendimi tanıtıyorum.

"Seninle tanışmak çok güzel Billy. Hadi senin konuşalım, bana biraz kendinden bahset" diyorum. "Seni ne meşgul ediyor?"

Billy duraksıyor, beni değerlendiriyor ama ben yüz ifademi sakın tutuyorum. "Şey," diyor yavaşça, tepkimi test ederek, "burada okumak ve diğerleriyle konuşmaktan başka yapacak pek bir şey yok."

"Kulağa harika bir zaman kullanımı gibi geliyor," diyorum yumuşak bir sesle. "Sevdiğin türler var mı?"

Omuz silkiyor, bakışları daralıyor. "İzin verirlerse ilk tercihim korku olurdu. Onun dışında kütüphanede ne varsa." Alçak sesle kıkırdıyor, parlak sarı dişleri biraz görünüyor.

Devam etmeden önce hafifçe gülümsüyorum, "Dışarı çıktıktan sonra ne yapmak istediğini düşündün mü?"

Beni incelerken başını sallıyor. "Evet, ailem var - annem, teyzem, kuzenlerim..." Bakışları daralıyor, tepkimi ölçüyor. "Ve benim kızım."

Şaşırmış ama rahatlamış bir şekilde başımı kaldırırken yüz ifademi nötr tutuyorum. "Kız arkadaşın mı var? Eminim seni görmek için sabırsızlanıyordur."

Sanki özel bir zaferin tadını çıkarıyormuş gibi gülümsemesi genişliyor. "Tabii ki bir kız arkadaşım var. Her şeyde yanımda oldu. Yaptığım şeyi isteyerek yapmadığımı biliyor, kendimde değildim."

Bir ürperti omurgama doğru ilerliyor, ama yüzümü nötr tutuyorum ve onun sözlerini not ederken başımı sallıyorum. "Tüm bunlar boyunca destek görmene sevindim, Billy," diye cevap veriyorum, her kelimeyi ölçerek. "Bu gerçek bir fark yaratabilir."

Billy'nin gülümsemesi geriliyor, gözleri benimkilere sabitleniyor. "Onlar olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum," diyor, sesi garip bir şekilde düz. "Ben artık ıslah olmuş bir adamım Bayan Tate. Kısa sürede buradan çıkacağım."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum, koltuğumda kaymadan önce bir süre daha bakışlarını tutuyorum. Bir süre konuştuk, onu tanımaya ve hakkında her şeyi öğrenmeye çalıştık.

Buradan ayrıldığında ya da ayrılırsa ne olacağını planlıyorsa, sanırım bir sonraki hastaya geçme zamanı geldi.

"Benden istediğin bir şey var mı?" Teklif ediyorum, sesim sabit. "Ne zaman ihtiyacın olursa yardım etmek için buradayım."

Başını sallıyor, bakışları gölgeleniyor. "Bugün değil, Bayan Tate," diye mırıldanıyor. "Ama eminim sizi tekrar göreceğim."

Arkasına yaslandığında, gözlerindeki parıltı rahatsız edici olduğu kadar okunamaz da. Ama kendime sağlam durmam gerektiğini hatırlatıyorum ve seansımızı bir gülümsemeyle tamamlıyorum. "Bugün benimle konuştuğun için teşekkür ederim Billy. Minnettarım."

Billy ben çıkarken hiç konuşmadan beni izliyor, köşeyi dönene kadar gözleri her adımımı takip ediyor. Nefes vererek koridorda ilerlerken karşılaşmanın verdiği endişenin üzerime çöktüğünü hissediyorum.

İlaç arabasını taşıyan bir hemşire görüyorum ve kibarca başımı sallayarak ona yaklaşıyorum. "Merhaba, ben Bayan Tate," diyorum ve sıcak bir gülümsemeyle kendimi tanıtıyorum. "Burada yeni bir terapistim. Hastaları biraz daha yakından tanımak istiyorum - peşlerine takılmamın bir sakıncası var mı?"

Hemşire, yaka kartından anladığım kadarıyla Cathy, küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. "Elbette." Ciddiyetle kabul ediyor.

Vizitelerine devam ederken arkasına düşüyor, her hastaya küçük ilaç kapları dağıtırken onu izliyorum. Ty'ın kapısına vardığımızda geride duruyorum, ilaçlarını alırken aralık kapıdan onu izliyorum, hatta Cathy'ye yuttuğunu göstermek için ağzını açıyorum. O memnun bir şekilde yoluna devam ediyor, ben de ona ayak uyduruyorum ama bir şey dönüp arkama bakmama neden oluyor.

Ty elindeki hapları tükürüyor ve karanlık bakışları aniden kapı aralığında benimkilerle buluşuyor. kilitleniyor ve aramızda sessiz bir anlayış kaynaşiyor. Bir şey söylemem, hatta bunu bildirmem gerektiğini biliyorum ama bunun yerine, dönüp hemşireyi koridorda takip etmeden önce gözlerimin oyalanmasına izin veriyorum ve Ty'ı sıırıyla baş başa bırakıyorum.

İşte yine başlıyorum.

Cathy'ye yetişirken omzumun üzerinden bir kez arkama baktım. Ty kapı aralığında durmuş kışıma bakıyor, bir yandan da onu kandırıp kandırmayacağımı izliyor ve muhtemelen bekliyordu. Arkamı dönüyorum, nabzım hızlanıyor, neden sessiz kaldığımdan emin değilim. *Hay sikeyim.*

İKİNCİ BÖLÜM

Ty

Gözlerimi boş boş kırıyorum, sanki onun mükemmel hatlarını zihnime kazıyabilirmişim gibi durduğu son yerin izini sürüyorum. Kedicik zeki olduğunu düşünüyor, keskin kenarlarımı hissedecek kadar yaklaşıyor ama henüz ona yaklaşamayacağım kadar uzakta duruyor. Bu da beni çok sinirlendiriyor. Bu lanet akıl hastanesi beni yapmak istediğim her şeyden alıkoyuyor. Ama hayranlığımı kasıtlı olarak mı besliyor yoksa doğrudan karanlığıma girecek kadar bilgisiz mi anlayamıyorum.

Beni her koruduğunda, bu kaşıntıyı besliyor ve cehenneme çeviriyor. Başka tarafa baktığı her seferinde yangına benzin döktüğünün farkında değil. Ondan daha fazlasını istiyorum. Tenini ellerimin altında, çığlıklarını kulağımda, onu altımda becerirken zihninin dönmesini istiyorum. Ancak o zaman bir psikopatın ne olduğunu gerçekten anlayacak. Kendini dikkatli ve profesyonel sanıyor ama neye davetiye çıkardığının farkında değil. Böyle bir akılla beni alt etmek mümkün değil.

Onu fiziksel ve zihinsel olarak mahvedeceğim. Bunu yaparken zevk alacağım.

Yani.

Raven o kapıdan girdiği anda tüm planlarımı mahvetti. Kahretsin, artık o benim planım. Buradan çıktığımda, o benim olacak. Kendini çoktan bu oyuna kaptırdı ama yine de küçük sınırları ve duvarlarıyla güvende olduğunu sanıyor. İşinin kendi bölgesi olduğuna inanıyor, ama içine girdiği kafesi görmüyor ve ben güzel küçük kedimi tuzağa düşürmek için sabırsızlanıyorum.

O benim olduğum her şeyin tam tersi; yumuşak, hafif ve bana dokunamayacak kadar temiz. Yanaklarının kızarması, benimle konuşurken sesinin çatlaması, ona baktığımda nabzının hızlandığını hissetmeme rağmen sakın kalmak için çok çabalaması. Ona ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yok, eğer bu maskeyi sırf onun iyiliği için takmıyor olsaydım nasıl olurdu?

Bu çöplükten çıkmanın tek yolu. , duvarlar yok, çığlıklarını duyacak kimse yok mu? Altımda parçalanırdı. Ve kahretsin, hasta zihnimdeki görüntü şimdiye kadar sahip olduğum en bağımlılık yapıcı görüntü.

Gerçekten bana yardım edeceğini söyledi. Buna gerçekten inanıyor. İnsanlar yıllarca denedi, daha deneyimli, benim gibi deli bir piçle başa çıkmaya daha hazır insanlar, ama hiçbiri kalıcı olmadı. Ben değişmem, istediğimi alırım. Hikayenin sonu. Ama iyi çocuğu oynarım. Bana söyleneni yapıyorum. Bu insanlar çok zavallı ve aptal.

Peki ya o?

Oyunu oynamam, serbest kalmam ve o benim yörüngeme girmeden çok önce başlattığım işi bitirmem için beni aptalca yemliyor.

Birdenbire, benimkinin birkaç kapı ötesindeki sik kafalı Billy kafasını kapısından çıkarıp koridora bakıyor. Ne halt ettiğini merak ederek gözlerimi ona dikiyorum. Bu akıl hastanesinde oyun oynayan tek kişi ben değilim. O da sistemi manipüle etmekte oldukça iyi bir iş çıkarıyor ama serbest bırakılması gereken biri değil. Asla. Siktiğimin tecavüzücü pisliği, kafasını kesmediğim için çok şanslı. Hastalarla iletişim kurmuyorum, benimle konuşmaya çalışsalar da hiç kurmadım. Aklımı kaçırmış olabilirim ama aptal değilim.

Buranın en üst katı beni burada gerçekten sınavan tek zaman oldu. O kattaki hastalar kelimenin tam anlamıyla akıllarını yitirmiş, zombi gibi, salya akıtarak ve deli gömleği içinde dolaşarak, süngerli hücrelerde uyuyorlar. Tecavüzler ve cinayetler orada çok oluyor. Personele bile ve işte tam da bu yüzden yavru kedimi buraya alamam. O kolay bir hedef.

Billy aniden başını çeviriyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Çirkin yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor ama ben ciddiyetimi koruyorum.

"Hey, şu yeni terapisti gördün mü? Kahretsin," diyor alçak sesle ve pis bir şekilde, bakışları Kedicik'in bir tazi gibi ilerlediği koridorda kayarak.

Gözlerinin yırtıcı bir bakışa dönüşmesini, dilinin kuru ve çatlak dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkmasını izliyorum. Çenem sıkışıyor, sahiplenme duygusu beyaz bir öfke gibi üzerime çöküyor, neredeyse oraya fırlayıp lanet boynunu patlayana kadar bükmemi, Raven'ı ve bu dünyadaki tüm masumları korumamı sağlayacak.

Onun yakınında bir yere ait değil. Ya da benim, bu konuda. Ben masum değilim, hem de hiç. Belki de onun üzerinde bu bölgesel çekimi hissettiğim için lanet olası bir ikiye yüzlüyüm. Ama bazı canavarlar hepimizle aynı havayı solumayı bile hak etmiyor.

Biraz daha dayan, Ty. Kendime söylüyorum. Şimdi görüşünü kaybetme.

Billy, Raven'ın peşinden koridorda ilerleyerek dışarı adımını atar atmaz içgüdülerim alevleniyor, niyetleri ondan yayılıyor. Onun iri gövdesinin kayboluşunu izlerken dişlerimi sıkıyorum, içimdeki tüm kaslar harekete geçiyor. Bir saniye bile kaybetmeden odama geri dönüyorum ve doğruca küçük komodinin yanına gidiyorum. Çömeli çekmeceyi açıyorum, kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Parmaklarım, arkadaki gizli bölmeye ulaşana kadar içindekileri bir kenara itiyor. Bir kalemin ucuyla dikkatlice ince bir kırık tahta parçasının altına giriyorum ve onu açarak altında yuvalanmış bir jilet parçasını ortaya çıkarıyorum. Zihnimin gerisinde bir soru titreşirken elim duraksıyor, üzerinde geziniyor - onun için her şeyi riske atmaya hazır mıyım? Ama bu düşünce neredeyse anında yok oluyor, daha karanlık bir şey tarafından yutuluyor.

Kontrol edemediğim bir saplantı.

Parmaklarım bıçağın etrafında kıvrılıyor, cebime sokuyorum. O buz gibi çelik bana yaslanmışken ayağa kalkıyorum, etrafa son bir kez bakıyorum, sonra koridora geri dönüp onlara doğru ilerliyorum, nabzım sabit, odağım keskin ve öldürücü.

...

Akşam çökerken koridorlar kararmaya başlıyor. Artık ıssızdır - bu saatlerde hep ıssızdır. Personelin vardiya değişimi bir durgunluk yaratıyor, gece ekibi gündüz personeliyle salonda bir araya geliyor, çaylarını yudumluyor ve muhtemelen dedikodu yapıyorlar. Bu katta sadece on kadar hasta dolaşıyor ve burası sessiz, çok sessiz, sanki ölümcül bir şey olmasını bekliyor gibi.

Gölgeler arasında ilerliyorum, her parçam diken üstünde, kameranın yanından geçip gidiyorum, ezbere bildiğim kör noktalardan ayrılmıyorum. Her şeyi ezberledim: her kameranın nereye döndüğünü, kalıpları, bu yerin güvenliğindeki çatlakları.

Personel odasına çok yakın bir hademe dolabının yanından geçerken, kapının arkasından gelen boğuk bir inilti duyuyorum. Duruyorum, duruyorum

izler, içgüdülerim bana bağıyor. Başımı çevirip kapıya yan gözle bakıyorum, daha fazla hışırtı ve boğuk sesler duyana kadar dikkatle dinliyorum. Sakince dönüp kapıya doğru birkaç adım atıyorum ve elim soğuk metal kolu buluyor. Yavaşça aşağı itiyorum ve yavaşça açıyorum.

İşte zaman anladım.

Billy yerde yatan bir kadınla boğuşuyor. Öfkeli gözlerim sırtından aşağı iniyor, kocaman vücudu kadını ve bacaklarının arasını yutuyor. Sessizce içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatmadan önce cebimi karıştırıyorum. Burada olduğumu fark etmediler. Geniş gözlerim durumu değerlendirirken, yavaş yavaş kime tecavüz etmeye çalıştığını fark ederek ilerliyorum.

Yavru kedi.

Bacakları yere çarpıyor, topukları işe yaramaz bir şekilde sıyrılıyor, yüzü adamın kocaman elinin altında gizleniyor, sesi boğuk çığlıklar içinde yutuluyor.

Adamın diğer eli kemerini karıştırırken, kadın tüm gücüyle adamın yüzünü pençelemeye çalışıyor. Ama adam onun cüssesine denk değil. Çok uzakta olmayan yırtık külotunu ve tam arkalarında durduğumda odanın karşısındaki panik butonunu fark ediyorum. En son öldürdüğümde olduğu gibi öfke içimde kabarıyor, karanlık damarlarımdan sızıyor.

Parmaklarımin arasındaki jilette eğilip siyah saçlarını tutuyor ve zorla geriye doğru çekiyorum, keskin hareket boynunun çatlamasına neden oluyor. Gözlerim Raven'inkilerle çarpıştı. Kırmızı, çiğ, ıslak ve saf korkuyla dolu. Billy elimi tutmak için uzandığında sıcak kanım bir anlığına donuyor.

"Şşşt, benim küçük kediciğim," diye fısıldıyorum soğuk bir şekilde, gözlerim donuklaşıyor.

Keskin usturanın ucunu boğazına ve bir an bile düşünmeden boğazını hızla kesiyorum. Adamın kanı anında Raven'ın üzerine sıçırıyor ama Raven hiç ses çıkarmıyor. Elleriyle yüzünü kapatırken vücudu titriyor. Tüm o kanı görmek bana bir şeyler yapıyor. Tehlikeli bir şey. Beni on beş yıl önceki o güne geri götürüyor. Saçlarını sıkıca tutuyorum, açık boğazını tutmaya çalışırken guruldaması azalmaya başlıyor.

Billy'nin cansız bedeni tamamen yere yığıldığında onu üzerinden çekip alıyorum, ağır bedeni son bir gümbürtüyle yana yuvarlanıyor. Raven hemen geri çekiliyor, gözleri vahşi ve çaresiz bir şekilde duvara doğru itiliyor, nefes titriyor, bakışları yatan cesede kilitleniyor. Benimkiler

Nefes alış veriş ağır, neredeyse ürkütücü bir ritimle onunkiyle senkronize oluyor ve sonunda bakışları Billy'den kalkıp benimkiyle buluştuğunda, o ham, elektriklenmiş anı yaşıyoruz.

Yavaşça öne çıkıyorum, kan gölünün etrafında dikkatlice ilerliyorum ve o içe doğru kıvrılıyor, bana karşı temkinli, tüm vücudu titriyor. Önünde diz çöküyorum, gözlerim yüzünde geziniyor. İfadesinin her satırına korku sinmişken bir şekilde daha da güzelleşiyor.

Bakışlarım aşağıya, omzundan sarkan ve altındaki siyah dantel sütyeninin kıvrımını ortaya çıkaran yırtık gömleğine kayıyor, ince kumaşın arasından pembe meme ucunun bir ipucu görünüyor. Bunu inkar edemem: Bu haliyle büyüleyici. Gözlerimdeki vahşi bakışı görüyor ve hemen kendini örtmek için ellerini kaldırıyor.

Parmaklarım dokunma isteğiyle seğiriyor, onu o koyu kırmızı sıvıyla sırlıslam görmek beni kontrolümü kaybetmenin eşiğine getiriyor, saplantım daha da artıyor. Her zaman kana karşı bir şeyler hissetmişimdir ama bu... Bu tamamen başka bir şey.

Hiçbir uyarı olmadan, içimde bir şeyler koptu. Ellerim her türlü düşünceden daha hızlı uzanıyor, belinin küçük kısmını sertçe kavıyor ve tek bir hareketle onu kendime doğru çekiyorum. Çıkardığı ses -keskin, ürkmüş bir gıcırta- küçük odayı kesiyor. Elleri havaya kalkıyor ve beni durdurmak için umutsuzca göğsüme çarpıyor.

"Ty!" diye tıslıyor, sakın sesi titriyor.

Tepkisi beni bir şok dalgası gibi vuruyor ve donup kalıyorum. Sonra yaptığım şeyin gerçekliği yüzüme çarpınca gözlerim açılıyor ve ellerim yanmış gibi geri çekiliyor.

Kendini tekrar duvara yaslarken yavaş ve temkinli hareket ediyor. Elleri hafifçe titriyor, ama gözleri sabit, beni bir neşter gibi kesip her hareketimi inceliyormuş gibi hissettiren bir korkuyla izliyor. Korkuyor mu? Merak mı ediyor? Ya da ikisinin arasında bir şey mi? Bilemiyorum ve bilmemek göğsümü dikenli tel gibi sarıyor. Bu ben değilim. Genelde değilimdir. Her zaman kontrolü elinde tutan, her zaman entrikalar çeviren, deliliği yüzeyin altında kilitli tutan benim. Ama onun görüntüsü
-Teni kanla kaplı, saçları keçeleşmiş ve vahşi... Bana bir şeyler yaptı. İçimdeki en karanlık parçalara bir kibrit çaktı, ilkel bir şeyi, adını koyamadığım ama bastıramadığım bir şeyi ateşledi.

"Sen... beni kurtardın..." diye fısıldıyor, beni düşüncelerimden sürüklüyor, sesi nefesinin yoğun törpüsünden zar zor anlaşılıyor. Gözyaşları yanaklarındaki kanda soluk izler bırakıyor ve ben tekrar uzanıyorum, ama bu sefer yavaşça, ona nazik bir şekilde dokunmak istiyorum, ama o geri çekiliyor, duvara daha fazla bastırıyor.

"Yapma... bana dokunma," diye mırıldanıyor. "Burası... burası bir suç mahalli.

Gitmen gerek, Ty."

Gömleğini çekip çıkarışını izlerken kaşlarım çatılıyor, her hareketinde göğüsleri sallanıyor. Önümde diz çöküyor, gözleri benimle Billy'nin cesedi arasında gidip geliyor. Ama canını kurtarmak için kaçmak yerine, vücut ısını benimkinde hissedebileceğim kadar yaklaşıyor.

Gömleğinin küçük, beyaz, kansız bir parçasına tükürüp sonra onu yüzüme doğru kaldırırken ona dikkatle bakıyorum. Titreyen eliyle, orada olduğunu bile fark etmediğim kan lekelerini temizliyor. Dokunuşu o kadar yumuşak ki beni şaşırtıyor. Tuhaf bir sıcaklık ruhumun buz gibi kısımlarına yayılıyor. Geçen her saniye onun yüzüne bakıyorum, az önce işlediğim cinayetin izlerini silmesine izin veriyorum, yavaş yavaş suç ortağım oluyor.

Bakışları ara sıra benimkilerle buluşuyor, ta ki kumaş tenimin üzerinde gezinirken duraklayana kadar.

"Bunu neden yaptın? Onu bayıltabilirdin ya da başka bir şey yapabilirdin." diye soruyor, gözleri neredeyse sikimi sertleştirecek bir yoğunlukla dudaklarıma düşüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, bu hareket benim için çok doğal, ama söz konusu o daha da doğal.

"Bu senin için yapabileceklerimin bir kısmı bile değil, kedicik. Elleri benim olanın üzerindeydi.

Kıpırdamadan duruyor, az önce söylediklerimin üzerinde düşünüyor ve sonunda cevap verene kadar dikkatlice düşünüyor.

"Senin mi?" nefes verir. "Ben senin değilim, Ty."

Ben de bir şey demiyorum. Şimdilik istediğini düşünebilir, ama zamanla ne kadar benim olduğunu görecek.

Titreyen elini dikkatlice uzatıyor ve bakışlarım ona kayıyor.

"Jileti bana ver ve git." Gözlerim onunkilere kayıyor ve o sertçe devam ediyor, "Sana borçluyum."

Yine beni koruyor. Cinayetten sonra bile mi? "Lütfen..."

diye yalvarıyor, sulu gözleri benimkileri tarıyor.

Derin bir nefes alıyorum, elimi kaldırıyorum ve bıçağı avucunun ortasına yerleştiriyorum. Hemen harekete geçiyor ve bıçağı gömleğiyle ovarak parmak izlerimden kurtuluyor. Ayağa kalktığında ben de kalkıyorum ve Billy'nin yanına gidip bıçağı onun parmak uçlarına bastırdıktan sonra bıçağı ve gömleğini kana bulanmış zemine bırakmasını izliyorum.

Sonra eğilip panik düğmesine uzanıyor ve yüzünü bana dönüyor. Beklentiyle bana bakıyor, emirlerini yerine getirmemi bekliyor, başparmağı düğmenin üzerinde geziniyor. Arkamı dönüp gitmeden önce önce Billy'ye, sonra da ona son bir kez bakıyorum.

...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kuzgun

Dr. Moss'un muayenehanesinin ışıkları çok parlak, ağır ve ağırlı göz kapaklarıma karşı sert. Vücudum bana verdikleri cızırtılı gri battaniyeyle örtülü, ancak bu, cildimde hissettiğim kalıcı baskıyı, Billy'nin iğrenç dokunuşunun kalıntılarını, vücudunun hayali ağırlığını, beni boğan kokuşmuş elinin kokusunu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Hâlâ yüzüme doğru bastırıldığını hissedebiliyorum ve bulantı boğazımda şiddetli ve yoğun şekilde tekrar yükseliyor.

Başımı öne eğiyorum, kollarımı kendime sıkıca sarıyorum, sanki anıları içimden söküp atabilecekmişim gibi. Sonra açık kapıdan koridora bir göz atıyorum. Billy'nin cesedini kalın siyah bir torbanın içinde götürüyorlar, fermuarlı plastikten vücudu zar zor görünüyor. Bu görüntü beni rahatlatmalı, ama bunun yerine içimden soğuk ve amansız bir ürperti geçiyor.

Polislere yalan söyledim ve bir hikaye uydurdum. Onlara Billy'den jileti bir şekilde aldığımı ve kendimi savunduğumu söyledim. Geçmişî göz önüne alındığında, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışmakla ilgilenmediler. Sadece sözüme inandılar ve beni yalnız bıraktılar. Ne kadar sempatik davrandıklarına bakılırsa bu davanın artık kapandığına hiç şüphem yok.

Ty'ı cezalandırmalarına izin veremezdim. Yaptıklarından sonra olmaz. Beni kurtardıktan sonra olmaz. Tereddüt etmedi, geri durmadı. Yapılması gerekeni, benim yapamayacağımı yapmıştı ve şimdi bile sesi zihnimde yankılanırken, o hademenin dolabında bana fısıldadığı gibi sakinken, huzursuz hissediyorum.

"Elleri benim olanın üzerindeydi." Kelimeler tekrarlanıyor, karanlık ve sahiplenici, ve üzerime garip bir rahatlıkla çöküyorlar.

Ama bu yüzden yalan söylemedim. Yalan söyledim çünkü o orada olmasaydı, zamanlaması bir saniye bile yanlış olsaydı... Gözlerimi kapatıp sıkıca kapatıyorum.

Kırılmış, hatta belki de ölmüş olabilirdim. Ty hayatımı kurtardı. Ve buradaki herkes kadar tehlikeli olmasına rağmen - belki daha fazla -Hayatımda başka kimsenin yapamayacağı bir şekilde bana destek oldu.

Vücudumdaki gerginlik yumuşak bir sesle kesildi. "Bayan Tate?"

Dr. Moss eşikte duruyor. Beni dikkatle incelediğini hissedebiliyorum, sanki burada sandalyenin üzerinde parçalanabileceğimden korkuyor. Bakışlarıyla buluşmak için yavaşça başımı kaldırıyorum, gücümde geriye ne kaldıysa topluyorum.

"İlk gününde bunları yaşadığın için üzgünüm Raven. Bu katta daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı," diyor ama ben cevap vermiyorum. "Bence birkaç gün izin almalısın."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Lütfen. Ben iyiyim..."

Beni izlerken başını yana eğiyor ama bakışlarım hiç kaymıyor. Sadece buna hazır olduğumu görmesine ihtiyacım yok, aynı zamanda gitmeden önce Ty'ı görmem gerektiğini de biliyorum. Söyleyeceklerim, anlatacaklarım var. O depresif evde öylece oturup her şeyi kafamda tekrar tekrar canlandıramam, bu beni aşağı doğru bir sarmala sürükler.

"Emin misin? İstemiyorum..."

"Kesinlikle eminim." Sözünü sertçe kestim.

Keskin bir nefes alıyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve sonra keskin bir şekilde başını sallıyor.

"Tamam," diye kabul ediyor ve bedenim rahatlıyor. "Sanırım artık eve gidip biraz uyumalısın. Yorgun görünüyorsun."

Başımı sallayarak onaylıyorum, ağrıyan bacaklarımın üzerinde hafifçe doğruluyorum. Battaniye hâlâ üzerimdeydi. Evrak çantamı kaldırıp kapıya doğru yöneliyorum. Koridora girdiğimde arkama bakıyorum, Ty'ın kapısının artık kapalı ve ışığın loş olduğunu görüyorum. Titrek bir nefes alıp Sacred Heights'tan çıkıyorum.

...

Ertesi sabah, şafağın ilk ışıkları pencerelerden sızarken, Midnight'ın yemeğini koyuyorum ve elimi şık kürkünde gezdirirken alçak sesle ve sürekli mırıldanarak yemesini izliyorum.

"Sonra görüşürüz bebeğim," diye mırıldanıyorum, kulaklarının hemen arkasını, en çok sevdiği yeri kaşıyorum. Kafasını kaldırmıyor, tamamen dalmış durumda.

Evin etrafına son bir kez baktıktan sonra çantamı toplayıp dışarı çıkıyorum ve soğuk havanın buz gibi bir dalga gibi üzerime vurduğunu hissediyorum. Eski ahşap ve metalin gıcırtısını duyarak kapıyı kilitliyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Dışarıda garip bir sessizlik, sessiz sokağı örten bir sis var. Sacred Heights hala zihnimde ağır bir şekilde yerleşiyor, silemediğim karanlık bir nokta gibi, ama soğukluk, sis - dün gecedan beri kalkmayan ağırlığa uyuyorlar. Arabanın kapısını çekip açıyorum ve çantamı bir hışımla yolcu koltuğuna fırlatıyorum.

Tam yerleşmeye hazırlanırken bir çift ses dikkatimi çekiyor. Başımı çevirdiğimde, benimkinden çok da uzak olmayan bir evden çıkan bir çift görüyorum, kahkahalar yükseliyor, adamın kolu kadının omuzlarına dolanmış. Bana doğru yürüyorlar, adamın eli koruyucu bir şekilde kadının üzerinde duruyor ve kadın el sallarken gülümsemeye zorluyorum.

"Hey!" diye sesleniyor, sesi parlak; soğuk sessizliği kesiyor ve ben onun sıcaklığına uymaya çalışarak duraklıyorum.

"Hey," diye karşılık veriyorum, zoraki neşemin yerine oturduğunu hissederek.

Şimdi yakınlar ve benden daha yaşlı olmalarına rağmen ikisinin de bir dergi reklamı gibi çekici olduğunu görüyorum. Adam meraklı gözlerle beni inceliyor.

"Yeni mi taşındın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve kırık dökük küçük evime bakıyorum, boyası dökülmüş ve verandası harap olmuş, alışkın olduğum diğer evlerin banliyö güzelliğinin tam tersi.

"Hayır. Sadece önümüzdeki ay Sacred Heights'ta iş deneyimi için buradayım."

Adamın ifadesi korku ve merak arasında bir şeye dönüşüyor, kaşları kalkıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, yarı hayranlık, yarı inançsızlık içinde. "Cesurmuşsun. Büyürken orası hakkında berbat hikâyeler duymuştum."

İnce ve kibar bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Burada mı büyüdün?" Bakışlarım aralarında gezinirken soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Annem sonsuza dek yan komşum oldu." Adam kadına bakıyor ve kadın da ona gülümsüyor, yüz ifadesi gizli, paylaşılan bir anın ışığıyla aydınlanmış. "Sadece ziyarete geldik ama buradan çok uzakta yaşamıyoruz," diye açıklıyor.

Kadının bakışları tekrar bana dönüyor, parlak ve davetkâr, konuyu tamamen değiştiriyor.

"Hey, neden bu gece bizimle gelmiyorsun? Yolun aşağısında küçük bir bar var." Sislerin arasından eliyle işaret ediyor, görebildiğim tek şey sokak lambalarının ve birkaç evin bulanıklığı.

"Bilmiyorum," diye başlıyorum, hazırlıksız yakalanmışım, dün geceyi hâlâ üzerimde hissediyorum. Dışarıda bir gece geçirmenin ihtiyacım olan ya da istediğim şey olup olmadığından emin değilim.

"Hadi," diye ısrar ediyor, sesi ikna edici ve sıcak. "Eğlenceli olacak!"

Tereddüt ediyorum, küçük bir baş hareketiyle teslim olmadan önce hevesli yüzlerine bakıyorum. Belki birkaç içkinin zararı olmazdı, sadece şimdilik onları sırtımdan atmaya yeterdi. Sürekli gidip gelecek enerjim yok.

"Elbette," diyorum, yavaşça nefes vererek.

Karşılıklı sırtıyorlar, kızın gözleri . "Yedi gibi kapıyı çalarız?" diyor, hâlâ kolunu tutarak onunla birlikte volta atıyor.

"Evet," diye tekrar başımı sallıyorum ve uzaklaşmalarını izliyorum, puslu havada kaybolurlarken kahkahaları belli belirsiz yankılanıyor.

Sonunda yalnız kalınca arabama kaydım ve sessizliğin tekrar etrafıma yerleşmesine izin verdim.

...

Sacred Heights'ın demir kapılarından geçerken, dün gece üzerimden atamadığım ölümcül bir gölge gibi üzerime yapıyor. Billy'nin kokusundan kurtulmak için çaresizce cildimi kıpkırmızı olana kadar ovalamıştım ama hâlâ orada duruyor, aklımdan çıkmıyor.

Uykusuz geçen her saatin kemiklerimde yankılandığını, cinsel saldırının çarpık bir film makarası gibi tekrar tekrar oynadığını hissettim. Bana yakın dokunuşunu. Külotumu yırtıp çıkarırken parmaklarının külotuma dolanması. Onu bacaklarımın arasında nasıl hissettiğimi.

Ve tüm bunlarla başa çıkarken yalnızdım. Sadece Midnight oradaydı, onun sıcak varlığı bulabildiğim en yakın destekti. Ama bu yeterli değildi, gerçekten. Dürüst olmak gerekirse, tek istediğim basit bir kucaklamaydı, birinin bana iyi olacağımı söylemesiydi. Ama sanırım bunun benim hayatım olduğunu anlamam gerekiyor. Şimdilik yalnızım ve böyle şeylerle tek başıma başa çıkmak zorundayım.

Yüksek şekli zar zor görülebilen eski binanın yanına geldiğimde motoru durdurup yavaşça nefes veriyorum. Kendime her şeye degeceğini söylüyorum.

Korku, iğrenme, yorgunluk. Öyle olmak zorunda. Ama bugün Dr. Moss'a söylemem gereken bazı şeyler var. Binanın neresinde olursam olayım, en alt katta bile olsam, buranın daha iyi bir güvenliğe ihtiyacı var. Böyle bir yerde hataya yer yok. Hastalar ve personel için çok riskli.

Evrak çantamı kararlılıkla kavrayarak arabadan çıkıyorum ve sert bir klik sesiyle kilitliyorum. Sis etrafımı sarıyor, çakılları geçerken her adımı yutuyor, ayağımın altındaki her çıtırtı ürpertici sessizliğe karşı keskin. Girişe ulaştığımda, hiç tereddüt etmeden beni içeri buyur eden görevliye başımla selam veriyorum.

Tımarhaneye girip ağır kapıyı arkamdan kapattığımda, hemen koridorda gürleyen çılgınca bağırışlar ve aceleci ayak seslerinin kaosuyla karşılaşıyorum. Doktorlar ve hemşireler bir hastanın etrafına üşüşmüş, yüzleri konsantrasyon ve dikkatle sabitlenmiş. Durumu anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor, merak ve tedirginlik beni ileri doğru itiyor.

"Sizi lanet olası piçler!" Genç kadın boğuk bir sesle ve öfkeden titreyerek bağırıyor. "Benden zaten çok şey aldınız ve hala bunu yapmak için beni burada tutuyorsunuz! Her şeyi hatırlıyorum, hiçbirini silemezsiniz!"

Hasta tanımadığım biri, yüzü dehşetten solgun. metal bir çubuk tutuyor, parmak eklemleri çubuğun etrafında bembeyaz. Ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum - belki de bir tür sanrıya kapılmıştır. Her ne ise, acısı çok gerçekçi geliyor.

"Senin hastalıklı oyunlarını oynamam için beni burada tutamazsın! Ben bir deney değilim! Ben bir insanım!"

Metal çubuğu çılgınca sallıyor, öfkesi kontrolden çıkıyor, ama Dr. Moss temkinli bir adım atıyor, nazikçe konuşuyor, sesi alçak ve sakin, yine de ne dediğini duyamıyorum.

Kadının tepkisi kan donduran bir çılgılık olur ve neredeyse adamı çubukla yakalamak üzeredir. Bir anda erkek bir doktor kadının arkasına geçerek kollarını sıkıca sarar ve bu işi daha önce yapmış bir ekibin koordineli hareketleriyle onu zapt ederler. Mücadele ancak ona sakinleştirici verdiklerinde sona eriyor ve vücudu nihayet gevşerken çılgınlıkları yavaşça sessizliğe gömülüyor.

Uzakta durup onu kaldırmalarını izliyorum, şimdi uyuyan formu aralarında sallanıyor. Göğsümde bir acıma duygusu düğümleniyor; birini bu kadar kayıp, bu kadar kalp acısı içinde görmek düşündüğümde daha zormuş.

Koridor temizlendiğinde, Dr. Moss gözle görülür bir şekilde yenilmiş olarak iç geçirdi ve bana yaklaşmak için döndü.

"Ah, Raven," diyor gergin bir gülümsemeyle. "Seni burada görmek çok güzel. Şimdiden biraz yorucu bir sabah oldu."

"Evet, bunu anlayabiliyorum," diye cevap veriyorum, onu ofisine kadar takip etmemi işaret ederken başımı sallıyorum. İçeride, gerginliğin dışarı sızmasına izin veriyor, başını yavaşça, yorgun bir şekilde sallayarak elini alnında gezdiriyor.

"Görünüşe göre gelecek vaat eden hastalarımın birinin hastalığı nüksetmiş. Bu hafta şimdiden... epey bir şeye dönüşüyor," diyor ve düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi yere bakıyor.

O otururken ben de karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. "Görmesi zor ama sanırım iyileşmenin asla düz bir çizgi olmadığını hatırlatıyor. Sanırım bu herkes için bir öğrenme eğrisi ve belki de bu onun iyileşmesine bir adım daha yaklaşmak demek," diye onu temin ediyorum.

Cevap vermediğinde, sessizliği ağır ve gözleri uzak olduğunda, dünden beri içimi kemiren endişeler konusunda onu sıkıştırmaya karar veriyorum. Boğazımı temizleyerek duruşumu düzeltiyorum ve ses tonumu sertleştirerek konuşuyorum.

"Dr. Moss, alt kattaki güvenlik konusunu görüşmek istiyorum."

Bakışları benimkine kayınca keskinleşiyor, sandalyesine yerleşirken vücudu hafifçe sertleşiyor.

"En azından biraz daha artırılması gerektiğini düşünüyorum," diye devam ediyorum. "Hastalar ya da personel için güvenli olmadığı açık. Hastalara daha fazla hoşgörü gösterilmesinin ardındaki niyeti anlıyorum, özellikle de burada, ama bence dünden sonra... hangi katta olursak olalım her şeyin olabileceğini söylemek doğru olur."

İfadesi bir süre daha okunamıyor, sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzuyor. Sonra nihayet derin bir nefes alıyor, göğsü yükseliyor.

"Elbette, Bayan Tate."

Bakışları bir an için gereğinden uzun süre üzerimde kalıyor ve bakışlarının ağırlığı omurgamdan aşağı garip bir ürperti gönderiyor.

"Görüşünüzü -ve talihsiz deneyiminizi- ciddiyetle değerlendireceğim. Güvenlik ekibimizle konuşacağım."

Keskin bir baş sallaması var, sanki konuşmayı derinleştirmeden bitirmeye çalışıyormuş gibi, ama dün gece benim yaşadıklarımı bir başkasının yaşamayacağını bildiğim için omuzlarımın gevşediğini hissediyorum.

Yüzü birden yumuşuyor, sonra sanki uzun zamandır beklenen iyi bir haberi vermek üzereymiş gibi öne doğru eğiliyor.

"Olumlu bir not olarak, bugün Ty'ın çıkış günü."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor, kalbim küt küt atıyor. "Bugün mü?" Gerçek duygularımı uzak tutmaya çalışarak tekrarlıyorum.

Başını sallıyor, yüz ifadesini belirgin bir memnuniyet aydınlatıyor. "Evet. Evrakları erken geldi ve önümüzdeki birkaç saat içinde ayrılacak."

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi sandalyeye geri bırakıyorum. Her şey çok erken görünüyor.

"Onunla harika bir iş çıkardınız, Dr. Moss. Gerçekten."

Ty'ı son bir kez daha görme ihtiyacını görmezden gelemem, sadece kendi iç huzurum için bile olsa havayı temizlemek için. Koltuğumda öne doğru kayarak Dr. Moss'un dikkatini çekiyorum. "Gitmeden önce onunla son bir seans yapmam mümkün mü? Sadece temasa geçmek ve belki de yola nasıl hissettiğini ölçmek için?"

Gözleri ilgiyle parlıyor ve hafifçe başını sallıyor. "Bu harika bir fikir, Raven. Odasında eşyalarını topluyor."

Ona teşekkür ederek hızla ayağa kalkıyorum, ofisten çıkıyorum ve uzun koridorda Ty'ın odasına doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça her adım daha da ağırlaşıyor, her zamanki özgüvenim kayboluyor, yerini şimdiden midemi bulandırmaya başlayan bir gerginlik alıyor.

Açık kapısından bir adım ötede duruyorum, gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve kıyafetimi ayarlayarak kendime bakıyorum.

"Benim."

Dün geceki sözleri zihnimde bir kez daha yankılanıyor, ta ki derin bir nefes alıp ilerleyene kadar.

Onu hemen fark ettim; dar, yırtık siyah bir kot pantolon giymiş, kapüşonunu yukarı çekmiş kapüşonlu bir giymiş, botları koyu renk ve yıpranmış, elinde bir sigara

Eşyalarını gelişigüzel bir şekilde sırt çantasına tıktırırken dudaklarının arasında gevşekçe sallanıyor.

Yumruğumu kaldırıyorum, beni henüz fark etmediğini düşünerek kapısını çalmaya hazırım. Ama ben daha temas kuramadan, sigarası hâlâ dudaklarının arasında dengede dururken konuşuyor.

"O güzel kışını buraya getir, çilli."

Gözlerim açılıyor, ayaklarım aniden yere yapışmış gibi hissediyorum. Bakıyorum ve o da başını bana bakacak kadar çeviriyor. Koyu renk gözleri kapüşonu ve alnına dağınık bir şekilde düşen siyah saçları tarafından kısmen gizlenmiş olsa da bu, gözlerinin içimi yakmasını engellemiyor.

Dik durmadan önce bakışları üzerimde geziniyor, sonra rahat, kontrollü bir adımla bana doğru ilerliyor, her adımda bir şekilde hem tehlikeli hem de çekici hissettiren sakin bir baskınlık yayıyor ve kalbimin kaburgalarım sertçe çarpmasına neden oluyor.

Şu anda, onun şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici adam olduğunu düşünmeden edemiyorum - karanlığın, isyanın ve tahakkümün bir resmi, onu görmezden gelmeyi imkansız kılan ham, unapologetic bir cazibe ile gizlenmiş. Sadece bela gibi görünmüyor; belanın tam tanımı. Ama yine de kendimi içine çekilmiş buluyorum, sanki kırmızı bayraklar aniden en sevdiğim renk olmuş gibi, tehlikenin sadece çekimi daha da güçlendirdiğini hissediyorum.

Birkaç adım ötede durup sigarasını dudaklarından çekiyor, gözlerini kısarak beni süzüyor. Ben daha farkına bile varmadan öne atılıyor, bileğimi yakalıyor ve hızlı bir çekişle beni odanın içine çekiyor.

Arkamdan kapıyı kapatıp dünyayı dışarıda bırakmasını izlerken hafifçe sendeliyorum ve kızıl saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. O döndükçe duvarlar yaklaşıyor, şiddetle ilerliyor, ta ki ben içgüdüsel olarak geri çekilip duvarı omuzlarımda hissedene kadar. Gidecek başka bir yer yok.

Kolunu üstümdeki duvara dayıyor, beni bakışlarının altına hapsediyor, alçak sesle ve tereddütsüz konuşurken uzun gövdesi ışığı gölgeliyor.

"Sana buraya geri gelmemeni söylediğimi sanıyordum, Raven."

Başımı arkaya yatırdığımda alnını başımın üstündeki duvara yaslıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Bu benim işim, Ty. Bir yere gitmiyorum. Ayrıca seninle konuşmam gerekiyordu." Sessizce cevap veriyorum.

Parmaklarım kapüşonunun iplerine dolanırken gözleri benimkileri arıyor, "Öncelikle..." Onları çekmeden önce fısıldıyorum ve dudakları dudaklarımın hemen üzerinde gezinene kadar yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Yakınıktan, nefesinin dumanından sertçe yutkunuyorum ve yumuşak dudaklarına hızlıca bir göz atıyorum. Kendimi aptalca onları öpmek, dudaklarımda hissetmek isterken buluyorum, ama yapmıyorum, başımı eğiyorum ve ağzının köşesine usulca bir öpücük konduruyorum. Vücudu, benim fark edebileceğim kadar sertleşiyor ve dudaklarımı onun teninden ayırarak serbest bırakıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum yavaşça geri çekilmeden önce. Koyu renk gözleri benimkileri yakalıyor ve gözlerindeki yoğunluğu görebiliyorum, tam burada saldırıp avantaj elde etmemek için her şeyini nasıl sakladığını görebiliyorum.

"Özür dilerim..." İçimde panik yükseliyor ve onu geçmeye çalışıyorum, ama diğer kolu hızla kalkıyor, duvara dayanıyor ve beni hapsediyor.

"Eğer burada olmasaydım, şimdiye kadar sikimi kışına o kadar sokmuş olurum ki, bu lanet odadan çıkmanın tek yolu Bambi gibi yürümek ya da daha kötüsü, lanet bir ceset torbasının içinde olmak olurdu," diye dudaklarıma doğru hırlıyor ve gözlerim açılıyor.

"Elimdeki son kontrol kısıntısına tutunmaya çalışıyorum, Kedicik, ama bu iplik yavaş yavaş yıpranıyor, seni her gördüğümde, kokundan bir iz bile yakaladığımda çözülüyor, kaydığını hissedebiliyorum, akıl sağlığım üzerindeki o son tutunma gittikçe inceliyor. Her zaman zihinsel olarak... seni beceriyorum. *Şiddetle*. Ve özellikle elim sikime dolanmışken, görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum."

Derin bir yudum alıyorum, "Gitmeden önce bunun için bir tedaviniz var mı, Bayan Tate?" diye devam ederken içimi neredeyse titreten mide bulandırıcı bir heyecan duyuyorum.

Sıkışmış hissediyorum, soğuk gözleri benimkileri tarıyor, onun oyununu oynamamı istiyor, ama ben profesyonel kalıyorum ve cevap olarak çenemi kaldırıyorum.

"Git hayatını yaşa, Ty. Güzel bir kızla tanış ve biraz eğlen. Ama *şiddetle* değil. Beni unut ve da unut. Hayatın gerçekten ne kadar güzel olabileceğini görmek üzeresin."

Ty'ın dudakları hafifçe seğiriyor, kahverengi gözleri sinirlerimi geren bir şeyle parlıyor. Tek kelime etmeden, arkasını dönüp çantasına doğru yürümeden önce kendini duvardan itiyor. Oda bir şekilde küçük geliyor, gerginlik saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılıyor. Titreyerek nefes veriyorum, kalbim göğüs kafesime çarparken bile sakin bir duruş sergilemeye zorluyorum.

"Ty, bu şey..." Başlıyorum, sesim yumuşak ama kararlı ve bu onu duraksatıyor, eli çantasının üzerinde geziniyor, sonra başını hafifçe çevirip doğrudan bana bakıyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak elimle aramızda işaret ediyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Yaptığın şey için minnettarım - Billy konusunda bana yardım ettiğin için- ama..." Başımı salladım. "Üzgünüm, bu asla bir şey olamaz."

Bir an için çenesi bükülür, çantasına bakarken yanağındaki kaslar hoşnutsuzlukla hareket eder. Sonra doğruldu ve küçük, mizahsız bir kıkırdama çıkardı.

"Elbette, Raven. Anlıyorum," diyor ve içimi küçük bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Ama sonra tamamen dönüyor, bakışları üzerimde geziniyor, dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Yani, hangi güzel ve mükemmel terapist psikotik hastasıyla birlikte olur, değil mi? Bu çok..." beni *incelerken* başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, "profesyonelce olmaz."

Cevap vermiyorum, yavaş bir adım daha yaklaşırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Belki de haklısın güzel kız," diye devam ediyor, sesi alçalıyor, daha uğursuz bir hal alıyor. "Belki de bu sadece hastalıklı küçük bir fantezidir. Sadece sevişmeye ihtiyacım var, hepsi bu," kısa bir duraksamaya giriyor, bakışları kararıyor, "*Şiddetle*." Dişlerini sıkarak homurdanıyor.

Midem çalkalanıyor ve yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ediyorum. Ona bakıyorum, benimle dalga mı geçiyor, beni test mi ediyor yoksa sadece beni sinirlendirmeye mi çalışıyor anlamaya çalışıyorum. Bu her neyse, artık bitmeli.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, çenem meydan okurcasına yükseliyor. "Gitmeden önce size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" Ses tonum sabit, ama parmaklarım yanlarımda seğiriyor, eğer söylerse harekete geçmeye hazırım.

Gözlerini kaçırarak çantasına doğru ilerliyor ve çantasının fermuarını kapattıktan sonra kaldırıp omzuna atıyor.

"Hayır," diyor, neredeyse açık açık. "Yeterince şey yaptın."

Omuzlarımın gevşediğini hissediyorum, sonra küçük bir baş selamı veriyorum. "Hoşça kal Ty."

Çenesini kaldırmış bana bakıyor, başka bir şey söylemiyor, ben de arkamı dönüp içime yerleşen garip bir keder ve kafa karışıklığıyla odasından çıkıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kuzgun

Akşamın erken saatleri ve ben o çiftle -yabancılarla- dışarı çıkmaya neredeyse hazırım. İçime kapanık kışım fırtınalar koparıyor, yatak odamdaki eski makyaj masasında oturup makyajımı dikkatlice yaparken avuçlarımı terletiyor. Kafama takılan bir melodiyi dalgınca mırıldanıyorum, dışarı çıkmanın endişeli çalkantısından uzaklaşmak için her şeyi yapıyorum. Yağmur, yanıma bir şemsiye almam gerektiğini hatırlatırcasına pencereye vuruyor.

İşim bittiğinde durup yansımamı inceliyorum: kızıl saçlarım gevşek bukleler halinde, yüz hatlarımı yumuşatacak şekilde yüzümü çerçeveleyiyor. İnce makyaj elmacık kemiklerimi ve çenemi öne çıkarıyor ama mavi gözbebeklerimi öne çıkaran koyu renk göz kalemi ve rimel. Elbisem omuzlarıma oturuyor ve kıvrımlarımı sarıyor, derin yakası köprücük kemiklerimi ve göğüslerimin tümseklerini vurguluyor.

Bakışlarım önümdeki makyaj masasının üzerinde duran kolyeye kayıyor, siyah elmas kolyeli ince gümüş bir zincir, annemden kalan tek parça. Kolyeyi kaldırıyorum, boynuma takmadan önce sallanmasına ve loş ışığı yakalamasına izin veriyorum. Aynaya bakarken parmaklarım soğuk değerli taşın üzerinde geziniyor, minik ışık kıvılcımları yakalamasını izliyorum.

Çıplak bacaklarıma hafifçe dokunan bir fırça beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve Midnight'ın ayak bileklerime dolandığını görünce gülümseyerek aşağı bakıyorum. Aşağı uzanıp yumuşak kürkünü okşuyorum.

"Uzun sürmez, Middy," diye mırıldandım. "Sadece birkaç içki. Kalmayı planlamıyorum."

Hafta sonu ve yarın iş yokken, dışarıda kalıp gece boyunca parti yapma fikri hiçbir zaman benim tarzım olmadı, ama belki de hızlı bir gece dışarı çıkmak o kadar da kötü olmaz. İhtiyacım olan şey bu olabilir.

Eğiliyorum, Midnight'ı kaldırıyorum ve göğsüme yaslıyorum. Yumuşak mırıltıları bana karşı sıcak bir şekilde titreşirken küçük çantamı aldım, bir çift

uzun siyah topuklu ayakkabılarımı giyip aşağıya iniyorum.

Onu yavaşça kanepeye yatırıyorum, uzun paltomu üzerime geçiriyorum, belime sıkıca bağlıyorum ve sıcak bir topun içine kıvrılmasını izliyorum, gözleri uykuya hazırmış gibi sarkıyor. Tam o sırada kapı çalınıyor ve ikimiz de irkiliyoruz. Sakin bir nefes alıyorum, çantamın askısını omzuma atıyorum ve şemsiyemi alıyorum.

Midnight'a son bir kez baktıktan sonra kapıya yöneliyorum. Kapıyı açtığımda soğuk akşam esintisi vuruyor, saçlarım arkamda uçuşuyor ve her ikisinin de gözleri üzerimde, geniş, hoş bir gülümsemeyle giyinmiş olarak karşılaşıyorum.

"Harika görünüyorsun!" Kadın haykırıyor, enerjisi bulaşıcı ve ben de sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Oh, ve bu sabah kendimizi tanıtmayı unuttuk! Ben Jess, bu da nişanlım Mike."

İkisinin arasına bakarak başımı salladım. "İkinizle de resmi olarak tanıştığıma memnun oldum. Ben Raven."

Hafif bir itiş kakışla kenara çekiliyorlar ve kapıyı kilitlemeden önce Midnight'a bir kez daha bakıyorum. Hepimiz sokağa çıkıyoruz, şiddetli yağmura karşı şemsiyelerimizi açıyoruz ve yürürken rahatça sohbet ediyoruz. Arkadaş canlısılar ve sinirlerime rağmen kendimi biraz daha rahatlamış buluyorum.

Sonunda, ıssız bir yerde izole edilmiş ama içeriden gelen ışıkların sıcak parıltısı ve yumuşak kahkahalarla yaşayan küçük bir bara varıyoruz. Mike kapıyı bizim için açık tutuyor, Jess ve ben de şemsiyelerimizi kapatarak içeri giriyoruz. Mekan henüz çok kalabalık değil ve bunun için minnettarım. Bara gidip içkilerimizi sipariş ederken, kendimi bu yabancı ama garip bir şekilde rahatlatıcı atmosfere alışmış hissediyorum.

Jess'in alkolsüz bir şeyler içtiğini fark ettiğimde ona doğru dönüyorum.

"İçmiyor musun?" Bardak dudaklarına değdiği anda soruyorum.

"Hayır, ne yazık ki bu gece nöbetçiyim. Bana son dakikada söylediler. Ben toplum hemşiresiyim ama umarım bir şey çıkmaz ve kalabilirim."

Kendi içkimi kaldırıp meyveli sıvıdan uzun bir yudum alırken başımla küçük bir selam veriyorum.

"Peki, evde bir erkek arkadaşın var mı?" diye devam ediyor, yeşil gözleri sıcak ve meraklı.

Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Hayır, erkek arkadaşım yok." "Ah, çok yazık," diyor.

Öyle mi? İçkimi yudumlarken sessizce kendi kendime düşünüyorum. Hiçbir zaman beyaz atlı prensimi arayacak bir tip olmadım; şansımı , muhtemelen kötü adama aşık olurdum. Biraz çıktım, çoğunlukla üniversitede, genellikle kötü adamlarla, ama hiçbiri o kaşıntıyı gerçekten kaşımadı. Erkeklerle ilgili sorun, konuşmayı kolaylıkla yapabilmeleri, ama iş yürümeye gelince? Oldukça işe yaramaz. Ayrıca işle hokkabazlık yapmak ve babamı aniden kaybetmek arasında, ilişkiler aklımdaki son şey oldu.

Yakınlık istiyor muyum? Seks? Tabii ki istiyorum. Ne olursa olsun yanımda olacak ve güvenebileceğim biri kulağa hoş geliyor ama bunun peşinden koşacak değilim.

Jess'in dikkati bir saniye daha üzerimde kalıyor ve ilgisini çektiğini, hatta belki de endişelendiğini söyleyebilirim. Onu suçlamıyorum, sadece gerçek hayatın masalları gölgede bırakan komik bir yolu var.

"Peki, büyük gün ne zaman?" Sohbeti pek de parlak olmayan flört hayatımdan uzaklaştırmayı amaçlayarak soruyorum.

"Daha yeni nişanlandık!" diyor ışıldayarak ve parmağındaki pırlantayı göstermek için elini gösteriyor. "Henüz bir tarih yok ama Mike beklemek istemiyor." Kadın kıkırdayarak Mike'a doğru eğiliyor ve Mike da gururlu bir sırıtışla bir kolunu onun omuzlarına doluyor.

Gözlerimi devirmek için bir dürtü hissediyorum ama kendimi tutuyorum. Neden burada taparcasına seven bir çiftle birlikteyim ki? Onları sersemlemiş ve aşık bir halde izlemek tenimi kaşındırmaya başlıyor, ama belki de yalnız olduğum gerçeğidir ve bir yerde, belki de onları biraz kıskanıyordumdur. Evde beni bekleyen sadece Midnight var İçkimi geri atıyorum, alkolün her şeyin etkisini azaltacağını ve belki de bir süreliğine de olsa bu gecenin tadını çıkarmamı sağlayacak kadar gevşeteceğini umuyorum.

Birkaç kadeh daha içtikten sonra alkol vücuduma yumuşak bir sıcaklık yayıyor ve her şeyi arka planda bulanıklaştırıyor. Biri müzik kutusunu açtığına ve canlı bir ritim yayıldığına, Jess kolumdan tutup beni bar taburemden çekiyor.

", dans edelim!" diye kıkırdıyor, peşinden tökezlerken kendimi sabitlememe fırsat bile vermiyor, topuklar yere vuruyor ve dudaklarımdan sarhoş bir kahkaha dökülüyor.

Küçük dans pistinde müzik eşliğinde sallanıp hareket ediyoruz ve sonra birdenbire Jess yakınlaşıyor, vücudu eğlenceli ve baştan çıkarıcı bir ritimle benimkine sürtünüyor. Tanıdık bir heyecan hissederek onunla birlikte yuvarlanıyorum. Daha önce de kızlarla dans etmiştim, hatta sarhoşken onlarla öpüşmüştüm.

Ama bu sefer gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum, özellikle de Mike'ın odanın diğer ucundan açgözlü bakışlarını. Bakışları yoğun ve göz kırpmadan yanıyor ve duyularımı diken diken ediyor. Birden barın etrafındaki gölgelerden bizi izleyen diğer gözlerin de farkına varıyorum. Alkolün rahatsızlığımı bastırmasına izin veriyorum ve Jess'le ışıkların altında dans ediyorum, gecenin uğultusunu etrafımızda hissediyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ty

"Senin için ne getirebilirim, yakışıklı?" Karşısındaki tabureye kayarken barmaid soruyor.

Gözlerim Raven'dan, vücudunun müzikle birlikte hipnotik bir şekilde hareket etmesinden uzaklaşıyor ve kısa bir süreliğine barmene takılıyor. İlgimi çektiğini sanıyor, barın üzerine eğilmiş, iri göğüsleri üzerine tünemiş, gecenin sonunda onu mahvetmem için beni davet ediyor, ama tek elde ettiği dikkatimin bir titreşimi - dikkatten çok bir uyarıya benzeyen bir bakış.

"Viski," diyorum, sesim alçak, muhtemelen onu beklediğinden biraz daha derinden kesen bir keskinlikle bağlanmış.

Onun için burada değilim. Bu bok çukuru, bu içki, insanlar, hepsi sadece dikkatimi dağıtan şeyler. Asıl odak noktam, müziğin ve loş ışığın sisine kapılmış, sadece birkaç metre ötemde kopan aç fırtınanın tamamen farkında olmayan Kediciğim.

Barmen içkiyi önüme koyuyor, ama ben zar zor bakıyorum. Bakışlarımın tekrar Raven'ı bulmasına izin veriyorum, gülüşüne odaklanıyorum, çok kolay, çok habersiz. Bu sarhoş edici bir çekim. Dışarıda, daha karanlık bir şeye ait olduğunu bilmeyen yabancılarla birlikte.

Ben.

Bardağı kaldırırken ağırlığını, elime oturuşunu hissediyorum. Viskinin dudaklarımı yakması yeni, daha önce tatmadığım bir şey, ihtiyacım olmayan bir ısırık, ama bu gece istendiğimi hissettiriyor.

Onu hiç bu kadar kaygısız görmemiştim; her zamanki temkinli bakışı ve dikkatli mesafesi bir anda yok oluyor. Güçlü, ama bir şekilde korkutucu... en azından onun için, ama henüz bunu bilmiyor. Güvende olduğunu düşündüğünü görebiliyorum, ördüğü duvarların

hala onu koruyor. Ama korumuyorlar. Artık benden değil. Ben buradayım, gölgelerde saklanıyorum, avımı parçalara ayırmak için can atan kana susamış bir hayvan gibi onu takip ediyorum.

Ona aşırı derecede sabitleniyorum, yavaş yavaş kısıtlamalarımı, gerçekte sahip olduğum küçük akıl sağlığımı kaybediyorum ve fark ediyorum - artık beni durduran hiçbir şey yok. Kim ne derse desin, istediğimi almaktan beni alıkoyan hiçbir şey yok. Bu yeni özgürlük, onun benim olduğunu iddia edebilmek çok tehlikeli, yine de ikimizi de içinde boğmak istediğim bir tehlike.

Onu yok edeceğim, sadece tutmak için.

Birden o ve sarışın kız dans etmeyi bırakıp bu yöne doğru yöneliyorlar. Başımı eğiyorum, kap шонumla kendimi gizliyorum, siyah kar maskemi yavaşça burnumun ve ağzımın üzerine kaydırıyorum, kendimi g lgeliyorum. G l şerek barın sonuna yerleşiyorlar ve ben kap шонumun etrafından bakıyorum, kızın kokusu, alkol ve maskemden gelen ezici kokunun ötesinde bile duyularımdan kaçıyor.

Çok tatlı ve güzel.

"Lanet olsun!" Yanındaki kadın mırıldanıyor, bir elinde telefonunu tutuyor, diğerinde montunu ve çantasını toplamaya başlamış bile. "Gitmem gerek," diyor ve eğilerek erkek arkadaşının yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. "Bir saat içinde dönerim."

Aceleyle çıkıyor ve yavru kedimi bütün gece bakışları üzerinde olan bu tuhaf adamla yalnız bırakıyor.  kisi de onun gidişini izliyor ve sonra Raven dönüp onunla rahat bir sohbete dalıyor. Onun adına yeterince içten ve arkadaşça ama izledikçe içimdeki öfke yanmaya başlıyor. Ona nasıl bakıyor, a  gözleri Raven her kafasını çevirdiğinde göğüslerine iniyor.

Parmağının ucuyla küçük burnuna bastırdığında kanım donuyor. O pisliği öldüreceğim. Onu küçük parçalara ayıracağım ve güzel paketler içinde küçük kız arkadaşına göndereceğim.

Parmaklarım bardağın etrafında sıkışıyor, kontrolümün her bir zerresi onu elimde paramparça etmekten beni zar zor alıkoyuyor. Tekrar ayağa kalkıyor, bir şeyler hissediyor, belki de adamın pespaye bakışlarının omurgasında gezindiğini hissederek müzik kutusuna doğru ilerliyor. O geçerken yan gözle onu takip ediyorum, sonra kap шонlu bakışlarımı ona kilitliyorum, hareketini yaparken daralmış gözlerle izliyorum. Amcık bekliyor, odayı tarıyor

Cebinden küçük bir paket çıkarıp kızın içkisine atmadan önce ağzı sıkı davranıyormuş gibi bir tavır takınıyor.

Öfke içimde kıvrılıyor, kopmanın eşiğine gelene kadar daha da sıkılaşıyor. O bardağın onun dudaklarına değeceği düşüncesi vücudumdaki her siniri uçurumun kenarına itiyor. Maskemi indirip içkimden uzun bir yudum alıyorum ve tamamen göstermelik olan kontrollü bir sakinlikle içkimi bırakıyorum. Ayağını yere vururken bakışlarım onu zorlukla terk ediyor, yüzü beklentiyle gülümsüyor, sonunda ayağa kalkıp tuvalete doğru gidiyor, sanki her şeyi planladığını düşünüyor.

Önce onun bardağına, sonra da müzik kutusunun yanındaki Raven'a bakıyorum, tamamen habersiz. Taburemden kayarak onun içkisinin yanından geçiyorum ve parmağımın keskin bir hareketiyle bardağı yere çarpıyorum, kırılan cam barda yankılanıyor.

"Hey!" diye bağılıyor barmaid ama ona bakmıyorum bile. Tuvaletin kapısını iterek açıp loş, bayat kokulu odaya adımımı atarken gözlerim kapının üzerinde sabitlenmişti.

Pisuvarda sırtı bana dönük, çoktan kazanmış gibi ıslık . Yavaşça ilerliyorum, maskemi burnumun üzerine kaldırıyorum ve birkaç adım arkasında duruyorum, bunun onun için sona ermek üzere olduğu tüm yolları hayal ederken bakışlarım kararıyor.

Fermuarını çekmeyi bitirip nihayet döndüğünde onu garip bir mutlulukla izliyorum, yanımdan geçmeye çalışmadan önce gözleri varlığını zar zor fark ediyor.

Ama fazla uzağa gidemez.

Elim dışarı fırlıyor, boğazını öyle sıkı kavırıyor ki nefes borusu kapanıyor, oksijeni anında kesiliyor. Kolumu pençelerken yüzü hastalıklı bir mora dönüyor, kurtulamayacağını anlayınca gözleri dehşet içinde açılıyor. Yaklaşıyorum, dişlerimin gıcirtısı neredeyse duyuluyor, öldürücü bakışlarım onu sıkıyor, yüzeyin altında kaynayan öfkenin her zerresini hissetmesine izin veriyorum.

Tam karşı koymaya başladığında elimi daha sıkı büküyorum, sonra geri çekip diğer yumruğumu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla suratına indiriyorum. Kafası geriye savruluyor, ama onu yerinde sabit tutuyorum, tutuşumu sıkılaştırıyorum ve sonra bir yumruk daha indiriyorum. Ve bir tane daha. Her darbe acımasız bir güçle iniyor, parmak eklemlerime kan sıçırıyor ve acımasız altında derisi yarıyor.

Kafatası gücümün etkisiyle yol veriyor ve sonunda onu bıraktığımda, yarı baygın, kanlı bir yığın halinde inleyerek yere yığılıyor.

Ama daha işim bitmedi.

Yakasından tutup ağır bedenini yakındaki bir kabine sürüklüyorum ve onu pis bölmeye fırlatıyorum. Tuvalet doğru düştü ama bir saniye bile kaybetmedim. Kana bulanmış saçlarından bir avuç tutup yüzünü boktan klozete çarpıyorum. Kokulu su burnuna ve ağzına dolduğunda çırpınıyor, sıcıyor ama ben umursamıyorum. Botumu ensesine bastırıp tüm ağırlığımla onu yere yapıştırıyorum. Vücudu altımda çırpınıyor, hava almak için çırpınıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum, çırpınışının tadını çıkarıyorum.

Cebime uzanıp bıçağımı çıkarıyorum ve bıçağın loş tuvalet ışığında parıldamasına izin veriyorum. Sallanan elini yakalıyorum, demir bir tutuşla tutuyorum, sonra o altımda gürlerken bıçağı kaldırıyorum, içimdeki canavar tamamen serbest kalıyor.

Bıçağın ucunu küçük burnuna dokunmaya cüret eden parmağın dibine bastırıyorum ve hızlı bir hareketle parmak kopup ıslak bir şapırtıyla pis zemine çarpıyor. Tuvalet suyuna doğru çılgık atıyor, sesi boğuk ve çaresiz. Bıçağı bir sonraki parmağın altına yerleştirirken, kapı tekrar kapanmadan önce gıcırdayarak açılıyor. Elim dilimin ortasında donuyor ve kim olduğunu görmek için başımı hafifçe çeviriyorum.

Bu o.

Raven orada duruyor, belli ki yanlış tuvalete girmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve olduğu yere çakılmış, bakışları yerde biriken kandan benim gizli yan profilime kayıyor.

Mükemmel zamanlama.

Bekliyorum, geri çekilmesini, odadan kaçmasını bekliyorum. Ama kaçmadı. Bunun yerine aptalca bir adım atıyor, o yumuşak terapist gözleri bana sabitlenmiş, paniğini sakinlikle maskeleymeye çalışıyor.

"Hey..." diyor, sanki bir hastayı kâbustan çıkarıyormuş gibi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Dişlerim belirgin bir şekilde gıcırıyor, adamın hareketleri yavaşlamaya başladığında içimi bir sıkıntı kaplıyor. Normal bir insan bu kadar çabuk

ama Raven değil, o lanet bir seri katile karşı kahramanlık yapmaya alışıyor. Masumiyetinin aptallığı şok edici.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye mırıldanıyor, sesi rahatsız edici derecede sıcak, eli usulca omzuma iniyor.

Parmakları temas ettiği anda, o daha ne olduğunu anlayamadan kıvrılarak uzanıyorum ve kanlı eldivenli elimi narin boğazına doluyorum. Onu kendime doğru çekip parmak uçlarına kalkmasına yetecek kadar kaldırdığımda gözleri kocaman oldu, dehşet ve şaşkınlık karışımı bir his güzel yüzünde parladı.

"Vay, vay, vay. Bakın kim gelmiş. Benim küçük kediciğim," diye alay ediyorum, kelimelerin dilimden yuvarlanmasına izin veriyorum, başım rahatsız edici bir şekilde yana eğiliyor.

Bana bakıyor, o genişlemiş mavi gözleri benimkileri arıyor, karanlık maskenin içinden görünen tek parçam.

"Ty?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Onu geri götürürken elim boğazında güçleniyor, parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor, beni uzaklaştırmaya alışıyor. Onu kirli fayanslara sıkıştırdığımda serbest bırakıyorum ve nefes nefese kalıyor, eli içgüdüsel olarak boynunu kavıyor. Gözleri arkamdaki kanlı karmaşaya kayıyor ama ben yer değiştirerek onun görüşünü engelliyorum.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor, korku dolu bakışları benimkilere yöneliyor.

"İkine ilaç kattı," diye cevap veriyorum, her kelimesi kesin ve soğuk. Yüzü değişiyor, şüphe dehşete dönüşüyor.

"Ne?"

"Sen ikini yalnız bıraktın, o da ikisini iti," diye homurdanıyorum, yerdeki baygın pisliğe bakarken sıcak tenimin altındaki öfke köpürüyor ve işi bitirmek için can atıyorum.

"Burada ne yapıyorsun Ty?" diye soruyor usulca. "Beni... takip mi ediyorsun?"

Sorusu içimdeki uğursuz bir şeyi harekete geçiriyor. Başımı çeviriyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum, gerçek -hasta, a ve acımasız- fark ettiğinden daha yakınıma girerken gözlerim onunkilere dalıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum sessizce ve drşe.

Kaşları havaya kalktı, yüzünde panik ifadesi belirdi, sonra bir saniye bile tereddüt etmeden yanımdan hızla geçmeye çalıştı, ama ben uzanıp üst kolunu tuttum ve onu geri çektim. Kolunu sertçe bükerek elimden kurtuldu ve daha önce görmediğim bir ateşle bana baktı.

"Benim zayıf olduğumu düşündüğünü biliyorum Ty, ama o duvarlarının dışında hiç de öyle değilim." Tıslıyor ve bir parmağını sertçe göğsüme bastırıyor. Daha sert vururken hafifçe sırtarak ona bakıyorum.

"Bu iş şimdi bitiyor," diye tükürüyor, buz gibi gözlerinde parlayan meydan okumayla. "Benden bu kadar. Bunun her ne olduğunu düşünüyorsanız, buna izin vermeyeceğim. Seni ihbar edeceğim... Ben..."

Çenem kilitlendi. "Öyle mi?" Sözüne kesiyorum, damarına basıyorum. "Evet," bakışları daralıyor. "Beni rahat bırakman gerek."

"Ama bunu senin için yaptım, kedicik," diye homurdanıyorum, hayal kırıklığımı zar zor bastırıyorum. "Eğer ben burada olmasaydım, sana zarar verebilirdi."

Başını sallıyor, yüz ifadesi gergin. "Teşekkür ederim ama bu şekilde halledilmez. Bana söyleyebilirdin, beni uyarabilirdin. Neden... neden lanet parmaklarını ?" Sesi düşüyor, kafa karışıklığı ağır , sanki hala etrafında gelişen kabusu inceliyormuş gibi.

"Çünkü o senin küçük çilli burnuna dokundu," diye cevap veriyorum, her kelimesi çiğ, çılgın bir doğrulukla süslenmiş olarak. Gözleri açılıyor, içgüdüsel olarak bakışlarını kaçırıp yoğun bakışlarıma bakmamaya çalışırken vücudu hafif bir ürperti geçiriyor.

"Siktir," diye fısıldıyor, ama sonra özgürlüğe koşan bir tavşan gibi kapıya doğru fırlıyor, ama yine ben daha hızlıyım. Elim kızgın kızıl saçlarını yakalıyor ve onu geri çekiyorum. Nefes nefese kalıyor, sırtı göğsüme çarparken küçük bir irkilme kaçıyor ve tek bir yumuşak hareketle kanlı eldivenli elimi ağzına kapatıyorum.

"Şşş..." Karanlık bir şekilde mırıldanıyorum, panik içindeki yan profiline bakıyorum, bıçağımın kenarını yanağında hafifçe gezdiriyorum, vücudunun dehşet içinde titremesinin tadını çıkarıyorum. Şimdi olay yerine bakıyor, adamın baygın hali klozetin üzerine yığılmış, yüzü klozete bastırılmış. Nefesi sıkışıyor, sulu gözleri yaptığım ölümcül dağınıklığa kilitlenmiş durumda ve başka tarafa bakmasına izin vermiyorum.

"Bence o da gözlerini kaybetmeyi hak ediyor, Raven." Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak sessizce söylüyorum. "Ne de olsa... benim olana bakmaya cüret etti. Bu benim kitabımda ölüm cezasıdır, ama bu seferlik yumuşak davranacağım. Gözlerini ve parmaklarını kaybederse, bir daha masum bir kadına uyuşturucu vermesi çok zor olur, sence de öyle değil mi?"

"Ty," diye yalvarıyor elime karşı, kızarmış yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Lütfen bunu yapma."

"Oh, çilli, senin için her şeyi yaparım. Ama yapmayacağım tek şey, beni doğru olanı yapmaktan alıkoyman. Zor yoldan öğreneceksin, güzel kızım."

Bıçağımı cebime sokuyorum ve onu ileri iterek adamın yattığı yere götürüyorum - vücudu gevşek. Vücudunun zemine sürtünmesinden çıkan mide bulandırıcı ses banyonun soğuk ve steril sessizliğinde yankılanırken, onu ensesinden sürükleyerek tuvaletten çekiyorum. Yumuşak bir gümbürtüyle yere düşüyor, yüzü acayip bir mavi maskeye dönüşüyor.

Eğiliyorum, onu da aynısını yapmaya zorluyorum, üzere olduğum şeye tanık olmasını sağlıyorum. Her nefeste göğsü kabarıyor, ta ki parmaklarım onun göz çukuruna öyle bir vahşetle dalıyor ki nefes almayı bırakıyor. Bunun yerine avucumun içine doğru çığlık atıyor, bana karşı mücadele ediyor ama ben onu sıkıca tutuyorum, daha da içeri girmeye çalışırken gözünden kan fışkırıyor, onu çıkarmak için iyi bir kavrayış elde etmeye çalışıyorum.

Tam onu çekip kurtarıırken, yumruğunu acımasız bir isabetle bana doğru savuruyor ve taşaklarımın çarpıyor. Acı içime işlerken boğazımdan mide bulandırıcı bir inilti kaçıyor. Tutuşum gevşiyor, sadece onun serbest kalmasına yetecek kadar. Taşaklarımı tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum, görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor. Göz ucuyla onun kaçışını izliyorum, kapıdan çıkarken ayak sesleri çaresizlikten ağırlaşıyor, korkusunun hafif kokusu hâlâ havada.

Acının azalmasını bekliyorum ve nihayet hafiflemeye başladığında, ağzımın kenarlarında çarpık bir gülümseme beliriyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, gözlerim önümdeki dehşet verici manzaraya kayıyor. Göz küresi, hâlâ taze ve kana bulanmış toprakta parlıyor. Onu alıp cebime koymadan önce lanet bir ödül gibi elimde tutuyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Kuzgun

Yan kapıdan içeri daldım, amansız sağanak saniyeler içinde beni sıırıslıklam etti. Issız, kayalık otoparkta nefes nefese koşturuyorum, saçlarım ve uzun, açık ceketim her yöne savruluyor. Alkol duyularımı bulandırmaya başlıyor, dengemi korumaya çalışırken görüşüm dönüyor, her adım daha da ağırlaşıyor. Düz bir çizgide yürümeye çabalıyorum, yalpalamama rağmen hızım artıyor. Paltomun ortasını kendime doğru çekiştirirken omzumun üzerinden bakıyorum ve işte o zaman onu yan kapıdan çıkarken görüyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir." Kelimeler panikle ağzımdan dökülüyor ama kalbimi sakinleştirmek için hiçbir işe yaramıyor. Kendimi daha da zorluyorum, adımlarım uzuyor ama lanet topuklar beni yavaşlatıyor.

Olduğum yerde duruyorum, tekmeleyerek çıkarıyorum ve bir çantamı tutuyorum, çıplak ayaklarım altımdaki ıslak, sivri taşlara batıyor. Acı keskin ama içimi kemiren dehşetle kıyaslanamaz bile. Sürekli arkama bakıyorum, her seferinde onu daha yakında görüyorum. Ellerini rahatça ceplerine sokmuş, kapüşonu yüzünü gölgeliyor ama o gözlerin bana sabitlendiğini biliyorum. Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi tüketiyor ve her adımda kendimi daha küçük, daha zayıf hissediyorum.

Çıplak ayaklarım soğuk, düz kaldırıma değdiği anda hızlanıyorum ve sokağımdan evime doğru koşmaya başlıyorum. Tek düşünebildiğim kendimi ondan uzak tutmak. Çantamın fermuarını karıştırıyorum, anahtarlarımı ve telefonumu ararken parmaklarım titriyor. Kalbim küt küt atarak arkama bakıyorum, işte orada; hâlâ takip ediyor, hâlâ rahat, telaşsız adımları benim panikle koşuşturmamın tam tersi. Sanki yaptığım her çılgınca hareketten zevk alıyor ve bu sadece hissettiğim endişeyi derinleştiriyor.

Bunu yaptığına inanamıyorum, hayır, inanabiliyorum. Ty'ın ölümden ya da şiddetten korkmadığını biliyordum. Sadece bu kadar kolay, bu kadar vahşice öldürebileceğini fark etmemiştim. Bu, Ty'ın şiddet dolu geçmişini hiç unutmadığının korkunç bir kanıtı.

Hâlâ aynı, belki de daha kötü. Geride bıraktığını sandığım hayatı. Ona yapışmış, her zamankinden daha karanlık. *Ben ne yaptım?*

Polisi aramam gerek. Beni bu şekilde takip etmesine izin veremem. İnsanlara tekrar zarar vermesini, adaleti kendi çarpık ellerine almasını görmezden gelemem. Elbette, belki doğru nedenlerle hareket ettiğini düşünüyordu ama insanları boktan bir tuvalette boğamaz, parmaklarını kesemez ve sonra gözlerini oyamazsınız. Hatıralar tekrar gözümün önüne geldikçe midem çalkalanıyor - kan, onun çiğ dehşeti.

Evime ulaştığımda omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum, koşmam için yeterince geride olduğunu görünce rahatlıyorum. Merdivenleri hızla çıkıyorum, kalbim küt küt atıyor ve anahtarı kilide sokup olabildiğince hızlı çevirirken ellerim kontrolsüzce titriyor. Tam basamakların dibine ulaştığında kapı gıcırdayarak açılıyor, adımları hızlanıyor, gölgesi daha da büyüyor. Topuklu ayakkabılarımı ve çantamı bırakarak içeri atılıyorum ve panikle bir çığlık atarak kapıyı itiyorum ama eldivenli eli kapının kenarından dolanıyor ve kapıyı durduruyor.

Ben geriye doğru tökezleyip mutfığa doğru dönmeden önce çaresizce tutuşuma karşı beni geri itiyor. Zihnim loş ışıktaki hızla ilerlerken, elim bloktaki bıçağın soğuk sapını buluyor. Önümde tutarak dönüyorum, karanlık kapıya bakarken bıçak avucumda titriyor.

Kulaklarım ön kapının kapandığını duymak için geriliyor ve gıcırdayan ahşap zemini geçerken yavaş, ağır ayak seslerini takip ediyor, her adım onu daha da yaklaştırıyor. Kendimi zar zor kontrol edebiliyorum, göğsüm sığ ve düzensiz hırıltılarla inip kalkıyor. Sonra eşiği geçiyor, gölgesi zeminde uzanıyor. Figürü, yıkıma hazır bir hayalet gibi inanılmaz derecede büyük görünüyor.

"Defol git," diye uyarıyorum, aramızda tuttuğum bıçağa rağmen sesim korkuyla titriyor.

Parmaklarım sapı sıkıca kavırıyor ve tutuşumu sabitlemeye zorluyorum, ama o geri çekilmiyor. Duraksamıyor bile. Karanlık bakışları benimkilere kilitlenmiş, adımları aradaki mesafeyi santim santim kapatıyor. Geri çekiliyorum, mesafeyi korumaya çalışırken tezgâhın kenarı bana doğru bastırıyor, duvarların yaklaştığını hissediyorum, beni köşeye sıkıştırana kadar durmayacağını biliyorum.

Bıçağın ucu karın kaslarına değiyor ve onu geri çekmekten başka çarem kalmıyor, tutuşum hafifçe sarsılıyor. Soğuk tenime karşı onun sıcaklığını hissettiğimde göğsüm daralıyor.

"Seni... Seni öldüreceğim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım dökülmeye başlarken kelimeler dudaklarımda titriyor. Bıçak elimde titriyor, bu tehdit bana bile zayıf geliyor.

Sırıttıyor, elleri arkamdaki tezgâhın iki yanına kayarak beni içine hapsederken gözleri hınzır bir parıltıyla daralıyor. Başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum, yüzü o kadar yakın ki teninde parlayan her su damlasını görebiliyorum, nefesinin sıcaklığının benimkine karıştığını hissedebiliyorum. Islak saçlarının koyu renk telleri yüzüme damlıyor, kızarmış yanaklarıma soğuk geliyor.

"Öyleyse yap," diye mırıldanıyor, sert ve derin, benimle alay ediyor. "Lanet kalbimi del, kedicik. Bıçakla onu. Kesip aç beni. Sadece senin için mutlu bir şekilde kanımı akıtacağım."

Daha da yaklaşıyor, dudakları dudaklarımı sıyrıyor, içimde bir elektrik çarpıyor, derinlerde bir şey kıvrılıyor. "Yap şunu!" diye bağılıyor, dişlerini sıkmış, sesi bedenimi sarsacak kadar yüksek.

Sessiz kalıyorum ve o bunu görüyor; tereddütlerimin, çaresizliğimin her çatlağını görüyor. Koyu renk gözleri titreyen nefeslerimi içiyor, yutkunurken boğazımın kıvrımını, göğüslerimin yükselip alçalmasını izliyor. Eli hareket ediyor, eldivenli avucu göğsüme bastırmadan önce yavaşça yükseliyor, çılgın kalbimin üzerinde soğuk. İrkiliyorum ama o durmuyor; eli yukarı kayıyor, parmakları çenemi kavrayana kadar her santimi sahipleniyor.

Sert bir itmeyle başımı geriye atıyor, boğazımı ona gösteriyor ve bakışlarımı tavana dikmeye zorluyor. Vücudum titrerken gözlerim kapanıyor, gittikçe daha da sıkılaştıran gerilime kapılıyorum, ona saplayacak gücüm olmayan bıçağın etrafındaki tutuşum güçleniyor.

Eli boynumun arkasına kayıyor ve ağzı boğazımın üzerinde gezinerek omurgamdan aşağıya hem elektrik hem de ürpertici bir ürperti gönderiyor. Parmaklarının saçlarıma dolandığını, sıkıca kavradığını ve beni neredeyse zalim bir nezaketle yerinde tuttuğunu hissediyorum. Artık küreksiz olan diğer eli uyluğumun iç kısmı boyunca kayıyor, yukarı doğru ilerliyor, dokunuşu hem yakıcı hem de yumuşak.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı birleştirip direnmeye çalışıyorum ama o duraksamıyor. Eli dantel külotumun kenarını sıyrana kadar daha da bastırıyor ve uzuvlarım neredeyse onun dokunuşu altında bükülüyor.

Bir şey söylemek, bu durumdan kurtulmak istiyorum ama sesim boğazımda düğümleniyor, onun yakınlığının, kokusunun, benimle dalga geçerken burnunun çeneme değmesinin yükü altında .

"İstediğin , değil mi terapist? Bu yüzden mi lanet bir katili duruyorsun? Ama herhangi bir katili değil. *Beni.*" diye mırıldanıyor, sözleri tehditkâr ama arzu dolu. "Psikopat hastanızın bu küçük amcığı utanç verici bir şekilde mahvetmesini istiyorsunuz. Bir manyak tarafından anlamsızca becerilmenin nasıl bir his olduğunu sana göstermek için."

Parmakları amımın sahiplenici bir şekilde geziniyor, sürtünüyor ve her santimimi hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Elimde olmadan nefese kalıyorum, bedenim bana ihanet ediyor. Dili boğazımda düzleşiyor ve dudakları benimkilerin üzerine çıkana kadar yukarı doğru ilerliyor.

Parmaklarını narin dantelin altından geçirip çıplak dudaklarımın üzerinde gezdirirken karanlık gözlerine bakıyorum ve tam bacaklarımı ayırıp daha fazlasını hissetmek istediğimde bıçağı tutan elimi tutuyor ve nefesimi kesen bir hızla elimden kapıyor, eli saçlarıma acımasızca dolanıyor.

Ben tepki veremeden beni kabaca döndürerek tezgâha bakmaya zorluyor ve ellerim içgüdüsel olarak dışarı fırlıyor, kendimi soğuk yüzeye yaslarken telefonum tezgâhın üzerinde uçuşuyor. Beni öne doğru itiyor, beni eğiyor, sonra saçımdaki tutuşu gevşiyor, ama duraklama yok.

Eli ağzımı kapatıyor, boğazımdan kopmak üzere olan çığlığı bastırıyor, ses avucunun içinde kayboluyor, geriye sadece kalbimin çılgınca çarpışı ve bıçağı yanımdaki tezgâha çarparken çıkardığı soğuk, metalik gümbürtü kalıyor. Kullanıp kullanmayacağımı görmek için beni test ediyor.

"Merak etme, benim küçük kediciğim. Sana zarar vermeyeceğim. Aslında tam tersi. Sadece kızımın kendini iyi hissetmesini istiyorum. Şimdilik." Kulağıma doğru fısıldıyor.

Aramızdaki hava gerilimle uğulduyor, bir sonraki hamlesinin ne olacağı düşüncesiyle dolup taşıyor. Eli yavaşça kıçımın kıvrımlarında geziniyor, sonra elbisemin eteğine dolanıyor ve yukarı doğru çekiyor, kumaş tenimi yırtarak beni ona gösteriyor. İçgüdüsel olarak geriliyorum, parmakları külotumun ince ipinin altından geçip, kumaşı koparacak kadar sertçe çekmeden önce onu çatlağımdan aşağı sürüklerken ellerim kenetleniyor.

Beni kendisine doğru çekerken gözlerim kapanıyor, sırtım ön tarafına çarpıyor, sonra botlarıyla ayaklarımı birbirinden daha da ayırıyor. Bıçağı tekrar kaldırıp kalçalarımın arasına sokmadan önce yan profilime bakıyor ve o tehlikeli his beni güçsüzleştiriyor.

"Daha önce hiç bir psikopat aç amınızı bıçakla sikti mi Bayan Tate?"

Soğuk sap dudaklarımın arasından kayıyor, garip yüzeyi yabancı ve istilacı, bacaklarımı kontrolsüzce titretiyor. Kenarıyla klitorisimi okşuyor, sonra aşağı doğru sürüklüyor, ta ki aniden tek ve acımasız bir hamleyle sokana kadar. Boğazımdan kopan çığlık eline karşı boğuklaşıyor, amımdaki keskin gerilme bir iz gibi içimi yakıyor.

Beklemiyor, alışmama izin vermiyor. Kolu amıma şiddetle sokup çıkarıyor, hareketleri acımasız, benden kaçan her sessiz çığlıktan besleniyor. Nefesi sert, düzensiz, neredeyse gırtlaktan geliyor, sanki rahatsızlığım onu körüklüyor, onu kontrol eden karanlığa daha da itiyor.

Çığlıklarım çıldırmış, utanmaz inlemelere dönüşüyor, gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Bacaklarımın arasındaki fayans zemine vuran yavaş, ritmik bir nabızla amımdan -kısıtlanmamış- döl sızıyor. Dizlerim çökmekle tehdit ediyor, ama o beni tutuyor, tekrar tekrar daha derine ve daha sert sokarken beni dik tutuyor, neredeyse serviksime çarpıyor. Kıcımlı bir sürtük gibi geriye itiyorum, içime girmesine izin veriyorum, zaten hızla gelişen orgazmımı kovalıyorum.

Etrafımdaki dünya yasak zevk ve acıdan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor ve kendimi bu çılgınlığın içinde kaybediyorum. Kaçamıyorum. Paramparça oluyorum. Son, acımasız bir hamleyle bedenim şiddetle sarsılıyor, aklımı başımdan alan bir doruk noktası üzerime çökerken tüm sinirlerim yanıyor, varlığımın çekirdeğini parçalıyor.

"Benim için çok güzel kırılıyorsun, Raven," diye hırlıyor kulağıma doğru nefes nefese. "Sanki seni yok etmek için inşa eden benmişim gibi."

Bıçağın sapını sırlıslıkla olmuş amımdan çıkarıp beni boş ve titreyen bir halde bırakana kadar itişlerinin şiddeti giderek azalıyor. Bıçağın soğuk çeliği, onu bir kenara fırlatırken tezgâha sertçe çarpıyor

Dikkatsizce, sanki buradaki işi bitmiş gibi hareketleri çiğ açlıktan daha soğuk bir şeye dönüşüyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kalçalarımın tutup döndürüyor ve ben daha kendimi toparlayamadan elleri tekrar üzerimde, beni zahmetsizce kaldırıp kıcımlı tezgâhın üzerine bırakıyor. Başımı eğiyorum, ıslak kızıl saçlarım bir tül gibi yüzüme dökülüyor ve gözlerimde dönen kaosu gizliyor.

Bedenim garip bir şekilde tatmin oluyor, amım neredeyse beş yıllık yoksunluktan sonra umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu haykırıyor, ama en çok kırılan zihnim. Suçluluk ve utanç derinliklerinde kıvrılıyor, ona duyduğum inkar edilemez arzuyla karışıyor, teslim olmak için ham bir ihtiyaç duyuyorum ve yine de yapamıyorum.

O değil.

Eli çenemi kavırıyor, yüzümü yukarı doğru zorluyor, sonra beni öpmek için eğiliyor, ama irkilerek geri çekiliyorum, kendimi onun elinden kurtarıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, gözlerim akmayan yaşlarla buğulanıyor. Bakışlarım tekrar onunkilere kaymadan önce başımı çaresizce sallıyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum ama bunu sana veremem Ty. Seni düzeltemem. Bu şekilde değil. Belki başka bir hayatta... ama..."

Çenesi kenetleniyor, bakışları yakıcı bir yoğunlukla kararıyor. "Beni düzeltmeni istediğini mi sanıyorsun?" diye ısırtıyor, başını yana eğiyor, öfkesini zor tutuyor. "Beni düzeltmene ihtiyacım yok, kedicik," diye tükürüyor. "Seni istiyorum çünkü seni düzeltmek istiyorum."

Kafa karışıklığı zihnimi bulandırıyor ama bu çarpık akıl oyunlarına daha fazla kapılıp zaman kaybedemem. Bu bir oyun değil. Burada değil. Şimdi değil. Aramızda olan onca şeyden sonra olmaz.

"Bu benim hayatım Ty," diyorum, sesim her kelimede titriyor. "Bunu bir oyun haline getirme. Seni istemiyorum. Kan dökmeni istemiyorum. Suçluluk duymak istemiyorum. Lütfen, beni yalnız bırak."

Gözleri daha soğuk bir şeyle parlıyor ve bir anda yüzü dudaklarımız birbirine değene kadar tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor ve ben geri çekilmemeye çalışıyorum.

"Saçmalık," diye hırlıyor hayal kırıklığıyla. "Benden kurtuluş yok, Raven. Sen benim delirmiş zihnime kazındın, delirmiş ruhuma kazındın. Sen benimsin. Tümüyle. Lanet olsun. Benimsin." Sözleri acı bir homurtuya dönüşüyor, her biri beni zincirler gibi sarıyor. "Ve ne kadar çok reddedersen

Ben mi? Seni daha çok istiyorum. Beni uzaklaştırabileceğini sanıyorsun ama küçük hayırların benim gibi bir psikopat için hiçbir şey ifade etmiyor."

Beklenmedik bir şekilde geri adım atıyor ve ben öne doğru yığılıyorum, bedenim yenilgiyle ağırlaşıyor. Bulanık bir görüşle, onun sakince çömelişini ve Midnight'ın küçük bedenini bacağına bastırarak ona doğru ilerleyişini izliyorum. Eldivenli parmakları kulaklarının arkasını kaşırken mırıldanıyor, onun dokunuşunda eriyor, teslimiyeti benimki kadar aptalca.

İşi bittiğinde ayağa kalkıyor, bakışları az önce beni becerdiği tezgahın üzerindeki bıçağa kayıyor, ama yüzünde hiçbir şey okunmuyor, gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce mükemmel bir soğukkanlılık maskesi.

"Yakında görüşürüz, güzel kızım."

Sözleri bir ölüm fermanı gibi iniyor ama her zamanki gibi içimde başka bir şeyi harekete geçiriyor. İstenmeyen bir şey. Utanç verici bir şey. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken göğsümdeki acıya karşı hissizleşerek sadece gözlerimi kırabiliyorum.

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor, hayalet bir varlık gibi kapının ardındaki boğucu karanlığın içinde kaybolurken botları yere değiyor. Ön kapı kapandığı anda boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve ardında bıraktığı sessizliği bozuyor.

Tezgâha yaslanıyorum, omuzlarım çöküyor. Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun hayali soğuşunu hala tenimde hissediyorum ve son sözlerinin keskin acısı içimi kesiyor.

Bir süre kendimi toparladıktan sonra ağır ağır tezgahtan kayıyorum ve telefonumu bulmak için arkamı dönüyorum. Bulanık gözlerim tezgâhın üzerinde geziniyor ama hemen anlıyorum ki telefonu almış.

Homurdanıyorum, eğilip Midnight'ı kollarıma almadan önce gözyaşlarımı avuçlarımla yüzümden siliyorum. Ön kapıyı kilitleyip gıcırdayan merdivenleri tırmanırken, uzuvlarım kurşun gibi hissediyor, zihnim bulanıklaşıyor ve yatak odasına ulaştığımda yorgunluk üzerime yapıyor.

İşığı yakıyorum ve Midnight'ı yatağın üzerindeki battaniyelerin üzerine yerleştirdikten sonra perdeleri kapatmak için pencereye doğru ilerliyorum. Parmaklarım ağır, çiçekli kumaşın etrafını sararken bir şey beni dışarıya bakmaya itiyor.

Ve orada.

Ty caddenin karşısındaki mezarlığın girişinde duruyor, bir sokak lambasının soluk halesiyle aydınlanıyor. Yağmur amansız sağanak halinde yağıyor ve yakışıklı yüzüne yapışana kadar siyah saçlarını ıslatıyor. Çenesinin keskin hatlarından su damlıyor ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, aksine bundan zevk alıyor gibi.

Bir elinde bir sigara tutuyor, közü sağanak yağmura karşı belli belirsiz parlıyor. Diğer eli yanında gevşekçe duruyor, ama her şeyi gergin, sarmal, sanki saldırmak için mükemmel anı bekliyor. Kahverengi gözleri yağmurun altında benimkilere dikiliyor ve sanki aramızdaki mesafe yokmuş gibi hissediyorum.

Zihnim az önce aşağıda aramızda geçenlerin, bana hissettirdiklerinin yarattığı tahribatla çalkalanıyor. Sert. Şiddetli. Yanlış. Ve yine de, bir şekilde, aptalca doğru hissettirdi. Doğru hissettirdi.

Kendime neden diye soruyorum? Bu soru zihnimde bozuk bir plak gibi tekrar tekrar dönüp duruyor. Uzun zamandır samimiyetten yoksun olduğum için mi, dokunuşa, yoksun bırakıldığım bağlantıya özlem duyduğum için mi? Her kadının aklını başından alabilecek bir yüze sahip, inkar edilemeyecek kadar güzel olduğu için mi? Yoksa daha karanlık bir şey mi - çünkü o yasak meyve gibi, baştan çıkarıcı ve tehlikeli, daha önce peşinden koşmama asla izin vermediğim bir heyecan sunuyor?

Ya da belki, derinlerde bir yerde, dış görünüşün ötesini görüyorum. Aşağılayıcı sözlerin ve rahatsız edici sırtışların ötesini. Katilin kendine güveninin ve bir silah gibi kullandığı kaosun ötesini. Dönüştüğü yalnız adamı görüyorum. Kırılmış. Yalnız. Tıpkı benim gibi.

Ama bu düşünce, pençelerini göğsümün derinliklerine batırırken bile beni hasta ediyor. Nasıl olur da onun hakkında böyle hissedebilirim? Onu tanımıyorum -gerçekten tanımıyorum- ve bildiklerim sürekli kan ve dehşet içinde. Korkunç şeyler yaptı. Korkunç şeyler. Hay sikeyim. Aklıma giriyor, değil mi? Yoksa sorun ben miyim?

Başka bir çılgın hayatta, belki de onunla savaşmazdım. Belki de çoktan onun için dizlerimin üzerine çökmüş, en azından gerçek olduğu saplantısına teslim olmuş olurdum. Gösterdiği o adanmış, dengesiz heves - korkutucu ama garip bir şekilde sarhoş edici. Yine de basit değil. Bununla ilgili hiçbir şey basit değil.

Ben bir terapistim, o ise bir psikopat. Biz çarpışmaması gereken iki gücüz. Çarpışmak istememesi gereken. Terapistler bunu yapmaz. Yapmazlar.

kendilerini hastaya kaptırırlar. Şiddet içeren sikişlerle suçluluk duygusunu silmiyorlar ya da sayısız cinayet işleyebilecek birini koruma fikrini düşünmüyorlar.

Onu düşünmemeliydim bile.

Yine de buradayım, hala ona çekiliyorum. O tehlikeli biri. Çok tehlikeli. Ve bunu zihnimde ne kadar çarpıtırsam çarpıtayım, belki de tam olarak bu yüzden hayır demediğim hissinden kurtulamıyorum. Neden onun çarpık varlığında dizlerimin bağı çözülüyor. Bana kedicik ya da güzel kız dediğinde neden kızarıyorum. Neden onu korumaya, kendi şiddetinden korumaya devam ediyorum.

Bunu her yaptığımda, sadece onun saplantısını besledim, büyümesine izin verdim - derimin altına daha derin girmesine izin verdim. Ama artık değil. Yarın, bu sona erecek. Üzerimdeki bu karanlık çekimi? Artık duracak. Bu zihniyet beni kırmadan ben onu kıracağım.

Biz dayanılmaz bir bakışa kilitlenmişken kalbim göğsümde çarpıyor. Daha fazla dayanamadığımda, titreyen ellerimle perdeleri çekip kapatıyor, onu ve fırtınayı görmemi engelliyorum. Arkamı dönüp yatağa girmeden önce derin nefesler alıyorum, yarın daha net bir zihne ve bununla başa çıkmak için bir plana sahip olacağımı umuyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ty

Küçük, izole kilisenin dışında dururken yağmurun kıyafetlerimi ıslattığını, soğğun tenimi ısırdığını hissediyorum. Bu gecenin heyecanı hala damarlarımda dolaşıyor, adrenalini beni deliliğe sürüklüyor. Karın kaslarımdaki yara onu hatırlatarak zonkluyor, ben onu amıma bastırana kadar onun bana bastırıldığı bıçağı.

Kendimi kaybettim, kontrol duygumu yitirdim ama onun parçalandığını görmeye ve duymaya değerdi. Benim aletimle olmaması çok yazık oldu.

O anda aklını yitiren tek kişi ben değildim. Sapı daha fazla almak için geri itmesi. Boşalması eldivenimden aşağı damlıyordu. Kitten o bıçağın dar amının derinliklerinde olmasına bayılıyordu.

Her zaman düşündüğüm gibi, etrafımda pusuda bekleyen lanet olası tehlikeyi seviyor. Korkusu, küçük, titreyen vücudu. İçim çalkalanıyor, kızgınlık ve... başka bir şeyin karışımı. Belki de boktan bir yoksunluk. Dehşetten ve zevkten titriyordu ve bir parçam -çok büyük bir parçam- bunu daha da ileri götürmek, onu tamamen kırmak ve benim hissettiklerimi hissetmeye zorlamak istiyordu. Ama bunun yerine, onu nasıl ihlal ettiğimi ve bunun her saniyesini nasıl sevdiğini düşünmesi için bıraktım. Eminim onun da akli şu anda benimki kadar karışıktır.

Eldiveni yüzüme doğru kaldırıp burnuma bastırıyorum ve derin derin içime çekiyorum, gözlerim kayarak kapanıyor. Onun tatlı amının kokusu hâlâ orada - sanki varlığıma damgasını vurmuş, artık benim bir parçammış gibi bana yapışıyor. Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Kokusu, hissi beynime kazınmış, hiç istemediğim ama onsuz yaşayamadığım bir uyuşturucu gibi damarlarıma pompalanıyor.

O yanımda değilken nasıl çalışmamı bekliyorsun? Benimle sikişmediği zaman mı? Ondan uzak kaldığım her saniye

Sinirlerime karşı zımpara kağıdı, kemiklerimi gıcırdatıyor. Eğer onunla dolu değilse hava istemiyorum. Onun etrafında yaratılmamışsa hayat istemiyorum.

Serbest bırakılmamın özgürlüğü - bana bir şeyler yapıyor, orada olduğunu bilmediğim parçalarımı parçalıyor. Bastırılmış garip duygularla o kadar doluyum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum, öfkem her şeyi benimle birlikte dışarı çıkarıyor.

Başımı arkaya doğru eğip yağmurun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, soğuk damlacıklar damarlarımda dolaşan sıcaklığa karışıyor. İçimdeki fırtına dışarıdaki fırtınayı yansıtıyor ve bir an için her şeyi içime çekip, içimde yırtınan vahşi hayvanı sakinleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Ona ihtiyacım var. Boğucu. Serbest bırakılmak isteyen bir canavar gibi. Onu almak zorundayım. O benim. Henüz ciddiye almıyor ama alacak. Onunla işim bittiğinde, olması gereken yerde, benim yanımda olduğunda anlayacak.

O başka kimseye ait değil. Kimse ona sahip olamayacak. Kimse ona benim gibi dokunamayacak. Kimse ona benim gibi saplantılı olmayacak. Ellerimin üzerinde olması için yalvaran, istekli, titreyen küçük bir şeyden başka bir şey olmayana kadar ona işaretimi kazıyacağım. Bunu ne kadar arzuladığımı, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyor. Ama olacak.

Kendi kendime usulca kıkırdıyorum, ses neredeyse uğuldayan rüzgar ve yağın yağmurda kayboluyor. *Kafayı yemiş durumdayım.* Gerçekliği kavrayışım her geçen gün daha da azalıyor. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Ama mantıklı olan tek şey bu. Bektan hayatımda kalan tek gerçek bu.

Ben ve o birlikte.

Başımı kaldırıyorum ve çok iyi bildiğim küçük kiliseye yeniden odaklanıyorum. İçerideki mumlar titriyor, vitray pencerelerde çarpık gölgeler yaratıyor. Ağır sırt çantamı omzuma atıp kar maskemi burnuma çekmeden önce başımı yana eğip gözlerimi kısıyorum. Yumruklarım sıkılıyor, ağır meşe kapılara doğru ilerlerken öfke beni sıkıca sarıyor, botlarım altımdaki suda sıcıyor.

Girişe ulaştığımda başımı eğiyorum ve kolu aşağı doğru bastırıyorum. Kapı yavaşça açılıyor, paslı menteşeler hafifçe gıcırdatıyor ve onunla birlikte anılar teker teker, iğrenç ve sürekli olarak geri geliyor. Kapıyı arkamdan kapatırken çenem sıkıştı. Loş mekânda kısa bir süre etrafıma bakındıktan sonra yavaşça ileriye doğru adım atıyorum, sırlıslam kıyafetlerim ıslak bir iz bırakıyor

Arkamda. Sıralar koridorda sıralanıyor ama gözlerim duvarda asılı duran büyük, ahşap haça kilitleniyor.

Kilisenin sonuna ulaşıyorum, bakışlarım İsa'ya sabitleniyor ve bir an için her şey sessizleşiyor - çok sessiz. Orada durup heykelciğe bakarken, neden burada olduğumu tam olarak bilirken, deri eldivenlerimin içinde avuçlarım terlemeye başlıyor.

Neden burada olduğumu biliyor.

Rahip sağ tarafımdan içeri girer girmez, ona bir bakış bile atmıyorum. Gözlerimi İsa'ya kilitliyorum, sembolü sabit, alay ediyor ve beni sınıyor.

"Üzgünüm çocuğum, bu gecelik kapalıyız," diye sesleniyor rahip uzaktan, sesi soğuk ve boş duvarlarda yankılanıyor.

Sonunda gözlerimi haçtan ayırıp karanlık bakışlarımı ona dikiyorum. Ona ölü gözlerle bakıyorum, kim olduğumdan şüphelenmesine neden olabilecek herhangi bir şeyden yoksun. Belli ki yaşlanmış ve beni tanımıyor ama aradan yirmi yıldan fazla zaman geçti. Ve artık maskeliyim, tanınması için hiçbir sebep yok. Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim. Beni hatırlamalı.

Bana doğru ilerliyor, her adımı sessizlikte yankılanıyor ve vücudumun içgüdüsel olarak donduğunu, kaslarımın düğümlendiğini, gerginliğin yavaş bir yanık gibi yükseldiğini hissediyorum.

"Günah çıkarmaya ihtiyacım var, Peder," diye mırıldanıyorum, kelimelerim alçak -çok alçak- ama o duyuyor. Önümde duruyor, bakışları üzerimde geziniyor, araştırıyor, hesaplıyor.

"Yarın gel oğlum," diyor. "Geç oldu."

Başımı sallıyorum, bakışlarım bir an için yere düşüyor, geçmişimin stresi üzerime çöküyor. "Günahlarımı itiraf etmem gerekiyor. Bu beni öldürüyor."

Bana baktığını hissedebiliyorum, yine de bakışlarına karşılık veremiyorum, ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. Beni duymasına ihtiyacım var.

Uzun bir duraksamadan sonra teslimiyet dolu bir nefes veriyor ve sonunda beklediğimden çok daha çabuk teslim olarak günah çıkarma kabinine doğru yürüyor. Kabinlerden birine girerken başımı kaldırıp onu tarıyorum. Onlara doğru adım atıyorum, yaklaştıkça duvarların üzerime kapandığını hissediyorum.

İçeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve çantamı bacaklarımın arasına bırakarak küçük ahşap banka yerleşiyorum. Günah çıkarma odasının küçük, ızgaralı penceresinden yan profilini görebiliyorum, sakın ama sanki gece geç saatlerde gelen ziyaretçisinden ne bekleyeceğinden emin değilmiş gibi bir belirsizlik var.

"Günah işlediğim için beni kutsa peder. Son itirafımdan bu yana on altı yıl geçti."

"Devam et, çocuğum. Bu gece seni buraya getiren nedir? Ruhunda ne var?"

Bakışlarımı eldivenli avuçlarıma indiriyorum, parmaklarımı titreten sarsıntıyı izliyorum. İçimdeki kasırganın yanında bu hiçbir şey. Kumaşın ötesinde tenimi boyayan, çürüten kalbime sızan kan lekeli kıızıldan başka bir şey görmüyorum. Hiç gitmiyor. Ne kadar temizlersem temizleyeyim asla kaybolmuyor. Baltanın etlerini keserken çıkardığı sesi hâlâ duyabiliyorum, kemikler parçalanıyor.

"On üç yaşımıdayken ailemi öldürdüm, baba." Kelimeler yabancı geliyor, dilimde soğuk duruyorlar, sanki orada olmamaları gerekiyormuş gibi, ama gerçekler bunlar. "Onları baltayla öldürdüm."

Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum, "Bir yere kapatıldım, bir hayvan gibi hapsedildim... daha iyi bir insan olmam için, yaptıklarımdan pişman olmam için. Beni düzeltebileceklerini düşündüler." Sessizce kıkırdıyorum ama içinde mizah yok, sadece acı var. "Ama bu beni daha da kötüleştirdi. Pişmanlık hissetmiyorum. Hiç hissetmedim. Pişman değilim. Bunu hak etmişlerdi."

Anlamasını beklemiyorum. Nasıl anlayabilir ki? Yaptığım şeyin gerçekliği, verdiği haz beni asla gerçekten terk etmedi. Kolayca geri alabileceğim ya da özür dileyebileceğim bir şey değil. Ve gerçek şu ki, bunu hiç istemedim.

"Acını anlıyorum çocuğum," diye cevap veriyor sonunda, ama empati yok, sadece garip bir dinginlik var, sanki tüm bunları daha önce duymuş gibi. "Ama bu itirafın, taşıdığın bu yükün tek başına katlanman gereken bir şey olmadığını anlamalısın."

Izgaranın arkasından keskin bakışlarını hissedebiliyorum. Günahlarımı zihinsel olarak katalogladığını, çılgın zihnimin derinliklerini anlamaya çalıştığını, kim olduğumu bir araya getirmeye çalıştığını neredeyse duyabiliyorum.

"Bir can aldın," diye devam ediyor, sesi artık sabit. "Ama Tanrı kefareti isteyenleri affeder. Neden günah çıkarmak istiyorsun, çocuğum? Bunca yıl sonra, şimdi, burada ne istiyorsun?"

Sorunun kafamda dönüp durmasına izin verdim, gerçeği düşündüm. Ne halt arıyorum ben? Cevap basit değil, önemi de yok. Kendi nedenlerim için buradayım. Başladığı yerde bitirmek için. Ağzımı açıyorum ama kelimeler tıkanıyor. Bunun yerine sessizliğin aramızdaki mesafeyi tekrar doldurmasına izin veriyorum, sadece bir saniye daha.

"Her şey altı yaşındayken başladı. Bir kilisede tacize uğradım."

Vücudu yanımda gözle görülür bir şekilde geriliyor, aniden diken üstünde ve ben devam ediyorum. "O rahibin Pazar ayini sırasında beni arka odaya götürüp sikini ağzıma zorla soktuğu gün içimde bir şeylerin kırıldığı gündü. Ancak zamanla çok daha kötü bir şeye dönüştü. Bugün olduğum şeye."

Artık konuşmuyor ve sessizliği tüm kelimelerden daha yüksek sesle haykırıyor. Bakışlarımı ileriye sabitliyorum, ama anı zihnimde dönüyor - bulanık, parçalanmış - ama her zaman orada. Her zaman.

"Bunun olmasına kimin izin verdiğini biliyor musun?" Soruyorum ama hiçbir şey söylemiyor, ben de boynumu büküyorum, karanlık gözler gölgeler arasındaki boşluklardan onu kesiyor.

"Beni kurtarması gereken iki kişi," diye hırıyorum kızgınlıkla, ama o irkilmiyor, sanki ben yokmuşum gibi dümdüz karşıya bakıyor. Sanki burada oturup kelimeleri havaya saçmıyormuşum gibi. "Ve şimdi -şimdi- deli olan ben miyim? İblis mi? Canavar mı? Sonsuza kadar cehennemde yanacak olan mı? Bu nasıl oluyor? Gerçekte şeytan oldukları halde İsa'nın arkasına saklananlar ne olacak?"

"Özür dilerim, evlat." Zayıf ve boş bir şekilde söylüyor. Ne söyleyeceğini bilmiyor, bunu nasıl düzelteceğini bilmiyor. Göz kapaklarım kapanıyor, başım arkaya yaslanıyor, ama onun özrü gürültüden başka bir şey değil - hiçbir şey içimde açılan kara deliği dolduramaz.

"Elbette öylesin baba." Kelimeler dudaklarımdan zehir gibi döküldü.

Ayağa kalkıyorum, çantamı alırken vücudum kaskatı kesiliyor, sonra günah çıkarma kapısına doğru ilerliyorum. Burada nefes alamıyorum. Çok yakınımda. Doğruca çıkışa yöneliyorum, varlığı beni takip ediyor, ayak sesleri çaresiz, çok çaresiz.

"Daha işimiz bitmedi. Daha dua etmedim. Ben..." diye ısrar ediyor ve çenem sıkılıyor, göğsümde bir sıcaklık dalgası yükseliyor, düşüncelerim düşmanlıkla yanıp sönüyor.

"Gerçekçi olalım baba," diye dudak büküyorum, kelimelerim havada uçuşuyor. "İçimdeki şeytanı kovmanın bir yolu yok. Başka canavarlar tarafından olduğum canavara dönüştürüldüm. Kanımda var, damarlarımda dolaşıyor. İsa'nın yapabileceği hiçbir şey bunu iyileştiremez. *Hiçbir şey*. Ne sen. Ne o. Hiç kimse."

Koridorun ortasında donup kalıyorum, tüm sinirlerim çılgılık atıyor ve hemen arkamda onun da durduğunu hissediyorum. Çantamın soğuk, sert sapını tutarken elim şiddetle titriyor, sonra yavaşça başımı çeviriyorum, gözlerim omzumun üzerinden onu inceliyor.

"Söyle bana baba," diye fısıldıyorum, gözlerim akmayan yaşlarla doluyor, "hiç günah işledin mi?"

Sözleri kekeliyor, sanki sorunun önemi sonunda inkâr zırhını kırmış gibi. Bir an için gerçeklik gözlerine doluyor, ama sonra başını bir kez sallıyor.

Yalancı orospu çocuğu.

Ona attığım bakış saf, filtresiz bir iğrenme. Bunu saklayamıyorum. "Emin misin?" Dondurabilecek bir soğuklukla ona bakarak soruyorum Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyordu.

Tereddüt ediyor, ama reddetme hala orada, kalın ve inatçı, sanki Tanrı'nın evindeki yerini hak ettiğine kendini ikna edebilirmiş gibi. Kaşlarımı kaldırıyorum, maskaralığa devam etmesi için ona meydan okuyorum. Yavaşça, yüzümü tekrar kapıya doğru çeviriyorum, içimdeki her kas gergin, kopmaya hazır.

"Yalanlarını hissedebiliyorum Rahip," diyorum, sesim ölümcül bir hal alıyor, sanki yalanlarının tadını çıkarıyormuşum gibi. "Ve benim gibi sen de çoktan lanetlendin. Hepimiz gibi sen de cehenneme gideceksin. Hiçbir kutsal su, hiçbir sonsuz dua, hiçbir kurtarıcı bana yaptığın şeyin kirini temizleyemeyecek."

Tam dudakları onu kurtaracak kelimeleri söyleyecekmiş gibi aralanırken, ben çatlıyorum. Kalp atışlarım göğsümde çekiç gibi çarparken parmaklarım baltanın sapına sıkıca sarılıyor.

Dönüyorum, bıçak rahatsız edici bir çabuklukla havayı kesiyor. Boynuna tereyağı gibi batıyor. Eti mide bulandırıcı, ıslak bir sesle yarıyor ve o daha tepki bile vermeden kafası omuzlarından düşüyor. Açık boynundan sıcak, kıpkırmızı dalgalar halinde fişkıran kan giysilerime sıçrayıp kaplarken gözleri hâlâ şoktan faltaşı gibi açılmıştı.

Önce başı sert bir gümbürtüyle yere çarpıyor, yuvarlanıyor ve ardından bedeni ağır ve cansız bir şekilde çöküyor. Öfkenin damarlarımda bir ateş gibi dalgalandığını, her saniye daha da alevlendiğini hissedebiliyorum. Yıllar süren korkunç anılardan sonra hiç düşünmeden baltamı tekrar kaldırıyorum, elim sıkılaşıyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

İlk darbe sessiz kilisede gök gürültüsü gibi yankılanıyor, bıçak mide bulandırıcı bir çıtırtıyla vücudunun derinliklerine batıyor. Durmuyorum. Duramam. Baltayı tekrar ve tekrar, her seferinde daha sert indiriyorum, gazabımın ağırlığı kanlı bir doku yığınının dönüşüne kadar etini kesiyor. Kemiklerin kırılma, kanın akma, kendi nefesimin yırtılma sesleri vahşi - hepsi benim ölümcül saldırımın bir senfonisi.

"S.KTİR!" İçimden gelen sert, acı dolu kükreme kilisenin duvarlarında yankılanırken baltayı son bir kez kaldırıyorum.

Gücümün son zerresiyle bıçağı odanın bir ucundan diğerine fırlatıyorum ve bıçak havada dönerek sonunda haça çarpıyor, tahtayı parçalıyor ve parçaları uçuşuyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, yenilgimin gücü üzerime çöküyor. Vücuduma, kıyafetlerime yapışıyor, ne yaptığının, neye dönüştüğümün sürekli bir hatırlatıcısı. Ruhum, ondan geriye kalan azıcık şey, öyle derin bir acıyla zonkluyor ki sanki içten içe kavruluyormuş gibi hissediyorum. Başım öne eğik duruyor ve vücudumu saran düzensiz ağlamaları durduramıyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor; gözyaşlarımdan kalmadığını sanıyordum.

Bunun -bu ilk adımın- beni biraz rahatlatacağını, biraz kapanış sağlayacağını düşünmüştüm. Ama her şeyi daha da kötüleştirdi. Boşluk, acı, şimdi daha derin, tamamen açılmış bir yara.

Bu iş daha bitmedi. Hayır, bu sadece lanet olası bir başlangıç.

Eldivenli elimin tersiyle akan burnumu siliyorum, gözlerim parçalanmış haçı buluyor ve başımı yukarı eğiyorum, kendimi sabitlemeye çalışıyorum, ciğerlerime tekrar hava almaya çalışıyorum. Sonra kanlı parmağım titreyerek kalkıyor ve suçlayıcı bir şekilde işaret ediyor.

"Bana öyle bakma lan!" diye hırlıyorum, her kelime göğsümün derinliklerinden sökülüp çıkarılıyor sanki. "Bu senin hatan. Evine girmesine izin verdin. Buna sen izin verdin."

Başımı sallıyorum, hıçkırıklar boğazımı tırmalamaya çalışıyor, kurtulmak için çaresizce çırpınıyorum. Daha fazla gözyaşı yanaklarımdan aşağı akıyor, kanla karışıyor, her damla ne kadar kırık olduğumu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

"Buna izin vermeye devam ettiniz..." Acı dolu bir fısıltıyla boğuluyorum.

Gözlerim sıkıca kapanıyor, gerçeği, acı verici gerçeği engellemeye çalışıyorum. Kana bulanmış lanet bir kurbandan başka bir şey değilim. Başımı tekrar eğiyorum, her parçam sarsılıyor, zarar görüyor. Gözyaşlarından mı, kandan mı, yoksa beni mahveden her şeyin yükünden mi bilmiyorum ama nefes alamıyorum.

Acı içinde boğuluyorum.

Bir süre içimi döktükten sonra, göğsümden aniden bir kıkırtı yükseliyor, önce alçak sesle, sonra büyüyerek yüksek sesli ve dengesiz bir şeye dönüşüyor. Çoktan kendini kaybetmiş birine ait olan türden bir kahkaha.

Son kalıntıları boğazımdan çıkarken başımı geriye atıyorum ve kendimi sabitliyorum, hala sırtıyorum. Önümdeki dağınıklığa bakıyorum. Vücudu parçalara ayrılmış, çözülmeyi bekleyen lanet bir bulmaca gibi parçalara ayrılmış. Bu manzara dehşet verici olmalıydı, ama bunun yerine, benim gibi dengesiz bir sikik için neredeyse... sanatsal.

Çok uzakta olmayan çantama uzandıktan sonra, elim bir şişe likörün etrafına dolanıyor ve keskin bir çatırtıyla kapağını çevirerek çekip kurtarıyorum. Tereddüt etmeden başımı arkaya atıp uzun, yakıcı bir yudum alıyorum.

İşim bittiğinde katliama geri dönüyorum ve dikkatlice onu tekrar bir araya getirmeye başlıyorum, kopan her parçayı garip bir bağlılıkla hareket ettiriyorum. Kolları, bacakları, gövdesi, hepsi yerine oturuyor ve bir haçın ana hatlarını oluşturuyor. İroni gözümde kaçmıyor ve karanlık bir gülümseme ağzımın kenarlarına yerleşiyor.

Sonunda, parçalanmış kafasını tutuyorum, geniş, cansız gözleri hiçbir şeye bakmıyor. Kırmızıyla boyanmış gri saçlarından tutup kaldırıyorum ve tepesine bırakıyorum. Bir an orada öylece durup eserime hayranlıkla bakıyorum.

Gitmeye hazır olduğumda çantamı omzuma atarak ayağa kalkıyorum ve parçalanmış cesede son bir kez bakıyorum. Şişeyi devirdim, bıraktım

içki serbestçe dökülüyor. Yerde birikiyor, ahşabı ıslatıyor, çatlaklara sızarken parlıyor. Kalıntılarının üzerinde karanlık bir iz yılan gibi kıvrılıyor ve çoktan etrafını sarmış olan kana yapışıyor.

Şişe elimden kayıyor, yere çarparak paramparça oluyor, sesi keskin ve son. Kanlı baltam gözüme çarpıyor ve onu almak için eğilip bir gaz çakmağı çıkarıyorum ve metalik bir çıtırtıyla açıyorum. Küçük alev karanlıkta dans ediyor, kırılgan ama yıkıcı. Dönüştüğüm iblisin şekillenmesine yardımcı olan adama ve kiliseye son bir kez baktıktan sonra çakmağı kalıntılarının üzerine fırlatıyorum.

Ateş anında tutuşuyor, açgözlü alev dilleri gibi yayılarak parçalanmış bedenini yalıyor ve parça parça tüketiyor. Yavaşça geri çekilirken yanan etin pis kokusu havayı dolduruyor, bakışlarım cehennem her şeyi yutarken ona sabitleniyor - onun bedenini, sıraları, mihrabı. Beni lanetlediği kadar doğuran kilise.

...

Dışarıda çiseleyen yağmur hafif, puslu tabakalar halinde yağıyor ama yangının öfkesiyle boy ölçüşemiyor. Alevler kükrüyor, vitray pencerelerden içeri giriyor, kutsal görüntüleri saf bir cehennem resmine dönüştürüyor.

Sigaramdan uzun bir nefes çekmeden önce ifadesiz bir şekilde bakıyorum, kilisenin kendi içine çöküşünü izliyorum, sonra dönüp karanlık ormanın derinliklerine giriyorum. Gölgelelerin arasında kaybolurken botlarım ıslak yaprakları çıtırdatıyor, arkamda yarattığım harabeyi bırakıyorum, intikamımın közleri hala gecenin içinde parlıyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kuzgun

Bir iniltiyle uyanıyorum, kafatasım zonkluyor ve ağrıyan gözlerimi ovuşturuyorum. Sonunda onları açmayı başardığımda, yakıcı bir ağrı yayılıyor, sert sabah ışığı perdelerdeki ince çatlaktan içeri giriyor, kör edici bir ışın beni doğruyormuş gibi hissettiriyor. Sersemlemiş bir halde yan dönüyorum, Midnight koluma dokununca içgüdüsel olarak uzanıyorum. Ama bakışlarım yanımdaki yastığa takılınca kanım donuyor.

Orada, ipeğin üzerinde yatan, çarpık ve ürkütücü bir ödöl gibi Mike'ın göz küresi. Bana doğru bakıyordu.

Kendimi yataktan fırlatıp duvara çarpana kadar geriye doğru tökezlerken boğazımdan bir çığlık kopuyor, çığ ve panik içinde. Gözlerim yastığımın üzerindeki grotesk şeye yapışıp kalıyor, dehşet içinde donup kalıyorum. Tüm vücudum titriyor, dün geceki kabusun görüntüleri gözümün önüne geldikçe görüşümün kenarları bulanıklaşıyor -Ty, Mike'ın kanıyla damlayan elleri, parmaklarını onun yuvasına soktuğunda çıkan mide bulandırıcı ses.

İçin. Bakmak. At. Bana.

Odadaki varlığını neredeyse hissedebiliyorum ve kokusunu alıyorum. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor, ama kendimi hareket etmeye zorluyorum ve komodininin üzerindeki kutudan bir mendil çekiyorum. Titreyen bir el ile ileri uzanıp göz küresini kapatıyorum, sonra irkilerek geri çekiliyorum.

Pislik.

Bu kadar korkmamış olsaydım bu çılgınlığa gülebilirdim. Ama bu şaka değil. Benimle alay etmek için o lanet göz küresini orada bıraktı. Beni yalnız bırakmayacağını göstermek için. Ben uyurken bir sürüngen gibi beni izlediğini fark etmemi sağlamak için.

Doğrulup arkamı dönüyorum, bakışlarım odanın bir ucundan diğerine savrulurken kalbim hızla çarpıyor. İşte o zaman gördüm. Yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Gördüm

Yerde bir şey var ve yavaşça ona doğru sürünüyorum, gözlerim daralıyor. Yeterince yaklaştığımda eğiliyorum ve tahtanın üzerine saçılan küçük kırmızı noktaları fark ediyorum.

İnanamayarak kendi kendime mırıldandım, "Bu lanet olası kan mı? Buradaydı... ve ben onu duymadım bile?"

Dün gece yorgunluktan ölüyordum, uykum ağırdı ama yine de onu nasıl duymadım? Bu ev her hareket ettiğinde gıcırıyor ve inliyor. Elimle ağzımı kapatıyorum, burada güvende olmadığımın farkına varıyorum, mideme bir taş gibi oturuyor.

Ani ve yüksek bir sesle alt katın kapısı çalınıyor ve ben sıçrayarak ayağa kalkıyorum. Çabucak bornozumu belime doluyorum ve Midnight'ı göğsüme kaldırıyorum, her adımda yavaş ve temkinli bir şekilde aşağı inerken onu sıkıca kucaklıyorum. Oturma odasına ulaştığımda kapı tekrar çalınıyor, bu sefer daha sert.

"Kim o?" Ses tonumu sabit tutmaya çalışarak sesleniyorum, ama düşünce içimi kemiriyor: Ya Ty'sa? Ama yine de kapıyı çalacak tipte biri olmadığını fark etmeye başlıyorum.

Bekliyorum, nefesimi tutuyorum, sessizlik olması gerekenden daha uzun sürerken Midnight'ı biraz daha sıkı tutuyorum.

"Polisler, hanımefendi." Tanıdık olmayan ve sert bir erkek sesi sesleniyor.

"Siktir," diye mırıldandım, nabzım hızlanmıştı. Lanet olası bir göz küresi ve kan var.

Üst katta. Saçlarımı hızla düzelterip kapıya doğru sürünerek ilerliyorum. Ne zaman ki

kapıyı açıp kenarından baktım, iki yaşlı polis orada durmuş beni izliyordu.

"Günaydın hanımefendi. Dün gece gittiğiniz barda yaşanan bir olay hakkında size birkaç soru sormak istiyoruz."

Kaşlarım içgüdüsel olarak çatılıyor ve Ty telefonumu almadan önce planladığım gibi dün gece onları aramadığım için muhtemelen suç ortağı olduğumu fark ediyorum.

"Olay mı?" Masum rolü yaparak yankıladım.

Biri başını sallarken diğeri beni inceliyor, bakışları sanki bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibi delici. Boğazım düğümleniyor ama geri çekilip içeri girmelerine izin veriyorum ve eski püskü odayı taramalarını izliyorum. Midnight'ı yere bırakıyorum ve onlar etraflarını değerlendirmeye devam ederken o parmak uçlarında uzaklaşıyor.

"Bu mülk size mi ait hanımefendi?" diye soruyor biri ve ben kollarımı kavuşturarak başımı sallıyorum.

"Bayan Tate ve hayır, Sacred Heights'ta çalışırken bir aylığına kiraliyorum."

Biri bir not defteri çıkarmadan önce bakışıyorlar. "Dün gece Little Bottles Bar'daydın, değil mi?"

Midem düğümleniyor ama yüzümü nötr tutuyorum. "Bu neyle ilgili?" Neden burada olduklarını zaten biliyor olmama rağmen soruyorum.

"Dün gece son derece şiddet içeren bir suç işlendi," diyor bir memur, sesi düzgün ama araştırıcı. "Bir tanıkla konuştuktan sonra bizi buraya getirdiler. Mike Wright ve Jessica Lanyard ile birlikteydiniz, doğru mu?"

O devam ederken bakışlarının ağırlığını hissederek yavaşça başımı sallıyorum. "Bize ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ayaklarımın üzerinde kayarak yavaş ve sakin bir nefes alıyorum. "Bir şeyler içtik," diye başladım, "ve sonra Jess'in bir saatliğine işe gitmesi gerekti. Ben Mike'la kaldım ama..." Duraksıyorum, yüzümün beni ele vermemesini umarak aralarında bakışıyorum. "Ortadan kayboldu, ben de... eve gittim."

"Kayboldu mu?" Biri not alarak soruyor.

"Doğru," diyorum çenemi biraz kaldırarak. "Bir şarkı seçmek için müzik kutusuna gittim ve bara döndüğümde gitmişti. Bölgeye aşına değilim, onlarla daha yeni tanışmıştım ve orada yalnız kaldıktan sonra... gitmeye karar verdim."

Memur başını sallıyor, gözleri tekrar not defterine kayıyor. "Şüpheli bir şey ya da birini gördünüz mü? Farklı görünen biri?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece içime kapandım, müzik dinledim ve birkaç içki içtim. Orada çok uzun kalmadım. Belki en fazla bir saat."

Ağzım kum gibi kurudu ve hafifçe kaydım, sonra gözlerimi yeterince açarak onlara baktım. "Bekle... herkes iyi mi? Yaralanan oldu mu?" Sesimdeki endişenin yumuşamasına izin vererek soruyorum.

Memurun ifadesi hafifçe kararır. "Mike'ın hastanedeki durumu çok ciddi. Şu anda daha fazla bilgi paylaşamam ama başka sorular için tekrar gelmemiz gerekebilir. Tüm tanıkları çok yakından inceliyoruz."

Sözleri beni panikletti. Ty'ın tüm bu tuhaf davranışları başım ciddi belaya girebilir mi? Ya benim de işin içinde olduğumu düşünürlerse? Ya her şey benim üzerime yıkılırsa? Ya SHA'nın bundan haberi olursa?

Bu düşünce başımı döndürüyor, bu yüzden masumiyetimi koruyorum ve elim göğsüme gidiyor, şaşkınlıkla yumuşak bir nefes alıyorum. "Ne? Ama ne oldu? O iyi olacak mı? Ve Jess... o iyi mi?"

Memur küçük bir baş selamı veriyor ama ikisi de kapıya doğru yönelirken yüzü okunmuyor. "Umarız öyledir," diyor omzunun üzerinden.

Kapıyı açıp çıkmaya başladıklarında arkalarından sesleniyorum. "Yapabileceğim bir şey olursa, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin!"

Onlar gittikten sonra kapıyı kapatıp arkama yaslanıyorum, ağzımdan nefes alıp veriyorum ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Ellerim titriyor ve onlara bakıp sabit durmak için kapıyı kavıyorum. Bu... garipti. Soruları çok kısa, neredeyse dikkatsizdi. Ama bir şey açık: Buradan çıkmam gerekiyor. Bugün.

Bu işin canı cehenneme. Bu küçük kasabayı. Bu çılgınlığı. Ty. Hepsiyle işim bitti. O her köşede pusuda beklerken, buraya yerleşmek yok. Bütün bunlara dahil olamam.

...

Evi çamaşır suyuyla temizledikten ve Mike'ın gözünü tuvalete attıktan sonra, ironik bir şekilde, gün akşamın erken saatlerine döndü. Bavulumu hazırladım ve merdivenlerden aşağıya indirdim. Karanlıkta, komşuların kaçışımı göremeyeceği bir zamanda çıkarsam daha iyi olur diye düşündüm. Midnight'ın sandığını koymadan önce bavulumu tahtanın üzerinde sürüklüyorum. Çömelip küçük kapıyı açıyorum, onu içeri alıyorum ama o sadece uzaktan bana bakıyor.

"Hadi, Geceyarısı, içeri gir. Seni güvenli bir yere götüreceğim bebeğim." Nazıkçe söylüyorum ama yine de reddediyor.

Birdenbire kapı çılgınca çalındı ve ayağa fırladım.

"Raven? Raven? Orada mısın?" Jess'in sesi odunların arasından geliyor ve gözlerim açılıyor.

Kahretsin.

"Bir saniye!" Titreyen ellerimle siyah elbisemi düzeltirken geri sesleniyorum. Sonra kapıya doğru ilerliyorum.

Kilidi tıkladıyorum ve yavaşça açıp etrafına bakıyorum. Gözlerim anında Jess'inkilerle buluşuyor, kırmızı ve ıslak. Bana onu içeri almaktan başka seçenek bırakmadan ilerliyor ve ben de geri çekiliyorum. Kapı hala açıkken ona doğru dönüyorum ve ne olduğunu anlamadan kollarını bana doluyor. O histerik bir şekilde omzuma doğru hıçkırırken gerildim.

"O öldü!" Kulağıma doğru feryat ediyor, vücudu kontrolsüzce titriyor. Gözlerim neredeyse yuvalarından , "Ne?" Gerçek bir şok içinde soluk soluğa kaldım, Elim sırtını buldu.

"Az önce telefon geldi..." diye hıçkırıyor, "Ölmüş!"

Suçluluk duygusu içimi burkuyor, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha keskin. İlk kez -bir terapist olarak tüm deneyimime rağmen- tamamen suskun kaldım, onu rahatlatacak herhangi bir kelime bulamadım. Geri çekiliyor, burnunu çekiyor, şişmiş gözlerini ovuşturuyor.

"Üzerinde uyuşturucu olduğunu söylediler... uyuşturucu ticaretine karışmış olabilirmiş." Başını sallıyor, bakışları benimkilerden kaçarak odanın içinde geziniyor.

"Ama o öyle biri değildi Raven," diyor sonunda gözlerimin içine bakarak. "O masumdu. Asla yanlış bir şey yapmadı. O iyi bir adamdı."

İçimde yükselen duygu kasırgasını bastırıyorum - bir yanım "iyi bir adamın" neden içkime ilaç katmaya çalıştığını sormak istiyor. Ty haklı mıydı? Mike bana bir şey yapmayı mı planlıyordu? Yoksa bu da onun oyunlarından biri miydi? Kıskançlık yüzünden masum bir adamı öldürmek için bir sebep.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı yere indirerek. "Bugün polis geldi ve onlara müzik kutusuna gittiğimde ortadan kaybolduğunu söyledim ve sonra oradan ayrıldım."

Beni daha fazla zorlamadan başıyla küçük bir selam veriyor ama gözleri odanın içinde geziniyor ve sonunda bavuluma takılıyor.

"Gidiyor musun?" diye soruyor, bakışları tekrar bana dönüyor ve midem bulanıyor.

"Uh... evet, öyleyim," diye cevap veriyorum, aklıma bir bahane gelene kadar bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Bu ev yüzünden. Rutubet ciğerlerime işlemeye başladı. Sanırım yerel bir motele yerleşeceğim."

Gözlerinde bir umut ışığı yanıyor, yüzü yumuşuyor. "Neden benimle kalmıyorsun? Lütfen, Raven... Şu anda bir arkadaşına gerçekten ihtiyacım var. Buradan çok uzakta değilim."

Zihnim bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor, ama sonra bir şey gözüme çarpıyor. Genellikle dışarıdan korkan Gece Yarısı, yavaşça açık ön kapıya doğru ilerliyor. Nefesim kesiliyor. Daha önce dışarıya hiç ilgi göstermemişti.

"Gece yarısı mı?" Eşikte duraksadığında dikkatim dağılmış bir şekilde usulca sesleniyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, eşikten fırlayıp sis yüklü sokağa fırlıyor. İçimden bir nefes kaçıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve onun küçük şeklinin gölgeler arasında yolun karşısındaki zifiri karanlık mezarlığa doğru kayışını izliyorum.

"Gece yarısı!" Sesim titreyerek bağıriyorum, ama o devam ediyor, yaka ziline hafif çınlaması karanlıkta kayboluyor.

"Kahretsin!" Tıslayarak Jess'e baktım ve hiç düşünmeden elini tuttum, arkamızdan kapıyı çarparak kapatırken onu kapıdan dışarı çektim.

"Geri döneceğim!" Bağıriyorum, çıplak ayaklarımla ileri atılıyorum, mezarlığa doğru ilerlerken soğuk kaldırım acıtıyor. Sis yoğunlaşıyor, Gece Yarısı'nı yutuyor ve karanlığın derinliklerine dalarken beni gölgelerin peşinde bırakıyor.

Onu geri almaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Mezar taşlarının arasında koşuyorum, gözlerim karanlığın içinde geziniyor. "Gece yarısı!" Tekrar sesleniyorum ama o çoktan gitmiş.

Daha sert itiyorum, ziline küçük şingirtisini bir işaret gibi takip ediyorum. Çok geçmeden beni mezarlığın ötesindeki sık ormana götürüyor ve karanlığın içinde kayboluyor.

"Gece yarısı!" Çaresiz hissederek tekrar bağıriyorum.

Tereddüt etmeden içeri girdiğimde, orman garip geliyor, kulaklarımda kendi nabzımın vuruşu dışında ürkütücü derecede sessiz. Burada atmosfer ağır, nemli toprak ve çürüme kokusu her şeye sinmiş. İtiyorum

Çalılıklar ve şüphelerim arasında, ayaklarım ıslak yapraklar ve çamurlu çamurda kayıyor, tökezleyerek ilerlerken dallar çıplak kollarımı ve bacaklarımı tırmalıyor.

Sonra ağaçların arasından onu görüyorum ve olduğum yerde duruyorum. Büyük bir açıklık ve terk edilmiş, gotik benzeri bir malikânenin silueti pusun içinden yükseliyor. Sarmaşıklar taş duvarlara tırmanıyor ve pencereler loş, hiçliğe bakan boş gözler gibi, ama Midnight'ın dış hatları dikkatimi çekiyor, girişin önünde dalıp kapının gölgesinde kayboluyor.

Omurgama bir titreme yayılıyor. Bu yerle ilgili bir şeyler doğru gelmiyor, sanki asla geri dönemeyeceğim bir şeyin içine girmek üzereyim. Ama başka seçeneğim yok. Midnight benim tüm dünyam. Sahip olduğum tek şey o. Onsuz gidemem.

Sis ayaklarımın etrafında dönüyor, sanki ilerlememi istemiyormuş gibi yere yapışıyor ama buna ihtiyacım var. Taş basamakların dibine ulaştığımda, parmak uçlarımla büyük kapıya doğru ilerliyorum, arkama bakıyorum, neredeyse orada birinin olmasını bekliyorum ama yok.

Tepeye ulaştığımda ön kapının hafif aralık olduğunu, paslı menteşelerinin rüzgârda gıcırdadığını fark ediyorum. Bir an donup kalıyorum, hayattaki seçimlerimi sorguluyorum. Sonra ayaklarımın tekrar ileri doğru kaydığını hissediyorum, ta ki titreyen ellerimi nemli tahtaya bastırıp kapıyı açana kadar.

İçeride, toz kalın tabakalar halinde her şeyin üzerine ve boğazımın arkasına yerleşiyor. Büyük fuaye loş, tek ışık pencerelerden geliyor ve her şeyi soluk, hayalet gibi bir parıltıya boğuyor. Etrafıma bakıyorum; mekân sanki onlarca yıldır unutulmuş gibi antika bir his veriyor. Önümdeki merdiven karanlık, tırabzan çatlak ve bükülmüş, ama fark etmiyorum bile - dikkatim Midnight'ın nerede olabileceğinde.

"Gece yarısı mı?" Kapı arkamdan usulca kapanırken fısıltıyla bağıriyorum. Her parçam buradan siktir olup gitmek için çığlık atıyor ama inatçılığım beni durduruyor. Onu bulmalıyım.

Midnight'ın küçük, zayıf miyavlaması üstümde bir yerden geliyor, koridorda yankılanıyor ve sesi takip ediyorum.

Merdivendeki her adım olması gerekenden daha yüksek sesle gıcırıyor, eski ahşap ağırlığının altında protesto ediyor. Duvarlar soluk duvar kâğıtlarıyla kaplı, kenarları soyuluyor ve alttaki koyu renkli ahşabı daha fazla ortaya çıkarıyor.

"Gece yarısı mı?" Tekrar sesleniyorum, sesim titriyor. Bir miyavlama daha duyuyorum, bu sefer daha yakından ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sahanlığa ulaştığımda merdivenlerin üstü daha da karanlık; neredeyse hiç ışık yok.

Zilinin yumuşak şingirtisini duyuyorum, önce uzaktan geliyor, sonra sesi yükseldikçe netleşiyor. Arkamı dönüyorum ve işte orada -Gece yarısı-koridorda bana doğru koşuyor. Omuzlarımın çöktüğünü, vücudumun gevşediğini hissediyorum ama bu kısa sürüyor. Onu yakalamak, buradan defolup gitmek için umutsuzca birkaç çılgın adım atıyorum ama sonra olduğum yerde duruyorum.

Bana doğru hareket etmiyor. Kıpırdamadan duruyor, sadece birkaç adım ötede, dikkatle duvardaki bir şeye bakıyor; vücudu kaskatı, kuyruğu seğiriyor.

Öne doğru kayarken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor, sesim kısık, "Midnight, hadi bebeğim, gidelim" diye ikna etmeye çalışıyorum. Ama cevap vermiyor. İrkilmiyor bile.

Dilimi şaklatıyorum, ses tanıdık geliyor, ödüllerimi aldığımda yaptığım gibi. Yine de kımıldamıyor. Kehribar rengi gözleri duvardaki alçak, kare açıklığa sabitlenmiş, kırpmadan bakıyor, neredeyse ötesindeki şey tarafından hipnotize edilmiş gibi.

Yaklaşıyorum ve tam bir kol mesafesine geldiğimde Midnight anlayamadığım bir şey yapıyor. İleri doğru yürüyor, rahat ve telaşsız, ama yürürken ortadan kayboluyor. Yerimde donup kalırken kalbim duruyor, kanım buza dönüşüyor. Gözlerim kocaman, kırpmadan, az önce durduğu noktadan kendini ayıramıyor.

Titreyerek ilerliyorum ve çok geçmeden duvardaki siyah kare her adımda daha da netleşiyor. Tam önünde duruyorum, gözlerim sivri kenarlara yapışmış, karanlık sonu olmayan bir boşluk gibi beni çağırıyor. Hiç düşünmeden elimi uzatıp titreyerek açıklığa doğru uzatıyorum. Parmaklarım temas ettiği anda omurgamdan bir ürperti geçiyor ve elim boşluğun içinde kayboluyor, sanki duvarın kendisi beni yutuyormuş gibi yutuluyor.

Panikle dizlerimin üzerine çöküyorum, altımdaki soğuk zemin sertleşiyor ve sonsuzluğa uzanan sonsuz karanlığa bakıyorum. Bunun mantıksız olduğunu, her parçamın buradan uzaklaşmak için çılglık attığını biliyorum ama... Ama Midnight aşağıda.

Küçük miyavlamasını tekrar duyduğumda, ama lanet deliğin içinde bir yerden, yanaklarımdaki gözyaşlarını hızla siliyorum ve ilerlemeye başlıyorum.

Lanet olsun, aklımı kaçırmış olmalıyım.

Kollarımdan biri içeri girer girmez, bir şey aniden bileğime kenetleniyor ve beni acımasız bir güçle ileri doğru çekiyor. Boğazımdan boğucu bir çığlık kopuyor ve boğucu karanlıkta yankılanıyor. Zifiri karanlık, klostrofobik tünel boyunca şiddetle sürükleniyorum, tırnaklarım amansız çekişi yavaşlatmak için işe yaramaz bir çabayla pürüzlü yüzeyi umutsuzca pençeliyor.

Sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde serbest bırakılıyorum ve kalbim çılgınca çarparak göğsümden fırlamakla tehdit ederken bedenim çöküyor. Başımı yavaşça kaldırırken, birazdan göreceğimden endişe duyarak tereddüt ediyorum, korku omurgamı sarıyor.

Hemen önümde büyük bir oda görüyorum. Yukarıda çaprazlama uzanan alçak kirişlerle loş bir alan. Eski ahşap ve toz kokusu havayı dolduruyor. Odanın ortasında terk edilmiş ahşap bir sandalye duruyor ve köşede kumaşı yıpranmış, sarkık bir kanepede duruyor. Birkaç kitaplık duvarlara yaslanmış, rafları solmuş kitaplarla dolup taşıyor. Ama benim dikkatimi çeken pencere.

Tavandan tabana kadar uzanan devasa bir mozaik daire pencere uzak duvara hakimdir; karmaşık tasarımı, her santimini sıkıca bantlayarak ışığı engelleyen gazete parçalarının altında zorlukla görülebilmektedir.

Titreyen kollarımı yukarı itiyorum ve vücudumun geri kalanını dar alandan dışarı sürüklüyorum. Dik durduğumda, her şeyi içime çekerken elbisemdeki tozu fırçalıyorum. Burası unutulmuş, evin derinliklerinde saklanmış gibi geliyor.

Sonra yumuşak bir ses, Geceyarısı'nın yakasının yakın şingirtisi.

Hızla dönüyorum, kalbim göğsümden çarpıyor, boş gözlerle gölgelere bakıyorum ama tam ilerlemek üzereyken iri bir figür dışarı çıkıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bir an için her şey hareketsiz kalıyor. Karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor, delici ve soğuk, yüzü bir kapüşon ve kar maskesiyle yarı kapalı.

Onun kollarında: Gece yarısı.

Sakin, mırıl mırıl mırıldanıyor, o da umursamazca çenesinin altını kaşıyor ama tüm odağı benim üzerimde. Bacaklarım güçsüzleşiyor, hareket etmek istiyorum ama

yapamıyorum. Orada öylece duruyorum, kaskatı kesilmişim, sulu gözlerim Midnight ve Ty arasında gidip geliyor, bedenim harekete geçmem için bağılıyor ama zihnim yetişemiyor.

"Onu bana ver," diyorum sessizce ama bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken titreyerek. Elimi uzattım ama o hiçbir şey yapmadı. Sanki söylediğim tek bir kelimeyi bile duymamış gibi bana bakmaya devam ediyor.

"ONU BANA VER!" Çığlık atıyorum, sesim tüm acemiliğimle çatlıyor, ama yine ürkmüyor. Duygu yok.

Tek kaçış yerim olan duvardaki siyah boşluğa bakıyorum ama daha iyisini biliyorum.

Bu şerefsiz bebeğim olmadan gitmeyeceğimi biliyor.

"Ne istiyorsun?" Boğazım düğümlendi, farkına varmak beni çok etkiledi - beni buraya onu kullanarak çekti, tek zayıflığımı, bana zarar verebilecek tek şeyi.

Başımı eğiyorum ve o da yavaş adımlarla ilerliyor, sanki kafesteki bir hayvanmışım gibi etrafımda dolaşıyor. Arkamda duruyor, ağzı kulağıma yaklaşıp kadar başını eğiyor.

"Sen," diye fısıldıyor, tek kelime karanlık bir vaat gibi havada asılı kalıyor ve gözlerim sıkıca kapanıyor, içimde korku dolaşıyor.

"Sana söyledim, bana sahip olamazsın." Hissettiğimden daha cesur görünmek için çenemi kaldırarak kelimeleri zorla çıkarıyorum.

Yumuşakça kıkırdıyor, avını ölçüp biçen bir avcı gibi etrafımda dönüyor. "Seçme şansın varmış gibi konuşuyorsun, Raven. Ama burada benimleyken? Hiçbir seçenek yok."

Önümde durup bakışları benimkileri delip geçerken dişlerimi sıkıyorum. "Beni burada tutamazsın."

"Oh, yapabilirim, güzel kız," sesi sakın, eğilmeden önce korkutucu derecede kendinden emin, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, gözleri sahiplenici bir parıltıyı yansıtıyor. "Benden kaçmaya çalışıyordun ve ben seni kaybedemem."

Yüzümde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Beni kaybetmek mi? Senden kaçmak mı?" Gözlerini arayarak fısıldıyorum.

Elini kaldırıyor, içgüdüsel olarak irkiliyorum ama parmakları enseme kenetleniyor, beni kendine çekiyor ve yüzümü tehlikeli bir şekilde ona yaklaşıyor.

"Merak etme, Kedicik. Ben seninle ilgileneceğim."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Dün geceden kimseye bahsetmeyeceğim. Sadece gitmeme izin ver ve ben..." Kelimeleri zorluyorum, her hecede çaresizlik var.

Hafifçe alay ediyor, gözlerinde karanlık bir eğlence parlıyor. "Yakalanmak umurumda mı sanıyorsun, Raven?" O devam ederken ben duruyorum. "Her zaman tek bir planım vardı ve şimdi sen de buna dahil oldun. Sonrasında ne olacağı önemli değil, ama şimdi? Şu anda özgürlüğümün ve planlarımın her saniyesinin tadını . *Sen.*"

"Neden?" Mırıldanıyorum, gözleri gözyaşı dolu yüzümde gezinirken derin bir ürperti hissediyorum, korkumun her zerresini içime çekiyorum. "Neden ben?"

"Çünkü senin her parçanı koparmak, sadece benim olana kadar seni kırmak istiyorum. Dünyayı zihnimin kabusundan görmeni, içimde kıpırdananları tatmanı istiyorum."

"Ama..."

"Seni deliliğimin içine çekeceğim, Kedicik," diye homurdanıyor, parmakları boğazımın dibine doğru kayıyor ve bir panik heyecanı gönderecek kadar sıkıyor. "Karanlığın tenine sızdığını, her masum düşüncene bulaştığını hissedeceksin. Lanet olası duyularını o kadar derinden boğacak ki, yakında bensiz nasıl nefes alacağını bilemeyeceksin."

Dudaklarım konuşmak için aralanıyor ama o benden önce davranıyor, sesi soğuk ve inatçı. "Sana söyleneni yapacaksın, yoksa bu senin için çok daha kötü olacak. Şimdi teslim olursan, başına gelecekleri kabullenirsen daha kolay olur."

Ben durduramadan bir kakhaha kaçıyor. Elimde kalan tek başa çıkma mekanizması bu.

"Bu yüzden mi buradayım? Beni bu yüzden mi tuzağa düşürdün?" Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorlayarak ısııyorum, sesimden acı damlıyor. "Beni becermek istediğin için mi?" Sözcükler niyet ettiğimden daha hevesli çıktı ama soru hamdı. Eğer hepsi buysa, dişlerimi sıkacağım, bacaklarımı açacağım ve beni anlamına geliyorsa amımla izin vereceğim. Beni zaten lanet bir bıçakla sikti.

Dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrılıyor, bakışları kabarık göğüslerime iniyor ve zalim bir düşünceyle oyalanıyor.

"Ya da sadece sana bakarak," diye mırıldanıyor, yavaşça geri adım atıyor, beni sanki gözünü bir heykelmişim gibi inceliyor. "Ben değilim."

telaşlı, çilli. Ama amını yalamak kesinlikle yapılacaklar listemin en başında yer alıyor."

Bakışları giysilerimi sıyrıp atacakmış gibi geliyor, gerginlik ciğerlerimi ve merkezimi sararak nefesimi alıyor. Nabzım hızla atıyor, tüm içgüdülerim kaçmam için yalvarıyor ama onun yoğun bakışları beni olduğum yere hapsediyor, sanki az önce serbest bıraktığı korkunun ve muhtemelen biraz da uyarılmışlığın her bir zerresini tüketiyor.

Ama niyetinin arkasında daha derin bir şey var. Fark ettiğimde mideme soğuk bir korku çöküyor: Onunla mantık yürütmek mümkün değil. Bu şekilde olmaz. Artık güvenli bir ortamda değilim. Terk edilmiş lanet bir binada, beni değiştirip öldürebilecek takıntılı, psikopat hastamla birlikte duruyorum.

Her parçam onu kelimelerle etkisiz hale getirmek istiyor ama içimdeki terapist kaybolmuş, dehşetin altına gömülmüş, iki yıl önce birkaç kez hissettiğim karanlık yavaşça damarlarımda dolaşiyor. Sertçe yutkunuyorum, gerçeklik çöküyor - şu anda gözlemci değilim, onun avıyım.

"Bileğini uzat," diye emrediyor, sesi alçak bir tehdit gibi.

Midnight'ı yere koymak için eğildiğinde, düşünmeden hareket ettim. -Dizim yüzüne doğru ilerliyor ama o daha hızlı. Geriye doğru sarsılıyor, eli boğazımı yakalıyor, beni parmak uçlarıma çıkmaya zorluyor ve diğer eli morartıcı bir sıkılıkla kık yanağıma iniyor, beni kaldırmadan önce kendine çekiyor.

Tüm gücümle çılgılık atıyorum, çılgınca tekmeler savuruyorum ama o beni lanet bir oyuncak farksızmışım gibi manevra yaparak dengesiz tahta sandalyenin üzerinde kasıklarına oturmaya zorluyor.

"Bırak beni, pislik!"

Ona karşı çaresizce çırpınıyorum, ama tutuşu kırılmaz. Tek bir hızlı hareketle, her iki bileğimi de arkamda agresif bir şekilde zorluyor ve kelepçeleri etrafına kilitlerken soğuk metal üzerlerine yapışıyor, cildimi ısıtıyor.

"Sikeyim. Çılgınlığın çok lezzetli, Kedicik."

Kelepçelere karşı mücadele ederken nabzım hızla atıyor ama sıkışmış hissediyorum, göğsüm panikle inip kalkıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, ürkütücü derecede sakın ses tonuyla beni sonsuz derecede rahatsız eden bir memnuniyetle. "İstedğin kadar kavgaya et, ama dediğim gibi

bizden ve sahip olduklarımızdan kaçıyor."

Yüzümü tehlikeli bir şekilde ona yaklaştırıyorum, dişlerim ısırıyor, "Senden nefret ediyorum!"

Geri çekilmiyor, sadece kızgın gözlerimin içine bakıyor ve bu kadar rahat olması beni daha da sinirlendiriyor. İnliyorum, başımı eğiyorum, kızıl saçlarım yüzümü korumak için öne düşüyor, ama eli çeneme yapışıp beni ona bakmaya zorlamadan önce düşünecek bir saniyem bile olmuyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. Sonra parmakları garip bir şefkatle saçlarımın arasından kayıyor ve beni daha net görebilmesi için saçlarımı omuzlarımın üzerinden geriye doğru tarıyor.

"Benden korktuğun zaman çok güzel görünüyorsun çilli," diye homurdanıyor ve dişlerimi sıkarak beni bunaltan duyguları geri püskürtmeye çalışıyorum.

Eli çıplak kalçama düşüyor, dokunuşu yavaş, sahiplenici ve sarsılıyorum, geri çekilmeye çalışıyorum, ama daha sıkı kavıyor, hareket etmeme izin vermiyor. Karanlık bakışlarını benimkilerin üzerinde tutuyor, elleri tenimde yukarı doğru kayıyor, kısa elbisemin altından çıplak kalçama dolanıyor. Sertçe kavıyor, beni kalçalarına doğru çekiyor ve tam istediği yere yerleştiriyor.

Aniden boştaki eliyle bir bıçak çıkardı, keskin bıçağı sıkıca boğazıma bastırdı ve içgüdüsel olarak nefesimi tutarak çenemi kaldırdım.

"Bu şekilde boşalacaksın, Kedicik. Yoksun bırakılmış küçük amını sikime sürteceksin," diyor ve reddetmeye yer bırakmadan talep ediyor.

Külotumun ince bariyerini aşarak sert sikinin büyük hatlarını üzerimde hissettiğimde içimi bir korku dalgası kaplıyor. Vücudum bana ihanet ediyor, sıcaklık amımda sıkı ve tedirgin edici bir şekilde kıvrılıyor ve yumruklarımı sıkarak aramızda oluşan hislere karşı savaşıyorum.

Parmaklarını külotumun ince kayışına doluyor ve hızlı bir çekişle kayış kopup işe yaramaz bir şekilde düşüyor. Eli çıplak kalçamı buluyor, açgözlü bir hâkimiyetle kavıyor ve beni üzerine bastırarak hareket etmeye zorluyor.

"Ty," soluyorum, gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor. "*Kahretsin.*"

Aletin uzunluğu amımın yarığında aşağı yukarı kaydıkça kalçalarım arasındaki gerilim artıyor, alay ediyor ve beni her şeyi hissetmeye zorluyor.

inç. Umutsuzca beni altına çekmekle tehdit eden hisleri susturmaya çalışıyorum, ama beni tutuşu sıkılaşılmaya devam ediyor, beni kontrolünün daha da derinlerine batırıyor.

Baskı arttıkça, kalçalarım istemsizce kıpırdanmaya başlıyor, ona doğru bastırıyor, sürtünme acil bir ihtiyaçla nabzımın atmasına neden oluyor. Ben kendimi toparlayamadan o anı yakalıyor, eli kığımın kıvrımına kayıyor, parmakları külotumun narin kumaşını yakalıyor ve agresif bir güçle vücudumdan söküp atıyor. İçimden bir ürperti geçiyor, zihnim bir anlığına boşalıyor çünkü tahrik ve dehşetle dolup taşıyorum.

"Sakın durma yoksa bu güzel gırtlığı keserim ve ölü, kanlı bedenini yine de sikerim," diye hayvani bir öfkeyle homurdanıyor.

Elbisemi yukarı kaldırıyor, alt yarımı ortaya çıkarıyor ve kalçalarım çılgınca hareket ediyor, daha fazlası için aptalca çaresizim, sanki kendi lanet ahlakım üzerinde hiçbir kısıtlama bilmiyormuşum gibi. Kot pantolonunun pürüzlü kumaşı açığındaki klitorisime sürtünüyor, benim iziyle nemleniyor ve karşılık olarak homurdanıyor, sesi derin ve karanlık, Bakışları benimkiyle kilitleniyor - sanki bana sahip çıkıyormuş gibi, sanki her an kopup sikini çekebilir ve ben de ona binebilirmişim gibi.

"Ne kadar da muhtaç, küçük bir kedi yavrusu," diye mırıldanıyor ve bıçağı tenime daha sıkı bastırıyor, ta ki beni keserken keskin bir acı hissedene kadar.

İri, sıcak eli elbisemin altından vücuduma doğru kayarak belimin küçük kısmını sertçe tutarken göğsümden bir damla kan süzülüyor. Hareketlerimi yönlendiriyor, şaftı boyunca her vuruş bir arzu kıvılcımını ateşliyor ve bedenim bana ihanet ediyor, titriyor, sanki kendi aklı varmış gibi.

Akılsızca amımı doğru açıda kaydırıyorum, böylece yaklaşan doruk noktamı kovalayabiliyorum, dudaklarımdan utanmazca inlemeler dökülüyor. Sonra, ani bir telaşla, daha önce hiç hissetmediğim bir zevk dalgası içimde patlıyor. Orgazm tüm vücuduma mutluluk dolu kasılmalarla çarpıyor ve ben soluk soluğa kalıyorum, ardından titriyorum.

İnlediğini duyuyorum, alını göğsüme çarpıyor ve işte o zaman hissediyorum - koca siki altımda zonklıyor, zonklayan amımla senkronize bir şekilde gümbürdüyor.

Siktir... O da mı boşaldı? Daha önce hiç bir erkeği böyle boşaltmamıştım. Sadece amımı sikine sürmekle değil. Bunu yapmayı planladığından emin değilim.

Bıçağı elinden kayarak büyük bir gürültüyle yere çarpıyor ve ikimiz de duraklıyoruz, az önce olanların etkisiyle nefes almakta zorlanıyoruz. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı, beni etrafına kilitledi.

Hareket ederken bacaklarım ona yapışıyor, birkaç adım attıktan sonra hızlı bir hareketle beni soğuk zemine bırakıyor. Bir iniltiyle sertçe kığımın üzerine düşüyorum. Eğilip bir kelepçenin kilidini açıyor ama anlık özgürlüğüm kısa sürüyor. Ben tepki veremedim kelepçeyi arkamdaki eski bir radyatörün etrafına geçiriyor.

"Ty..." Mırıldanıyorum, sesim yumuşak, onu ikna etmeye çalışıyorum, ama artık bana bakmıyor bile.

Utanç her yerimi dolduruyor. LANET OLSUN. Ona öylece boşaldığıma inanamıyorum. O anda aptalca zayıftım, çaresiz küçük bir sürtük gibiydim ve o bunun her saniyesinden zevk aldı. O ne yaptığını biliyor.

Daha önce gölgelerin arasında fark etmediğim küçük bir şömineye doğru yürürken ve bir çakmak çıkarıp önüne çömelirken bulanık, ağlamaklı bakışlarla onu dikkatle izliyorum.

Eski bir gazete parçasını kaldırıyor, ateş onu içine çekip karanlık, geniş odayı aydınlatıyor ve sonra onu içeri fırlatıyor. İçimden bir ürperti geçiyor, az önce benimdeki sıcaklığı yavaş yavaş kayboluyor. Nefesim soğuk havada görünür hale geliyor ve kalorifere yaslanıyorum.

Çok geçmeden şömine tamamen yanmaya başladı ve oda yavaş yavaş, çaresizce ihtiyaç duyduğum bir sıcaklıkla dolmaya başladı. Buradan nasıl çıkacağımı düşünmeye başladım. Belki Jess yardım çağırır. Belki kurtulurum. Sonra aklım Ty'a dönüyor, o odada dolaşarak, minderleri ve battaniyeleri topluyor, şimdi benimle konuşmaya istekli değil.

Bu olaydan sonra aklıma daha fazla cinsel düşüncenin gelmesine engel olamıyorum. O bakire mi? Yani, mantıklı olurdu, değil mi? On üç yaşından beri on beş yıldır akıl hastanesinde. Aramızdaki sürtüşmeden nasıl bu kadar kolay sıyrılabilirdi. Ama sonra tekrar, ben de öyle yaptım ve ben bakire değilim. Belki o da en az benim kadar tahrik olmuştur.

Ama bu bana onun hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettirdi. Evet, ne yaptığını biliyorum. Hakkında kötü şeyler, ama bunun ötesinde kim? Son on beş yıldır kimdi? Sahip olabileceği onca kadın varken neden beni istiyor?

Psikopatların korkutucu bir hızla saplantılı hale geldikleri bir sır değildir. Dürtü onları tükettiğinde, bedeli ne olursa olsun istediklerini alırlar. Kendilerini üstün - dokunulmaz - olarak görürler ve izledikleri yol canavarlıktan başka bir şey olmasa bile gerçeği yalnızca kendileri bilirler. Empati onlara yabancıdır ve diğerleriyle aynı duyguları kavrayamazlar. Onların dünyası, ahlakın kendi ihtiyaçlarına uyacak şekilde çarpıtıldığı ve zalimlik yeteneklerinin sınır tanımadığı bir kontrol dünyasıdır.

Ama Dr. Moss'un Ty hakkında söylediği bir şey hala aklımda; o psikopatlığın orta seviyesinde. Bu, onun içinde hâlâ ulaşabileceğim bir şeyler olduğu anlamına mı geliyor? Yüzeyin altında derinlere gömülü bir insanlık kırıntısı, bir parça pişmanlık? Yoksa bu sadece benim çaresizliğim mi?

Bazen bir psikopati alt etmek için, kendiniz de karanlığın bir parçası olma riskini göze alsanız bile, onun zihnine girmeniz gerekir. Belki bana olan takıntısını silahıma dönüştürebilir, kendi avantajıma kullanabilirim. Bu tehlikeli bir oyun ama başka ne seçeneğim var ki? Daha önce hiç bir hastayı manipüle etmeye çalıştım mı? Hayır. Tamamen ve korkunç bir şekilde başarısız olabilir miyim? Bu mümkün. Ama çok az seçeneğim var.

Ya benimle işi bittiğinde, artık işe yaramadığıma karar verirse? Ya öldürölüp atılırsam, kimsenin beni bulamayacağı bir yere gömülürsem? Çünkü kabul edelim, gittiğimi kim fark eder ki zaten? Belki o bunu biliyordur. Belki de ben onun kolay hedefiyim.

Parmakları Midnight'ın tüylerini okşarken onu uzaktan izliyorum. Onun dokunuşu altında mırıldanıyor, onun yanında mutlu ve güven dolu, bu da rahatsız edici.

Beni buraya çekmeyi nasıl başardı? Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Midnight diğer insanlara karşı her zaman temkinli olmuştur ama şimdi sanki onu ezelden beri tanıyormuş gibi onun yanında. Bu hiç mantıklı değil. Beni buraya o getirdi. Beni onun kötü kucağına çekti. O da bunun bir parçası. Beni onun tuzağına düşürmek için birlikte çalıştılar.

Bakışlarımı indiriyorum, göğsümde bir ihanet duygusu kıvrılıyor - ta ki o ayağa kalkıp dik durana ve kapüşonunu hızlı bir hareketle kafasına geçirene kadar.

Ona bakıyorum, kendimi durduramıyorum. Vücudu zayıf ve yırtık pırtık, zaten öyle olacağını biliyordum, ama beni şok eden şey yara izleri - derisinin neredeyse her santimine oyulmuş irili ufaklı kesikler. Bu mesafeden bile onları açıkça görebiliyorum, belgelerinde hiç bahsedilmeyen izler.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Dosyalarının hiçbirinde kaza geçirdiği ya da kendine zarar verdiği yazmıyordu, o halde nasıl bu kadar yara almıştı?

Bana sırtını dönüp kemerini çıkarırken, botlarını tekmeliyor ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyor. Gözlerim onun fiziğinde geziniyor, büyülenmiş gibiyim, bakışlarımı ayıramıyorum. Çok uzun boylu olmasına rağmen aşırı geniş değil, ama her kası belirgin, her hareketiyle esniyor ve bunu inkar bile edemiyorum - onu önümde yaralı ve çıplak görmek çekici olduğu kadar korkutucu da. Tehlikeli derecede güzel.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, ona karşı herhangi bir çekim ya da daha kötüsü bağlanma hissini dizginlemek için çaresizce çabalıyorum. Bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil. Beni esir aldı, Tanrı aşkına. Az önce boğazıma bir bıçak dayadı ve pantolonunun üzerinden sikini becermemi emretti. Ben de yaptım. Boşalana kadar aptalca tepindim. O boşalana kadar. *Kahretsin.*

Ama pantolonunu ve boxer'ını çıkardığında, gözlerim beni yanıltıyor, ona geri dönüyor, sıkı kıcını ve aynı zamanda yaralı olan bacaklarını yakalıyorum. Bakire olabileceği gerçeğine rağmen utangaç olmadığı açık, belki biraz fazla yüz­süz aslında.

Temiz gri bir eşofman altı giyip gövdesini çıplak bıraktıktan sonra yerde derme çatma bir yatak gibi görünen bir şey kurmaya koyuluyor. İşini bitirdiğinde bana doğru adım atıyor ve ben de içimde oluşturduğu duygu karmaşasını fark etmemesini umarak bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

Çömeliyor, kelepçelerden birinin kilidini açarken yoğun bakışları solgun yüzümde sabitleniyor ve ben daha rahatlamayı fark edmeden kelepçeyi kendi bileğine geçirerek bizi birbirimize kilitliyor. Gözlerim onunkilere kayıyor ama yüz ifadesi bomboş. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve beni hızlıca çekiştirerek ayağa kaldırıyor, odayı geçerken arkasından tökezliyorum.

Ateşin yanına serilmiş battaniye ve yastıkların üzerine düşüyor, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor ve ben de beceriksizce onun üzerine iniyorum. Panik içinde hızla yuvarlanıp yanına yerleşiyorum ve başımı eğiyorum. O sırt üstü yatıyor ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, beni dikkatle inceliyor, kollarımız üstümüzde birbirine bağlı. Aşağı uzanıyor, vücuduma bir battaniye atıyor, kemiklerime sızan soğğun bir hafifletiyor.

Midnight rahat bir güvenle bana doğru ilerliyor ve aramızda bir top gibi kıvrılmak için üzerime tırmanıyor. Kolumu battaniyenin altından çekip

Onu , uykuya dalarken ipeksi kürkünün parmak uçlarıma değdiğini hissediyorum.

Bu gece bana ihanet etmiş olabilir ama o hâlâ *benim* küçük hainim.

Bir süre öylece yatıyoruz, ateş çıtırdıyor ve sessizliği dolduruyor. Sonunda Ty'a bakıyorum, karanlığa doğru bakmasını izliyorum, diğer kolu başının arkasında duruyor ve kaslarının daha da keskin görünmesini sağlıyor.

"Burası neresi, Ty?" Sessizliği bozarak, etrafına ördüğü duvarları aşmayı umarak usulca soruyorum.

Cevap vermiyor, gözünü bile kırpmıyor, sadece yukarı doğru bakıyor, tek tepkisi çenesini hafifçe sıkmak oluyor. Bu hafif tedirginlik merakımı körüklüyor ve artık bu kadar yakın olduğu için gözlerimi onun üzerinde gezdirirken buluyorum. Derisini kaplayan yara izlerini takip ediyorum, her biri beni daha derine çeken bir sır.

Yavaşça elimi Midnight'tan uzaklaştırıyorum, o işaretlerden birine dokunmak için uzanırken parmaklarımda hafif bir titreme hissediyorum.

Birden bana bakıyor, karanlık gözlerinde sert bir uyarı parlıyor. Hafifçe geri çekiliyorum, kalbim tökezliyor, ellerim havada donuyor. Ama ondan geri adım atmak yerine, kendimi onu daha da zorlarken, sınırlarını test ederken buluyorum.

Temkinli bir şekilde tekrar uzanıyorum, parmaklarım etinin hemen üzerinde geziniyor, ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum. Sonunda parmaklarımı karın kaslarının üzerine indiriyorum. Anında dokunuşumun altında kasılıyor, dişleri kenetleniyor, sonra bakışlarını tavana çeviriyor ve bir sebepten dolayı açıkça sinirlenmiş olsa da bu küçük zafere izin veriyor.

Derisindeki daha derin yara izlerinden birini, sert çıkıntıları takip ederken parmaklarım titriyor ve zihnim ona kazınmış tarihle ilgili sorularla dolup taşıyor.

"Bu SHA'da mı oldu?" Zorlukla anlaşılır bir şekilde mırıldanıyorum, benimle bu konuda konuşacağını umuyorum ama aynı zamanda her ihtimale karşı soruyu çocukluğundan uzak tutmak istiyorum.

İlk başta cevap vermiyor, sanki beni içeri alıp almayacağına karar veriyormuş gibi. Sonunda konuşana kadar gözleri gölgeli tavanda geziniyor, sesi düz ve mesafeli.

"Çocukken bir seranın çatısına tırmandıktan sonra düştüm. Beni paramparça etti."

Bu neden notlarında olmadığını açıklar. Eğer bu bir kazaysa ve ailesini öldürmeden önce olduysa, notlarda yer almaması için bir sebep yok. Ama neden yüzünün olmadığını merak etmeye başladım. Kusursuz, ama daha fazla zorlamıyorum. Şimdilik.

Bakışlarım, karın kaslarının kıvrımları arasında zorlukla görülebilen kanlı bir ize gelene kadar yavaşça ilerliyor. Başımı hafifçe kaldırıp yarayı inceliyorum - dün gece o bıçakla ona açtığım yarayı. Her şeyin gerçekliği üzerime çökerken yorgun ve ağır bir iç çekiyorum. Bu küçük, ürkütücü kasabaya adım attığımdan beri çok şey oldu. Her şeyin kontrolümden çıktığını, avuçlarımın arasından kum gibi kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

"O göz küresini yastığımın üzerinde bıraktın, Ty," diyorum, elimi karın kaslarından çekerek, her kelimenin ağırlığını hissederek.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, en ufak bir açıklama yapmıyor, ben de devam ediyorum.

"Polis Mike'ı sormaya geldi. Hastanede durumu ciddiymiş..."

"Ve?" Sesi soğuk, kayıtsız, gözleri hâlâ tavana sabitlenmiş, sanki bunların hiçbirini onu ilgilendirmiyormuş gibi.

Yutkunuyorum, rahat bir şekilde başından savması karşısında bir hayal kırıklığı dalgası hissediyorum. "Sonra kız arkadaşı o akşam gelip bana onun öldüğünü söyledi."

"Güzel," diyor, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Etrafta dolaşan amcıkların başına gelen budur, Raven. Öğrenirler."

Pişmanlık duymamasına gözlerimi devirerek küstahça bir karşılık veriyorum. Ama ben cevap veremeden vücudunu bana doğru çeviriyor, başı yastığıma yaslanana kadar kayıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyor ve bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kayarken nefesimin kesildiğini hissediyorum.

"Onlara ben olduğumu söyledin mi, Kedicik?" diye fısıldıyor, dumanlı nefesi dudaklarımı öpüyor.

Tereddüt ediyorum, dün geceye ve onun maskaralıklarına dair anılar zihnimde yanıp sönüyor. Elbette onlara söylemedim. Yalan söyledim, onu bir kez daha korudum. O da bunu biliyor.

"bulduğumda yapmayı planlıyorum. Telefonumu aldın." Çenemi meydan okurcasına eğerek ona meydan okuyarak cevap veriyorum.

Dudakları titriyor, ateş ışığında parlayan koyu renk gözlerinde bir kahkaha kıvılcımı dans ediyor.

"Tabii ki biliyorsun, güzel kız. Bu ne şimdi? Üçüncü ya da dördüncü kez mi?"

Aşağı bakarken çenem geriliyor, göz temasını kesiyorum ve haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyorum. Onun için inandığım her şeyi yok ettim. Sacred Heights'ta bana elini sürdüğü anda onu ihbar etmeliydim ama gerçekler gerçektir, eğer öyle yapsaydım muhtemelen Billy'den kurtulamazdım.

"İnsanların içindeki iyiliği görmeyi seviyorum, Ty," diye mırıldanıyorum, bakışlarım vücudunun genişliğini yavaşça takip ediyor, gözlerim tekrar onunkileri bulana kadar her yara izinde oyalanıyor. "Karanlıktan çıkabileceklerine inanmak istiyorum. Herkesin bir yerlerde ışığı vardır. Hiç kimse tamamen... kötü değildir."

Sanki çok iyi bildiği bir gerçek karşısında sözlerimi tartıyormuş gibi uzun bir süre beni inceliyor ve ben devam ediyorum.

"Sana birkaç şans verdim çünkü tahliyene çok yaklaştıydın... Hayatta bir şansı hak ettiğini düşündüm."

Yavaşça elini kaldırıyor, parmaklarının arkası yanağıma değiyor ve başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken gerildiğimi hissediyorum.

"İşte bu noktada çok yanıldın, Kedicik." Sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi.

"Şu anda şeytanın yüzüne bakıyorsun - sadece benim içimde değil, her yerinde. Tatlı komşu. Dost canlısı öğretmen. Yetenekli doktor." Bakışlarını inceliyorum, samimiyetini hissediyorum, yaklaşırken sözlerindeki uğursuz güveni. "Onlar sadece gülümsemelerinin ve güçlerinin ardına saklanıyorlar ve bu da onları benim olabileceğimden çok daha tehlikeli kılıyor, özellikle de senin gibi insanlar için."

Sözlerini özümserken kalbim düzensiz atıyor, bildiğimi sandığım dünya altımdan kayıyor, ama bunu hissetmek istemiyorum ve zihnimin gerisine itmeye çalışıyorum.

"Çünkü senin gibi biri... içinde ışık olan biri?" Sesi yumuşuyor, ama karanlık bir kenar sözlerine karışıyor ve beni kesiyor. "Sen

O ışığı küçük parmağına nasıl sıkıca dolayacağını bilenler için mükemmel bir avdır."

Gözleri hafifçe kısıılıyor, benimkilerin üzerinde geziniyor. "Peki ya sonra?" Elini kaldırıp parmaklarını şıklatıyor ve hafifçe irkilmeme neden oluyor. "*Karanlık.*"

Sözcük bir uyarı gibi ağızımdan kaçıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Karanlık eninde sonunda yoluna çıkan her şeyi yutar, Kedicik. Ve sen bunu öğreneceksin."

"Ty..." Başlıyorum, ona karanlıkta olduğumu, bir şekilde anlayabildiğimi ve eğer yapabilirsem ona yardım edebileceğimi söylemek istiyorum, ama parmağı dudaklarıma konuyor. "Şşşt," diye susturuyor. "Terapi seansı bitti. Git uyu artık."

Sırt üstü dönüyor, sanki aramızdaki bir kapıyı kapatmış, beni tamamen yok saymış gibi. Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş dökülüyor, aramızda aniden uzayan sessizliği dolduruyor, sonunda uykunun beni çektiğini hissediyorum, yorgunluk içeri sızarken bedenim teslim oluyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ty

Şafağın ilk ışıkları mozaik pencereden sızarak odaya soluk renkli bir parıltı yayıyor. Uzakta durup, sıcak ışıktaki uyurken onu izliyorum, yüzü huzurlu, kızıl saçları aldığı her nefeste parlıyor. Sabah, yüz hatlarını ateş ışığının hiç yapmadığı bir şekilde yumuşatıyor.

Temiz bir kapüşonu vücudumdan aşağı çekip başıma geçiriyorum, sonra hafifçe kayıyorum ve bağcıklarımı sıkmak için çömeliyorum. Midnight ayaklarımın etrafında dolanıyor, şık siyah kürkü bacaklarıma sürtünüyor ve usulca miyavlıyor.

"Evet, evet. Seni duyuyorum. Açsın," diye mırıldanıyorum, bir elimi sırtında gezdirmek için uzanıyorum, mırıltısının titreşimini avucumda hissediyorum.

Ben ayağa kalkarken Kitten kıpırdanıyor, kirpikleri titrerken eli battaniyenin altından kayıyor. Duruyorum, bir botun bağcığı hâlâ çözülmemiş, ve onu izliyorum, neredeyse büyülenmiş gibi, kaşlarının şaşkınlıkla etrafa bakarken kıvrılma şekli. Tüm bunlarla beklediğimden daha iyi başa çıkıyor, neredeyse fazla iyi. Uyurken bile kendini koruduğunu, daha derin bir oyun oynadığını söyleyebilirim.

Ama ben anlıyorum. O yalvaran, gök mavisi gözler yem gibi. Beni anlamaya, yüzeyin altında neyin kilitli olduğunu görmeye çalışıyor, tıpkı herhangi bir terapistin yapacağı gibi. Peşinde olduğu şeyin, onun bile dokunamayacağı kadar derine gömdüğüm bir şey olduğunu bilmiyor.

Bunun için burada değil. Beni düzeltmek için burada değil. Farkında olsun ya da olmasın. Ne benden ne de bundan kurtuluş yok. Bana duymak istediğim her şeyi söyleyebilir. Onu istediğim gibi vahşice becermeme izin verebilir ama ben onu asla bırakmayacağım.

Bağcıklarımı bitirip doğruluyorum, sonra ona doğru yöneliyorum, ağır botlarım onun dirseklerinin üzerinde yükselmesine neden oluyor, beni dikkatle izliyor.

yorgun gözleri. Ayaklarının yanında duruyorum

ve parmaklarımı kaldırıyorum. "Ayağa kalk."

Kuru kuru söylüyorum.

İç çekerek battaniyeyi üzerinden atıyor ve ben elimde olmadan vücudunun nasıl hareket ettiğine bakıyorum. Dün geceye dair anılar, dengesiz zihnimde sel gibi akıyor. O bıçağı boynuna nasıl yerleştirdiğimi ve kot pantolonumun üzerinden sertleşmiş sikimi nasıl kuru kuru yalattığımı.

Buna bayıldı.

Raven'ın saklamayı sevdiği karanlık bir tarafı var ama o dikkatli gözleri ve kusursuz soğukkanlılığıyla örtmeye çalışsa da o anda açlığını hissettim. Sırf onu gördüğüm için kot pantolonumu yırtacak kadar çözüldüğünü gördüm.

Siktir, çekip gitmek için içimde her şey vardı. Beni istiyor. Sadece bunu kabul etmek istemiyor, ama işin eğlencesi de burada. Sadece beni istemesini değil, beni arzulamasını da istiyorum. Sonunda boyun eğdiğinde, eğer o kadar ileri gidebilirim, o mükemmel amcığı öyle vahşice becereceğim ki, vahşetten çiğ kalacak. Asla bensiz olmak istemeyecek.

Elbisesini düzeltmesini izlerken nabzım daha da hızlanıyor, ince ipeğin altında göğüsleri sallanıyor, küçük meme uçları soğuktan sertleşiyor. Gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, sikime hücum eden kanı hissetmeye başladığımda çenem sıkılıyor ve dar kumaşa karşı şişiyor.

Kendimi kontrolümü kaybetmemeye zorluyorum ama düşüncelerim bir türlü kurtulamadığım sapkın fantezilere kayıyor; bana binişini, aletimin her santimine defalarca batarken göğüslerinin zıplamasını düşünüyorum. Kanla kaplanmış görüntüsü. Çıplak ve benim kanımla kaplanmış bir halde nasıl görüneceği. Başımı sallıyorum, zihnimin sınırlarını zorlayan, elimde kalan son kısıtlama parçasını da yırtmakla tehdit eden görüntülerle savaşıyorum. O orada, tam önümde, almaya hazır. Yok etmeye.

Sonunda kendini topladığında bileğinden tutup onu arkamdan sürüklüyorum. Sırt çantamı alıp sürünme boşluğuna atıyorum, kendimi geriye doğru alçaltıyorum ve onu da benimle birlikte aşağı sürüklüyorum. Bir süre direniyor ama sonunda beni takip etmek zorunda kalıyor, dar geçitte hızlı ve sık nefesler alıyor.

Diğer tarafa ulaştığımızda, önce ben çıkıyorum ve onu çekmek için elimi uzatıyorum. Bakışları etrafta geziniyor, sabah ışığında bu evin boş köşelerini inceliyor. Bu eski döşemelerin her gıcırtısını, her gölgeyi biliyorum ama duvarların içinde yatan anıları içime almayı reddediyorum. Arkamdan geliyor, ben bir banyo kapısını açıp Raven'ı içeri çekene kadar gece yarısı sessiz, rahatsız olmadan ilerliyor.

Çantamın fermuarını açıp büyük boy kapüşonlu tişörtlerimden birini çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. Ben onu incelerken kaşları şaşkınlıkla çatılmış halde tişörtü alıyor. Tereddüt ediyor ama sonunda üzerine geçiriyor, kumaş mükemmel kıvrımlarını boğana kadar bedenini yutuyor.

"Şuraya otur," diye emrediyorum, duvara cıvatalanmış radyatörü göstererek ve onun geniş gözleri benimkilere dikiliyor, meydan okuma ve korku arasında bir şeyle yanıp sönüyor.

"Şimdi, Raven." Ses tonum sertleşiyor ve yutkunarak aşağıya bakıyor, sonra yavaşça radyatöre doğru ilerliyor ve oturuyor, soğuk demir omurgasına değene kadar kendini geriye doğru bastırıyor. Çömelip tekrar çantama uzanıyorum, kelepçeleri çıkarıyorum ve ne olduğunu anladığında gözleri büyüyor, başını çılgınca sallıyor.

"Hayır, Ty!" diye yalvarıyor, sesinde panik yükseliyor, ama onu görmezden geliyorum, kelepçeyi bileğine kararlı bir tıklamayla sıkıştırıyorum ve onu radyatöre kilitliyorum.

"Geri döneceğim. Yapmam gereken bazı işler var."

"Beni burada öylece bırakamazsın!" diye , kaşları çatılıyor.

"Evet, yapabilirim ve yapacağım da." Yakınına eğildim, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Ve istediğin kadar çılgık atabilirsin güzel kız, ama kimse seni duymayacak. Burada olmaz."

Bakışlarımı ona kilitleyerek bir şişe suyu yere bırakıyorum. "Tuvalet hemen şurada. Su. Daha ne istiyorsun?"

Bana dik dik bakıyor, sesi çaresizlikten daha öfkeli bir şeye dönüşüyor. "Beni bırakman için belki? Böyle devam edemezsin!"

"Yapamaz mıyım?" Bir kaşımı kaldırarak soğukkanlılıkla cevap veriyorum. "Sen zaten benimlesin, Raven."

"İki gün içinde işe gitmem gerekiyor.. Gitmeliyim..."

"Sana söyledim, o lanet akıl hastanesine geri dönmeyeceksin, Kedicik." Homurdanıyorum. "O üst kata ASLA ulaşamayacaksın. Orası çok tehlikeli!"

Alt dudağı titriyor, "Bana kırılğan küçük bir şeymişim gibi davranmaya devam ediyorsun! Beni hiç tanımıyorsun!" Yüzüme bağıyor.

Dişlerimi ısırarak yüzüne yaklaşıyorum, "Sen benim kırılğan küçük şeyimsin. Delilik mi istiyorsun? Karanlıkla çevrelenmek mi? Sende var. Tam burada, benimle. Alış buna!"

Güzel mavi gözlerinde yaşlar birikiyor ve bir an için, ona yaşattığım onca şeyden sonra çok küçük görünüyor. Neredeyse içgüdüsel olarak yüzüne uzanıyorum, ama o sanki onu benden koruyabilecekmiş gibi soğuk radyatöre bastırarak geri çekiliyor.

"Sadece git," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor.

Onu izliyorum, yüzüne yerleşen korkuyu, kızgınlığı ve farkındalığı inceliyorum. İçimde pişmanlık yok, bir an bile tereddüt yok. Onun duyguları önemsiz, her zaman kendi sapkın tatminim için oynadığım bir oyunda sadece ikincil hasar. O tam olarak istediğim yerde - benim merhametimde, benden ve onu tutan duvarlardan başka hiçbir şey yok.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, dönüyorum ve kapıya doğru yürüyüp arkamdan kapatıyorum.

...

Konağı çevreleyen ormanda bir sigara içerek ilerledikten sonra kendimi mezarlıkta buluyorum. Mezar taşlarının arasından geçerek otların üzerinde ilerliyorum, gözlerim uzaktaki bir mezar taşına takılıyor. Yaklaştıkça avuçlarım eldivenlerimin içinde terlemeye başlıyor, kalbim daha hızlı atıyor.

Yeterince yaklaştığımda önüne geçiyorum, gözlerim mezara yapışıyor. Çömeliyorum, elimi uzatıp ikisinin de ismini kaplayan yosunları, eski ve bakımsız taşı siliyorum.

Burada Finn ve Olivia Easton yatıyor. Sevgi dolu baba ve anne...

Homurdanıyorum ve kendimi kaybetmeden önce gözlerimi kaydırıyorum.

"Sevgi dolu." Alay ediyorum, sonra sigaramı kaldırıyorum, "sevmek" kısmının üzerinde söndürüyorum, közler hafif esintide savruluyor.

Mezarlarına ilk kez geliyorum. Burada, bu bok çukurunda unutulmuş bir yerde olduğunu hep biliyordum. Belli ki büyüdükleri küçük kasabaya gömülmek istemişler; şekillendiren, oldukları hale getiren kasabaya.

Başımı kaldırıp kasvetli çevreyi inceliyorum. Mezarlığın üzerinde kalın ağaçlar yükseliyor, çıplak dalları gri gökyüzünü tırmalıyor. Hava nemli, teninize yapışan ve kemiklerinize sızan türden. Burası onlar için uygun bir yer; sessiz, kasvetli, cansız.

"Hepiniz konulmak istediğiniz yerde rahatsınız, peki ya o? O nereye konuldu?" Bir cevap alabilecekmişim gibi soruyu mırıldanıyorum, gözlerim yavaşça baş taşına dönüyor. "Tek yapman gereken bana söylemekti... Lanet olası hayatlarınızda bir kez olsun bana lanet olası gerçeği söyleyin. şimdi bak. Konuşamıyorsun bile. Hisset. Kendi ocuğun tarafından  ld r ld n."

Ben başımı sallarken karanlık, içi boş, mizahtan yoksun bir kıkırdama duyuluyor. "İkiniz de ait olduğunuz yere gittiniz. Cehennemde. Ve eminim yakında sizinle orada buluşacağız."

O sabahla ilgili anılar kafamda titreşiyor, canlı ve rahatsız edici. Onları son görüşüm. Bu konuda tek kelime bile etmedim, kimseye etmedim. Yine de zihnimin gölgelerine yerleşmiş en net şey, gömdüğüm ama asla iyileşmesine izin vermediğim bir yara. Olanların gerçeği. Yaptığım şeyi neden yaptığım, neden geri dönüşü olmayan bir noktaya itildiğim. Hiç kimse anlamayacaktı. Bana boş gözlerle bakacaklar, reddedecekler, beni lanet bir yalancı olarak damgalayacaklardı. Bana inansalar bile, yüzleşmek için fazla karanlık olan gerçeklerden kendilerini koruyarak arkalarını döneceklerdi.

G , bu lanet dünyayı yönetiyor, sessizce her şeyin etrafını sarıyor. Tüm kötülüklerin kaynağı, insanları kendi iradesine göre eğip büküyor. Sadece hükmetmez. T ketir de. Ve bir kez sana dokunduğunda, artık  zg r değilsin.

Asla. Bedava.

Bu dünyanın ne kadar berbat bir yer olduğunu ilk elden gördüm. Zalim penelerine s r klendiğimde, hiçbir çocuğun tanık olmaması gereken şeyleri görmeye zorlandığımda sadece bir ocuktum. Kirli sırların saklandığı soğuk odaları, kısık sesleri, atmosfere duman gibi sinen korkuyu hatırlıyorum. Gün ışığından gizlenmiş, toplumun uğursuz derinliklerine gömülmüş, insanların masumiyeti para gibi takas ettiği yerler vardı.

Hepsini görmüştüm: güvende hissetmenin ne olduğunu unutmuş çocukların boş gözlerini, morlukları, fısıltıları, çılgınlıkları, uzun kolların altına gizlenmiş yara izlerini. İnsanların kendilerini korumak için, yokmuş gibi davranmayı tercih ettikleri şeyleri gömmek için her şeyi yapabileceklerini çabuk öğrendim.

Ve en kötüsü? Kimse bunu görmek istemedi. Kimse gerçekte neler olduğunu kabul etmek istemedi. Hâlâ da etmiyorlar. On beş yıldır hiçbir şey değişmedi, hatta daha da kötüleşti.

Ama en azından ikisini bu lanet olası sokaklardan temizlediğimi söyleyebilirim - ebeveynlerimi. Bana hayat vermiş olabilirler, ama onu zehirlediler, paramparça ettiler, hepsi iş anlaşmaları, üstünlük, şeytani ritüelleri ve bundan çıkarabilecekleri her türlü hastalıklı, sapkın heyecan için. Benim koruyucularım, temellerim olmaları gerekiyordu. Bunun yerine beni sattılar, karanlığın ve lanet olası kurbanların dünyasına sardılar.

Onları öldürmek sadece bir intikam değil, bir arınmaydı. Ailem sadece benim hayatımı mahvetmekle kalmadı; bu dünyada, diğer pek çok insanda yaralar bıraktılar, masum çocuklara zarar veren bir sistemi beslediler ve belki neden oldukları hasarı geri alamam ama en azından bir daha asla başka bir ruhu incitmeyeceklerinden emin oldum.

Ama daha bitirmedim. Oh, hayır. Ailem sadece başlangıçtı. O halkayı döndüren her biri, tüm o hasta, iğrenç amcıklar, sırada onlar var. Güvende olduklarını sanıyorlar. Unuttuğumu ya da sessiz kalacağımı sanıyorlar ama artık karanlık köşelerinde rahatça saklandıkları servetlerinin arkasına saklanamazlar.

Onlar için geliyorum, teker teker. Hepsi cehennemde yanacak ve lanet ateşi yakan ben olacağım.

Ayağa kalkmaya karar vermeden önce gözlerim annemle babamın mezarı üzerinde son bir kez, yavaşça ve dikkatlice geziniyor. Bakışlarım Raven'ın evine yerleşene kadar mezarlığa göz gezdiriyorum. Oraya gidip bazı eşyalarını almayı düşünüyorum, ta ki bardaki genç kadının kapısını çalmaya çalıştığını görene kadar. Arkamı dönüp tekrar ormana doğru yürümeye başlamadan önce umursamaz bir tavırla kaşımı kaldırıyorum.

...

Ormanın derinliklerine doğru yürürken, ağaçların yanından geçerken saymaya başlıyorum, her sayı beni zihnimin kaosunun derinliklerinde bir yere gömülmüş bir anıya bağlıyor. Adımlar, mesafeler, işaretler, hepsi aynı olmalıydı. Geldiğimde

Sessiz bir nöbetçi gibi eğilip bükülmüş bir ağacın karşısında, olduğum yerde duruyorum.

"Güney tarafı... yedi inç derinliğinde," diye mırıldanıyorum, düşüncelerim o günkü olayları, kan dökülmeden çok önce harekete geçirilen bir planın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyor.

Ağacın etrafında dönerek çantamı çamurlu zemine atıyorum ve küçük bir bahçe küreği çıkararak kazıyorum. Bıçak ıslak toprağı ısıyor ve acımasızca kazıyorum. Metalin katı bir şeye sürtünme sesi havayı kadar gerilim yükseliyor.

"Lanet olası bingo," diye fısıldıyorum, soğuk bir gülümseme dudaklarımı çekeştiriyor.

Küreği bırakıp ellerimle toprağı tırmalıyorum ve topraktan siyah bir kutu çıkana kadar kenara itiyorum. Parmaklarım kenarlarına takılıyor ve son bir çekişle onu çamurlu mezarından kurtarıyorum. Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için ıssız ormanın etrafına göz gezdirdikten sonra dikkatimi kutuya veriyorum ve oymalara gömülmüş kiri temizliyorum.

Paslı kilit bir gıcırtyla açılıyor ve kapağı yavaşça geri çekiyorum. Başımı daha da yaklaştırıyorum, nefesim keskin havada buğulanırken gözlerim daralıyor ve içindekileri inceliyorum. Yığınla para, ışıltılı mücevherler, elmaslar... Geleceğimin bir kısmını güvence altına almak için saklayabileceğim değerli her şey.

Kasıtlı cinayet mi? Kesinlikle. Ama kimse bunu bilmiyordu.

O üzücü geceden iki hafta önce plan yapmaya başlamıştım. O kaybolur kaybolmaz düşüncelerim bir uçuruma yuvarlandı, her biri bir öncekinden daha karanlıktı, ta ki şeytani bir şeye dönüşene kadar. Onları öldürmek kesinleşmişti. Her işaret onun öldürüldüğünü gösteriyordu. Beni istediğiniz kadar korkunç şekillerde incitin, ama onu değil. Ben de toplamaya başladım. Planlamaya. Hazırlanmaya.

Bu kutu bir zuladan daha fazlasıydı, bir sigortaydı. Onları öldürürsem, elimde hiçbir şey kalmayacağını biliyordum. Beni yönlendiren açgözlülük değildi; sağduyu idi. Onlar olmadan tek başıma kalacaktım, sırtımı dayayabileceğim kimsem olmayacaktı, kendime çizdiğim yolu finanse edecek kaynağım olmayacaktı. Kan, intikam ve kontrolle dolu bir yol. Dürüst olmak gerekirse, onların boktan parasını kullanmaktan tiksiniyorum, ama savaş yolum için harcamaktan büyük zevk alacağım ve onları mezarın ötesinden daha da hayal kırıklığına uğratacağım.

Parmaklarım eski, yıpranmış bir fotoğrafa değene kadar kutunun içindeki bazı şeyleri kenara itiyorum. Yavaşça çekip çıkarıyorum, kenarları yıpranmış ve

renkler soldu. Ama biziz. Birlikteydik. Çocukluğumuz.

Ona bakarken adem elmam sallanıyor, boğazımda yutkunması neredeyse imkânsız bir yumru oluşuyor. Yüzünü on beş yılı aşkın bir süredir görmemiştim. Nasıl görüldüğüne dair anılarım çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı. Ama işte burada, beni geçmişe çekiyor. Zamanda donmuş. Masum. Sonradan gelen dehşetten .

Göğsüm geriliyor, görüşümün kenarları buğulanıyor. Gözlerimdeki yanma beklenmedik bir şey; kendimi ne kadar karanlığa boğarsam boğayım, içimde ölmeyi reddeden bir parçanın -zayıf, insani bir parçanın- hâlâ var olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor. Peki ya o parça? Tüm bunları bu yüzden yapıyorum. Bu yüzden duramıyorum, durmayacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve fotoğrafı yavaşça kutuya geri koyuyorum, ellerim kapağı kapatmadan önce bir süre oyalanıyor. Ses boş ormanda yankılanıyor ve beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Kutuyu çantamın derinliklerine itiyorum, omzuma atmadan önce sarsak hareketlerle fermuarını çekiyorum.

Toprağı çukura geri atıp el değmemiş gibi görünmesini sağladıktan sonra konağa doğru geri dönüyorum. Yüksek yapı uzakta belirdikçe hava ağırlaşıyor. Yanından geçerken bakışlarım kısa bir süreliğine yukarı, Raven'ın içeride kilitli olduğu yere kayıyor. Ürkütücü bir sessizlik var; ne bir çığlık, ne bir protesto. Sadece hareketsizlik.

İlerlemeye devam ediyorum, arka bahçeye ulaşana kadar botlarım çakıllara ve turuncu yapraklara sürtünüyor. Bahçe kulübesi orada unutulmuş bir oda gibi duruyor, ahşap iskeleti zaman ve bakımsızlıktan yıpranmış.

Omzumu sert kapıya doğru iterek menteşeleri inleyerek kapıyı açıyorum. Çatlaklardan sızan ince ışık huzmelerinde toz dans ediyor. Hava nemli ahşap ve pas kokuyor. Gözlerim mekânı tarıyor, eski aletlerle dolu rafları ve örümcek ağlarıyla kaplı birkaç şişeyi inceliyor. Sonra bakışlarım ona takılıyor.

Bir balta. Güzel bir balta.

Duvara monte edilmiş, bir galerideki başyapıt gibi dağınıklığın arasında duruyor. Kabzası uzun, siyah ve pürüzsüz cilalı ahşaptan, hem sağlam hem de zarif bir tutuşa sahip. Bıçağı ölümcül keskinlikte ve ışıpta parıldayan gümüş renginde.

Bir adım öne çıkıp iki elimle uzanıyorum. Parmaklarım sapın etrafında kıvrıldığında, bu doğal, neredeyse fazla doğal geliyor. Duvardaki yerinden kaldırıyorum ve ağırlığını test ediyorum, soğuk çeliğin avuçlarımda dinlenmesine izin veriyorum, hafifçe sallarken tutuşumu ayarlıyorum. Mükemmel denge. Mükemmel silah.

...

Ağır baltayı yanımda sürükleyerek ormanın derinliklerinde saatlerce yürüdükten sonra hava kararmaya başlıyor ve kendimi olmam gereken yerin sınırında buluyorum. Çelik fabrikası yıpranmış ama işlevsel bir şekilde duruyor, bacaları solmakta olan gökyüzüne ince dumanlar salıyor. Pas, iskeletini çiziyor ve bazı metal levhalar gevşek bir şekilde sarkıyor, ancak birkaç pencerede ışıklar yanıp sönüyor, ara sıra yankılanan metal çınlamasıyla birlikte içeride işlerin olduğuna dair bir işaret veriyor.

Arazide düzensiz sıralar halinde istiflenmiş yüzlerce nakliye konteynirinin boyaları dökülmüş ve solmuş olsa da kullanım izleri açıkça görülüyor; tutamaklarda yağlı izler ve yakınlarda sarılmış zincirler. Birkaç forklift boşta duruyor, kirli ama yeni gibi.

Sağ tarafımdaki kayalık kıyı şeridi dalgaların gürültüsüyle çalkalanıyor, alçak gün batımı turuncu çizgiler halinde suya yansıyor. Figürler değirmenin orada burada hareket ediyor, hareketleri amaçlı ama sessiz, mekâna korunaklı, neredeyse gizli bir atmosfer veriyor. Terk edilmiş bir yer değil, niyetle çalışan bir yer.

Hâlâ burada olup olmadığını merak ediyordum ve öyle görünüyor. Burası benim için yeni bir yer değil. Babam beni bir ya da iki kez buraya getirdi - bir çocuğun görmemesi gereken şeyleri görmesi için çok fazla kez. Ama yeni bir şey değildi. O zamana kadar çok daha kötülerini görmüştüm. İlk bakışta sıradan bir çelik fabrikası gibi görünebilir, çalışan makineleri ve zayıf üretim işaretleriyle hala hayata tutunuyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Bu sadece lanet bir çelik fabrikası değil. Bu kasabadaki bir paravan, gerçekte neler olup bittiğini gizleyen özenle inşa edilmiş bir perde.

Burası bir merkez, insanların kaçırıldığı bir yer. Özellikle çocuklar, kaçak olarak girip çıkıyorlar, lanet bir kargo gibi geçiyorlar. Karanlık çöktüğünde ortaya çıkan dehşeti maskeleyerek için makineleri çalışır halde bırakıyorlar. Burası bir zincirin sadece bir halkası, buranın çok ötesine uzanan bir ağı bir durağı.

Ve bu gece, lanet bir sebepten dolayı buradayım. Cevaplara ihtiyacım var, bir yer ve bir tarih. Bu bok çukurunu yöneten adam aradığım bilgiye sahip ve onunla işim bittiğinde bana vermekten başka çaresi kalmayacak.

Sırt çantamı ağacın arkasındaki yere bırakıyorum, terli kapüşonumu başımdan çekip içeri atıyorum ve üstüm çıplak kalıyor. Sabit bir elle siyah kar maskemi başıma geçiriyorum ve baltama uzanarak sapını sıkıca kavriyorum. Bölgeyi tarayarak işçileri sayıyorum

-Dört, belki beş kişi makinelerin çalışmasını sağlamak için etrafa dağılmıştı. Ve o. Almaya geldiğim adam. İçeride olduğuna şüphe yok. Sabırla bir sonraki çocuk yükünün gelmesini bekliyor, böylece yüklü miktarda para kazanabilecek.

Gölgelerden çıkarken gözlerim sertleşiyor, üzerime bir sakinlik çöküyor. Baltanın ağırlığı yanımda sallanıyor, arsayı dikkatsizce geçerken her adımım ölçülü ve yavaş.

Binanın yan tarafındaki metal merdivenlere ulaştığımda, hızlı ama sessiz bir şekilde tırmanıyorum, botlarımın çeliğe çarpma sesi endüstriyel vızıltıda kayboluyor. En tepede paslı kapıyı buluyorum ve parmaklarım kolun etrafında kıvrılıyor.

Üst platformdaki yürüme yoluna adım attığımda, aşağıdaki manzara mekanik bir labirent gibi uzgidiyor. Gözlerim alanı tarıyor, zihinsel olarak her şeyin nereye yerleştirildiğini hesaplıyorum. Nereye kaçabileceklerini. Her şeyin nerede yanlış ya da doğru gidebileceğini. Bir köşede devasa bir erimiş fırın hakim, durduğum yerden bile güçlü bir ısı var. Zincirler tepedeki çelik kirişlerden sarkıyor, hafifçe sallanıyor. Hava yoğun ve sert, yanan metal ve yağ karışımı.

Platformun etrafına bakıyorum, ışıkların parıltısı altında her gölge değişiyor. Hareket yok. Temkinli adımlarla ilerliyorum, botlarım çelik yürüme yolunda hafifçe tıkırdıyor. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, sağımdaki kapı gıcırdayarak açılıyor ve bir adam neredeyse içeri adım atıyor.

Vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan baltam başımın üzerinde, kavrayışım güçlü bir şekilde hızla dönüyorum ve odağım şanssız kancığa kilitleniyor. Bıçak vahşi bir güçle yere inmeden önce yüzünde şok ifadesi beliriyor. Balta kafatasını derinlemesine yararak tek bir acımasız hareketle kafasının yarısına kadar girerken, kemiğin mide bulandırıcı çıtırtısı kulaklarımda yankılanıyor.

Sıcak kan püskürüyor, derimi kaplıyor, içimde arzuladığım karanlığı tutuşturuyor ve gırtlaktan bir hırıltı çıkarıyorum. Dişlerimi gıcırdatarak sapı kavıyorum ve ham, şiddetli bir güçle aşağı doğru çekiyorum. Ses ıslak ve iğrenç - boynunun ortasına gelene kadar yırtılan et ve parçalanan kemiğin grotesk bir senfonisi. Kafatası sadece çatlamakla kalmıyor; soyulmuş bir muz gibi yarıyor ve içindeki beyni ortaya çıkıyor.

Bir homurtuyla baltamı çeker çekmez vücudu cansız bir yığın halinde yere yığılıyor, ayaklarımın dibinde kan birikiyor. Derin bir nefes alıyorum, daha fazlası için hazırlanıyorum, o sırada çelik fabrikasının vızıltısını hafif bir soluk kesiyor. Başım ürkütücü bir şekilde yana kayıyor, biraz ötede duran başka bir kurbanı fark ettiğimde katil gözlerim daralıyor.

Panik onu ele geçirmeden önce bir anlığına donakalır ve geriye doğru tökezler, botları platformda kayar. Hayatı buna bağlıymış gibi dönüp koşmaya başlıyor - çünkü bağlı.

Ortalıkta çılgın bir baltalı katil var ve kendi hayatına son vermek üzere.

Bakışlarım sakince onu takip ediyor, başını yana eğmiş, hedefini belli ediyor: duvardaki parlak alarm düğmesi ve kaşlarım çatılıyor.

Tam kolu uzanırken baltamı başımın üzerine kaldırıyorum, çelik kenarından kan damlıyor ve kollarımdan aşağı süzülüyor. Baltayı geriye doğru savuruyorum, sonra tüm gücümle ileri doğru fırlatıyorum ve silah dönerek ölümcül bir isabetle havayı yarıyor. Vurduğunda çıkan çatırtı kulakları sağır ediyor, itici bir gümbürtüyle sırtına çarpıyor. Omurgası gücün etkisiyle içe doğru çöküyor ve darbe onu platformun üzerinde lanet bir bez bebek gibi uçuruyor.

Dudaklarımda kötü niyetli bir gülümseme belirirken ona doğru ilerliyorum.
Bu çok eğlenceli.

Bir iki tanesini daha indiriyorum, çığlıkları başladığı gibi hızla kayboluyor. Adrenalin içime işliyor, odağımı keskinleştiriyor ve işte o zaman nihayet onu görüyorum.

Platformun karşısındaki bir odadan çıkıyor, yarattığım katliamdan habersiz, kulaklarına bir çift ağır hizmet tipi kulaklık takmış. Kendi kendine mırıldanıyor, başını hafifçe sallıyor, saran kana bulanmış kâbustan tamamen habersiz bir aptal. Dudaklarım kıvrılıyor

Ona doğru ilerlerken baltamı daha sıkı kavriyor, parmaklarım kanla yapış oluyor.

Ama ben mesafeyi kapatırken havada bir şey değişiyor, o da bunu hissediyor. Ani bir ilkel içgüdü devreye giriyor ve orospu çocuğu omzunun üzerinden geriye bakıyor. Gözleri bana takılınca yüzü dehşet maskesine dönüşüyor, tepeden tırnağa kıpkırmızı kesiliyor ve aniden koşmaya başlıyor.

Düşünmüyorum bile; vücudum otomatik pilotta tepki veriyor. Dürtüler devreye giriyor ve peşinden atılıyorum, arayı kapatırken botlarım platforma çarpıyor.

Hızlı, çaresiz ama yeterince hızlı değil.

Vuruş mesafesine girer girmez, hedefimi değiştiriyorum ve baltayı alçaktan savurarak Aşıl tendonunu temiz bir şekilde kesiyorum.

Bıçak derinden ısırarak tereyağı gibi parçalıyor ve kan donduran bir çığlık atıyor. Bıçak onu öne doğru fırlatıyor ve kanla kaplı metalin üzerinde kayarak ardında kırmızı bir iz bırakmadan önce karnının üzerine yığılıyor.

Hızımı yavaşlatıyorum, anın tadını çıkarıyorum, onun yaralı bir yaratık gibi kendini öne çekmeye çalışarak kıvranmasını ve yere pençelerini geçirmesini izliyorum.

"Bir sonraki kurbanın saati ve tarihi, amcık. Tek istediğim bu," diye mırıldanıyorum, sesim kısık, ciğerlerim ağır ve bu sıcak atmosferde boğuluyor.

Vücudu sarsılıyor ve ani bir hareketle sırt üstü dönüyor. Gözüme bir parıltı çarpıyor - titreyen elinde bir şey var. Bunun bir silah olduğunu anladığımda reflekslerim tekrar devreye giriyor ve baltayı savurarak elini bileğinden koparıyorum. Çığlığı daha da yükseliyor, insandan çok hayvan gibi, ama ben onu zar zor fark ediyorum.

O piç zaten zamanımı boşa harcıyor.

Silahı ve elini tekmeleyerek platformun kenarından aşağı savuruyorum. Fırın yanımızda alçakta beliriyor, erimiş kalbi ateşli bir öfke çukuru gibi dönüyor ve zihnimde işkence dolu bir fikir titreşiyor.

Yukarıda kalın, paslı bir zincir asılı, metali her gıcırtıda inliyor. Sağımda, sanki o da ortaya çıkmak üzere olan dehşeti hissedebiliyormuş gibi soluk bir kırmızıyla parlayan bir düğme duruyor. Hiç tereddüt etmeden avucumu üzerine bastırıyorum ve zincir aşağı iniyor.

Elime ulaştığında, kancayı bağlamadan önce aşağı çekip yaralı ayak bileğinin etrafından sıkıca geçiriyorum ve çığlıkları daha dramatik hale geliyor, bu da beni sadece memnun ediyor. İşim biter bitmez ayağa kalkıyorum ve vücudunun kıvranışını izliyorum. Dğme beni tekrar çağırıyor ve yüksek bir sesle basıyorum. Makine inleyerek canlanıyor ve zincir onu yukarı doğru sürüklemeye başlıyor. ığlıkları akıl sağlığıma zarar veriyor ama sadece içimdeki kaosu körüklüyor.

"Bana o saati ve tarihi vermek için yaklaşık yirmi saniyen var Bob, yoksa ayağın parçalanacak ve kendini aşağıdaki erimiş cehennemde bulacaksın," diye bağırıyorum makinelerin gürültüsü ve onun çılgın çığlıkları arasında.

Havada çaresizce sallanıyor, kopan kolunun kütüğünden kan akıyor ve neredeyse çok ileri gittiğimi düşünüyorum, o kadar ileri gittim ki bilgiyi bile alamayabilirim.

Erimiş çukurun üzerinde durduğu anda, zinciri durdurmak için düğmeye tekrar basıyorum, yüzünü kaplayan dehşeti izliyorum, olacakların farkına varmasıyla gözleri büyüyor.

Hayatı pamuk ipliğine bağlı ve makas benim elimde.

"Beyaz Orman!" diye hırıldıyor, kelimeleri zar zor oluşturabiliyor. Parmaklıkların zerine eğilip metali sertçe tutuyorum, ismin yerleşmesine izin verirken gözlerim soğuk. O yeri biliyorum. Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Saat ve tarih, orospu çocuğu," diye homurdanıyorum, neredeyse sadistçe bir zevkle mırıldanıyorum.

"İki gün! Gece yarısı!" diye bağırıyor, "Lütfen! Yardım edin bana!"

Parçalanmış ayak bileğindeki gerginliği hissetmeye başladığında yüzü buruşuyor. Yırtığın derinleşmesini, etin baskı altında yol vermesini izliyorum.

Tek yaptığım, rahatsız olmayan bir kaşımı kaldırıp beklemek.

Saniyeler uzar ve sonra, tam Aşıl tendonu iğrenç, son bir yırtılmayla koparken, son bir kez çığlık atarken vücudu sarsılır. Ve sonra, dalar. Son ığlığı fırının uğultusu tarafından yavaş yavaş yutulurken, aşağıdaki eriyiğin içine düşer. Vücudu neredeyse anında parçalanıyor, canlı canlı erirken çıkardığı ses, kaybolduktan çok sonra bile zihnimde yankılanan unutulmaz bir melodi.

Biri daha cehenneme gönderildi.

ONUNCU BÖLÜM

Kuzgun

Banyo karanlıkta daha da küçük geliyor, radyatöre yaslanmış otururken soğuk iliklerime işliyor. Midnight yanımda kıvrılmış, yumuşak mırıltısı bana eşlik eden tek ses. Başım metale yaslanmış, gözlerim yorgunluktan ağırlaşmış ama düşüncelerim durmak bilmiyor.

Ne zaman geri dönecek? Ya ona bir şey olduysa? Ya burada çürümeye terk edilirse?

Düşüncelerden çalışıyorum, gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, aniden alt katta bir yerden yüksek bir patlama sesi yankılanıyor. Başımı kaldırıyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başlamadan önce sarsılıyor.

Başka bir şey duymaya çalışırken oda boğucu bir sessizliğe bürünüyor. Sonra o ses geliyor; her biri bir öncekinden daha ağır olan ayak sesleri. Döşeme tahtaları boyunca bir şey sürükleniyor, ses kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sessizliğe sürtünüyor. Geniş, korku dolu gözlerim kapıya kilitlenince nefes almayı bırakıyorum.

Ayak sesleri dışarıda durur ve bir an için dünya durmuş gibi görünür. Kapı tokmağı acı verici bir yavaşlıkla dönüyor, sonunda çatlayarak açılıyor ve titrek bir ışık odanın içine yayılıyor. Parıltı daha da parlaklaşıp silüetini aydınlatırken bedenim geriliyor.

İçeri girerken başı öne eğikti ve gömleksiz vücudunun kana bulanmış olduğunu, kollarını, göğsünü ve yüzünü kaplayan kıpkırmızı çizgileri hemen fark ettim. Siyah kot pantolonuna koyu lekeler bulaşmış ve botları ardında çamurlu izler bırakıyor. Diğer elinde kanlı bir balta taşıyor, bıçak ürkütücü kaplamasının altında bile parlıyor.

Bana bakmıyor, tek kelime bile etmiyor. Garip bir sakinlikle odanın içinde adım atıyor, sanki üzerindeki kan

dökülen boya. Büyük mumu uzak köşede yere koyuyor, alevi dans ediyor.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekip çenemi dizlerime dayayarak kendimi olabildiğince küçültmeye çalışırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Midnight yanımda kıpırdanıyor, yumuşak bir miyavlama sesi çıkarıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

Şimdi ne halt etti? Nerelerdeymiş? Kimin kanı bu? Sorularım aklımda dönüp duruyor ama sormaya çok korkuyorum. Onu izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar korkuyorum.

Ty'ın başı hafifçe eğiliyor, bakışları gözlerinin üzerinden sarkan siyah saç tellerini delip geçecek kadar. İfadesi boş, ama ondan yayılan uğursuz enerji boğucu, ciğerlerimdeki havayı ezecek kadar ağır.

Baltanın gıcirtısı fayansların üzerinde keskin ve gıcirtılı bir şekilde ilerlerken vücudunu bana doğru çeviriyor.

Bana ulaştığında, önümde dizlerinin üzerine çöküyor, yüksek gövdesi üzerime gölgeler düşürüyor. Baltanın sapı yere değer değmez Midnight odadan fırlıyor, gecenin içinde kaybolurken yakasının şingirtısı hızla kayboluyor.

Sesle kalbim yerinden fırlıyor ve içgüdüsel olarak çaresizlik içinde kelepçeleri çekiyorum, metalin soğuk ısırığı zaten ağrıyan bileklerimi kesiyor, ama Ty'ın rahatsız edici varlığı dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Çenesini kaldırıp elini kemerinin tokasına götürürken tehditkâr gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. Kalbim daha çok çarpıyor, bedenim hareket etmeyi reddetse bile zihnim olanları kavramak için yarışıyor. Niyeti açık, inkar edilemez.

"Lanet bacaklarını açabildiğin kadar aç," diyor ve ben kaskatı kesilmiş bir halde ona bakıyorum.

İtaat etmediğimde, parmakları kot pantolonunun fermuarından aşağı kayıyor, ses aramızdaki sessizlikte rahatsız edici derecede yüksek çıkıyor.

"Ya bunu yaparsın ya da onları keserim ve yine de güzel amına bakarım. Seçim senin, Raven."

"Bana tecavüz edecek misin?" Kelimeler dudaklarımdan nefes nefese bir fısıltıyla dökülüyor, bir damla gözyaşı yanağımın kıvrımında geziniyor.

Kendimi burada bulacağımı, bir zamanlar Billy ve Mike'a karşı koruyucum olarak gördüğüm adamın şimdi beni kırmakla tehdit eden kişi olup olmadığını merak edeceğimi hiç düşünmemiştim. Garip bir şekilde, kalbim hayal kırıklığıyla acıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Hayır, Kedicik. Asla yapmam," diye mırıldanıyor, derin sesi yumuşak ama altında tehditkâr bir şey var. "Sadece seni görmeye ihtiyacım var," diye inliyor, kot pantolonunun içindeki sert sikini çekiştirip ayarlıyor, "Amını görmeye o kadar ihtiyacım var ki."

Gözlerim elinin siyah boxerının kemerinin içinde kaybolduğu yere kayıyor ve nabzım tekliyor. *Hay sikeyim*. Benim üzerimden boşalmak istiyor.

Ne haltlar dönüyor?

Kan, mum ışığı, bakışlarındaki yoğunluk - hepsi beni itiyor, çekiyor, savaşımayı zorlaştıran manyetik bir güç. Belki de ona istediğini verirsem, bu bir şekilde benim çıkış biletim olacak. Ya da belki sadece kendimi kandırıyorumdur.

Boğazımı çalışmaya zorluyorum, beni ele geçiren kuruluğa karşı yutkunuyorum. Yavaş yavaş ve aptalca bacaklarımın arasını açarken bacaklarım titriyor, her hareket durduramadığım bir teslimiyet gibi geliyor.

İtaat ettiğim anda bakışları açıktaki amıma düşüyor ve tepkisinin değiştiğini izliyorum. Gözleri kararıyor, göz bebekleri büyüyor ve göz kapakları aç bir şeylerin titreşimini gösterecek kadar aşağı iniyor. Dudakları hafifçe aralanıyor ve eli hareket edip sertleşmiş sikini çekiştirirken küçük bir nefes veriyor. Boxerından çekip çıkardığında, gözlerim iri, kanlı elinin onu tutuş şekline kilitleniyor - iri, kalın, damarlı, ağır. Ağız sulandıran mükemmellik. Bu görüntü, karşı koyamadığım bir çekim gücü gibi dikkatimi çekiyor.

Eli ilk başta telaşsız bir şekilde aşağı yukarı hareket etmeye başladığında, deri uçtaki kaygan prekumu göstermek için geri çekiliyor ve onun uyarılmışlığının açığa çıkması içimi yakıyor.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor, istenmeyen ama inkar edilemez. Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık filizleniyor ve orman yangını gibi yayılarak beni tüketiyor. Onu bastırmaya, zihnimin karanlık köşelerine geri itmeye çalışıyorum, bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama elinin her darbesi, her hızlanan hareket, içimdeki bir şeyi yok ediyor.

Gözleri üzerimde dolaşıyor -yüzümde, vücudumda, kurbanının tadına bakmak isteyen bir avcı gibi amımda oyalanıyor. Bakışlarında görebiliyorum: hayal kuruyor,

İstemek, talep etmek. Ve daha da kötüsü, bunu kendimde hissediyorum. *Lanet olsun*. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Göz kapaklarım kontrol edemediğim bir arzuyla ağırlaşıyor. Çekirdeğimdeki baskı neredeyse dayanılmaz bir zirveye ulaşıyor ve sonra onu hissediyorum

-Deliğimden kayarak geliyor, denesem bile durduramayacağım bir tepki. Aynı anda hem aşağılayıcı, hem sarhoş edici, hem de kontrol edilemez.

Bana bir şey yapıyor, bedenimi isteğim dışında büken bir şey. Gözlerinin üzerimde gezinme şekli, karanlık ve tüketen, bir dokunuş gibi hissettiriyor - sanki tenime elini sürmeden çoktan içime girmiş gibi.

Her şeyi görüyor. Göğsümün onunkiyle senkronize bir şekilde yükselip alçalmasını, eli sert aletinden aşağı doğru her kayışında bacaklarımın gerilmesini ve sonra tekrar yukarı çıkmasını.

O biliyor. Benim düşüncelerimin de onunkiler kadar rahatsız edici olduğunu biliyor.

Bakışları sonsuza kadar göbeğime sabitlenmiş gibi hissettirdikten sonra dizlerinin üzerinde bana doğru yaklaşmaya başlıyor. Kenarları içime bir ürperti gönderiyor ama irkilmiyorum. Korkamam. Her parçam onu hoş karşılıyor gibi görünüyor.

Saniyeler içinde iki yana açılmış bacaklarımın arasına giriyor, boştaki eli yanımda yere yayılıyor, ağırlığı yaklaştıkça kendini yere bastırıyor. Başım içgüdüsel olarak geriye eğiliyor, yüzü benimkinin birkaç santim üzerinde duruyor, dudakları o kadar yakın ki neredeyse nefesinin sıcaklığını tadabiliyorum.

"Amcığının benim için ağladığını görüyorum, küçük kedicik." İnliyor.

Vuruşları sertleşiyor, hızlanıyor, sesi kalın sessizlikte keskinleşiyor ve aramızdaki soğuk hava açıkta kalan amcığıma çarpıyor. Vücudum istemsiz bir şekilde, kontrol edemediğim çaresiz bir tepkiyle kamburlaşıyor. O kendini tatmin ederken ben burada kalakalıyorum - ellerim bu lanet radyatöre kelepçeli, izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Bunun adaletsizliği içimi parçalıyor.

"Öp beni, Ty. Bu seni daha çok boşaltacak." Sözlerimi nefes nefese ve çekici bir şekilde söylüyorum.

Bakışları ağızma kayıyor, gözlerimle tekrar buluşmadan önce orada oyalanıyor. Dudaklarını hafifçe yalıyor, sonra tereddüt etmeden aramızdaki boşluğu kapatmak için başını eğiyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerim irkilerek kapanıyor; önce yumuşak, tüy kadar hafif, bir uyarı gibi. Sonra sıkıca bastırıyor ve

Bağlantı içimde bir ürperti yaratıyor, tepeden tırnağa karıncalanıyorum.

Dudaklarımız ayrılıyor ve dili ağzımın içine kayıyor, önce emin olamıyor, sonra benimkiyle bir sıcaklık ve aciliyet çatışmasında buluşuyor. Tütün, kan ve daha karanlık bir şey.

Öpücük derinleşiyor, giderek vahşileşiyor ve dillerimiz hakimiyet için savaşıyor. Acımasız, ama beni nefes nefese bırakan ve daha fazlası için çaresiz bırakan çok iyi bir öpücü. Elleri kızıl saçlarıma dolanıyor, bir avuç tutup başımı geriye çekiyor, boğazımı ortaya çıkarıyor ve beni daha da içine çekiyor. Dilini daha da derine sokuyor, neredeyse bademciklerime ulaşıyor, kontrolü benim tadımdan yıpranırken göğsünde alçak bir hırıltı yankılanıyor.

Sonra onu hissediyorum; sikinin başı amıma sürtünüyor. Temas içimde bir sarsıntıya yol açıyor, kalçalarım ona doğru eğilmeden önce bacaklarım seğiriyor, bu his tarafından çekiliyor. Klitorisimin üzerinde gezdiriyor, kendini daha sert boşaltırken hareketleri artık daha istekli. Ağır nefesleri dudaklarıma yayılıyor ama durmuyor, beni tekrar öpüyor, bu sefer daha aç, sanki beni yutması yetmiyormuş gibi.

O an ham, yüklü ve bunun ilk kez sikini amıma soktuğu an bilmekle ilgili bir şey, bana daha önce hissetmediğim şeyler hissettiriyor.

Aleti ıslak yarığımdan aşağıya doğru işkence edercesine kayıyor, ta ki sırlıslıklam deliğime sadece ucunu sokana kadar. Gerilme küçük ama çok sinir bozucu, vücudum gerilirken kaşlarımın birbirine düğümlenmesine neden olan bir alay.

Kendini tutuyor, bana daha fazlasını vermeyi reddediyor, önemli olan tek şey onun kontrolü. Onu istememi sağlıyor ve işe yarıyor. Ağzı benimkini morartıcı bir baskınlıkla ele geçiriyor, öpücüğü istediğim her şey olduğu kadar cezalandırıcı da, tüm bunlar benimle oynamaya devam ederken - bana sadece horozunun başını veriyor, daha fazlasını değil.

İşkence beni bunaltıyor, sıkı itişleri göğsümün derinliklerinden inilti çıkarıyor, dudaklarına karşı boğuluyor. Odada yankılanan ıslaklığımın sesi, beni nasıl parça parça çözdüğünü ele veriyor.

Ve sonra aniden hissediyorum; sıcak ve güçlü bir şekilde içime boşalıyor ve vücudu benimkine karşı gerilirken duvarlarımı kaplıyor. Ucu içimde şişiyor, onun için en çok acı çektiğim noktadan sadece birkaç santimetre uzakta çıldırtıcı bir nabız. Basınç daha da artıyor, sessiz bir yalvarış

ama daha derine inmiyor, bana ihtiyacım olanı vermiyor.

Boğazından bir hırıltı kaçarken alnı benimkine bastırıyor, serbest bırakılmasının ardından kendini sabitliyor, nefesi telaşlı ve sert bir şekilde dudaklarımda geziniyor.

Sözlerini bitirdiğinde, koyu renk gözleri yavaşça açılıp benimkilere kilitleniyor. Birbirimizin bakışlarını tutuyoruz, ikimizin de yüksek sesle söylemediği bir şeyi tarıyoruz. Sessizlik ince ince uzuyor ve tam konuşabileceğimi düşündüğüm anda, tek kelime etmeden çekiliyor.

Sıcaklığının aniden yok olması sarsıcı ve kendimi soğuk, savunmasız hissediyorum. Kendini pantolonunun içine sokup ayağa kalkarken bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine kenetleniyor. Baltasını kapıyor, dönüyor ve beni yalnız bırakarak uzaklaşıyor. Zihnim dönüp dururken onu dinliyorum - hayattaki seçimlerimi, bundan sonra ne olacağını sorguluyorum -
-Vücudum beni kandırırken, hala gelmek için çaresizim.

Döndüğünde Midnight omzuna tünemiş, pençeleri derisine batıyor ama acı onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Onun yerine bavulumu odaya sürüklüyor ve bakışlarımı onunla bavul arasında kaydırırken kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Evime mi gittin?" Sessizce sordum.

Başını sallıyor, "Buraya dönerken uğradım. Muhtemelen kız kıyafetlerine ve temiz kıyafetlere ihtiyacın olacağını düşündüm," diyor bana doğru adım atmadan önce boş boş.

O çömeldiğinde vücudum kaskatı kesiliyor ama yumuşak bir tıkırtıyla bileklerim serbest kalıyor ve o kelepçeleri cebine sokuyor. Kollarımı öne doğru çekiyorum, acıyan derimi ovarken yüzüm buruşuyor. Ona bakıyorum, yüzünde istediğimden emin olmadığım cevapları arıyorum.

"Kendini temizle, çilli. Geri geleceğim."

Ona ifadesiz bir şekilde göz kırpiyorum, eli başımın yanına inmeden önce zihnim uyuşmuş durumda, başparmağı yanağımda ürkütücü bir şefkatle geziniyor.

"Benim için iyi bir kız ol ve kelepçeler ortadan kalkmaya başlasın. Özgürce yanımda olabilirsin."

Beni sınıyor gibi hissediyorum ve göğsümde sıkışan korkuya rağmen, garip bir şekilde oyun oynamaya istekliyim. Yanıt olarak küçük, isteksiz bir baş sallama hareketi yapıyorum. Ty

Sanki gizli bir şey arıyormuş gibi bir saniye daha beni izliyor, ama sonunda tatmin olmuş görüldüğünde ayağa kalkıyor ve Midnight'ı da yanına alarak banyodan çıkıyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Yıkanmak ve yeni kıyafetler giymek umuduyla lavaboya doğru ilerlemeden önce aramızda olan her şeyi anlamlandırmaya çalışarak dengesiz bacaklarımın üzerinde duruyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ty

Elimi yüzümü yıkayıp yeni bir eşofman giydikten sonra, yanan şöminenin sıcaklığını içeri hapsetmek için çivi tabancasıyla oldukça iyi bir odadaki pencerenin üzerine kalın tahta kalasları sabitlemeyi bitirdim. Aleti sessiz bir gümbürtüyle yere bırakıyorum ve bakışlarım Midnight'a kayıyor, kasesinden yemek yerken mutlu, yanında küçük bir derme çatma yatak duruyor.

Bunların hepsi geçici. Birkaç gün içinde bizi taşıyacağım. Ben, Raven ve Midnight. Küçük bir yolculuğa çıkacağız. Dünyayı ve beni gerçekte olduğum gibi görmesinin zamanı geldi.

Telefonumun ani zil sesi sessizliği bozuyor ve yere bakarken kaşlarım çatılıyor. Cebimden çıkarıp yanan ekranı tarıyorum. Gözlerim mesaja takılıyor:

[Her zamanki gibi dağınık,, Ty.]

Bu kim lan?

Kimseyi tanımıyorum. Bu telefonda rehberim bile yok - sahip olduğum ilk telefon ve bu lanet şeyi nasıl kullanacağımı zar zor öğreniyorum.

Banyodan gelen bir inanç sesi dikkatimi çekiyor ve bakışlarım açık kapıya kayıyor, vücudum bir anda geriliyor. Uzun bir of çekip telefonu cebime geri sokuyorum ve mesajı şimdilik aklımın bir köşesine itiyorum.

Kedicik'in benden kaçmaya çalışıyor olabileceği ihtimali aklımı kurcalarken kapıya doğru hışımla ilerliyorum. Elim kapı kolunu kavlıyor ve hızlı bir hareketle kilidi açıp iterek açıyorum. İrkiliyor, anında geri sığıyor, gözleri şaşkınlıktan irileşiyor.

Eşikte duraksıyorum, bakışlarım onu süzüyor; üzerinde hâlâ siyah kapüşonlu tişörtüm var, bacakları eklediği siyah çoraplar dışında çıplak. Burada bir

Göğsümde bir şey titriyor, sahiplenme ve... başka bir şeyin karışımı. Muhtemelen hala onun hayatını sikmek istediğim gerçeğidir.

Kızıl saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor, neredeyse kuzgun dövmesini ortaya çıkarıyor, hareketleri tereddütlü. "Umarım kapüşonunu geri almayı beklemiyordun," diyor, sesi yumuşak, bakışları benimkilerden kaçıyor ve sözlerinin altındaki kırılğanlığı gizlemeye çalışmasına sırtmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Rahat," diye devam ediyor elbisesini kalçalarından aşağı çekerken, sonunda gözlerimle buluştuğunda çenesi kalkıyor. Bakışlarında sessiz bir meydan okuma, bir meydan okuma kıvılcımı var ve kontrolümün biraz daha kaydığını hissedebiliyorum.

Sırf ona her baktığımda hissettiklerimi hissedebilsin diye onu sınıra kadar zorladım. Onunla alay ettim, aramızda oluşan her arzuyu hissettiğinden emin oldum. Ve bunu gözlerinde görebiliyordum - daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu unutulana kadar becermemi ve boşalmasını istiyordu.

Ama hepsi stratejimin, acımasız, manipülatif oyunumun bir parçası. Her hareket, her dokunuş onun bana ihtiyaç duymasını, benim her parçamı - karanlık, hasta, zihnimdeki deliliği- istemesini sağlamaya yönelik bir adım. Henüz farkında değil, ama yakında bana dolanacak ve bu olduğunda, bunu isteyecek. Hepsini, benden kaçmayı seçmeyecek.

Evet, bu beni de öldürüyor. Ona ihtiyacım var, şimdi onu tattım, onu gördüm. Onu çok fena istiyorum. Onunla aynı havada olduğum her saniye, aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum. Onu yok etmek, sonsuza dek ikimizin de zihninde yankılanan tek şey benim adımı haykırışının sesi olana kadar onu becermek istiyorum. Ama biliyorum, biliyorum. Sonuç, taşaklarımın morarmasına geçecek.

Ona bakıyorum, zihnim ıslak amının sikime karşı nasıl hissettirdiğini ve ucunu nasıl sıkıldığını hatırlıyor, hepsi geri geliyor. Hızla uzanıyorum, elim bileğinin etrafında kilitleniyor ve onu sürüklüyorum, onu önümüzdeki birkaç gün için hazırladığım odaya götürürken hızım hızlı.

Küçük ayakları soğuk ahşap zemine vuruyor, ben onu çekerken adımları benimkilere uymaya çalışıyor. Kapıya ulaştığımızda onu içeri çekiyorum ve arkamızdan kilitliyorum. Tek kelime etmeden bileğini bırakıyorum, dönüp şöminenin sıcaklığına doğru yürüyorum. Sırt çantamı yaklaştırıp fermuarını açarak yere yerleşiyorum. Onun varlığının bana doğru yaklaştığını hissediyorum, merakı çok açık.

Bugün marketten aldığım hazır makarna ve diğer yiyeceklerin bulunduğu kapları açıp önümde yere koyuyorum. Fazla bir şey değil ama ihtiyacımız olan enerjiyi sağlayacak. Önümüzde bir kaos var.

Onun için plastik bir çatal bıçak takımı hazırlarken göz ucuyla dikkatlice birkaç metre uzağıma, karşıma oturmasını izliyorum.

"Ye." Ona bakmadan emrediyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, durumdan çekiniyor ama ben birkaç soğuk bira çıkarmaya devam ediyorum. Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var. Bu özgürlük karaciğerimin ölümü olacak. dişlerimle çekip çıkardıktan sonra yere bırakıp bir sigara yakıyorum.

Yavru kedi göz ucuyla bana bakıyor, ama sonunda ihtiyacı olduğunu bilerek yemeye başlıyor. Sigara içerken, ara sıra sisin içinden onu gözlemliyorum, başı öne eğik, sessizce makarnadan küçük ısırıklar alıyor. Aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Onu çoktan etkiledim, bu çok açık. Ama başka ne düşünüyor?

"Evde seni bekleyen bir ailen var mı, Kedicik?" Sigaramdan bir nefes daha çekerek soruyorum. Onu arayan biri olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Çiğnemesi yavaşlıyor, başı hâlâ eğik. Bir an alıyor, sonra yutkunuyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Hayır, tek başımayım." Sesi sakın, sonra gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Merak etme, kimse beni bulmaya çalışmayacak."

Sanki düşüncelerimi okuyor, ben onları gizleyemeden niyetlerimi ortaya çıkarıyor. Ama terapistler böyle yapar. Her cevabı, her soruyu tartarlar. Hesaplanmış. Kesin. Uğraştıkları psikopatlar kadar dikkatlidirler, aynı tehlikeli sulara yürürler.

Ama onun benim lanet terapistim olmasını istemiyorum. Beni teşhisin altında kim olduğumla görmesini istiyorum. Onun cilalı zırhını altındaki ham, gerçek insanı görmek istiyorum. Onu kimse izlemiyormuş gibi görmek istiyorum. Sanki ben izlemiyormuşum gibi.

"Ailene ne oldu?" Soruyorum.

Omuz silkiyor, kendini kapatıyor ve huzursuzluğunun içinden geçtiğini, omurgasını sertleştirdiğini görebiliyorum. Bir bira alıp ahşap zeminde gezdiriyorum.

Ona doğru. Şişe tahıllara sürtünerek elinin hemen yanında durur.

Gözleri içeceğe, sonra tekrar bana kayıyor ve bir süre sonra içeceği eline alıyor, başını arkaya eğerek uzun bir yudum alıyor, içerken boğazı çalışıyor. Tanrı biliyor ya, muhtemelen buna ihtiyacı var.

"Onlar öldü. Annem ben küçükken öldü." Sözlerini bitirdiğinde sade bir şekilde konuşuyor, ses tonu benim kopukluğumun bir aynası. "Ve babam, o..." Sözünü kesiyor ve kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Üç yıl önce kendini öldürdü."

Göz temasından kaçındığı için ona bakıyorum ama bunun onu üzen bir şey olduğunu görebiliyorum. Ne yazık ki bunu anlayamıyorum. Annem ve babamın hayatlarını isteyerek aldığımı, kendisinininkini ise hiçbir uyarı olmadan kaybettiğimi bildiği için nasıl hissettiğini merak ediyorum. Nedenlerimi bilmiyor ama bir gün anlayacak ve belki anlayacak belki de anlamayacak.

"Sanırım bu yüzden işin ruh sağlığı kısmına girmek istedim..." diye itiraf ediyor, omuz silkerek kolunu kolundan aşağıya doğru çekiyor ve bana ne söylediğini düşünerek onu dikkatle gözlemliyorum.

"olduğunu bilmiyor muydun?" Merakla soruyorum, takıntılı olduğum kadının karanlık zihnini istiyorum.

Derin bir iç çekmeden önce başını bir kez sallıyor.

"Hayır. Bir sebep ya da not bile almadım. Ben sadece onu bulan ve sonrasında parçaları toplayan kişiydim." Sözlerini içime çekiyorum ve o devam ediyor: "Bir süre derin bir depresyona girdim ama tırnaklarımla kazıyarak çıktım ve işte buradayım."

Çenem hafifçe kalkıyor, itirafı karşısında içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Kediciğim karanlığı hissetti. Bu yüzden o akıl hastanesine gitti. Bunu başkalarına yardım etmek için bir güç olarak kullanıyordu. Kendine yardım etmek için.

İlginç. Belki de bu yüzden ona çekildim.

Şişeyi yere indirişini izliyorum, sonra sigaramı şömineye fırlatıyorum ve çatalımı kapıp makarnaya boş boş vuruyorum.

"SHA'dayken kimsem yok dediğini biliyorum," diyor, sesi şimdi ilgiyle karışık, konuşmayı bana çeviriyor. "Ama bu hiç kimsem yok anlamına mı geliyor? Büyükannen, büyükbabam, kuzenlerin yok mu? Bir arkadaşın bile mi yok?"

Duraklıyorum, nasıl cevap vereceğimi düşünürken çatalım sosu sürüklüyor, sonunda konuşurken bile gözlerim yemekte kilitli kalıyor.

"Hiç kimse," diyorum, gerçek havayı yararak. "Bir zamanlar küçük bir kız kardeşim vardı."

Gözümün ucuyla, ısırığının ortasında donup kaldığını, bakışlarını bana çevirdiğini görüyorum.

"Öyle mi?"

Ona bakıyorum, bakışlarıyla yüz yüze . "Yaptım."

Yüz ifadesi yumuşuyor, gözlerindeki sertlik kayboluyor ve garip bir şekilde hoşuma giden hassas tarafını gösteriyor. Yere bakıyor, sesi şimdi daha sakin. "Ne oldu?"

Hatıralar omurgamı tırmalıyor ve seçeneklerimi tartıyorum - onu yakınımaya çekecek kadar açılmak mı yoksa sınırlarımı koruyarak onu tamamen dışlamak mı?

"O öldü."

Kitten başını hafifçe eğiyor, o keskin mavi gözleriyle beni inceliyor. Daha fazlası olduğunu biliyor ve sözlerimi düşündüğünü, anlamlandırmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"Kayboldu," diyorum sonunda, sesim soğuk ve kesik. Çatalı makarnanın üzerinde tekrar sürüklüyorum. "*Puf*. Bir daha asla görülmedi."

"Bu daha önce miydi..."

Gözlerimi onunkilere diktiğimde sesi kesiliyor, bakışlarımdaki yoğunluk onu cümlesinin ortasında durduruyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Yere bakıyor, çatalı makarnayla amaçsızca oynuyor.

Kendimi rahatlamaya zorluyorum, sessiz ve yenik bir iç çekişle nefes verirken omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum ama yine de kelimeler ağzımdan kaçıyor.

"Evet, ," diye mırıldandım isteksizce.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Bu senin için gerçekten zor olmuş olmalı."

Sözleri, insanların ulaşmasına izin vermediğim bir yere çarpıyor. Ne kadar zor olduğunu, nasıl başarısız olduğumu düşünüyorum. Beni nasıl mahvettiğini. Onu korumam, güvenebileceği bir ağabey olmam gerekiyordu. Bunun yerine

parmaklarımın arasından kayıp gitti. İçimde bir şeyler kırıldı. Lanet olsun, beni bu hale getirdi. Ama şu anki halimin tek sebebi bu değildi. Birçok nedeni vardı.

Makarnadan bir ısırık alıyorum, anıları bastırmaya çalışıyorum. Karşımdaki kadın birasını su gibi içerek kendi rahatsızlığını bastırmaya çalışıyor.

Onu inceliyorum, her küçük hareketi beni daha derine çekiyor. Uzun turuncu-kırmızı saçları omuzlarına ve göğsüne dökülüyor, içkinin son kısmını yutarken dudakları hafifçe aralanıyor. Güzel dış görünüşünün altında ne kadar sır yattığını merak ediyorum.

Daha fazlasını bilmem gerek.

"Erkek arkadaşın var mı?" Ses tonum ilgiyle ama aynı zamanda daha karanlık bir sahiplenmeyle dolu.

Bir an duraksıyor, hazırlıksız yakalanıyor ve sonra gözlerime bakmadan boş şişeyi yere bırakıyor, ama dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme yakalıyorum.

"Birkaç tane içtim... Ama uzun zamandır içmedim."

Onun rahat tepkisi içimdeki ilkel bir şeyi ateşliyor. Başka birinin ona dokunması, onu tatması, onu henüz bilmediğim şekillerde tanınması düşüncesi beni öfkeliyor. Kıskançlık sıcak ve hızlı bir şekilde alevleniyor ve sorduğuma bile pişman oluyorum. Çatalımı bir çınlamayla makarnaya bırakıyorum, onun yerine biramı kapıyorum ve uzun, sinirli bir yudum alıyorum, ancak acı tadı öfkeyi köreltmek için çok az şey yapıyor.

"Sen mi?" diye soruyor. Tabii ki, o lanet soruyu bana geri atacaktı.

Başımı hafifçe öne eğiyorum, şişe parmaklarıma soğuk geliyor ve gözleri üzerimde, bekliyor. Dişlerimin arasından tıslıyorum ve birayı gümbürtüyle yere bırakıyorum.

"Söyle bana, güzel kız. O daracık kışına kaç tane yarak girdi? Seni hak ettiğin şekilde tatmin eden oldu mu?" Karanlık bir şekilde mırıldanıyorum, gözlerim açlıkla vücudunu tararken arzuyla kararıyor.

Makarnasına bakarken dudakları yukarı doğru seğiriyor, hafif, neredeyse alaycı bir gülümseme beliriyor. Artık yemek yemiyor, sadece sosu tembel spiraller halinde karıştırıyor, sanki bu hareket düşüncelerini bir araya getirmesine yardımcı oluyormuş gibi. Yapabilirim

Bunu gözlerinde görebiliyordum; çarklar dönüyor, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini dikkatle düşünüyordu.

"Söyle bana, psikopat çocuk. Hiç sikiştin mi?" Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinde eğlenen bir yoğunluk var. "Peki ya kafa? Bakire sakin boğazıma boşalmayı ne kadar çok istiyor?"

Verdiği cevap sadece çenemin sıkıntıyla gerilmesine neden olmuyor, neredeyse aletimi sertleştiriyor.

Cesur küçük sürtük.

İşte o, gerçek o, özenle inşa edilmiş cephenin altından dışarı bakıyor. Biraz arsız, biraz geveze ve tam da karşı koyamayacağım türden bir sürtük. Kıs kıs gülerken dudaklarım karanlık bir sırtışla kıvrılıyor, bakışlarımı yemeğime geri indiriyorum ve çatalımı makarnaya sertçe saplıyorum.

Tabii ki, bakire olduğumu varsayarak iki kere ikiyi bir araya getirecekti. Mantıklı. Ve kabul etmekten nefret etsem de, haksız değil. Ben yirmi sekiz yaşında lanet bir bakireyim. Gerçi bunu isteyerek yapmadım.

Eminim birçok kadın benim yaşımda, daha önce hiç sevişmemiş bir erkeğin işe yaramaz olduğunu düşünür, ama daha fazla yanılmazlardı. Çocukluğumdan beri dünyadan uzak kalmak, zaten çatlak olan zihnimi çarpıtmaktan ve yozlaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

Tecritte geçen yıllar bana fanteziler kurmak, takıntı yapmak ve ahlaksızlığa sürüklenmek için zamandan başka bir şey vermedi. Bana ilk katlanan zavallı kadın, deliliğimden etkilenmekle kalmayacak, onu tüketecek. Ve işte burada, tam önümde oturuyor.

Arzularım çok daha karanlık, kötü ve hastalıklı bir şeye dönüştü. O bok çukurunda çürüyerek geçirdiğim yıllar içimdeki canavarı sadece keskinleştirdi, hayal kırıklığını doyumsuz bir açlığa dönüştürdü. Sonunda onu serbest bıraktığımda, görececek. Hissedecek. Ne kadar sapkın ve onarılamaz bir şekilde dengesizleştiğimi öğrenecek. Ve anladığında, benden geri dönüş olmadığını anlayacak.

"Bakire olmam beni senin için daha az erkek mi yapar, Kedicik?" Dişlerimi sıkarak, sesimi alçaltarak ve meydan okuyarak soruyorum. Tavrının anında değiştiğini, içindeki gerginlik dalgalanırken şakacı sersemliğin kaybolduğunu izliyorum.

"Seni vücudunun ihtiyaç duyduğu şekilde beceremeyeceğimi düşünüyorsun, mi?" Hafifçe eğilerek bastırıyorum, bakışlarını tutarken gözlerim daralıyor.

Dudakları titreyerek ayrılıyor. "Hayır... Ben-"

Sözünü kestim, sesim karanlık ve soğuktu. "Biliyorsun, baskınlık sana öğretilen bir şey değil, değil mi? Yol boyunca ya da porno endüstrisinde yüzlerce kadını becererek edindiğin bir beceri değil. Bazı erkekler... bazı erkekler hayvan olmak için doğar. Bu onların sikişinde doğal olarak vardır."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve gözlerinde bir şeyin titreştiğini görüyorum; korku, entrika ya da belki ikisi birden.

"Dilleri aracılığıyla..." Mırıldanıyorum, bakışlarım onun çıplak bacaklarına kayıyor, sonra tekrar onunkilere dönüyor. "Parmaklarının arasından..."

Onun kocaman gözlerine bakarken, kontrolümü kaybetmemek için tuttuğum sıkı kavramanın kırılmaya başladığını hissediyorum. Karanlık düşüncelerim içeri sızıyor ve kontrolümü gölgeliyor. Oda daha ağır geliyor, tıslayan ateş kulaklarımdaki çarpıntıya karşı uzak bir uğultu.

Tek kelime etmeden çatalın parmaklarımdan kaymasına izin veriyorum, yere çarparken çıkardığı ses olması gerekenden daha yüksek. Dikkatlice ayağa kalkıyorum, bakışlarım onunkilerden ayrılıp ötesinde bir yere odaklanıyor. Anında sertleşiyor, hisleri beklediğimden daha keskin. Bunu hissediyor - havadaki o değişimi- ve böyle hissetmekte de haklı. Bir şeyler olmak üzere.

Ona doğru birkaç adım attığımda, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kıcının üzerinde kayarak geri çekilmeye başladı. Ama daha fazla uzaklaşmadan uzanıp elimi sıkıca boğazına doluyorum ve zahmetsiz bir çekişle onu ayağa kaldırıyorum. Elleri havaya kalkıp bileğimi kavırıyor, onu hareketsiz kılmaya yetecek kadar baskı uyguladığımda gözleri şokla büyüyor.

Eğiliyorum, dudaklarım dudaklarının üzerinde kaybolana kadar başımı eğiyorum. "Bakalım bu bakire psikopat çocuk neler yapabilecek, değil mi?" Homurdanıyorum, kelimelerimden vaat ve tehdit damlıyor.

Güzel gözleri daha da büyüyor, korku bir uyarı ışığı gibi yanıp sönüyor, ama ona konuşma fırsatı vermiyorum. Keskin bir itmeyle onu yatağın üzerine yuvarlıyorum. Hafifçe sığıyor, dirseklerinin üzerine çökmeden önce dudakları irkilerek aralanıyor.

Hışım ile ileri atıldım, o geri çekilirken dizlerim yatağa çarptı, kaçmak isterken sırtı yatak başlığına çarptı. Eğilip ayak bileğinden tuttum ve onu yataktan aşağı, kendime doğru çektim.

Bacaklarının arasına diz çöktüğümde dudaklarından paniklemiş bir ciyaklama dökülüyor. Avuç içleri beni uzaklaştırmak için umutsuz bir çabayla karın kaslarıma çarpıyor ama bileklerini tek bir hamlede yakalayıp büyük bir elimle başının üzerinde sabitleyerek yatağa çarptırıyorum.

"Beni test etme, kedicik," diye tısılıyorum.

Boşta kalan elimle cebime uzanıp soğuk, metalik kelepçeleri çıkarıyorum ve gözleri açılıyor, dönmeye çalışırken sesindeki panik kalınlaşıyor.

"Ty..." diye bağırıyor, sesi titreyerek ve ısrarla, ama ben durmuyorum.

Bir kelepçeyi kararlı bir tıktırıyla bileğine geçiriyorum ve o kolunu geri çekmeden zinciri ahşap yatak başlığından geçirip diğer bileğini sabitliyorum. Artık tamamen benim insafıma kalmış durumda, farkına vardıkça nefesleri hızlı ve sık geliyor.

Tereddüt etmeden, giydiği büyük boy kapüşonlu tişörtün eteğini tuttum. -Kapüşonumu yukarı doğru çekiyorum, kumaş kıvrılıyor ve bağlı kollarına takılıyor. Bu hareket göğsünü açıkta bırakıyor, siyah, ince sütyeni kabarık göğüslerini zar zor tutuyor. Başını iki yana sallayıp görüşünü açmaya çalışırken, kızıl saçları yüzüne çılgınca dökülüyor ve sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda, küçük bir öfkeyle doluyor.

Bakışlarının, altımda açıkta duran vücudunu, pürüzsüz karnını, kalçalarının kıvrımlarını ve külotunun siyah kumaşının beni tahrik etmesine izin veriyorum. O artık benim, ne istersem yapmam için bana bağlı ve içimdeki açlık daha sıcak yanıyor. Almaya hazır, yemeye hazır.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor, yüzümü indirip titreyen dudaklarının hemen yakınında durduğumda aramızda karanlık bir yoğunluk yanıyor.

"Şşş..." Susuyorum. "O güzel ağzını bantlattırma bana, kedicik. Amını yalarken güzel vücudundan her sesi duymak istiyorum." Sözlerim aramızdaki havayı kalınlaştıran bir arzuyla çıkıyor.

Vücudu geriliyor, kargaşaya ihanet ediyor. Parçalanmış, ahlaki değerlerinin sınırında sallanıyor ve her şeyi geniş, sulu gözlerinde görebiliyorum.

Göz temasını kesmediğim için elim aşağı iniyor, kaburgalarını sıyrıyor ve dokunuşumla sarsılıyor, vücudu akli işlemeden tepki veriyor. Dudakları protesto edecekmiş gibi hafifçe aralanıyor ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyor. Onun içini görebiliyorum, lanet olası ahlakını geçip doğrudan derinlere gömdüğü ihtiyacına ulaşıyorum.

Bunu istiyor. Bunu hep istemişti.

Daha önce de kadınlar görmüştüm, uzun zaman önce, ama hiç böylesini görmemiştim; çözüp parçalamak, dokunulmadık hiçbir şey kalmayana kadar yok etmek istediğim biri olmamıştı. Olacağını düşündüğüm her şey ve bir şekilde daha fazlası, beni daha da delirtecek şekilde mükemmel.

Daha fazla bekleyemem; onun tamamen paramparça olduğunu görmeliyim. Elim yukarı doğru hareket ediyor, sert ve aceleci, parmaklarım sütyeninin telinin altını kazıyor. Göğsünün tamamını sıkıca kavrayana kadar alttan itiyorum, parmaklarım yumuşak ete keskin bir şekilde bastırıyor ve alaycı meme ucu avucuma sürtünüyor. Tepkisi anında oluyor; gözleri dalgalanarak kapanıyor, dudakları bir solukla ayrılıyor, vücudu daha fazlasını arzuluyor.

Sertleşmiş sikim kot pantolonuma acı veriyor, amının içinde olmak için yanıp tutuşuyor. Homurdanıyorum, elimi çekiyorum ve parmağımı büstün arasına sokuyorum, kırılana kadar keskin bir çekişle yırtıyorum. Kumaşı teninden uzaklaştırıyorum, her iki mükemmel memesini teker teker ortaya çıkarıyorum, vahşi gözlerim harekete .

Bana açıkta kaldıkları anda, birini kabaca kavriyorum, aşağı dalıyorum ve meme ucunu ağızma alıyorum. Ama ben yumuşak değilim, tam olarak olduğum gibiyim, sertim. Memesini yutuyorum, keskin bir şekilde ısırıyorum ve sertçe emiyorum, kıvranan vücudundan çektiğim acı ve zevkten çılgılık atmasına neden oluyorum.

Elim aşağıya, titreyen karnının üzerine kayıyor, parmaklarım külotunun kenarını buluyor. Onu itiyorum, amının sıcaklığını hissedene kadar içeri dalıyorum. Parmaklarım dudaklarına bastırıyor, her yerini keşfediyor, küçük deliğinden damlayan ıslaklığı bulaştırıyor.

Hızla yer değiştiriyorum, elimi çekip dizlerimin üzerine oturuyorum. Külotun iplerini tutup agresif bir şekilde bacaklarından aşağı çekiyorum, sonra bacaklarını ayırıp onu sarsan bir sertlikle yatağa sabitliyorum.

Başım eğiliyor, dilim göbeğine yaslanıyor ve dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıp sertçe emene kadar yukarı doğru fiske atıyorum. Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle inliyor, ben onu yutmaya başladığımda vücudu kelepçelere karşı mücadele ediyor. Dilim sıırıslık olmuştur am deliğinin içine girebildiğim kadar girip onu tadıyor. Dişlerim onun zonklayan klitorisine ve hassas dudaklarına batıyor. Daha da sertleşiyorum, nefes nefese kalana ve sınıra dayanana kadar ondan her türlü sesi çıkarıyorum.

İki parmağımı daracık amcığına soktuğumda, sırtı coşkuyla kalkıyor, kalçaları daha fazlasına ihtiyaç duyarak inip kalkıyor. Parmaklarımı içinde döndürüyorum, keşfediyorum, onu neyin harekete geçirdiğini görmeye çalışıyorum ve onun noktasını bulduğumda, üzerine bastırıyorum ve parmaklarımı içeri ve dışarı iterken kabaca ovuyorum. Ona karşı homurdanıyorum, deliğini vahşice daldırırken klitorisine hiç nefes aldirmıyorum. Benim için daha da ıslanıyor, parmaklarımın üzerine damlıyor, aniden çığlık atana kadar düzensiz nefes alıp veriyor. Tüm vücudu kasılıyor ve neredeyse parmaklarımın hareket etmesini engelliyor, ama ben saldırıma devam ederek onu daha da mutluluğa sürüklüyorum.

Hâlâ kendine gelirken, onu ön tarafına çeviriyorum ve bacaklarını daha da ayırmadan önce hızlı bir çekişle kalçalarını sertçe kaldırıyorum. Yanaklarından tutup onu iyice ayırıyorum ve dilimi doğrudan göt deliğine sokarak tekrar içeri dalıyorum. İzinsiz girdiğim için nefesi kesiliyor ama umurumda değil. Gerçek erkekler her iki deliği de dilleriyle sikmekten çekinmezler. Kızlarının her yerini tatmak isterler.

Sertçe emmeden önce göt deliğini ısıırıyorum, sonra iki parmağımı tekrar amına sokuyorum. Ondan kaçan çığlıklar her şeydi ve bu beni daha da kötüleştiriyor. Parmaklarımı amının en derinlerine sokarak daha da çıldırıyorum. Dik durmadan önce göt deliğine keskin bir tükürük atıyorum ve sonra parmağımı büzülmüş deliğinin etrafında döndürüyorum. Yavaşça sokuyorum ve tabii ki geriliyor, ama söyleneni yapmayı öğrenecek.

Sıkı, sıcak tünelinin içine girdiğimde, iki kez boşalana kadar her iki deliğini de sikmeye başlıyorum, benim için çığlık atarken suları yatağa damlıyor. Homurdanıyorum, sonunda parmaklarımı geri çekiyorum, ona neler yapabileceğimi tattırıyorum. Bakire olsun ya da olmasın. Kıcının yan tarafına sert bir tokat atmadan önce yorgun vücudunun sarsılmasına neden oldum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kuzgun

Bana gerçekte ne kadar baskın olduğunu ve onu hafife almakla ne kadar aptallık ettiğimi gösterdiği sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, tamamen mahvolmuş bir halde sırtüstü yatıyorum. Vücudum bir hisler karmaşası: her kasım titriyor, tenim terden kayganlaşıyor, göğsüm yükselip alçalıyor.

Ty uzanıyor, sonunda kelepçeleri çözerken parmakları bileklerime değiyor. Kollarım yanlarıma düşüyor, ipleri kopmuş bir kukla gibi yastığın üzerine düşerken kaslarım ağrıyor.

Gözlerim çırpınarak kapanıyor ama onun yanıma yerleştiğini hissedince tekrar açılıyor. Üstümdeki karanlık tavan bir bulanıklık, odanın dönüşü kafamın içinde hala çınlayan kargaşayla eşleşiyor.

Vay anasını. Ne yaptığını çok iyi biliyor, beni parça parça nasıl ayıracağını biliyor. Ama nasıl? Dilinden ve parmaklarından başka bir şey kullanmadan beni nasıl tamamen yok etti ve beni psikozun eşiğindeki bir kadın gibi soluk soluğa bıraktı?

Eğer Ty benim yasak, psikopat hastam, tutsağım olmasaydı, ona benimle burada evlenmesini söylemek gibi tamamen delice bir şey söyleyebilirdim, böylece sonsuza dek onun türünde bir coşkuyu hissedebilirdim.

Yan dönüyorum, ona bakarken ellerimi yanağımın altına sıkıştırıyorum. Sırt üstü yatıyor, sessiz, gözleri üzerimizdeki karanlığa sabitlenmiş. Sakinliğinde beni dehşete düşüren bir şey var; sanki kafasındaki şeytanlar odadaki her şeyden daha yüksek sesle konuşuyormuş gibi kelimelerden daha yüksek sesle konuşan bir sakinlik. Bakışlarım yara bere vücudunda geziniyor; hâlâ terden sıırıslam, rahatladığında bile kasları gergin.

Aklım bu gece banyoya nasıl girdiğine gidiyor. Tepeden tırnağa kan içindeydi. Yine yaptı, değil mi? Başka biri daha öldü. Ve en kötüsü? Bu düşünce beni korkuyla doldurmuyor. Beni çatışmayla dolduruyor. Sanki onun için yaratılmışım gibi beni harap ediyor, bedenimi ele geçiriyor ve

Sanki ikisinin de sahibiymiş gibi. Ve yine de, istememem gereken, kaçmam gereken her şey o. Bir katil. Bir kâbus. Ama yine de, kendimi onun için her şekilde çılgılık atarken buluyorum.

"Ty? Bu gece buraya nasıl geldiğinle ilgili bir şey sorabilir miyim?"

Sessizliği aşılmaz bir duvar gibi ve gözlerinde tehlikeli bir şeyin titreşimini görüyorum. Cevap vermiyor ama devam etmekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun? SHA'da geçen onca yıl..." Duraklıyorum, karanlık bakışları benimkilere kayarken kalbim göğsümde çarpıyor. "Yaşadığın onca şeyden hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Bir an kımıldamıyor, sonra yan dönüyor. Kendini tekrar yastığımın üzerine bırakıyor, yüzü o kadar yakın ki burnu benimkine değiyor. Kahverengi gözleri beni içine çekerek yakıyor ve sorduğum sorunun boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

"Tek öğrendiğim daha iyi bir yalancı olmaktı, Kitten. Onları sırtımdan uzak tutacak kadar nasıl uyum sağlayacağımı. Orası bana yardım etmekle ilgili değildi; kontrolle ilgiliydi, beni parçalayabileceklerini ve mükemmel bir balonun içine sığdırabileceklerini kanıtlamakla ilgiliydi." Gözlerini arıyorum, o devam ederken dikkatle dinliyorum. "Beni o steril cehennem çukuruna koydular ve beni dürttüler, beni incelediler, sanki lanet bir bilim deneyi gibi. Sanki anlamadıkları bir şeyi düzeltbileceklermiş gibi. Ama tek yaptıkları bana nasıl maske takacağımı ve her birini nasıl kandıracağımı öğretmek oldu."

Kaşlarım çatıldı, zihnimde karışıklık dönüyordu. "Ne?"

"Ben her zaman açgözlü bir adamın dünyasında bir çocuktum, Raven," diye mırıldanıyor. "Ağzımı kapalı tuttuğumda bile, bana delilik kitabını fırlattılar. Yardıma ihtiyacım olduğunu söylediler. Bir bahanesi olmalıydı. Böylece beni bir akıl hastanesine, katil adamların arasında bir çocuk olarak bıraktılar. Ne yaptığım umurlarında değildi. Tek gördükleri, oyunlarının bir başka parçası, sistemi beslemenin bir başka yoluydu."

Gözlerimin içine bakıyor, neredeyse mesafeli. "Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun? Bir çocuk o adamlarla birlikte mi olmalıydı?" Sözleri, içinde bu kadar acı olan biri için artık yumuşak ve sakin.

"Beni hiç hissetmediğim, hiç düşünmediğim şeyleri kabul etmeye zorladılar ama bir şeyi unuttular. Bir çocuğu kurtların olduğu bir çukura koyarsan, ısırmayı öğrenir.

geri. En yetenekli manip lat rlerden ders almış birini manipüle edemezsiniz."

Gözlerinin içine bakıyorum, gerçek bir fırtına gibi üzerime   k yor. "O sistemde on beş yıl boyunca yalan mı söyledin? Sadece çıkmak için mi?" Başımı sallıyorum, ses tonumda yoğun bir inançsızlık var. "Ama bu imkansız, bu..."

"Bana bak, Kedicik." Sesi sözlerimi kesiyor, keskin ve soğuk. "Sana 'düzeltilmiş' gibi mi görünüyorum?"

"Ama... yardım istemiyor musun? İhtiyacın olduğunu düşünmüyor musun?"

"Yardıma ihtiyacı olan, hatta ölümü hak eden tek insanlar benim gibi canavarlar yaratanlardır.  zg rce dolaşan, maskelerinin arkasına saklanıp başkalarını kötü adam yapanlar. Onlar masumların arasında oraya aitmiş gibi dolaşırken neden ben sorun oluyorum?"

Daha yakına eğiliyor, alnı alnıma değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve bir an için sözlerinin ağırlığının göğsümün derinliklerine yerleştiğini hissediyorum.

"Bu," diye mırıldanıyor, "acının yarattığı, zalimliğin yarattığı şey." Duraklıyor, gözleri benimkileri tararken karanlık ve yoğun. "Acının sonucuna bakıyorsun, Raven. Ben tüm ışık yok olduğunda geriye kalan şeyim."

İçimden bir ürperti geçiyor, sözleri ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor. kaçırmak istiyorum ama bakışları beni esir alıyor, onu anlamam, ne olduğunu, neye dönüştüğünü görmem için bana meydan okuyor. Bunun kız kardeşinin ölümüyle bir ilgisi var mı? Bu yüzden mi değişti? Bunların hiçbiri mantıklı değil. Bilmece gibi konuşuyor. Ayrıca, Dr. Moss neden kız kardeşinin kaybolduğundan bahsetmedi?

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Ty?" Sesim yumuşak, cevaplar için çaresiz hissederek soruyorum.

Bakışları alçalıyor, keskin elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanan kirpiklerinin gölgesinde saklanan kırılğanlığı yakalayabilmem için yeterince alçalıyor. O anda içimde bir şeyler sızlıyor uzanıp ona dokunmak, onu rahatlatmak için garip bir dürtü, ama bunun tehlikeli bir arzu olduğunu biliyorum. Çünkü içindeki çatlakları yatıştırmak istediğim kadar, onları daha da genişletmek de istiyorum. Etini soyarak ve deliliğinin altında yatan şeyi görmek, onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlamak istiyorum.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin Ty," diye mırıldanıyorum sessizce, sanki çok yüksek sesle konuşmak karşımdaki canavarı ürkütebilirmiş gibi. "SHA'da değiliz. Artık senin terapistin değilim. Sadece sen ve ben varız."

Gözlerini kaldırıyor, bakışları tekrar benimkilere yöneliyor. Konuşmuyor, kıpırdamıyor, sadece bakıyor, ama ağzımı açtığımda, onu tekrar yoklamak üzereyken, başparmağının ucu alt dudağımda hafifçe geziniyor, o kadar samimi bir hareket ki kalbim hızla çarpıyor. Koyu renk gözleri hareketi takip ediyor, sonra eli kayıyor, parmakları kızıl saçlarımın arasından geçip hafifçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Merak etme çilli," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve hem bir vaat hem de bir uyarı gibi hissettiren bir şeyle damlıyor. "Zamanla her şeyin ne olduğunu anlayacaksın. Söyleyebileceğim bir şey yok. Anlamak için görmen gerek."

Sözleri beni ipek bir ilmik gibi sarıyor, yumuşak ama boğucu. Beni güvende hissettirmiyorlar, endişelendiriyorlar çünkü "her şeyin" ne olduğunu bilmiyorum ve onunlayken bunu öğrenmekten çok korkuyorum.

"Ama şunu bil ki," diye fısıldıyor dudaklarıma, "Karanlık benim ait olduğum yer. Huzur bulduğum yer -şimdiye kadar, sen benim çarpık düşüncelerimi sardığında, yavru kedi. Ama sana olan saplantımı asla bir zayıflık olarak algılama. Eğer bu seni kendime saklamak anlamına gelecekse, seni lanet gölgelerimde boğarım." O devam ederken karanlık gözlerine bakıyorum. "Bu biziz, 'Til Def. Sen benim kara ruhuma kazındın ve hiçbir şey seni söküp atamayacak."

Gözlerimi kaçıramıyorum ve kaçırmıyorum da, sözleri karşısında sersemlemiş durumdayım. Aynı anda hem kaosun hem de huzurun güzel bir bileşimi ve ben de onun kargaşasının ortasında bir yerde yakalandığımı fark etmeye başlıyorum.

...

Ateş usulca çıtırdıyor, titrek ışığı odanın içinde dans ediyor, ben de kapüşonumu başımdan aşağı sıyrıp oturuyorum. Şafak, ahşap kaplı pencerelerin kenarlarından belli belirsiz sızıyor ama hissedebildiğim tek şey ateşin sıcaklığı. Zihnim bir fırtına gibi, cevaplamak istemediğim sorularla dönüyor. Bundan sonra ne yapacağım? Kalıp onu anlamaya, tekrar bir araya getirmeye mi çalışacağım?

İçimde bir parça -küçük ama ısrarcı- denemek istiyor. Kalbi soğuk, buz ve gölge katmanlarıyla kaplı ve ben yardım edemiyorum ama onu eritmek için bir acı hissediyorum. Onu gerçek bir şeyle doldurmak için. İnsani bir şey. Ama diğeri

Bir parçam, hala hayatta kalmaya bağlı olan parçam, kaçmam için bana bağırıyor. Elime geçen ilk fırsatı değerlendirmem ve arkama bakmamam için. O benim sorumluluğumda değil.

Ama yine de buradayım. Sıkıştım. Kapana kısıldım.

Beni buraya kilitledi ve buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Bunu daha ne kadar sürdürebilir? Günler mi? Haftalar mı? Gardını düşürene ve ben fırsatımı bulana kadar mı? Yakalanana ya da ölene kadar mı? Özgürlüğüm çok yakın ama yine de imkansız derecede uzak.

Kollarımı kendime doluyorum, kalbim çelişkiyle ağırlaşıyor. Ty tamamen kötü biri değil. Kargaşanın altında başka bir şeyin parıltılarını gördüm. O kırılmış, parçaları bir araya getirilemeyecek kadar dağılmış bir adam. Ama bu umuda tutunurken bile gerçeği görmezden gelemiyorum: O uğursuz biri. Kapüşonlu giysiye bürünmüş bir katil. Vicdan azabı çekmeyen bir katil.

Onlara bakarken ellerim titriyor, parmaklarım avuçlarımın içinde sıkıca kıvrılmış. İçimden gergin bir nefes kaçıyor ve zihnimi tırmalayan düşünceleri geri püskürtmeye çalışarak başımı sallıyorum.

Bu kadar karanlık bir ruhta iyiliği nasıl hissedebilirim? Onun şiddetinin derinliklerini görmüşken kurtarılmaya değer bir şeyler olduğuna kendimi nasıl inandırabilirim?

Ateş tekrar tıslıyor, ısı bacaklarımdan yukarı çıkıyor ama kalbime ulaşmıyor. Ağır ve soğuk kalıyor, kendi savaşına kilitlenmiş. Dışarıdan bir ses duyduğumda başım dönüyor ve pencereye bakıyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Yeterince yaklaştığımda, tahta kalasların arasından bakıyorum, onu dışarıda görüyorum, gömleksiz, kış olmasından rahatsız değil.

Odun kesiyor. Baltayı her sallayışında kasları dalgalanıyor, her bir yara izi ve kas uyum içinde hareket ederken bıçak öyle bir güçle oduna saplanıyor ki ayak parmaklarımdan kıvrıldığını hissediyorum. Dikkatle izliyorum, büyülenmiş gibiyim, soğuğa rağmen içimde garip bir sıcaklık yükseliyor.

Geceyarısı yakındaki çalılıklarda dolaşıyor, tembel tembel kırağı yüklü otları kokluyor ama asla ondan çok uzaklaşmıyor. Büyülenmiş gibi onun yanında oyalanıyor, beni ona doğru sürükleyen aynı çekime kapılmış gibi görünüyor.

İşini bitirdiğinde eğiliyor ve parçalanmış kütükleri zahmetsiz bir güçle kollarına alıyor. Yanındaki balta kolayca sallanıyor, donuk güneş ışığında tehditkâr bir şekilde parlıyor. Sesi sessizliği bozarak

Alçak, emredici bir sesle. Geceyarısı hemen canlanıyor, eve doğru geri adım atarken bir gölge gibi peşinden koşuyor.

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarım konağın arkasında uzanan sık, gölgeli ormanı tararken kollarımı kendime sarıyorum.

"Tek yapmam gereken arabama gitmek," diye fısıldıyorum, sanki daha yüksek sesle söylemek beni bir arada tutan kırılgan umut ipini koparabilirmiş gibi. "Aptalca ona aşık olmadan önce buradan gitmem gerek."

Arkamdan açılan kapının gıcırtısı tüm bedenimi kaskatı kesiyor. Kapı açıldığında, ayak seslerinin durakladığını duyuyorum. Beni görüyor; bakışlarının ağırlığının sırtıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Yine de dönmüyorum. Kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken parmaklarım yanlarıma gömülüyor, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

İçeri adım atıyor, kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor. Botları ahşap zeminde ses çıkarıyor, her adım aramızdaki boşluğu kapatıyor. Arkamda beliren varlığını hissedene kadar kasıtlı, neredeyse alaycı,

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Şimdiye kadar işe gitmem gerekiyordu, Ty." Sözlerim keskin, kesmek için, ona bunun dışında bir dünya olduğunu hatırlatmak için. Onun dışında.

Rahatsız olmuş gibi görünmüyor, tepki bile vermiyor ve sessizlik ben sonunda kafamı çevirene kadar uzuyor.

"Görünüşe göre birileri nerede olduğumu merak edecek," diye ekliyorum, onu sarsmayı, soğukkanlılığında bir çatlak bulmayı umarak.

"Şart değil," diyor sonunda, sesi alçak ve yumuşak. Kaşlarım birbirine çarpıyor, şaşkınlık yerini hızla korkuya bırakıyor.

"Onlara senin adına e-posta gönderdim," diye devam ediyor, ses tonu rahatsız edici. "Bir kaza geçirdiğini söyledim. Eğitimine devam edemeyeceksi."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi çarpıyor ve kalbim acıyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken görüşüm bulanıklaşıyor ama onları geri itiyorum, dudaklarım ince bir çizgi halinde bastırıyor. Öfke, sıcak ve ezici bir şekilde artmadan önce duruşum sadece bir anlığına dalgalanıyor.

"Ne yaptın?" Çılgık atmanın eşiğinde titreyen kelimelerle .

Cevap vermiyor, sessizliği ağır, neredeyse kendini beğenmiş, sanki onunla yüzleşmem için bana meydan okuyor. Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum, dönüp bakışlarıyla buluşma isteğimle savaşıırken tırnaklarım avuçlarıma batıyor. *Ne yaptığını çok iyi biliyor.*

"Senden nefret ediyorum," diye tükürüyorum, her kelimem zehirle dolu. Öfkem daha sıcak, vahşi ve sınırsız bir şekilde yanarken göğsüm kabarıyor. "Seninle asla senin istediğın gibi olamayacağım."

Dönüp yüzümü ona dönüyorum ve parmağımı göğsünün sert düzlemine saplıyorum, keskin bakışlarımla. "Burada seninle kalıp, yarattığın bu çarpık, dengesiz hayat versiyonunu yaşamaktansa kendimi öldürmeyi tercih ederim. Sen beni yakalayamadan kaçacağım."

Çenesi geriliyor, oradaki kaslar sinirle titriyor, koyu renk gözleri söylenmemiş, tehlikeli bir şeyle parlıyor ama patlamıyor. Henüz patlamadı. Orada öylece duruyor, gergin ve kontrollü, sanki bütün öfkemi ona kusmam için bana alan açıyor. Sanki davet ediyormuş gibi.

"Boktan bir lala diyarında yaşıyorsun," diye feryat ediyorum, sesim dökülmemiş gözyaşlarıyla titriyor. "Bir kadını esir tutabileceğini, , lanet bir kukla gibi zevk ve sana aşık olacağını mı sanıyorsun? Sen delirmişsin!"

Kelimeler daha keskin, daha yüksek sesle çıkıyor, aramızdaki boğucu sessizliği yırtıyor ve onları söylerken boğazım yanıyor, ağlamaklı gözlerim daralıyor, onunkilere kilitleniyor.

"Beni sevmeyi bile içine sindiremeyen bir canavara asla aşık olamam!" Ses tonum çatlıyor, öfkem zehir gibi akıyor. "Senin için ölmüş. Sen..."

Başımı sallıyorum, tiksinti yüzümü çarpıtıyor ve işte o zaman oluyor. Onu görüyorum. Patlamadan önce gözlerinde yanıp sönen acıyı.

Ben daha gözümü kırpamadan eli havaya kalkıyor ve çenemi bir mengene gibi kavırıyor. Beni şok edecek kadar büyük bir güçle başımı tahtaya çarpıyor ve kafatasıma yayılan acıyla irkiliyorum. Elim içgüdüsel olarak ona vurmak için havaya kalkıyor ama bileğimi havada yakalıyor ve hızlı bir hareketle cama yapıştırıyor, sert vücudu beni olduğum yere bastırıyor, kafesliyor.

"Dur," diye tıslıyorum ama tutuşuyla susturuluyor, bedenim onun gücü altında kıvranıyor.

Karanlık, geniş gözleri benimkileri arıyor, derinlikleri okunamaz ama dehşet verici. "daha fazla delik açmayı bitirdin mi?" diye soruyor, sesi gülünç derecede sakin. "Sanki zaten yeteri kadar yokmuş gibi?"

Sonunda düşmelerine izin verene kadar gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, sessiz çizgiler yanaklarımdan aşağı kayıyor, ama onu yumuşatmıyorlar. Parmakları çenemin etrafında sıkışıyor, yüzümü onunkiyle buluşmak için yukarı çekiyor.

"Sakin gözlerini benden kaçırma," diye homurdanıyor ve başımı tekrar tahtaya vuruyor - canımı acıtacak kadar sert değil, ama dikkatimi toplamama yetecek kadar sert, gözlerim onunkilerle buluşmak üzere açılıyor.

"Şimdi," diyor alçak sesle, gırtlaktan gelen bir gürültüyle, "beni çok ama çok dikkatli dinle güzel kız."

Sadece ses tonu bile midemi bulandırıyor, bedenim onun amansız tutuşu altında titriyor.

"Benden kaçarsan bunu asla unutmayacağından emin olurum, bunu hissetmeyi asla bırakmayacağından emin olurum."

Sözlerindeki vaat omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Bu senin lanet olası uyarın, Kedicik. Benden kaçtıklarında, kanlarını dökmek için acele ediyorum. Ama seninle? Korkunun her damlasını tatmak için vahşileşebilirim. Ve inan bana, ikincisi çok daha ölümcül."

Gözlerinin içine bakıyorum ve orada gördüğüm şey ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Blöf yok, tehdidinde boşluk yok. Beni beklenmedik bir şekilde bıraktığında bir hıçkırık kaçıyor ve başımı eğiyorum. Dönüyor, tekrar gitmeye hazırlanıyor ve ben ıslak gözlerimi kaldırıyorum. Eli kapının kolunu kavıyor, odadaki gerilim boğulacak kadar yoğun, ama sesimdeki acılık onu bir bıçak gibi kesiyor.

"Yerinde olsam tek gözüm açık uyurdum, psikopat çocuk," diye alay ediyorum, her kelimemden zehir damlıyor. "O baltayla kendi kaderinle tanışmak istemezsin, değil mi?"

Hareketin ortasında donup kalıyor, elindeki tutamağı sıkıca kavıyor. Yavaşça yan gözle bana bakıyor, göğsünden hafif bir kıkırdama sesi yükseliyor. Bu

Rahatsız edici, omurganızı saran ve sıkkan türden bir kahkaha. Eğlenen bir inançsızlıkla başını hafifçe sallıyor.

"Gözlerim her zaman açık, çilli," diyor kara mizah ve kötülüğün tehlikeli bir karışımıyla.

Bakışlarımızın kilitlenmesine yetecek kadar başını çeviriyor. "Seni uyurken izliyorum," diye devam ediyor kaşlarını kaldırarak, "o velet ağzını sikerken baltamın göt deliğinin derinliklerinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Bağırsaklarını yeniden düzenledikten sonra ertesi gün nasıl yürüyeceğini merak ediyorum."

Bunu rahat bir şekilde söylemesi midemi yakıyor, görüntüler bana bir tokat gibi çarpıyor. Ve sonra, dudaklarında beliren sırıtış kadar hızlı bir şekilde ifadesi sertleşiyor, gözleri açlıkla önümde geziniyor.

Başka bir şey söylemeden kapıyı çekip açıyor ve içeri giriyor, eski duvarları sarsan bir güçle kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Ses beni sarsıyor ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

"Pislik," diye mırıldanıyorum, gözlerimi yeniden açıyorum ve burnumu kolumla siliyorum.

Düşüncelerim kontrolden çıkıyor, panik atak başlıyor ve başım dönüyor. Vücudum gergin, her bir sinirim canlı bir tel gibi yanıyor, bir an sonra olduğum yerde duruyorum, bakışlarım kapıya yöneliyor.

Ona doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarımın her adımı sessiz. Titreyen elim yükseliyor ve soğuk metal sapa dayanıyor. Bir an için şüpheye kapılıyorum, uyarısı kulaklarımda yankılanıyor, ama onu itiyorum, kulpa basarken dudağımı ısıriyorum.

Ve tıklıyor.

Kapıyı dikkatle açıp loş koridora bakarken gözlerim büyüyor ve akan suyun sesi belli belirsiz yankılanıyor - banyoda. Bu mükemmel bir fırsat.

Kapı aralığından kayarak geçiyorum, parmak uçlarımda, hareketlerim özenli ve dikkatli. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, suyun üzerinden bile duymasından korkuyorum. Merdivenin başına geldiğimde durup etrafıma bakıyorum, Midnight'ı düşünüyorum.

Nerede o?

Adını fısıldamaya başlıyorum ama ne bir şingirtı ne de yumuşak bir miyavlama geliyor. Göğsüm düğümleniyor ve tereddüt ediyorum, onu aramakla kaçmak ve yardımla onun için geri dönmek arasında kalıyorum.

Sonra banyonun kapısı beklenmedik bir şekilde açılıyor ve panik damarlarıma hücum ederek daha fazla beklemeden merdivenlerden aşağıya uçmama neden oluyor.

"Kedicik!" Öfkeli haykırışı sessizliği bir kırbaç gibi yarıyor ve beni fark ediyor.

Aşağıya ulaştığımda nefesim kesiliyor, ellerim umutsuzca ön kapıyı kavıyor. Sertçe çekiyorum ama yerinden oynamıyor. *Lanet olası kilitli.*

Başka bir çıkış yolu aramak için etrafımda dönüyorum ama kanım donuyor. Büyük merdivenin tepesinde durmuş bana bakıyordu. Sırılsıklam. Tamamen çıplak. Kasları loş ışıktaki parlıyor ve bir elinde parıldayan, ölümcül baltası var. Bakışları karanlık ve ölümcül, olduğum yerde kalmam için bir uyarı, ama yavaş yavaş ve tehditkâr bir şekilde aşağı inmeye başlar başlamaz, hayatta kalma güdüsü bir kez daha devreye giriyor.

Sağa, uzun bir koridora doğru dalıp gidiyorum, tek düşüncem ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak. Koridor büyük bir oturma odasına açılıyor ve gözlerim odanın karşısındaki bir pencereye kilitleniyor. Ona doğru koşuyorum, avuçlarımı gazete kaplı cama çarparak açmaya çalışıyorum ama pencere hareket etmiyor. Ayak sesleri yaklaşıyor, telaşsız ama acımasız.

Çaresiz, yakındaki bir dolaptan sağlam bir süs eşyası kapıyorum ve tüm gücümle pencereye fırlatıyorum. Cam dışa doğru patlıyor, kırıklar her yöne uçuşuyor. Hiç tereddüt etmeden açıklığa doğru sığıyorum ve kenardan tutarak kendimi içeri çekiyorum.

Pürüzlü cam ellerimi parçalıyor, derinlemesine kesiyor ve çığlık atıyorum, acı yakıyor ama durmuyorum. Vücudumu parçalanmış çerçevenin içinden sürüklüyorum, kırıklar kollarımı ve bacaklarımı parçalıyor. Kan serbestçe akarken derim yanıyor, dışarıdaki soğuk kaldırımı lekeliyor, sonra sert bir gümbürtüyle yere çarpıyorum, darbe sarsıyor ama adrenalini beni ayağa kalkmaya zorluyor.

Avluda koşarken bacaklarım titriyor, arkamda kan izleri bırakıyorum. Tam ormanın kenarına geldiğimde arkama bakıyorum, onun sakince arka kapının kilidini açtığını görüyorum ve hala çıplak, baltayla beni takip etmeye hazır bir şekilde dışarı çıkarken yeni bir tür dehşet başlıyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Lanet olası aklını kaçırmış!

Ormanın içinde koşuyorum, buz gibi hava ciğerlerimi yakıyor. Pürüzlü, engebeli zemin çıplak ayaklarımı yırtıyor ama durmuyorum. Duramıyorum. Karanlık etrafımı sarmaya başlıyor, sık orman neredeyse hiç ışık vermiyor ve kaçış için bir ipucu yok, sadece iskelet ağaçlardan oluşan sonsuz bir labirent.

Kafasını karıştırmak umuduyla çılgınca zikzaklar çiziyor, keskin dönüşler yapıyor ve geri dönüyorum ama bir iz bıraktığımı biliyorum - kanım donmuş yaprakların üzerine bir avcı için ekmek kırıntıları gibi damlıyor.

Kalbim acımasız bir korku ritmi gibi çarpıyor ama arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Ne kadar yakın olduğunu bilmek istemiyorum, gölgesinin ağaçların arasından geçtiğini görmek istemiyorum, kaçınılmaz.

Bir motorun hafif gürültüsü sessizliği deliyor, bir umut ışığı. Kulaklarım dikleşiyor ve kendimi daha da zorluyorum, orman yarılıp ıssız, kayalık, engebeli bir yol ortaya çıkana kadar çalılarının arasından sese doğru ilerliyorum.

İşte orada, yol boyunca ilerleyen paslı kırmızı bir kamyon. Hiç düşünmeden, kollarımı çılgınca sallayarak yola atlıyorum.

"Dur!"

Kamyon gıcırdayarak durdu, lastikler çakılların üzerinde hafifçe patinaj yaptı. Ellerim sıcak kaputa çarpıyor ve kendimi toparlamak için bir an duruyorum, kendimi yolcu tarafına doğru sürüklerken vücudum titriyor.

Cam açık ve direksiyonun arkasında bir adam oturuyor; yıpranmış yüz hatları olan orta yaşlı bir yabancı. Geniş gözleri hırpalanmış, kanlı çerçevemi tarıyor, şaşkınlığı hızla endişeye dönüşüyor.

"İyi misin?" diye soruyor, hafifçe açık pencereye doğru eğilerek.

Başımı şiddetle sallıyorum, nefes nefese kalıyorum, kelimelerim düzensiz bir yalvarış halinde yuvarlanıyor. "Lütfen... lütfen beni buradan çıkarın. Şimdi."

Tereddütü sadece bir saniye sürüyor, sonra başını sallıyor ve eliyle koltuğu işaret ediyor. "Atla."

Gıcırdayan kapıyı çekip açıyorum ve kendimi yolcu koltuğuna atıyorum. Kamyonet hafifçe eski deri ve tütün kokuyor ama kaçtığım kâbusla kıyaslandığında bana sığınak gibi geliyor. Kapı kapanır kapanmaz

Başımı geriye atıp ormanın karanlığına bakıyorum. Orada mı, izliyor mu, bekliyor mu?

Adam boğazını temizliyor, eli direksiyonda sıkılıyor. "Kimden kaçıyorsun?"

Cevap vermiyorum, ağlamaklı gözlerim ormana kilitlenmiş, nabzım kulaklarımda uğulduyor. "Sadece sür," diye fısıldıyorum kısık sesle, sesim kırılıyor. "Lütfen... sadece sür."

Ve öyle de yapıyor. Kamyon daha hızlı ilerliyor, ormanı geride bırakmaya başladığımızda motoru homurdanıyor ve günler sonra ilk kez vücudumun rahatladığını hissediyorum.

Ama sonra, ağaçların arasından aniden çıkan ve önümdeki yolu kapatan bir figürle kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Ty. Aman Tanrım. Olamaz.

Orada çıplak, ayakları yere basar vaziyette, doğanın yerinden oynatılamaz gücü gibi dururken midem bulanıyor. Şoför frene basıyor, kamyon Ty'dan sadece birkaç metre ötede sarsılarak dururken lastikler çakıllara çarparak inliyor.

Bedenim yeniden kaskatı kesiliyor, aramızdaki mesafenin çok kısa olmasından dehşete düşüyorum. Ty yaklaşıyor, hareketleri sakın, ölçülü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Lanet bir canavar gibi görünüyor. Çıplak göğsü inip kalkıyor. Teni soğuk terden sıırıslı, vahşi saçları alnına yapışmış, ama beni en çok korkutan gözleri - deli, akli başında olmayan ve sabit.

Direksiyonun arkasındaki adam duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama umurunda değil. Artık ne olduğunu bile bilmiyorum.

Bildiğim tek bir şey var. Gitmeme izin vermeyecek. Ondan kaçmama izin vermeyecek. Hiçbir sonuç umurunda değil.

Hiç beklenmedik bir anda Ty'ın gözlerinde karanlık bir şey parlıyor, vahşi bir parıltı tüylerimi diken diken ediyor. Gürültülü bir kükremeyle baltayı iki eliyle başının üzerine kaldırıyor, öfkesinin her zerresini savururken kasları geriliyor.

Bıçak, o bıraktığında havada dönüyor, ön cama sağır edici bir çatırtıyla çarpmadan önce bir çelik bulanıklığı, ta ki yanımda duran adamın yüzüne mide bulandırıcı, ıslak bir çıtırtıyla gömülene kadar.

Boğazımdan taş kesilmiş bir ıglık kopuyor, kanı yaradan fıskırıp sıcak, yapışkan bir sprey halinde yüzüme sıçrarken saf dehşet damarlarıma doluyor. Etrafımdaki hava ölümün pis kokusuyla yoğunlaşırken vücudum kontrolsüzce titriyor.

Düşünmek için bir saniyem bile yok. Zihnim yetişmeden bedenim tepki veriyor. Çılgınca bir itiş kakışla kapıyı açıyorum, soğuşa doğru tökezliyorum ve ormana doğru sendelerken bacaklarım altımda şiddetle titriyor.

Koşmaya devam ediyorum, yorgunluk vücudumdaki her kası çekerken ayaklarım orman zemininde tökezliyor. Devam etmem gerek. Sadece biraz daha

-Eğer bir şekilde mezarlığa , nereden bileceğim. Arkama bakıyorum ama orada değil. Zihnimde rahatlama ve şüphe savaşıyor, ama çılgın adımlarım bacaklarım beni zor tutana kadar yavaşlıyor.

Sonra bir derenin yumuşak, şırıltılı sesi kulaklarıma ulaşılıyor. Ona doğru tökezlerken adımlarım kararsız, bulanık görüşüm parıldayan suya kilitleniyor. Sonunda kenarda dizlerimin üzerine çöküyorum. Titreyen ellerimle buz gibi suyu kavrayıp kavrulmuş dudaklarıma götürüyorum, serinlik boğazımı rahatlatıyor.

Nefesimi toplarken, sağımda karanlık bir girinti fark ediyorum; toprağın altına sıkışmış küçük, mağara benzeri bir oyuk. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek, hırpalanmış bedenimi sığınağa doğru sürüklüyorum, hareketlerim beceriksizce. Sonunda çıkıntının altına sıkıştığımnda, dışarıdaki dünya kilometrelerce uzakta gibi geliyor ve bedenim yavaş yavaş gevşiyor.

Kendi içime kıvrılıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve çenemi onlara yaslıyorum. Burada bekleme düşüncesi, karanlığın beni korumasına izin vermek, dışarıdaki dehşetle yüzleşmekten daha güvenli geliyor.

Orada oturuyorum, her gıcırtyı, çatırtıyı ve uzak yankıyı dinlerken zaman akıp gidiyor. Korkum daha cesur bir şeye dönüşmeye başlayana kadar sessizlik büyüyor. Kendimi onun gittiğine ikna ediyorum, şimdilik.

Yavaşça dışarı bakıyorum. *Sessiz ol.*

Dikkatli bir şekilde delikten çıkıyorum ve dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum. Her hareketimde vücudum ağrıyor ama kendimi dik durmaya zorluyorum, yırtık kapüşonumdaki kiri ve nemli yaprakları fırçalıyorum. Sonra her şey oluyor - arkamda tek ve keskin bir çatırtı ve vücudumdaki tüm kaslar donuyor.

Onu daha görmeden hissediyorum, karanlık varlığı soğuk zincirler gibi etrafımı sarıyor.

"Yine benden kaçacak mısın, kedicik?" Sakin sesi sessizliğin içinden yılan gibi geçiyor.

Dönüyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onu saklandığım yerin üzerinde, çıkıntıya tünemiş bir şekilde dururken görüyorum. İri yarı, iri gövdeli bir adam ve ne kadar zamandır orada durup sessizce beni izlediğini merak ediyorum. Gözleri zevk ve tehdidin karışımıyla parıldıyor ve öne doğru eğildiği anda tökezleyerek geri çekiliyorum.

Aniden aşağı atlıyor, ormanın zemininde yankılanan sert bir gümbürtüyle yere iniyor ve ben topuklarımın üzerinde dönerek hayatım için koşuyorum, ağaçların arasından dalarken bacaklarımı körükleyen ham panik.

Sonunda kayarak duruyorum ve kendimi büyük bir ağacın kalın kabuğuna bastırıyorum. Kararsız ellerimi ağzıma götürüp sesi bastırmaya çalışana kadar nefes nefese kalıyorum. Gövdenin etrafına bakıp etrafı tarıyorum ama hiçbir şey yok.

Dizlerim bükülüp oturmaya çalışırken parmaklarım destek için sert ağaç kabuğunu kazıyor, ta ki aniden bir hareket ve gümüş rengi bir parıltı görene kadar.

Ben çığlık atmadan balta aniden savruluyor ve boynumdan birkaç santim ötedeki ağaca çarpıyor. Sap boğazıma sıkıca bastırıp beni ağacın gövdesine yaslarken çığlığım havayı deliyor. Zayıf, titreyen parmaklarımla onu itmeye çalışıyorum ama bıçak çok derine gömülmüş ve gücüm neredeyse tükenmiş.

Ağacın etrafında döndüğünde kaskatı kesiliyorum; çıplak vücudu ter ve kirden belli belirsiz parlıyor, her santimi güç çığlıkları atan kasları mükemmel bir şekilde oyulmuş. Bakışlarım istemsizce aşağıya doğru kayıyor, yüzümün hizasında ağır ve açık bir şekilde sert olan sikini görüyorum.

Tıpkı söylediği gibi kovalamacaya başladı. Hay sikeyim. Bu benim için bitti.

Nefesim kesiliyor, odağım bir kalp atışı kadar uzun süre onun aletinde kaldığında içimde utanç birikiyor. Sonunda, gözlerim yukarı doğru fırlıyor, meydan okuma ve korku karışımıyla onunkine kilitleniyor.

Yüzü mükemmel bir kontrol maskesi, ama gözleri içimi parçalayan açgözlü bir açlıkla yanıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, yüz hatlarımı zorluyorum.

ama titreyen uzuvlarım ve yanaklarımdaki kir ve kandan yollar açan gözyaşlarım bana ihanet ediyor.

Bir an sessizce beni izliyor, yüksek formu yaralı kurbanını değerlendiren bir avcı gibi hareketsiz. Sonra yavaşça çömelmeye başlıyor, hareketleri sakın, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar. Keskin bakışları üzerimde dolaşüyor, her kesiği, her kan lekesini alıyor, üzerime yapışan kir ve yırtık kumaş katmanlarına rağmen beni cırılçıplak soyuyor.

"Şimdi ne olacağını biliyorsun, değil mi güzel kız?" Sesi yumuşak, neredeyse şefkatli, ama her türlü kaçış umudunu yok eden bir ağırlık taşıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, teslimiyet dudaklarımda titriyor.

"Güzel," diye nefes alıyor, gözleri kararıyor ve elini uzatıp başparmağını yanağıma değdirirken ağzıma doğru kayıyor.

"Unutma Kedicik," diye devam ediyor, "seni paramparça etsem bile, her bir parçanı toplayıp seni tekrar bir araya getirecek olan benim. Her kırığı, her izi ben yaratırım, ben yeniden inşa ederim, benim dokunuşumla sahiplenirim."

Başparmağı şimdi dudaklarımın üzerinde geziniyor, sanki ağzımı ve diğer her şeyi acı verici bir şekilde parça parça ele geçirmeyi düşünüyormuş gibi nazikçe hareket ediyor. "Kırılırken bunu asla unutma."

Başparmağı dudaklarıma bastırıyor, sert yüzeyi sanki direncimi sınıyormuş ya da itaatimden zevk alıyormuş gibi onları birbirinden ayırıyor. Bu hareket rahatsız edici, yine de ağzımın ayrılmasına engel olamıyorum ve dişlerimin arasından kayarak dilimin üzerinden geçtiği anda dudaklarım içgüdüsel olarak bir emişle etrafına kapanıyor. Daha derine iterken dudaklarımın teninin üzerinde nasıl yuvarlandığını dikkatle izlerken göz bebekleri büyüyor. Islak bir patlamayla çekip çıkarırken aç ve sahiplenici bir hırıltı yükseliyor.

Tek kelime etmeden yükseliyor, üzerimde yükseliyor ve gözlerim ileriye doğru sabitleniyor - hala ağaca sabitlenmiş durumda - ta ki kaya gibi sert aleti görüş alanıma girene ve ağzım istemsizce sulanana kadar. Eli ıslak saçlarıma dolanıyor, köklerinden büküyor ve başımı sertçe geriye doğru çekerek bakışlarını üzerimde buluşturuyor.

Diğer eli hareket ediyor, aletin etrafını sıkıca sarıyor, nefesi ağırlaşırken kendini okşuyor. Kaygan, şişmiş ucu dudaklarımı sıyrana kadar yaklaşıyor.

Tereddüt ediyorum, meydan okuma ve boyun eğme arasında küçük bir savaş veriyorum, ama sonra dudaklarımı ayırıyorum ve rızamı hissettiği anda ileri atılıyor, daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi tek bir acımasız hareketle kendini içeri itiyor. Aniden boğazımın arkasına doğru ilerliyor, öğürürken kocaman açıyor, diğer eli saçlarımı kavrayıp beni orada tutarken bedenim sınırlarına ihanet ediyor.

Parmaklarım sanki kendimi hazırlıyormuş gibi baltanın sapına dolanıyor, bacaklarım garip bir şekilde bükülü kalıyor, altımda titriyor. İçeri girip çıkmaya başlıyor, bakışları bana kilitlenmiş, ağzımın onun büyük sikinin etrafında son sınırına kadar gerilmiş görüntüsünü, onu her seferinde daha derine çekişimi, emişimi yoğunlaştırıyor. Dilim artık içgüdüsel olarak hareket ediyor, bana ihanet ediyor, onun tadından çok fazla zevk alıyor.

"Lanet ," diye inliyor, kendini zar zor bir arada tutuyormuş gibi gergin, kelimeler sıkılmış dişlerin arasından süzülen bir hırıltı. "Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Onu hissedebiliyorum. Nabzını, kalınlaşmasını, her geçen saniye dilimin üzerinde şişmesini, her sığ itişini. Tamamen yok olana kadar kontrolü iplik iplik kırılıyor.

Parmakları sıkılıyor, saçlarımı daha sıkı tutuyor ve ben farkına bile varmadan kafamı sikmeye başlıyor. Başım sürekli ağaç kabuğuna çarpıyor ve onu geri itmek zorunda kalıyorum ama bu durumu daha da kötüleştiriyor; sıkışmış durumdayım ve siki boğazımdan aşağı, bademciklerimi geçip nefes boruma çarpıyor, bu da midemin burkulmasına neden oluyor. Gözlerim akmaya başlıyor, ağzım tükürükle kenarlarda noktalar oluşuyor, aletini ıslatıyor ve çenemden aşağı damlıyor.

Nefes alamıyorum, .

Acımasız biri. Sanki beni boğarak öldürmek istiyor. Üzerimdeki homurtuları bana rahatsızlığımın her saniyesinden zevk aldığını söylüyor, deliliği genellikle sahip olduğu sakin kontrolden kayıyor. Sikişmeye başlar başlamaz tam olarak kim olacağını görmeme izin veriyor.

Birdenbire baltayı çekiyor ve ben de yoksun ciğerlerime kocaman bir yudum hava çekiyorum, az önce boğazıma ve kafatasıma uyguladığı vahşetten tüm varlığım sarsılıyor. Elini baltaya dolayarak onu ağaçtan koparıyor ve kulağıma yakın bir yerden odun kırılırken ırkiliyorum. Anında dizlerimin üzerine çöküyorum, başım öne eğik, oksijensiz kalan ciğerlerime oksijen çekmeye çalışıyorum.

Başımı kaldırdığımda, bulanık bir görüşle bıçağı sert çamura vuruşunu, toprağın derinliklerine gömüp sağlamlaştırışını izliyorum.

Cinsel hüsrarla dolu bir şekilde üzerime atılıyor ve kolunu arkamdan ortama doluyor, sanki taşınacak en hafif şeymişim gibi beni kolayca kaldırıyor. Beni baltaya doğru götürüyor, ellerimin ve dizlerimin üzerine bırakıyor ve istediği pozisyona getiriyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, sert aletini kapıyor ve kendini tekrar dudaklarıma doğru yönlendiriyor. Onları ayırıyorum ve kendini tekrar sokuyor, ben öğürürken bir eli saçlarıma sıkıyor.

Bulanık, ağlamaklı gözlerle, tam parmaklarının arasına tükürdüğü sırada yukarı bakıyorum. Diğer eli saçlarımdan çözülüyor, ancak keskin bir çatırtıyla kış yanağıma çarpıyor. Acı benimde sıcak bir şekilde yayılıyor ve horozunun uzunluğuna karşı boğuk bir gıcırta kaçıyor, ama acıyı tam olarak algılayamadan, eli beni tekrar tutuyor ve bir yanağıma zorla kenara çekiyor.

Kaygan parmakları göt deliğime bastırıyor, bir tanesi içeri kaymadan önce ıslak sıcaklığıyla daireler çiziyor. Gözlerim kapanıyor, yasak saldırı sevmeye başladığım günahkâr bir zevk gönderiyor. Parmağı tereddüt etmeden kabaca hareket ediyor, kıvrılıyor ve sanki onu parçalamak istiyormuş gibi derinlerde dönüyor. Düşük bir inilti ona karşı titreşiyor, bacaklarım acımasız saldırı altında titriyor, ta ki o parmağını koparana kadar.

Şimdi her iki yanağım da genişçe açılmış, ellerinin altında gerilmiş ve horozu acımasızca boğazımın arkasına doğru ilerlerken, beni geriye doğru zorluyor. İşte o zaman onu hissediyorum; kalın, soğuk, ıslak, büzülmüş deliğime sıkıca bastırıyor.

Gözlerim hızla açılıyor ve ona doğru fırlıyor. Bana bakıyor, bakışları karanlık bir arzuyla dolu.

"Baltamı o dar kışına ve boğazını sikerken kendini içten dışa kıracaksın," diye emrediyor ama bana çok az seçenek bırakıyor.

İçime girip duvarlarımdan aşağı kayana kadar beni geri itmeye devam ediyor. Gözlerim kapanıyor, benden bir inilti kaçıyor, genişlerken acı verici ve tuhaf bir his.

"İşte benim iyi kızım," diye memnuniyetle titriyor. "Daha fazla."

Aletini boğazımda tutuyor, daha fazla alamayana kadar boğulmama neden oluyor, tamamen daldırıyor. Biraz geriye yaslanıp nefes almamı sağlıyor, sonra parmakları yayılmış kalçalarımın giriyor, beni tekrar aşağı bastırmadan önce duvarlarımı sapa doğru sürüklüyor ve beni bir inç daha derinleştiriyor. İnliyorum; elimde değil.

Buna alıştıkça daha iyi hissediyorum ve beni her yukarı çektiğinde dudaklarım onun boyundan aşağı kayıyor. Çok geçmeden ikimiz de vahşi bir ritim tutturduk ve inleyen boğazım neredeyse agresif bir şekilde ona doğru itilirken, ben de hevesle ve isteyerek baltasıyla kıcımı parçalayıp kendimi beceriyorum. Elleri saçlarıma dolanıyor, ağzımın kontrolünü ele geçirirken kafa derimi çekiyor.

Boğazımı tekrar acımasız ve vahşi bir şekilde sikmeden önce beni yerimde tutuyor. Parmaklarımı kirli toprağa gömüyorum; çığlıklarım histerik bir hal alıyor, balta aşağıya doğru her dalışında daha da derinleşiyor, kolayca girip çıkıyor. Bacaklarım titremeye başlıyor, amımdan boşalıyor ve altımda birikiyor.

Saçlarımı geri çekiyor, sonra beni daha iyi görebilmek için yüzümden uzaklaştırıyor ve avuçlayarak sikinin ağzım tarafından yutulmasını izliyor.

"Artık o kadar da saf değilsin, değil mi terapist? Ormanda psikopat hastan tarafından gırtlığın sikilirken, bakire göt deliğinin onun cinayet silahıyla ihlal edilmesi nasıl bir duygu? Sürtük yavru kedi." Vahşi gözleri yüzümü tararken canavarca bir hırıltıyla ısıyor.

"Gırtlığını döllerimle boyadıktan sonra o dağınık amcığa sahip çıkacağım ve acımasızca mahvedeceğim, sonra da o gerilmiş göt deliğinde bitirmek için devam edeceğim."

İğrenç, aşağılayıcı sözleri beni salıvermek için sersemletiyor, içim acıyla zonklıyor. Kendini boğazımın arkasına yerleştirdiğinde, beni orada tutuyor, horozu şişerken beni boğuyor ve sıcak spermini serbest bırakıyor. Her damlasını yutmak zorunda kalıyorum, bilincimi korumak için savaşıırken kalın sıvı boğazımı gıcırdatıyor.

Sonunda işini bitirdiğinde geri çekiliyor ve ben öksürürken başım öne eğiliyor, hareketlerim tamamen duruyor. Ayağa kalkıyor, arkama geçiyor, sonra çömeliyor, yanaklarımdan tutup beni öne doğru itiyor. Kuvvetli

Hareket zayıf kollarımın gevşemesine neden oluyor, balta sapı kıcımdan çıkarken yüzüm çamura gömülüyor.

Hiç vakit kaybetmeden uzun dilini açık, zonklayan deliğime daldırıyor ve hiç siklemiyor. Yüksek sesli, utanç verici bir inilti bedenimi terk ediyor, balta tarafından yok edildikten sonra garip bir şekilde rahatlatıcı bir his. Alabildiği derine gömülüyor, yanaklarımı daha da genişletirken tadına bakıyor ve dönüyor. Ağgözlülükle geri uzanıyorum, saçlarını kabaca kavıyorum, onu daha da içeri çekiyorum, durmaması için onu cesaretlendiriyorum.

Parmakları sırlıklam olmuş amıma acımasız bir vuruşla dalıyor ve benden bir çığlık kaçmasına neden oluyor. Beklemiyor; göt deliğimi emerken beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklıyor. Kalın, uzun parmakları mükemmel noktayı tekrar tekrar kazıyor. Basınç o kadar artana kadar her şiddetli sürüşte içimden fıskıran boşalmayı hissediyorum, yanıyorum.

Boğazımdan sanki bu ormana ait bir ölüm perisiymişim gibi bir çığlık kopuyor. Uzun saçlarını neredeyse kafasından koparıp parmaklarımın etrafında döndürürken ellerim çamuru pençeliyor. Vücudum kontrolsüzce kasılıyor, ama o bir saniye bile durmuyor; beni mahvediyor, orgazmımı en yüksek zirveye çıkarıyor ve beni doğrudan cehenneme gönderiyor. Bundan sonra ait olduğum yere.

Parmaklarını çıkardığında, benim yere damlıyor, ama başparmaklarıyla amımı açıyor ve alabildiği her şeyi içiyor.

Hiç bir şey hissetmemiştim. Tanrım, bu olabilecek en iyi şekilde utanç vericiydi. Haksız değildi. Bakire ya da değil, bu adam vücudumun neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyor. *Bu psikopat*. İhtiyacı olan şey bu.

Sonunda geri çekildiğinde istemsizce ürperiyorum, titreyen kollarımla kendimi kaldırmaya çalışırken kaslarım seğiriyor. Zihnim dönüyor, yorgunluk ve inançsızlık arasında bir yerde sıkışıp kalmışım. Arkamda sakın bir şekilde yükseliyor, hareketleri telaşsız. Güçlü kolları ortama dolanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kaldırıp omzuna atıyor.

İtiraz edemeyecek kadar bitkin bir halde gevşekçe asılı duruyorum, kızıl saçlarım bir perde gibi düşüyor, o hareket ettikçe sallanıyor. Eğilip baltasını topraktan çıkarıyor, sonra yürümeye başlıyor, muhtemelen beni sikmek için malikaneye geri götürüyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ty

Eve girdiğimde, arka kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve son bir sesle kilitliyorum. Zihnim kontrolden çıkıyor. Kovalamaca. Kan. Onu kırmak, mahvetmek, tüketmek için duyduğum ezici açlık. Hepsi birleşip berbat bir şeye dönüşüyor ve bir canavar gibi içimi kemiriyor.

Adımlarım hızlanıyor. Çıplak ayaklarım salonda yankılanırken, evin duvarları kendi deliliğimin sınırları gibi içime kapanıyor. Koridorda hızla ilerliyorum, nefeslerim keskin, hayvani huff'lar halinde geliyor. Durmuyorum, duramıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktığımda, kalbim çılgın bir ritimle çarpıyor, ona ve baltaya sıkıca tutunuyorum.

Tekmeleyerek kapattığım yatak odasının kapısı arkamdan kulakları sağır eden bir gürültüyle kapanıyor ve duvarları sarsıyor. Şömineye doğru adım atıyorum, adrenalin tüm damarlarımda dolaşıyor. Dizlerimin üzerine çökerek baltayı parmaklarımdan arasından bırakıyorum, bıçak parke zemine çarparak çınılıyor. Ona bakmadım bile. Ellerim hâlâ omzumda bir savaş kalıntısı gibi duran cansız bedenine doğru ilerliyor.

Onu yere indiriyorum, sırtının ve başının sert tahtalara çarpması odanın içinde yankılanan donuk bir gümbürtüye neden oluyor. Gözleri iri iri açıldı, korku, şaşkınlık ve başka bir şeyle doluydu. Yüklü bir şey.

Vücuduna doğru sürünüyorum, kana bulanmış ellerim kırık, hırpalanmış gövdesinin her iki yanında, onu kafesliyor. Gözlerim onun üzerinde gezinirken çılgına dönüyor, her çürüğü, her yarayı, solgun, titreyen tenindeki özünün her lekesini alıyor.

Mükemmel. *Kesinlikle mükemmel.*

Nefes alış veriş hızlanıyor, benimkiyle eşleşiyor. Gözlerini kırpmadan, farlara yakalanmış bir geyik gibi bakışlarıma bakıyor.

Hiç tereddüt etmeden yatağın altına uzanıyorum, parmaklarım onun göremeyeceği bir yere sakladığım çivi tabancasının soğuk, katı ağırlığının etrafında kıvrılana kadar elim tozlu zemini körlemesine yokluyor. Yavaşça kaldırıyorum ve duraklıyor. Tamamen.

Göğsü sık, hızlı patlamalarla inip kalkmaya başlarken dehşete düşmüş gözleri silaha kilitleniyor. Daha yakına eğilip çivi tabancasını indirirken titreyen dudaklarını okşuyorum. Namlu çenesine dayanıyor. Vücudundan hafif bir ürperti geçiyor ve kısa bir an için korkusu bakışlarında parlıyor, ama bunu meydan okumanın arkasına saklamaya çalışıyor, bana meydan okuyor, beni test ediyor.

"Benim için çok ama çok hareketsiz kal, kedicik." Sesimin alçak bir mırıltıya dönüşmesine izin verdim, nefesimin sıcaklığını titreyen dudaklarında gezdirdim. "Yanlışlıkla sana bir çivi çakmak istemem."

Ellerini çekip kaldırıyorum ve başının hemen üzerine yerleştiriyorum. Nabızı dokunuşumun altında çılgınca ve canlı bir şekilde atıyor ve cesaretinin her saniye azalmasından zevk alıyorum.

Çivinin ucunu kapüşonunun yumuşak kumaşına bastırıyorum, bileğinin yanında sıkıca duruyor, gözlerim yüzüne sabitleniyor. Çivinin gürültülü çatırtısı odada yankılanır yankılanmaz vücudu geriliyor ve kendini döşemenin derinliklerine gömüyor.

Çığlık atmıyor. Savaşmıyor. Sadece donup kalıyor - korkunun keskin kenarı tarafından felç ediliyor. Sessizliği bir başka çatlak bölüyor, çivi derisine o kadar yakın bir yerden batıyor ki acı fısıltısı gibi geliyor. Silahı kollarının kıvrımlarından aşağıya ve altlarına doğru takip ediyorum, onu kısıtlamak için derisinin üzerindeki malzemeyi sıkıyorum.

Onu soğuk ahşap zemine çivilemeyi bitirdikten sonra, silahı sakince yanıma yerleştiriyorum. Altımda yatıyor, vücudu serbest kalmak için kıvranıyor. Yüzümü indiriyorum, onunkinden birkaç santim uzakta duruyorum ve o bunu gözlerimden görebiliyor, nasıl evcilleştirilemez bir arzuyla patladıklarını. Aletim sert ve ağır. İlk kez amının içine gömülmeye hazır.

"Shhh..." Alay ederek tüm vücudunun donmasını sağlıyorum. "Kendimi kaybettim, Kedicik. Kendimi kaybettim. Ve sana yapmak üzere olduğum şey için üzgün değilim." Bakışlarımı dudaklarından gözlerine doğru kaldırarak fısıldıyorum. "Sakın

Benden korkarsan, benden daha fazlasını kaldıramayana kadar o küçük amcığını parçalayacağım."

Baltama uzanmadan önce onun arasında dizlerimin üzerinde geriye yaslanıyorum. Kukuletasını kabaca kavırıyor, küçük bedenini yukarı doğru sürükleyerek küçük bir delik açıyorum. Tekrar yere koyduktan sonra, tam ortadan yırtmadan önce parmaklarımı iki elimle yırtığın içine sokuyorum ve altının tamamen çıplak olduğunu ortaya çıkarıyorum.

Göğüsleri kabarıyor, camla kendini kestiği yerdeki yarıklar saf teninde iz bırakıyor ve bu benim hasta zihnime çılgınca bir şey yapıyor. Kabaca belinden tutup aşağı doğru çekiyorum, böylece bana daha yakın oluyor ve kolları kapüşonun içinde daha sıkı duruyor. Çok güzel ama benim kanımla boyanırsa daha da güzel görünür.

Baltamı ön koluma bastırmadan önce tekrar kaldırıyorum, derimi kesiyorum, acı homurdanmama neden oluyor.

"Ty!" Raven nefes nefese kalır, gözleri şoktan kocaman olur.

Karanlık bakışlarım onunkilere yöneliyor ve sıcak kanımın vücuduna düzenli bir şekilde damlamasına izin verirken kilitleniyoruz. Yoğun bakışlarımı onunkilerden çekiyorum ve yavaş yavaş çıplak bedenini tarıyorum. İşim bittiğinde, avuçlarımı karnına koyuyorum ve yukarı doğru sürmeye başlıyorum, etini kanla boyuyorum. Diri göğüslerini sertçe avuçluyorum ve nefes nefese kalıyor, sırtı yukarı doğru kalkıyor, ellerimin üzerinde olması için çaresizce çırpınıyor.

Canavarca bir hırıltıyla eğildim, istediğim her şeyi gördüm ve vücudunun ortasına doğru ıslak bir iz yalayarak kanı topladım. Boynuna ulaştığımda çenesini yukarı doğru eğiyor, ısırıklarımı kabul ediyor ve hassas derisini emiyor, tatmin olmuş bir mırıltı çıkartıyor. Aşağı uzanıyorum, ağır, zonklayan sikimi tutuyorum ve ıslak, küçük deliğine yerleştiriyorum.

"Unutma kedicik," diye kulağına nefes veriyorum. "Sen benim ilkinsin ve her zaman sonuncum olacaksın."

İçine bastırıyorum, burnum nazikçe çene çizgisini yukarı sürüklüyor ve şişmiş ucum içeri girerken gözlerim kapanıyor.

"Çok ıslak, çok sıcak, çok sıkı, çok benim." Nefes nefese kaldım.

Amını sonuna kadar gerdiğimde vücudu geriliyor, sessiz bir çığlık boğazından yukarı çıkmak istiyor. İleri doğru itmeye devam ediyorum, bu his

bedenimi sarsıyor. Etrafımda kenetleniyor, neredeyse beni reddediyor ama ben direncini kırıyorum.

"Siktirkkk..." Homurdanıyorum, kelime göğsümden bir kükreme gibi çıkıyor. Başım geriye düşüyor, boynum geriliyor, taşaklarımı onun içine gömdüğüm anda gözlerim dönüyor, ezici sıcaklık ve gerginlik beni tüketiyor.

Ağırlaşmış gözlerim çırpınarak açılıyor, yatarken kilitleniyor, göğsü benimkiyle aynı anda kabarıyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve alt dudağını ağzının içine çekişi içimde bir şeyleri ateşliyor. Sadece tatmin olmamış, daha fazlasını istiyor.

Bir an bile düşünmeden eğilip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve vahşi bir öpücükle amının etrafımda sıkışmasını sağlıyorum. O da bunu memnuniyetle karşılıyor, dillerimiz çılgınca çarpışıyor. Hiç vakit kaybetmeden sikimi yumuşak duvarlarından aşağı sürüklüyor ve tekrar içine sokuyorum. Titreyen iniltisi ağzımda titreşirken altımda geriliyor, göğüsleri yaralı tenime çarpıyor.

Sikimi şiddetle içine sokuyorum, o kadar içine giriyorum ki sanki her engeli yırtıp geçiyorum, başka kimsenin ulaşamayacağı yerlere ulaşıyorum. Daha da ıslanıyor, amcığı gevşiyor ve beni karşılıyor, sikimin her santimini almak için şekilleniyor. *Her parçası boyun eğiyor.* Boğazından kopan her çığlık içimdeki çılgınlığı körüklüyor.

Agresif bir hırıltıyla tamamen kopuyorum. Kolum kalçasının altından kayıyor, bacağını omzuma atıp diğerini altıma hapsederken onu kaldırıyor ve isteğime göre büküyor. Onu ikiye bölerek genişçe açıyorum. Vücudu benim zevkim, benim kontrolüm altında. Hiç sikimde değil.

"Her alacaksın, " diye ısırıyorum. "Nasıl öyle. Öyle ki siz daha farkına bile varmadan daha fazlası için yalvaracaksınız."

Kendimi alçaltarak ağırlığımı onun üzerine bastırıyorum, bedenlerimiz birbirine kaynaşiyor. Dirseklerimi titreyen kollarının yanına dayayarak ona yaklaştığımda bacakları omzuma doğru uzanıyor. Avuçlarım onunkileri buluyor, parmaklarım onunkilerle sıkıca kenetleniyor ve aşağı doğru iterek onu sabitliyorum.

Ağzım onunkinin hemen üzerinde gezinirken, ona tekrar çarpıyorum, her acımasız itme aletimi daha derine, daha sert vuruyor. Bakışlarım yüzüne kilitleniyor, her duygu parıltısını, vücudu onu zorladığım pozisyona uyum sağlamaya çalışırken her çarpık ifadeyi, sikimin nasıl yırtıldığını izliyorum.

daracık amını parçalıyorum. Ama kırılmıyor, her çarpık arzuma boyun eğiyor ve bu beni ona daha çok aşık ediyor.

Parmakları benimkilere doğru geriliyor, tüm vücudu altımda titriyor, sınırdan titriyor. Onu bu kadar bunalmış görmek taşaklarımı sıkılaştırıyor, sikim serbest bırakılma acısıyla karıncalanıyor. Sinir bozucu dürtüyü ısıyorum, sahip olduğum son kısıtlama parçasını kazıyorum, o yapana kadar gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Benim için gel, güzel kız," diye mırıldanıyorum, dudaklarım dudaklarını okşuyor, sesim emredici, ama sadece onun benden alabileceği bir yumuşaklıkla kenarlı. "Teslim ol. Bana teslim ol."

Kelimeler aynı anda hem bir cesaret, hem bir emir, hem de bir söz. Hiperventilasyona giriyor, vücudu altımda sarsılmadan önce boğazından evcilleşmemiş bir çığlık yükseliyor. Sıcak amcığı shaftımın etrafına kenetleniyor ve bu da spermlerimi sıcak pompalar halinde fişkırtmama neden oluyor.

Hırlayarak yüzümü terli boynuna gömüyorum. Bu his vücudumu titretiyor, bacaklarım acımasızca kasılıyor. Yavaşlıyorum, içindeki her damla için açgözlü aletimi duruluyorum ve bittiğinde, çöküyorum, ağırlığımı acımasız bir dalga gibi bastırıyor, ciğerlerindeki havayı düşürüyor.

Vücutlarımızın sıcaklığı soğuk ter ve kanla birbirine yapışıyor, kalplerimiz birbirine çarpıyor. Ben hayatım için savaşırken, dünya şehvet ve çılgınlık seli içinde dönerken, onun seğiren ıslak amcığındaki hafif nabızı hâlâ hissedebiliyorum.

Yavaş yavaş başımı kaldırıyorum, gözlerim onunkileri buluyor ve aralanarak benimkilere kilitleniyor. Bana bakışı yoğun bir şekilde çatırdıyor, bakışları dudaklarıma öyle bir düşüyor ki aletim içinde sarsılıyor.

Alt dudağını tekrar dişlerinin arasına sıkıştırmadan önce nefes nefese kalıyor, lanet olası düğmelerime basıyor.

"Sikimi daha çok mu istiyorsun, seni küçük sürtük?" Hırlıyorum, gözlerim kısılıyor.

Ani, vahşi bir hareketle geri çekiliyorum, onu sersemleten bir acelecilikle doğruluyorum. Ellerim kapüşonu yırtıyor, vahşi bir sabırsızlıkla kollarını serbest bırakırken kumaş parçalanıyor. Serbest kaldığı anda onu zahmetsizce kaldırıyorum, adrenalin dalgası ağırlığını hiçbir şey gibi hissettirmiyor.

Ayağa kalkarken parmaklarım baltanın sapının etrafında kıvrılıyor, soğuk çeliği niyetimi hatırlatıyor. Bana sarılıyor, kolları belime dolanıyor.

omuzlar.

Yatağa yaklaşırken attığım her adım ağır geliyor ve bileğimin bir hareketiyle balta yakındaki battaniyenin üzerine düşüyor, varlığı sessiz bir tehdit oluşturuyor. Sonra, tereddüt etmeden, onu yatağa fırlatmadan önce iki elimle belinden kavıyorum, vücudu nefessiz bir gümbürtüyle yere iniyor.

Bacaklarını tutup onu ön tarafına yatırıyorum, sonra yatakta diz çökerken sıcak ellerim kalçalarının arkasından kıcının kıvrımlarına doğru ilerliyor. Yanaklarını ayırıyorum ve aşağıya doğru eğilerek onu sikimi almaya hazırlamak için tekrar göt deliğini yiyorum. Altımda kayarken, kalçaları bana daha iyi erişim sağlamak için yükselirken, şilte tarafından boğulmuş dudaklarından düşük bir inilti çıkıyor. Yaptığı her hareket damarlarımda dolaşan ateşi besliyor.

Keskin bir tükürüğün küçük deliğine inmesine izin veriyorum, yok etmeye hazır, sonra onu tekrar kaldırıyorum, yatağa sürünüyorum ve onu benimle sürüklüyorum, çarşaf lar altımızda toplanıyor. Yatak başlığına yaklaştığında bileklerini tutuyorum ve kelepçeleri bir klik sesiyle yerine oturtuyorum. Nefes nefese tahtaya tutunuyor, ben onu kendime doğru çekerken parmak eklemleri bembeyaz oluyor, omurgası aletimi yeniden sızlatacak şekilde kamburlaşıyor.

Homurdanarak aşağı bakıyorum, kendimi onun arkasında konumlandırıyorum, bir elim kıcının üstüne bastırırken diğeri kalın sikimi kavıyor. Ucunu kırmızı, çiğ amının üzerinde gezdiriyorum ve beyaz, parlak bir ip halinde dışarı sızan döllерimin bir kısmını topluyorum. Aleti göt deliğine yerleştirdiğimde bacakları titriyor, sonra ileri doğru bastırmaya başlıyorum. İnliyor, acısı çok açık ve ben bunu hissedebiliyorum.

Homurdanıyorum, sırtına bastırarak onu daha fazla eğilmeye zorluyorum. Devam ediyorum, sikim tamamen yutulana kadar sıcak duvarlarını santim santim yırtıyorum. Gözlerim kapanıyor, tekrar aşağı bakmadan önce duruşumda hafif bir dalga, beni tabanda sıkıca kavrayan küçük pembe halkasına bakıyorum.

"anasını," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

Rahatsızlıktan nefes almaya çalışıyor ama başına geleceklerden habersiz. Bu küçük bakire göt deliğini mahvetmek üzereyim. İşim bittiğinde, günlerimin geri kalanında sikimi kolayca içine sokabileceğim.

Vücudunun üzerine eğilip baltamı kaptım. Sapını boğazına dayayıp iki elimle başını sertçe arkaya yatırıyorum, ta ki bana bakana kadar. Gözleri kocaman açılmıştı, şimdi korku parlıyordu ve dudaklarımda küçük, uğursuz bir sırıtma seğiriyordu.

Eğiliyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor, sonra sikimi geri çekip acımasız bir hamleyle tekrar içine sokuyorum. Çığlık atıyor, gözleri kapanıyor ve bu benim sadist zihnimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Kolu daha sert çekiyorum, onu sertçe becermeye başladığımda nefes almasını kısıtlıyorum, kendimi derinlere vuruyorum. Elleri yatak başlığını pençeliyor, boğuk çığlıkları baltam tarafından tekrar tekrar kesiliyor ve ben hırlıyorum, daha sertleşiyorum, kıcına istediğim her şeyi sürme hissi.

"Çığlıklarının tadına bakmama izin ver, kedicik. Korkunla ziyafet çekmek istiyorum." Daha da hırçınlaşarak ısırıyorum.

Kalçalarım acımasız bir ritimle kıcına çarpıyor, etin etle buluşmasının keskin sesi odada yankılanıyor, sahip olmanın çığ bir senfonisi. Onu dikkatle izliyorum, vücudunun her değişimini, yüzü koyu, mor bir renge bürünürken her direniş ya da teslimiyet titreşimini inceliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, geniş ve yalvaran, sanki vermeyeceğim bir şey için yalvarıyor - ya da belki sadece benim yapabileceğim bir şey.

Dudakları ayrıldığında, hava arayışında kırık bir soluk serbest kaldığında, eğildim. Tükürüğün dilimde toplanmasına izin verdikten sonra serbest bırakıyorum, parlayan bir iplik doğrudan açık ağzına iniyor. Ona değdiği anda göğsüm vahşi bir tatminle geriliyor.

Artık onu işaretledim. Onu sahiplendim. Onu aynı anda hem hiçbir şeye hem de her şeye indirgedim. O tamamen ve *geri* dönülmez bir şekilde benim ve *o da bunu biliyor*.

"İstediğin buydu, benim güzel, kırık kızım. Şimdi beni görüyorsun- her sadist, acımasız yanımı." Sesim alçak ve zorlukla kontrol edebildiğim zevkle kararsız.

Gözleri yuvarlanır yuvarlanmaz, boğulma ve yoğunluktan neredeyse bayılmak üzereyken, baltanın bir tarafındaki tutuşumu gevşetiyorum. Bunu yaptığım anda ciğerleri umutsuzca oksijen soluma şansını yakalıyor ve başı neredeyse cansız bir şekilde öne doğru düşüyor.

Geriye kayıyorum, parmaklarım belinin küçük kısmını buluyor, kanlı etine derinlemesine giriyor. Bu hamlık beni ateşliyor, vahşi bir şeye dönüşmeme neden oluyor. Tutuşum güçleniyor, hızımı artırırken onu kendime bağlıyor, göt deliğini amansız bir güçle sikime doğru itiyorum. Kırık nefesleri ve boğulmuş çığlıkları havaya karışıyor ve ben ona sahip oluyorum. Onu tüketiyorum. İçinde kendimi kaybediyorum.

Gerilim, sonunda kopana kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor. Kendimi son bir kez onun derinliklerine gömdüğümde, salıverilmem içimi şiddetle parçalıyor ve göğsümden kopan gırtlaktan gelen bir hırıltıdan başka bir şey bırakmıyor.

Spermlemleri içine boşalttığımda, vücudum bunun gücüyle titriyor, başım sırtının nemli sıcaklığına yaslanmak için öne düşüyor. Göt deliği sikimin etrafında zonkluyor, beni aşırı uyarılmanın derinliklerine çeken amansız bir gümbürtü.

Dişlerimi tenine geçirip onu işaretlerken, aramızdaki inkar edilemez bağa kendimi kaptırırken göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Titriyor, altımda çözülüyor ama yine de kendimi durduramıyorum. Vücudunun sıcaklığı, ağırlığımı altında titremesi beni geri çekmeye devam ediyor, ikimizi de kaçamayacağımız bir şekilde birbirimize bağlıyor.

"Olacağını bildiğim her şeydin sen. Kedicik," diye itiraf ediyorum, sesim bağıllık ve delilik karışımıyla titriyor. "Mükemmel bir harabe. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar içinde boğulmak istediğim güzel bir saplantı."

...

Raven'ın canına okuduktan sonra çırılçıplak bacaklarımın arasına kıvrıldı, yıkandıktan sonra teni sudan parlıyordu. Başı tembelce göğsüme yaslanırken sırtım yatak başlığına dayanıyor, kıpkırmızı saçları nemli ve tenime yapışıyor.

Yanımdaki sağlık çantasında, o lanet pencereden atlayarak açtığı yaraları sarmak için gerekli aletler var. Sessizce çalışıyorum, bakışlarım pencereye kaymadan önce ön kolunun etrafına bir bandaj sarıyorum, dışarıdaki ışığın öldüğünü fark ediyorum, içinde geliştiğim türden bir karanlığa batıyorum.

"Gidiyoruz. Eşyalarını topla," diye mırıldanıyorum, ses tonum keskin, zaten hareket etmeye çalışıyorum.

Kıpırdanıyor, başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, yorgunluğu yüzüne yansımış. "Ne?" Tek kelime aramızda asılı kalıyor, kafa karışıklığıyla ağırlaşıyor.

"Burada kalmıyoruz," diyorum, sesim sert çıkıyor. "Seni başka bir yere götürüyorum."

Kendimi yataktan itiyorum ve onun geniş, endişeli gözleri beni takip ediyor. "Ama nerede?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, siyah kapüşonumu yataktan alıyorum. "Lanet olası bir motel ya da onun gibi bir şey."

Kapüşonumu başıma geçirip çekiştirerek yerine oturturken, panikle karışık bir sesle sorgulamaya devam ediyorum. "Ama buralarda hiç motel yok. Yola çıkmadan önce baktım. Bizi oraya nasıl götürmeyi planlıyorsun? Birdenbire araba kullanmayı mı öğrendin, Ty?"

Sözleri sinirime dokunuyor ve kemerimi siyah kotuma geçirirken aşağıya bakarak alay ediyorum. "Hayır," diyorum, sesim alçak ve alaycı, "ama sen biliyorsun, benim güzel kızım."

Gözlerimi dikiyorum ve farkına varışını izliyorum. İnançsızlığı neredeyse tatlı - o geniş mavi gözler, başını hafifçe salladığında kırışırken neredeyse kaybolan burnundaki çiller. Sanki hâlâ bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu düşünüyor.

"Seni götüremem," diye itiraz ediyor elleri çarşafın üzerine kapanırken. "Suç ortağı olacağım... Ben-"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim," diye homurdanarak sözünü kesiyorum, "ama hayatıma girdiğin anda öyleydin. Şimdi, sikimi tekrar oraya sokmadan önce kaldır kışını."

Oda hareketsizleşiyor, gözleri benimkinde bir şey arıyor - belki de merhamet. Ama verecek bir şeyim kalmadı. Henüz anlamıyor, artık benim olduğunu anlamıyor. Her türlü çarpık, ömür boyu bana ait. Öğrenmesi gerek, hem de hemen.

Bu çöplük gibi kasabada kalamayız. Burası ölüm kokuyor. Benim ölümlerim, benim cinayetlerim. Burada çok fazla kan döktüm, kokumu bir lanet gibi her köşeye bıraktım. Saat işliyor ve ben yoluma devam etmeliyim, kız kardeşimin cesedini bulmaya bir beden daha yaklaşmalıyım.

Raven sessiz kaldığında, hala bir seçeneği olduğunu düşünen parçasıyla savaşıırken, sabrım tükeniyor. Parmaklarımı siyah saçlarımın arasında gezdiriyorum, kapüşonu başımdan çekmeden önce gözlerimi gölgelemesi için öne düşmesine izin veriyorum. Onu dikkatle izliyorum, bakışlarındaki ince isyanı, ellerinin kıpırdanışını ediyorum.

"Saymak ve sana çocukmuşsun gibi davranmak zorunda mıyım?"

Her kelime yüklü bir tehdit gibi iniyor ve havanın değiştiğini hissediyorum. Bu bir soru değil, bu lanet bir uyarı.

Gözleri kısılıyor, içinde hala bir mücadele ateşi yanıyor ama geldiği gibi hızla sönüyor. Yenik bir iç çekişle omuzlarını sarkıtıyor ve yataktan kalkıyor. Onu izliyorum, gözlerim hırpalanmış, çıplak vücudunun her santiminde geziniyor.

Beni geçmeye çalıştığında, kolum beline dolanıyor, onu nefes nefese bırakan bir güçle kendime doğru çekiyorum, vücudu sanki oraya aitmiş gibi benimkine oturuyor - çünkü öyle.

Başını arkaya yatırıyor, okyanus gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben aşağı eğilip ağzımı onunkilere bastırmadan önce ayırık dudaklarına ve kızarmış yanaklarına bakıyorum.

Öpücük yumuşak başlıyor ama dudakları ayrıldığı anda ona hükmediyorum. Dilim içeri kayıyor ve onunkinin üzerinde gezdiriyorum, inlemesinin ve vücudunun kollarımda titremesinin tadını çıkarıyorum, her bariyer parça parça çözülüyor.

Sonunda uzaklaştığımda, mırıldanırken göz teması kuruyorum, "Benim için iyi bir kız ol, Raven, olur mu?"

Bir an gözlerimi arıyor, sanki bir şey okumaya çalışıyormuş gibi - herhangi bir şey - sonunda başını sallamadan önce. Ama ben inanmıyorum. Henüz inanmadım. Ben daha iyi biliyorum. Hâlâ yapılması gereken işler var.

Yine de onu serbest bırakıyorum çünkü oyalanacak vaktim yok. Hareket etmemiz gerekiyor. Büyük boy kapüşonlu siyah eşofman altını giymesini sabırsızlıkla izliyorum.

Eşyalarını toplamayı bitirdiğinde bir adım öne çıkıyorum ve o önümde durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Etrafına uzanırken tek kelime etmiyorum, parmaklarım kapüşonunun yumuşak kumaşını sıyrıyor, sonra yavaşça başından çekiyorum. Kızıl saçları önünden aşağı dökülüyor, yumuşak ve parlak dalgalar halinde ve sırtımdan kendimi alamıyorum. Bu kapüşon neredeyse mükemmel. Sanki benim bir yansıyam gibi.

"İşim bittiğinde, benim güzel kızım, sen de benimle birlikte neşeyle zıplayacaksın, heriflerin kanına bulanmış olacaksın ve kendi baltanı da yanında sallayacaksın."

Gözlerini deviriyor, şeytani bir gülümsemeye karşı koyuyor, eğlencenin ipucu açık, ama beni geçmeden önce, bir bileğini tutuyorum.

Kelepçenin soğuk ısırığı üzerine çarpıyor. Diğer kelepçeyi bileğime geçirip metali kollarımızın altına saklarken iri gözlerini benimkilere dikeyor.

"Ty..." Sesi yumuşak, sanki çoktan gitmemiş bir parçanı bulmaya çalışıyormuş gibi.

"O güzel kirpiklerini bana istediğın kadar kırıştırabilirsin, çilli. Ama ben senin lanet oyununu daha sen oynamadan biliyorum. Bu sabah yatak odasının kapısını kazara açık bıraktığımı mı sanıyorsun?"

Ağzı açık kalıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor ve ben sırtarak eğilip sırt çantamı omzuma atıyorum.

"Gece yarısı mı?" Sesleniyorum ve o da kıvrıldığı battaniyeyi yerde bırakarak canlanıyor. Gerinerek bize doğru yürüyor ve Raven'ın bana şüpheyle baktığını fark ediyorum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Onu çağırıldığınızda size kedi gibi değil de köpek gibi mi geliyor?"

Kaşlarım kalkıyor ve başımı yana eğiyorum. "Sanırım yavru kediler beni çekiyor."

"Ya da senin tarafından kaçırıldı." Diye karşılık veriyor ve ben yüzümü yana çevirirken gülümsememeye çalışıyorum.

Göz ucuyla bana doğru adım attığını fark ediyorum ve bana yaklaştığında dik duruyorum, göğüsleri karın kaslarıma değiyor. Gözleri benimkilere yerleşene kadar bakışları yavaş ve kasıtlı bir şekilde vücudumda geziniyor. Beni dudaklarına doğru çekmeden önce parmakları kapüşonumun iplerine dolanıyor.

"Dikkatli ol psikopat çocuk, mutluluğa tehlikeli derecede yakın görünmeye başlıyorsun," diye mırıldanıyor ve çenem bükölüyor.

Aşağı uzanıyor, avucu kot pantolonumun içindeki aletimin şişkinliği üzerinde kayıyor, sonra benden bir uyarı hırıltısı çıkaracak kadar sıkıyor. "Hepsi bu kadar mı? Koca sikini içime boşaltman için mi?"

Gözlerim kararıyor, bana meydan okurcasına saldırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hayatımı mahvettiğın için senden nefret ediyor olabilirim Ty, ama yalan söylemeyeceğim, hiç bu kadar iyi becerilmedim."

Elim boğazına dolanıyor ve onu hazırlıksız yakalıyor. "Dikkatli ol güzel kız, tehlikeli bir şekilde cesur," diye hırlıyorum dudaklarına karşı, dişlerim açıkta.

Gözleri kahkahalarla dans ediyor, sonra onu küçük bir itişle serbest bırakıyorum. Bu garip, neredeyse sinir bozucu. Olması gerektiği gibi köşeye sinmek, kendimi defalarca ifşa ettiğim duygusuz canavarı görünce titremek yerine, daha cesur oluyor. Beni küçük parmağının etrafına sarıyor, daha sıkı ve daha sıkı.

Cesareti masumiyetten ya da cehaletten kaynaklanmıyor; hayır, karanlığı, ne bok olduğumun yükünü gördü. Ama daha uzun duruyor, gözleri keskin, sanki onu kırmaya ve ona yapabileceklerimi daha fazla göstermeye devam etmem için bana meydan okuyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp eğiliyorum ve Midnight'ı kucağıma alıp Raven'a veriyorum. Onu alırken bavulu kaldırıyorum ve bu malikaneyi geride bırakıyoruz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kuzgun

Çürümeye yüz tutmuş, hayaletli konaktan dışarı attığımızda, gece bir kefen gibi etrafımızı sarıyor. Dolunay yukarıda asılı duruyor ve soğuk, gümüş ışıltısını önümüzde uzanan patikaya yayıyor. Ty'ın parmakları benimkilerin etrafında neredeyse morartıcı bir şekilde kenetlenmiş, tek kelime etmeden beni arkasından sürüklüyor.

"Kimin malikanesiydi o, Ty?" Soruyorum, sesim tereddütlü ama merak dolu. "Orada kimin yaşadığını biliyor musun?"

Durmuyor, arkasına bile bakmıyor, ama cevabı keskin, biraz da tiksintiyle karışık. "Büyükannem ve büyükbabam."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor, itirafı beni hazırlıksız yakalıyor. "Bu küçük kasabadan mısın?"

Sonunda bana bakıyor, siyah kar maskesini burnunun üzerine çekmiş, ay ışığında sadece kahverengi gözlerinin parıltısını ortaya çıkarıyor.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyor, sesi düz ama ağır. "Ailem burada büyüdü. Bu bok çukurunda çok iş yaptılar." Kelime dilinden zehir gibi yuvarlanıyor ve bir an duraksıyor: "Buradan çok uzak olmayan başka bir küçük şehirde yaşıyorlardı."

Dosyasındaki ayrıntıları hatırlamaya çalışıyorum, ama şimdi onlara uzandığımda parmaklarımın arasından duman gibi kayıp gidiyorlar. Okuduğumdan yana yıllar geçmiş gibi geliyor, ancak uzun zaman geçmediğini biliyorum. Sadece günler oldu. Zaman onun etrafında bükülmüş, çarpıtılmış gibi hissediyorum, sanki her şeyi yaptığı gibi onu da kendi iradesine göre büküyor.

Belki sonunda bana açılır. Belki o zihin labirentinin içine bir göz atabilir ve yaptıklarının ardındaki gerçeği öğrenebilirim. Tüm bunları neden yaptığını bilmem gerek. Neden beni seçtiğini. Neden tekrar öldürüyor. Acele etmek için öldüren akılsız bir katil olduğuna inanamıyorum.

Bunun arkasında daha fazlası var, yaptığı her hesaplı harekette, gözlerini gölgeleyen söylenmemiş yükte hissedebildiğim bir amaç.

Ama bu amacın -her ne olursa olsun- onu doğru yapmayacağını biliyorum. Öldürmek doğru değildir. Haklı gösterilemez, gerçekten değil. Yine de kendimi anlamak istemekten alıkoyamıyorum. Gerekçesini duymak için. Onu bu deliliğe bağlayan karanlık ipleri çözmek için.

Psikopatlar zekidir, korkutucu derecede. Ve Ty... O bir çılgınlık tarafından yönlendirilmiyor. Düşüncelerini gölgeleyen bir çılgınlık yok. Her adımı, her hareketi planlı. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Cevapları umursamamalıyım. Bu cevaplar onu kurtarmayacak, saldığı dehşeti geri getirmeyecek ama aptalca, umutsuz bir nedenden ötürü yine de bunları duymaya ihtiyacım var. Nedenini anlamam gerekiyor, sanki bu bilgi aramızdaki bu çarpık bağlantıyla ilgili bir şeyi -herhangi bir şeyi- doğrulayabilirmiş gibi ve bunu istediğim için kendimden nefret ediyorum.

O beni ormanda sürüklerken, Midnight kapüşonunun önünü pençeliyor, ben onun uzun adımlarına ayak uydurmak için tökezlerken kendini sabitlemeye çalışıyor. Nefesim düzensiz çıkıyor, ama sadece onun hızından değil, zihnimde dönen pislikten de.

Beni nasıl siktiğini düşünmeden edemiyorum. Onu hala kalçalarımın arasında hissedebiliyorum. İri vücudunun benimkine karşı nasıl hissettirdiğini, sanki beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde sahipleniyormuş gibi.

Zihnim onun yüzünden karmakarışık, tiksinti ve hayır diyemeyeceğim kadar güçlü bir çekim arasında gidip geliyor - istesem bile, kendimi hala bacaklarımı onun için açmak isterken buluyorum.

Beni aşağılama şekli, sözleri gaddarca ve iğrençti ama yine de içimde karanlık bir şeyleri ateşledi. Ve sonra yüzündeki ifade -içime ilk girdiğinde gözlerindeki saf zevk- eminim ki lanet olası beyin kimyamı değiştirdi. Ya da belki bir şeyler inşa etti. Artık söyleyemiyorum bile.

Her şey o kadar riskli bir şekilde doğru geliyordu ki, sanki birbirimize uyuyorduk, sanki onun karanlığına karışmak için doğmuştum, içten içe ondan olabildiğince uzağa kaçmam gerektiğini bilsem bile.

Boku yedim.

Bunun için başka bir kelime yok. Bende ciddi bir sorun var ve en kötüsü de artık bunu düzeltmek istediğimden bile emin değilim. Ben bile

Eğer yapabilirsem.

...

Mezarlığın boğucu sessizliğini yararken, arabamın kaldığım evin önünde, bıraktığım yerde beklediğini görüyorum. Yüzeyine yapraklar yapışmış ve sanki başka birine aitmiş gibi tuhaf bir uzaklık hissi veriyor. Ty beni çekerken hızını azaltmıyor.

"Evde geride bıraktığın bir şey var mı? Çünkü buraya bir daha gelmeyeceksin," diye mırıldanıyor yüzüme bakarken, sesi alçak, neredeyse samimi, karanlık gözleri benimkileri arıyor.

Sertçe yutkunuyorum, küçük bir baş sallamasıyla eve bakıyorum. "Sanırım her şeyi aldınız," diye cevap veriyorum, sesim gergin.

Bununla birlikte bileğindeki kelepçeyi çözdü ve beni arabanın sürücü tarafına götürmeden önce sıcak elini benimkinin içine soktu.

"Anahtarlar nerede?" diye soruyor, sesi sabit ama talepkâr. Eğiliyorum, parmaklarım soğuk metalin etrafına dolanana kadar bavulumun yan cebini kurcalıyorum.

Ama ben daha doğrulamadan bir ses durgunluğu bıçak gibi kesiyor.

"Raven?"

Vücudum yükselmenin ortasında dondu.

Lanet olsun. Bu Jess.

İsteksizce başımı kaldırıyorum, bize doğru adım attığını görünce midem bulanıyor. Ty'ın tepkisi sahiplenici oluyor, beni arkasına çekip iri gövdesiyle koruyor ve kolunun etrafından dışarı bakıyorum, durup doğrudan bana bakarken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Nerelerdeydin? O mezarlığa girdikten sonra bir daha geri dönmedin" diyor, bakışları şüpheyile aramızda dolaşıyor.

Kalbim çarpıyor, bir bahane bulmak için çırpınıyorum, sonra daha düşünemeden kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Oh, geri döndüm ama yavru kedim beni büyük bir maceraya sürükledi..."

Kollarını kavuştururken gözleri kısılıyor. "Peki neredeydin? Son üç gündür kapıyı çalıyorum."

Ty bir adım öne çıkıyor, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşürken varlığını hissettiriyor. "Bu gerçekten seni ilgilendirir mi? Ne sikime onun peşine düşüyorsun?"

Ses tonundaki zehirden irkiliyorum ve iri gözlerle ona bakıyorum. Koyu renk gözleri, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir yoğunlukla onunkilere kilitleniyor, ama yine de geri adım atmıyor. Onun yerine adamın yarı örtülü yüzünü inceliyor, sanki bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibi kendi ifadesi de sertleşiyor.

"Erkek arkadaşın olmadığını söylemiştin, Raven," diyor, bakışları bana kayıyor.

Panikliyorum, yalanı durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Oh, o benim... erkek arkadaşım değil. O benim kardeşim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Ty'ın eli beni cezalandırırçasına sıkılıyor, yüzümü buruşturmama neden olacak kadar keskin.

Kadın tereddüt ediyor, gözleri ayaklarımızın dibindeki bavula kayarken şüphesi şaşkınlığa dönüşüyor. "Hâlâ gidiyor musunuz?" diye soruyor sessizce, sesi belirsizlikle karışık.

Ty'ın gerginliğini önümde hissedebiliyorum, kısıtlanmış şiddetle çatırıyor. Bu an bir ip ve hangi yöne kırılacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet, onunla kalacağım," diye cevap veriyorum, onları indirirken göz temasını kesiyorum.

"Bu utanç verici, ama iyi olmanızı dilerim."

Jess yandaki eve doğru dönmeden önce bir an tereddüt ederken başımı kaldırıp küçük, gergin bir gülümsemeyi zorluyorum. Ama tam kapıya ulaştığında duraksıyor ve omzunun üzerinden son bir sert bakış fırlatıyor. Bakışlarındaki yoğunluk tenimi kaşındırıyor ama o içeride kaybolana kadar sabit duruyorum.

Ancak o zaman nefesimi veriyorum, ses tuttuğumu fark etmediğim bir telaşla çıkıyor.

Ty tek kelime etmiyor, sadece amansız bir çekişle beni öne doğru çekiyor ve arabanın arka kapısını açıyor. Kapıyı çarparak kapatmadan önce bavulu içeri fırlatıyor, sesi gece havasında çınlıyor.

Sürücü koltuğuna yerleştikimde, varlığı boğucu bir şekilde üzerime eğiliyor ve hızlı bir klik sesiyle kelepçeyi direksiyona kilitliyor. Hayal kırıklığım alevleniyor ve sinirli bir huff ile gözlerimi deviriyorum.

Ty'ın başı hafifçe eğiliyor, karanlık, hesapçı gözlerinde eğlence titreşiyor, sonra bakışları dudaklarıma düşüyor, orada kalıyor ve aramızdaki gerilim kıvılcımlanıyor. Ama aramızdaki mesafeyi kapatmak yerine arabadan geri iniyor. Midnight yumuşak bir miyavlama sesi çıkararak onu kollarımdan alıyor ve nazikçe göğsüne yashıyor.

Yanımdaki yolcu koltuğuna oturmadan önce kapıyı kapatıyor, Midnight ona sokulurken parmaklarıyla tüylerini okşuyor. Burnunu onun çenesine bastırıyor ve beni şaşırtacak şekilde, yumuşak bir ovuşturmayla onu öperken kısık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Hadi gidelim buradan," diyor Ty, sesi garip bir şekilde sakın, parmakları Midnight'ın çenesinin altını kaşıyor, sanki tüm bu senaryo doğalmış gibi.

Midnight'a olan şefkatini izlerken bir an için midem bulanıyor ve gardım düşüyor, gözlerim yumuşuyor ama hemen kendimi tutuyorum. Çarpık şehvetin bulanıklığını dağıtmak için başımı sallıyorum, kontak anahtarını çeviriyorum ve ayağımı gaza basıp hayalet kasabayı geride bırakıyorum.

...

Motele doğru ilerlerken, arabanın uğultusu düşüncelerimi sağır ediyor. Ty o kısık ses tonuyla bana yol tarif ediyor ama zihnim karmakarışık, onun teşhisi etrafında dönüp duruyor.

"Ty," diye başlıyorum tereddütle, tekrar yola odaklanmadan önce ona bir bakış atıyorum. "Sacred Heights'ta nasıl yalan söylediğini hatırlıyor musun?"

Hemen cevap vermiyor, bakışları yolcu tarafındaki camdan dışarı sabitlenmiş, ama hafifçe gerildiğini hissedebiliyorum, meşgul olup olmayacağını tartışıyor.

"Bu ne anlama geliyor? Ve teşhisiniz için ne anlama geliyor?"

Göz ucuyla onun koltuğuna daha da gömüldüğünü, cevap vermeyi düşünürken çenesinin gerildiğini görüyorum.

"Ben hâlâ lanet bir psikopatım, Kedicik. Bunun anlamı bu."

Direksiyonu kavrayışım artıyor ve bakışlarımı tekrar önümdeki karanlık yola çevirmeden önce, profili gölgede kalan ona bir kez daha bakıyorum.

"Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ne umduğumu bilmesem de ses tonumda bir umut titreşimi belirterek soruyorum.

Sanki dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi başını sallayarak keskin bir alay savuruyor. "Kedicik..." diye uyarıyor, derin ve tehlikeli bir sesle, ama duymazdan geliyorum.

"Ciddiyim, Ty," diye ısrar ediyorum. "Psikopat olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini deviriyor, sanki konuşmanın kendisi onu yoruyormuş gibi başı koltuğa yaslanıyor. "Daha önce hiç gerçekten bir psikopat hakkında bilgi edindin mi, Raven?"

"Evet," diye verdim. "Tabii ki bu işe girmeden önce biraz araştırma yaptım." "O zaman bunu nasıl göremezsin?"

Çenemi sıkıyorum, gözlerimi yoldan ayırmazken çenem meydan okurcasına kalkıyor. Bakışlarının yüzümün yan tarafını delip geçtiğini hissedebiliyorum, altında ezilmemi bekliyor.

"Yakında öğreneceksin güzel kızım," diye mırıldanıyor, sesi yumuşayarak daha soğuk bir hal alıyor. "Şu anda zamanını boşa harcıyorsun. İçi boş ve ölü bir adamın içinde iyi bir şeyler arıyorsun. Bir zamanlar söylediğin gibi... Hatırladın mı?"

Sözleri göğsüme bir yumruk gibi iniyor ve sertçe yutkunuyorum, boğazım sıkılıyor. Belki de haklıdır. Belki de var olmayan bir şeyi, bir insanlık kıvılcımını arıyorum, çünkü derinlerde, her şeyin görüldüğü gibi olmadığı hissinden kurtulamıyorum.

Ty tanıştığımız ilk günden beri bana tam olarak bunu gösterdi. Cazibeyle sarmalanmış bir boşluk, karanlıkta geliştiği için saklanmaya ihtiyaç duymayan bir canavar.

"Beni kurtardın," diye mırıldanıyorum, beni korumak için öldürdüğü iki adamla ilgili anısını berbat bir şekilde sarsarak.

"Seni kurtardım çünkü sana kafayı takmış durumdayım," diye . "Seni aldım çünkü benim ait olduğun yerde, yanımda değil de dışarıda olduğunu zihnim işlevini yerine getiremiyordu. Damarlarımdaki bir zehir gibi, bir

İçimden atamadığım hastalıklı bir arzu. Bu, Kedicik, herhangi bir sevgiden değil; tamamen bencilce bir açgözlülüğten kaynaklanıyor çünkü seni istiyorum. O kabarık duyguları asla hissedemem. Bunu yapamam."

Bu düşünce içimi kemiriyor, tuhaf ve rahatsız edici. Göğsümde bir hüznün titreşimi beliriyor, yumuşak ve ısrarcı, sarsamadığım bir şey. Hiç kimse sevginin hiçbir türünü hissetmeden bir hayat yaşamamalı. Onun gibi biri bile. Onun soğuk, kopuk, sıcaklığın olması gereken yerde bir boşluk olduğu fikri beni açıklayamadığım bir şekilde rahatsız ediyor.

O bir katil. Bir psikopat, kendime hatırlatıyorum. Sevgiden yoksun bir adam, ama bunu bildiğim halde, hissetmek istemediğim bir duyguyla kalbim sıkışıyor. Garip bir acıma duygusu, sanki hiç var olmamış bir şeyin yasını tutuyormuşum gibi.

"Peki, neden Sacred Heights'ta yalan söyledin?" Koltuğumda kayarak soruyorum.

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Darbeyi ve zamanı azaltmak için. Onlara duymak istedikleri her şeyi söylersem daha çabuk çıkacağımı biliyordum ve öyle de yaptım."

İçim huzursuzlukla çalkalanıyor ve kaç kişinin daha aynı şeyi yaptığını merak ediyorum. Billy'yi ve saatli bir bomba olmasına rağmen serbest kalmaya ne kadar yakın olduğunu düşünüyorum.

"O doktorlar her şeyi çözdüklerini sanıyorlar," diyor Ty yumuşak bir kıkırdamayla ve başını sallıyor. "Ama içerideki psikopatlar onların etrafında pervane oluyor. Orosu çocukları da onları serbest bırakıyor, kaldıkları yerden devam etmeleri için topluma geri gönderiyor - cinayet işliyor, tecavüz ediyor ve hayatları mahvediyorlar."

Midem bulanıyor. "Yani, aynı şeyi yapan başkalarını da tanıyordun?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Ne yaptığınızı bildiğinizde fark etmek kolaydır. arıyorum."

"Sence dışarı çıkmalılar mıydı? Senin gibi mi?" Dikkatlice bastırıyorum.

İlk kez tereddüt ediyor ve söylediğim bir şeyin onu tedirgin ettiğini anlıyorum, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Hayır."

Ona bakıyorum ve karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor, her kelimesi jilet gibi keskin. "Çoğu dışarı çıkmayı hak etmedi. Bazıları

Yakalandıkları anda asılıp, çizilip, dörde bölünmeliydiler, çünkü en başta oraya inmek için yaptıkları şey buydu."

çelişki katmanlarını bir araya getirmeye çalışarak onu inceliyorum. Başkalarının içindeki kötülüğü görebiliyor ama kendi içindeki kötülüğe karşı kör.

"Peki neden kimseye söylemedin?"

"Çünkü benim kendi lanet planım vardı." Sesi alçalıyor, daha soğuk. "Kimse sana psikopatların sadece kendilerini önemsedığını söylemedi mi, Kedicik?"

Sözleri bana batıyor ve beni savunmaya itiyor. "Yani beni umursamıyor musun?" Çenemi kaldırarak meydan okuyorum. "Yarın ölsem ne hissedersin?"

Boğazından alçak, vahşi bir hırıltı çıkmadan önce gözleri kısılıyor. "Katil." Kelime bir vaat gibi aramızda dolaşüyor. "Ama seni benden aldığı için dünyayı yakıp yıktıktan sonra, cehennemde seninle birlikte olurum."

"Cehennem mi?" Ona bakarken yankılanıyorum.

"Evet, güzel kızım," diye karşılık veriyor, dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor, gamzeleri görünüyor. "Lanet şeytanın üç deliğini de acımasızca sikmesine izin verdiğin an günah işlediğini biliyorsun, değil mi? O lezzetli çığlıklar sana kesinlikle cehennemde bir yer kazandırdı."

İçime bir sıcaklık doluyor, kalçalarım istemsizce sıkılıyor ve kendimi bu duygudan uzaklaştırmak için yanımdaki pencereden dışarı bakıyorum, ama sözleri beni lanet bir ilmik gibi sarıyor.

...

Sonunda ıssız bir otoyolun kenarındaki terk edilmiş bir motele ulaştığımızda, burası neredeyse hiç kullanılmamış gibi görünüyor. Eski. Kaba. Çatlak neon tabelası titriyor, "Vacancy" (Boş) kelimesi ölmekte olan bir sinek gibi vızıldıyor. Ben Midnight'ı göğsüme yaslarken Ty'ın hala onunkine kelepçeli olan bileğimdeki demir tutuşu beni resepsiyona doğru sürüklüyor.

"O güzel başını aşağıda tut, Kedicik," diye mırıldanıyor sertçe.

Derin nefes alıyorum, kendimi sabitlemeye çalışıyorum ve söylendiği gibi başımı eğiyorum. Kapıyı çekip açtığında kapı kolunun keskin gıcirtısı neredeyse sessizlikte yankılanıyor.

Resepsiyonun içi de en az dışarısı kadar sefil; loş ışıklandırma, soyulmuş duvar kâğıtları ve belli belirsiz kũf kokusu. Masada oturan Ty öne doğru eğilir ve sabırsızlıkla kũk zile vurur. Birkaç dakika sonra, yaşlı bir kadın arka taraftan ayaklarını sũrũyerek çıkıyor, hareketleri yavaş. Bize bakma zahmetine girmiyor, bakışları uzaktaki grũnmez bir noktaya sabitlenmiş.

"İsim?" diye hırıldıyor, sesi zımpara kağıdı gibi.

"Bizim bir ismimiz yok. Sadece bir odaya ihtiyaımız var," diye cevap veriyor Ty, ses tonu kaba, etkileşimden zaten rahatsız olmuş.

Buruşuk yũzũ hafifçe bũkũlũyor ama gözlerini kaldırmıyor. "Bir isme ihtiyaım var," diye ısrar ediyor.

Ty sertçe i çekiyor, sonra kalın bir tomar parayı tezgaha vuruyor ve paranın tahtaya ani vuruşu irkilmeme neden oluyor.

"Bir hafta boyunca burada olacağız," diyor, "İsim yok."

Kadın nihayet kıpırdıyor, başını hafifçe kaldırıyor, paraya bakarken ifadesi keskin ve hesaplı. Yavaşça, ağzly parmaklarıyla desteyi kendine doğru çekiyor ve banknotları tek tek saymaya başlamadan önce onları yalıyor.

Sözlerini bitirdiğinde bakışlarını bana doğru kaydırıyor ve Midnight'ı kollarımın arasında grũnce gözleri hemen kısılıyor.

"Evcil hayvan yok."

Midem bulanıyor ve Midnight'ı daha da yakın tutuyorum, itiraz etmeye hazırım ama Ty'ın hırlaması gerginliği bir bıçak gibi kesiyor. Tek kelime etmeden bir deste parayı daha tezgâha çarpıyor, çarpmanın etkisiyle kadın geri çekiliyor.

Ona inanamayarak bakıyorum, bu kadar paranın nereden geldiğini merak ediyorum ama Ty'ın sert bakışı beni susturuyor.

Kadın uzun bir sũre adama bakar, durumu tartıyormuş gibi çenesi gergindir. Sonunda, yenilginin verdiği bir hışımla ikinci para destesini kapar ve tekrar saymaya başlar.

İşi bittiğinde bir anahtarı tezgâha çarparak indiriyor, metal parçası sessiz odada yũksek sesle şıngırdıyor.

"Oda 106," diye tũkũrdũ.

Ty tek kelime etmeden anahtarı kapıyor ve beni kapıya doğru çekiyor, Midnight hâlâ kollarımda. Dışarıda gece soğuktu.

"Evinize hoş geldiniz, benim küçük kediciklerim," diye mırıldanıyor Ty, beni geçici sığınağımıza götürürken sesinde karanlık bir eğlence var.

...

Motel odasına girdiğimizde etrafa hızlıca bir göz atıyorum. Son zamanlarda kaldığım diğer iki evden daha iyi. Ty kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamızdan kapatıyor, tereddüt etmeden kilitliyor ve ben Midnight'ı yere indirip onun alışık olmadığı bu alanı dikkatle koklamasını izliyorum. Birkaç adım ileri atıyorum, bileğimdeki kelepçenin hâlâ onunkine bağlı olduğunu ve beni kısıtladığını hissediyorum.

"O kadar parayı nereden buldun Ty?" Biraz sert bir ifade kullandığımı bilerek sordum. Ama Ty ailesini öldürdüğü anda her şeyini kaybedecekti. Yasalar böyle işliyor.

Dilini iki kez şaklatıyor ve başını hafifçe sallıyor, eliyle bavulumu yere bırakıyor.

"Henüz evli değiliz çilli," diyor. "Mali durumumu bilmene gerek yok."

Gözlerimi deviriyorum, gülünçlüğü karşısında ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Evlenmek mi? Seninle evleneceğimi kim söyledi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, ses tonum şakacı. "Evlenme teklif etmek için ne tuhaf ve cesur bir yol."

Cevap vermiyor, sadece duygusuz bir kaşını kaldırıp bana bakıyor, karanlık bakışları hiç değişmiyor. Önce göz temasını kesiyorum, tekrar etrafa bakmak için arkamı dönüyorum ama gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum, her hareketimi takip ediyor.

"Hmm... Nerede uyuyorsun?" Tekrar alay ediyorum. "Sanırım yer iyi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kelepçelerimden tutup sert göğsüne çekti. Nefesim kesiliyor, ani hareket beni hazırlıksız yakalıyor, sonra beni zahmetsizce kaldırıp kalçalarımın arkasından tutuyor. Yatağa doğru ilerleyip beni şiltenin üzerine atarken irkilerek bir ciyıklama sesi çıkarıyorum.

O da peşimden geliyor, üstüme çıkıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor, bir dirseğinin üzerinde dururken vücudu bana yaslanıyor.

Sırıyorum, kahverengi gözlerine bakıyorum, yoğunluğu midemi bulandırıyor. Elim yüzüne gidiyor, parmaklarım kapüşonunu hafifçe aşağı itiyor. Kar maskesini tutup çekiyorum ve dağınık bir şekilde gözlerinin üzerine düşen siyah saçlarını ortaya çıkarıyorum. Parmaklarımı saçlarının arkasında gezdiriyorum, onu kendime yaklaştıırken ipeksi saç telleri parmaklarımın arasından kayıyor.

"Tamam... Burada benimle kalabilirsin," diye mırıldanıyorum, bakışlarım dudaklarına kayıyor ve aramızdaki elektrik yükünü hissediyorum.

Sırıyor - beni güçsüzleştiren o şeytani sırıtışından sadece bir ipucu.

"Gerçekten bir seçeneğin olduğunu düşünmedin, değil mi?" Karanlık bir şekilde soruyor.

Sessiz kalıyorum, gözlerimiz kilitleniyor ve o anda aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, ince ama açık bir şey. Parmağımı üzerine koyamıyorum, ama onu hissediyorum, içimin derinliklerinde, yavaş bir yanık gibi yayılan, göğsümde kıvrılan ve sıkışan bir sıcaklık.

Elim boynunun yan tarafına gidiyor, parmaklarım oradaki yumuşak deriyi sıyrıyor. Sanki o da bunu hissediyormuş gibi bakışları bir an için düşüyor ve ben de onu izliyorum; vücudu en ufak bir şekilde sertleşiyor. Yine de yakalıyorum, kaslarındaki gerginliği, çenesindeki sıkışmayı.

Buna alışık değil. Sevgiye alışkın değil. Birinin ona yakın, savunmasız, insan gibi davranmasına.

Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde, benimkilerin yumuşadığını hissediyorum ama sanki beni uzaklaştırmaya, bir an bile düşünmeden kovmaya çalışıyormuş gibi göz temasını anında kesiyor. Eğilip bileğimdeki kelepçeyi çözerken aramızdaki boşluk daha soğuk, daha uzak geliyor. Vücudunun ağırlığı benimkinden çekiliyor ve sıcaklığın beni terk ettiğini hissediyorum.

Tavana bakıyorum, düşüncelerim dönüyor, birkaç saniye çok uzun sürüyor ve gözümün ucuyla onun banyo kapısına doğru gittiğini görüyorum, beni çoktan dışarıda bırakmış gibi hareket ediyor.

"Söyle bana Ty," diyorum, sesim istediğimden daha kısık ama yine de kararlı.

Anında durdu ama sessiz kaldı, sırtı hala bana dönüktü. Hızla doğruluyorum, neredeyse çaresizce hareket ediyorum ve yataktan kalkıyorum. Ayağa kalktığımda ayaklarım yumuşak bir gümbürtüyle yere çarpıyor, vücudum söylemek üzere olduğum şeyin ağırlığıyla titriyor.

"Bana her şeyi anlat. Anlamam gerek." Sözcükler daha çok bir yalvarış gibi çıkıyor, ama ben daha dik duruyorum. "Sende daha fazlası var. Bunu hissedebiliyorum."

Bana kısa bir süre yan gözle bakıyor, tekrar uzaklara bakmadan önce okunamayan bir şey parlıyor, kapanıyor. Sessizliği bir duvar gibi ve göğsüm hayal kırıklığıyla düğümleniyor. Gözlerimin arkasında yaşların sızladığını hissediyorum ama onları geri itiyorum.

"Beni istediğini söylüyorsun," diye devam ediyorum, sesim çatlayarak. "İnsanları öldürüyorsun ama bana nedenini söyleyecek cesareti bile bulamıyorsun." Kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor, çığ ve gerçek, öfke ve acı dolu.

Çenesini kaldırıp derin bir nefes alıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve onları durduramadan, tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun?" Diyorum ama hareket etmiyor, tek kelime etmiyor, ben de devam ediyorum. "Babamın yanında olamadım. Ona en ufak bir şekilde bile yardım edemedim, ama eğer bilseydim..."

Titreyerek nefes alırken göğsüm daralıyor, acının beni tüketmesini engellemeye çalışıyorum ama o beni sarıyor, bedenimin titremesine neden olan boğucu bir ağırlık.

"Ve şimdi burada oturup aklının nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yaptığın şeyleri neden yaptığını. Neden burada olduğumuzu. Bundan sonra ne olacak. Bundan sonra sana ne olacak?" Sesim kırılıyor, savunmasızlığım ben durduramadan savunmamı aşılıyor. "Bu beni öldürüyor, Ty. Lütfen."

Öne doğru bir adım atıyorum, kelimeler şimdi daha hızlı, çaresizce dökülüyor, sanki onları söylemezsem bu bağlantıyı tamamen kaybedeceğimden korkuyorum. "Sana yalvarıyorum. Beni içeri al. Seni çözmiyorum."

Hemen tepki vermiyor ve sonunda sözleri sessizliği kesiyor. "Neden istiyorsun, Kedicik?" Sesi soğuk, duygudan yoksun.

Donup kalıyorum. Bu geçerli bir soru ve net bir cevabım yok. Beni ona doğru çeken sadece merak mı, yoksa daha derin bir şey mi? Birbirimize her yaklaştığımızda daha da güçlenen garip bir çekim. En berbat yollarla birbirimize bağlandığımız her seferinde.

Kontrolden, karanlıktan beslenen birine kendimden parçalar vererek onun pençesine mi düşüyorum?

Yoksa babamı kaybettiğim gibi onu da kaybedebileceğimden korkarak, berbat bir şekilde ona aşık mı oluyorum?

Yoksa görünmeyen bir şey mi görüyorum? Bana gösterdiğinden daha fazlası olduğuna inanmamı sağlayan bir şey. İyi bir şey.

Yüzünü bana döndüğünde nefesim kesiliyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor, beni değerlendiriyor, yüzümdeki gözyaşı izlerini inceliyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama bir şey beni sabit tutuyor ve sağlam duruyorum.

Gözleri hafifçe kısılıyor, çenesi geriliyor ve bir an için beni tekrar uzaklaştırıp aramızdaki kırılğan bağı koparmak üzere olup olmadığını merak ediyorum.

"Bu gece," diyor, ses tonu kesin. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ama ben daha sormadan devam ediyor. "Bu gece görmen gereken her şeyi sana göstereceğim. Sıkıca sarın."

Bana gösterecek misin? Diye soruyorum kendime, ama ben onun sözlerine karşı çıkamadan dönüp banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ty

Yolcu koltuğunda Kitten'in yanına oturuyorum, parmaklarının direksiyonu sıkıca kavrayışını izliyorum, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. Gergin olduğunu biliyorum, vücudundaki o lanet gerginliği buradan hissedebiliyorum. Koltuğunda her kayışında, sanki bir şeyden kaçmaya çalışıyor ama kaçamıyor. Benden değil. Ne de bundan.

Onu buraya getirmeyecektim, en azından şimdilik, ama gerçek içinizi lanet bir hastalık gibi kemirirken saklayabileceğiniz çok şey var. Eğer bir gün anlayacaksa, bu şimdi olacak.

Onu cehennemime sürüklemek zorunda kalacağımı, beni olduğum gibi görmekten başka çaresi kalmayana kadar onu yavaş yavaş yıkacağımı düşündüm. Benden nefret edeceğini düşündüm.

-Benden kork. Ama bu gece, ona anlatmamı istediğinde, açıklamam için yalvardığında... içimde bir şeyler koptu.

Anlamak istiyor. Beni önemsiyor.

Duygular konusunda pek yetenekli olmayabilirim ama bunu hissettim.

Hiç kimse beni umursamadı. O anda yalvardığı şekilde değil. Kimse beni görmedi, gerçekten görmedi. Çocukken yalnızdım. Kız kardeşimi kaybettiğimde yalnızdım. Ailemi öldürdüğümde yalnızdım. Sacred Heights'tayken yalnızdım. Kimse beni umursamadı ya da görmedi. Ama Raven. Raven beni görüyor ya da en azından görmek istiyor, bulabileceklerinden korksa bile.

Ve şimdi onu bulmacanın bir parçasına götürüyorum. Gerçeği, kurtarılamayacak kadar kırılmış olmamın nedenini. Yirmi yılı aşkın süredir birlikte yaşadığım gerçeği. Anlamaya o kadar yakın ki, tadını alabiliyorum. Yine de çok korkuyorum. Gerçeği gördüğünde -çirkin, çirkin kaçacağından korkuyorum.

Ama ona izin vermeyeceğim. İzin veremem. Beni parçalasa bile, benden iğrense bile. Gitmesine izin veremem.

Gerçekte ne kadar paramparça olduğumu bilmiyorum. Hiç şansı olmayan bir çocuğun parçalarından başka bir şey olmadığını. *Kafesinden kaçmak için cinayet işleyen o kırık çocuk*. Şu an olduğum kişi ile eskiden olduğum kişi arasındaki çizginin nerede başlayıp nerede bittiğini bile bilmiyorum.

Burada oturmuş, göğsümde onu içeri almamı söyleyen duyguya teslim olma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu şekilde yapma.

Ama bana ve kız kardeşime olanlar asla dudaklarımdan dökülecek şeyler değil. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Yaşadığımız dehşeti, beni şekillendiren kötülüğü anlatacak kelimeler . Ve onları bir araya getirebilsem bile, bu yeterli olmazdı.

-Ne onun için, ne de başkası için.

Bunu görmeniz, iliklerinize kadar hissetmeniz gerektiğine inanıyorum, ta ki insanlığınızın her zerresini deşip yırtana kadar. Ancak o zaman anlamaya başlayabilirsiniz. Bu acımasız, çürüten dünya hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi sonsuza dek değiştirecek.

"Şuraya çek, Kedicik. Motoru durdur," diye sakın bir şekilde emrediyorum, gözlerim etrafımızı saran karanlık ormanlık alanı tarıyor.

Dediğimi yapıyor ve dünya sessizliğe gömülüyor, motorun uğultusu hiçliğe karışıyor. Ay ışığı yukarıdaki sık ağaçların arasından süzülerek yüzüne kırık bir ışık düşürüyor. Ona bakıyorum; cam gibi gözleri her yere dalıyor, bulamayacağı cevaplar arıyor. Henüz değil.

Eğilip uzanıyorum, kapüşonunu yakalıyorum ve başının üzerinden geçiriyorum, gölge ifadesini yutuyor. Geniş gözleri benimkilere kayıyor, derinliklerinde belirsizlik yüzüyor.

"Hazır mısın?" Sessizce sordum.

Sertçe yutkunuyor, tereddüt yüzüne yayılıyor ama sonra başını sallıyor.

Ona tereddüt edecek zaman vermeyeceğim. Kapımı açıp serin gece havasına adım atıyorum. Keskin, ısıricı, damarlarınızı donduran türden bir soğuk. Kapımı olabildiğince sessizce kapattıktan sonra, arabayı onun yanına doğru çeviriyorum ve kelepçesini çözüyorum.

Metal hafif bir çınlamayla bileğinden düşüyor ve içgüdüsel olarak cildini ovuşturduğunu fark ediyorum. Bana bakıyor, kafası karışık.

Muhtemelen onu neden kendime kilitlemediğimi merak ediyordur.

Elimi onunkinin içine kaydırduğımda, parmaklarının benimkinin etrafında sıkılaşmadan önce hafifçe titrediğini hissediyorum. Dışarı adımını atıyor ve ben de bir anlığına yüzümdeki kar maskemi ayarlayıp kapüşonumu daha da aşağı çekiyorum.

"Beni çok dikkatli dinle güzel kız," diye mırıldanıyorum gözlerim onunkilere kilitlenirken. "Ses çıkarma. Ne görürsen gör."

Yüz hatlarındaki isteksizliği görüyorum ama bir süre sonra yine isteksizce başını sallıyor. Derin bir nefes alıyorum, başımı eğerek ormana doğru işaret ediyorum.

Elini sıkıca tutarak onu karanlığa doğru götürüyorum. Orman her adımda daha da soğuyor, yüksek ağaçlar üzerimize doğru eğiliyor ve ağaç kabukları solgunlaşıyor, neredeyse hayaletimsi bir hal alıyor.

Sonra onu gördüm. İlerideki ağaçların arasından sızan zayıf ışık parıltısı. Elini sıkıca tutuyorum ve onun da karşılık verdiğini, parmaklarının içgüdüsel olarak benimkini daha sıkı kavradığını hissediyorum.

Bizi epey uzakta durdurup onu geniş, eski bir sandığın arkasına çekiyorum. Sırtını bana yaslıyor, kolum onu sabit ve bana yakın tutmak için belini sıkıca sarıyor. Birlikte dışarı bakıyoruz, ben önümdeki manzarayı tararken ağacın soğuk ahşabı yanağımı ısırtıyor.

Açıklıktaki hava kokuyor ve bastırmaya çalıştığım anıları canlandırıyor. Bu daha önce de bildiğim bir koku, bana korkunç bir şeyin yaşandığı ve daha da kötüsünün yaşanmak üzere olduğu bir yerde durduğumu söylüyor.

Meşalenin kırmızı ışıltısı ortadaki sivri taş sunağın üzerinde dans ediyor, gölgeler sanki canlıymış gibi etrafında dönüyor. Sunak eski - antik, belki de - yüzeyinde koyu lekeler var. *Kan*. Kan olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Bu da geç kaldığım anlamına geliyor. Her şeyi kavrarken sıkılıyor, göğsümde hastalıklı bir öfke kabarıyor, avuçlarım terliyor.

Sunağın etrafında, hepsi de ağaçların karanlığına karışan siyah cüppeler giymiş bir grup figür geniş bir daire şeklinde duruyor. Yüzleri her zamanki gibi kukuletalarının altında saklı ve hareketleri senkronize, bu performans bundan önce binlerce kez yapılmış. İçlerinden biri öne çıkıyor ve ateş ışığında parıldayan, ucu oyulmuş, bükülmüş bir çubuğu havaya kaldırıyor.

Hemen dikkatimi çekiyor. Anlamadığım ama içgüdüsel olarak nefret ettiğim semboller boylu boyunca uzanıyor.

Alçak sesle söylenen ilahiler havayı dolduruyor, akıl sağlığımı bozmaya başlayan hırçın, rahatsız edici bir uğultu. Ritmik, her geçen saniye daha da yükseliyor, ta ki duyabildiğim tek şey o olana kadar. Niyetini hissedebiliyorum; karanlık, aç, zalim. Zihnimde geçmişe dair görüntüler beliriyor ve onları engellemeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Kendi ayınım ve sonrasında olanlar. Başımı eğip alnımı Kitten'ın saçlarına koyuyorum, derin bir nefes alıyorum, onun tatlılığı karanlık duyularımı dolduruyor ve zihnimi geçici olarak temizliyor.

Başımı kaldırıyorum ve Raven'a bakıyorum, kapüşonunun altında yüzü solgun, ama ses çıkarmıyor. Gözlerindeki bakışı görüyorum, geniş ve meşale ışığında parıldıyor, korkuyu görüyorum. Kafa karışıklığını.

Bunun ne olduğunu henüz bilmiyor. Tam olarak bilmiyor. Ama ben .

Bu sadece bir ritüel değil. Bu bir ön hazırlık. Hazırlık. Bu amcıklar birileri için hazırlanıyor ve bir ritüelden daha fazlasını inşa ediyorlar. Belki de bir kurban.

"Bu da ne, Ty?" diye fısıldıyor ki sadece ben duyabileyim.

Başımı eğiyorum, çenem onun omzuna yaslanıyor ve titreyen kollarının benimkilere dolandığını hissediyorum

"Bu benim gözümünden dünya," diye mırıldanıyorum. "Dünyanın kimsenin bahsetmediği kısmı. İnsanların yokmuş gibi davrandığı kısmı."

Sanki bir işaretmiş gibi, ağaçların arasından ilk çocuklar ortaya çıkar. Küçük bedenleri sürüklenerek gölgeli ormana doğru sıralanıyor. Raven'ın nefesinin boğazında düğümlendiğini duyuyorum. Onların geniş, güven dolu gözlerini, masumiyet dışında hiçbir şeyin dokunmadığı yüzlerini izlerken midem bulanıyor. O an üzerime çöküyor ama duygularımı zihnimin karanlık köşelerine itiyorum. Bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili. Ona kim olduğumu göstermekle ilgili. Yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. İsteddiğimi elde edene kadar da yapmaya devam edeceğim.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuktan biraz daha küçük bir figür, kapüşonlu bir figür tarafından öne doğru çekiliyor. O sürüklenirken çığlıkları ormanı yırtıyor, anne ve babası hemen arkasından geliyor, tertemiz takım elbiselerini giymişler. Yüzleri soğuk, duygusuz, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi. Ama çocuk, tumbul elleri onlara uzanmış, sesi çaresiz bir iniltiye dönüşmüş, sesleniyor,

"Anne!" ıgık yankılanarak geceyi deliyor ve Raven hırıltılı bir ses çıkarıyor. Vücudunun kaskatı kesildiğini hissediyorum ve hıçkırığı yükselip kurtulmakla tehdit ederken göğsüm sıkışıyor.

Bir adım öne çıkıyor, içgüdüleri devreye giriyor, vücudu zaten yardım etmek, onu kurtarmak istiyor. Ama ona izin veremem. Bu işe karışmasına izin veremem, henüz değil. Tüm gerçeğı görene kadar olmaz. Elim havaya kalkıyor, nazikçe ama sıkıca ağzının üzerine bastırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, tutmaya çalıştığı yumuşak nefesini avucumun içinde hissediyorum.

"Shhh..." Kulağına karşı susuyorum. Vücudunun kollarımda titrediğini hissediyorum, gözyaşları gözlerinden dökülürken parmaklarımdan aşağı kayıyor. Kendimi ona bakmaya bile zorlayamıyorum - ne kadar kırıldığını, geçen her saniye masumiyetinden nasıl uzaklaştığını görüyorum.

Çocuk mihrabın üzerine yatırılır, kolları bacakları titrer ama anne babası öylece durur. Sessizce. İzliyorlar. Kukuletalı figürler onun etrafında dönüyor, ilahileri sinir bozucu bir dalga gibi yükseliyor.

Raven elimi ağzından çekiyor. "Lütfen Ty," diye fısıldıyor, neredeyse yalvarırcasına. "Görmek üzere olduğum şeyi görmeden önce bana söyle."

"Bu bir ritüel," diyorum, sözümü kesiyorum, tüm bunların gerçekliği göğsümün derinliklerine yerleşiyor. Ama bu sadece bir ritüel değil. Çok daha kötü bir şeyin başlangıcı.

"Ama ailesi... onlar sadece... bunun olmasına izin mi veriyorlar?" Tıslıyor, korku ve öfke bakışlarına siniyor. "Sadece izliyorlar."

Kollarımda dönüyor, gözleri kocaman, çılgınca, duymak istediğinden emin olmadığı gerçeğı benimkinde arıyor. "Onu öldürecekler mi?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaymadan önce ritüele bakıyorum ve cevap veriyorum. "Bilmiyorum. Hepsi farklı. Bazıları sadece ritüel. Bazıları kurbandır. Bazıları... dersler."

"Dersler mi?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarparak tekrarlıyor. Parçaları bir araya getirmeye çalışıyor ama bu çok fazla, çok fazla ve ben onu gerçeklerden daha fazla korumaya kendimi ikna edemiyorum.

Sertçe yutkunuyorum, sesimi olabildiğince sabit tutuyorum. "Kötü muamele görüyorlar, Kedidik," diye fısıldıyorum. "Dayak da olabilir, tecavüz de."

Gözleri açılıyor ve gözlerinden yaşların serbestçe aktığını görüyorum, yüzü korku, şaşkınlık ve suçluluk gibi bir şeyin karışımıyla bükülüyor. I

kırıldığını hissedebiliyor; masum zihni, parçası olmayı hiç istemediği bir dünya tarafından kırılmış.

"Güç ve yozlaşma çarpıştığında işte böyle olur, güzel kız. Sadece bedenleri yok etmiyorlar, ruhları da yok ediyorlar. Masum ruhları."

Başını çılgınca sallıyor, elleri kapüşonumu tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Küçük çocuğun çığlıkları havayı yırtıyor, her geçen saniye daha yüksek, daha çaresiz hale geliyor. Raven'ın vücudu titriyor ve yüzünü yüzüme bastırıp bana yalvarırken gözyaşlarının sıcaklığının tenimi yaktığını hissedebiliyorum.

"Bunu durdurmalısın. Neden hiçbir şey yapmıyorsun?"

Sözleri fiziksel bir darbe gibiydi. Bana o kadar sert vuruyorlar ki, göğsümün derinliklerinde hissediyorum, tam da içime işliyorlar. Bunu durdurmak istiyorum. Elimi uzatmak, bu dünyayı parçalamak, o çocuğu kollarıma alıp kaçmak, onu buradan olabildiğince uzağa götürmek istiyorum. Ama yapamayacağımı biliyorum. Denesem bile hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi biliyorum.

Başımı bir kez sallıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum, ağlamaklı gözlerimi kapatıyorum, sorusu açıklayamayacağım şekilde yakıyor.

"Tek başıma yok edemeyeceğim bir dünyaya karşı tek bir adamım, Raven." Uzun zamandır bildiğim gerçeği söylerken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. "Bu benim görevim değil. Bu çocuk... onu kurtarmak bana düşmez."

Geri almak istiyorum. Aramızdaki lanet havayı zehirlemeden önce o kelimeleri alıp yutmak istiyorum ama yapamıyorum. Gerçek bu. Yıllardır peşimi bırakmayan acı bir gerçek. Tüm bu lanet sistemi nasıl yıkacağımı bulmak için çok zaman harcadım ve her zaman ulaşamayacağım bir yerde durdu. Bunu kabul etmek zorundayım, ne kadar acı verici olsa da. Planıma ve sadece planıma sadık kalmalıyım yoksa sefil hayatımın geri kalanında bunu yapıyor olacağım ve sonuç yine bu olacak. Hiçbir şey değişmeyecek.

Onun kafa karışıklığını, şüphesini, hayal kırıklığını, içinde hâlâ umut olan her şeyin içimdeki karanlıkla çarpıştığını hissediyorum.

"Peki ya polis? Herhangi bir şey? Birileri bunu durdurabilmeli..."

"Bu..." Ritüeli işaret ediyorum, fısıltım gördüğüm, parçası olduğum her şeyle kalınlaşıyor. "Dokunulmazlık böyle bir şey işte, kedicik. Hiçbir yetkili buna dokunamaz. Kanun bile."

Farkına vardığında gözleri açılıyor, yüzüne soğuk bir tokat gibi çarpıyor. Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve bir saniyeliğine içinde titreşen öfkeyi, bir şey, herhangi bir şey yapma dürtüsünü hissedebiliyorum. Etrafında dönüyor, elleri iki yanında yumruk haline geliyor ve içindeki kıvılcımı görüyorum - kahraman olmak istiyor. Her şeyi durdurmak, o küçük çocuk gibi çocukları mihrapta tutan sistemle savaşmak istiyor.

O ileriye doğru tek bir adım bile atmadan, hızla hareket ediyorum, kolum beline dolanıyor, onu kendime doğru çekiyorum ve elimi sıkıca ağzının üzerine koyuyorum, aptalca bir şey yapmadan onu susturuyorum.

Beklemeden onu zahmetsizce kaldırıyorum, kollarımda çırpınırken içindeki mücadeleyi hissediyorum. Duraklamıyorum. Açıklamak için durmuyorum. Sadece hareket ediyorum.

Yürümeye devam ediyorum, her adım bizi açıklıktan, çılgınlardan ve ayinden biraz daha uzaklaştırıyor. Çocuğun çaresiz çılgılığı uzaklarda kayboluyor ama göğsümde bir ağırlık, kara ruhuma sızan bir zehir gibi hissediyorum.

Hâlâ kollarımda çırpınıyor, ama artık daha çok yenilmiş bir seğirmeye benziyor, yine de ormanın çılgınlıklarını duyamayacağımız kadar derine inene kadar durmuyorum ve onu yere bırakıyorum. Bana doğru dönüyor, gözleri kocaman, öfkeli, dehşet içinde ve başka bir şeyle dolu. Okuyamadığım ama içimi bıçak gibi kesen bir şey.

"Onlara izin verdin..." Öne doğru bir adım atarken sesi çatlıyor. "Ona zarar vermelerine izin verdin. Sen hiçbir şey yapmadın!" Nefes almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyor, yüzündeki acı o kadar çığ ki neredeyse beni yolumda durduracak.

"Yapma Raven," diye uyarıyorum, sesim hırıltılı ve keskin, gerginliği kesiyor. "Anlamadığın bir şey için beni yargılama."

Yaklaşıyor, yüzü öfkeyle dolu, gözleri sanki hâlâ insan olan bir parçanı arıyormuş gibi benimkileri tarıyor. Hâlâ kurtarılabilir. "Orada durup hiçbir şey yapmadan nasıl durabiliyorsun, Ty?"

Ses tonundaki gerginliği, çatlaklardan sızan iğrenmeyi hissedebiliyorum ve bu, kelimelere dökemeyeceğim kadar canımı yakıyor. Ama belli etmiyorum. Gösteremiyorum. Onu neden buraya getirdiğimi hâlâ anlamıyor. Neden burada yerine neden harekete geçmediğimi düşünüyor. Alay edip yanımdan geçmeden önce gözlerimin içine, ruhumun derinliklerine bakıyor.

"Bir zamanlar ben de o küçük çocuktum..." Kelimeler uzun zamandır içimde iltihaplanmış bir hastalık gibi beni terk ediyor. Yapraklı zeminde bir noktaya bakarken gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor.

Arkamda olduğu yerde durdu ve artık nefesini duyamıyorum, nefesini tutuyor, düşünüyor, hesaplıyor. Ben de devam ettim, "Lanet ailem de orada durup izledi."

Nefes verişini duyuyorum, ses sessizliği delip geçiyor. Yaklaşıyor, ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı hafifliyor. Önümde durduğunda gözlerimi kaçırıyorum, yüzümü başka yöne çeviriyorum. Bakışlarıyla karşılaşmam, ne göreceğimi zaten biliyorum.

Elini kaldırıyor ve parmakları yanağıma değdiğinde vücudum içgüdüsel olarak geriliyor. Dokunuşunun yumuşaklığı kendimi daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde savunmasız hissetmeme neden oluyor. Avucunu hafifçe yüzüme bastırıyor, beni sessizce ona bakmaya, onu içeri almaya çağırıyor.

İsteksizce gözlerimin onunkilere kaymasına izin veriyorum. Beni arıyor, gerçeği ya da yalanı bulmaya çalışıyor. Aradığı şeyi bulduğunda sertçe yutkunuyor, boğazı düğümleniyor ve elini ağzına kapatıyor. Küçük, boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve ruhuma çarptığını hissediyorum.

Başını bir kez sallıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor, sonra eğiyor. "Özür dilerim..." diye fısıldıyor elini ağzından çektikten sonra.

Özrü kafamı karıştırıyor ve kaşlarım çatılıyor. kaldırıyor, ıslak, kırmızı, şiş gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bizi arabama geri misin? Burada kalamam... Şimdi olmaz."

Uzanıp titreyen elini tutmadan önce küçük bir baş veriyorum ve onu arabasına geri götürüyorum.

...

Motele dönerken Raven tamamen sessiz oturuyordu. Sorularla patlamasını, vermeye hazır olmadığım cevapları talep etmesini bekliyordum, ama bunun yerine dümdüz önüne baktı. Gözleri yola sabitlenmişti, sanki yolun ötesindeki karanlığa kaçmaya çalışıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, geçen sokak lambalarında belli belirsiz parlıyor ve arada bir usulca burnunu çekiyordu.

Tepkisi düşündüğüm gibi değildi ve bu beni şaşırttı. Ama bir şekilde daha iyiydi. Sorular, suçlamalar, düzeltilemeyecek bir şeyi "düzeltmeye" yönelik umutsuz girişimler, hiçbiri gelmedi. Her terapistten, her iyi niyetli sosyal hizmet uzmanından, her lanet olası yargıçtan duyduğum o sonsuz, anlamsız gürültü yoktu. Sadece sessizlik.

Ve sessizliği kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı. Şimdi anlıyor, en azından biraz. Bunu daha iyi hale getirebilecek hiçbir cevap olmadığını biliyor. Bunu küçük, düzgün bir kapanış fiyonkuyla sarmanın bir yolu yok. Bu hasta dünyanın ya da benim için bir tedavi yok, insanların insanları parçalara ayırıp kırık parçaları tükürme şeklini düzeltecek şey yok.

Bu acı bir gerçek ve onun bununla boğuştuğunu görmek düşündüğümde daha fazla acı veriyor. Göz ucuyla ona bakıyorum. Yüzü solgun, soğukkanlılığını korumak için savaşıırken dudakları hafifçe titriyor. Kırılmaya hazır bir cam gibi kırılgan görünüyor.

...

Motel odasına girdiğimizde, maskemi ve kapüşonumu çıkarıp hiç düşünmeden sandalyenin üzerine fırlatmadan önce kapı arkamızdan güçlükle kapanıyor. Doğruca banyoya yöneliyorum, her adımda duvarlar küçülüyor. Havaya ihtiyacım var. Sessizliğe ihtiyacım var. Beni böyle görmemesine ihtiyacım var.

İçeride kapıyı çarparak kapatıyorum ve arkama yaslanıyorum. Duş düğmesine uzanıp en sıcak ayara kadar çevirirken ellerim titriyor. Buhar küçük alanı doldurmaya başlıyor ama kafamdaki görüntüleri yok etmek için hiçbir şey yapmıyor.

Çocuğun geniş gözlü, çaresiz, güven dolu yüzü beni bırakmıyor. Çığlıkları kafatasımda yankılanıyor, bir ömür öncesinden gelen çığlıklarla örtüşüyor. Yumruklarımı gözlerime bastırıp onları hafızamdan silmeye çalışıyorum ama çok derinlere gömülmüşler. Ve Raven-Tanrım, bana bakışı, yardım etmem için yalvarışı, sanki olduğumdan başka bir şeymişim gibi. Sanki onu kurtarabilmişim gibi.

Gitmesine izin verdim. Tıpkı gerçeği öğrenmesine izin verdiğim gibi. Bir zamanlar ben de o çocuktum. Aynı çaresizliği, beni koruması gerekenler tarafından aynı ihanete uğradığımı hissettim. Şimdi bunu yüksek sesle söylemenin ağırlığı beni eziyor, içimde bir hastalık yükseliyor ve her yerime yayılıyor. Bu çok fazla. Hepsi.

Su duş duvarlarına çarparken çılgınca hareketlerle soyunuyorum, içimdeki fırtınayı bastırmasını umduğum donuk bir kükreme. Spreyin altına girip haşlayıcı sıcaklığın tenime çarpmasına izin veriyorum ama bu beni temizlemiyor. Pisliği, acıyı ya da lanet olası anıları temizlemiyor.

Alnımı soğuk fayansa bastırıyorum, duş başlığının kenarını öyle sert tutuyorum ki gıcırıyor. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden akan suyla karışıyor, ama sadece daha da ağırlaşıyor. Bildiğim tek şey bu. Bu acı. Bu karanlık. Bu sonsuz zulüm döngüsü. Tatlı küçük kız kardeşim bile -hatırası, gülümsemesi- bu lanet zalimlik tarafından lekelendi. O benim tek ışığımdı ve onu benden çaldılar. Onu bir hiçmiş gibi benden kopardılar.

Duvarı yumrukluyorum, parmak eklemlerimdeki keskin sızı beni sadece bir saniyelğine yere yapıştırıyor. Adını bile koyamadığım gırtlaktan bir ses çıkarırken göğsüm kabarıyor - bir ağlama, bir çığlık, belki ikisi birden. Tırnaklarımı kafa derime geçirip kendimi toparlamaya çalışıyorum ama tutunacak bir şey kalmıyor.

Su ayaklarımın etrafında birikiyor ama yine de boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Tek istediğim temiz hissetmek, bir şeyler hissetmek ama asla hissedemeyeceğim. Ellerimdeki bu kanla olmaz. Dönüştüğüm bu kırık, çarpık şeyle olmaz.

Bedenimi taşıyamayacağım kadar ağır hissettiğimde kendimi yere bırakıyorum, fayanslar sırtıma baskı yapıyor. Dizlerim yukarı kalkıyor, kollarım üzerlerine ölü bir ağırlık gibi asılıyor ve başımı eğiyorum. Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum, sık ve gergin, endişe içimde daha da derinleşiyor.

Sonra, suyun tıslamasıyla birlikte değiştiğini duyuyorum - ritmindeki küçük bir değişiklik. Başımı yavaş yavaş kaldırıp bulanık ve ağlamaklı gözlerimi kırıştıtırırken kaslarım geriliyor.

Kendini aşağıya bırakıyor, küçük, çıplak vücudu bacaklarımın arasına giriyor. Bana dokunduğu anda paramparça olmayacakmışım gibi, kendini bana doğru yanlamasına kıvrıyor. Sessiz varlığı, yakınlığı içimdeki bir şeyi kırıyor - zaten onarılamayacak kadar kırıldığını düşündüğüm bir şeyi.

Ben durduramadan bir hıçkırık kopuyor, gerçek ve filtresiz, ve başımı tekrar eğiyorum. Geri çekilmiyor, beni terk etmiyor. Onun yerine kollarını boynuma doluyor, beni kendine çekiyor, sarılıyor. İlk başta kaskatı kesiliyorum, onu uzaklaştırma içgüdüğü otomatik bir tepki gibi yükseliyor. Ben alışkın değilim

Bu merhamet, bu sevgi. Hiçbir şekilde değil. Hiç kucaklanmamıştım, hiç sarılmamıştım, hiç böyle istenmemiştim.

Ama yavaşça, özgürlüğe doğru ilerleyen kafesteki bir hayvan gibi, ona doğru eğilmeme izin verdim. Yüzümü boynunun kıvrımlarına bastırıyor, kokusunun, sıcaklığının beni sarmasına izin veriyorum. Ve sonunda -en sonunda- kollarımı yukarı kaldırıyorum, küçük bedenini sıkıca sararken titriyorum, onu kendime çekiyorum ve beni bu dünyada bir arada tutan tek şey oymuş gibi ona sarılıyorum.

Sonra içimde bir şeyler değişiyor. Uzun zamandır beni yoran sürekli karanlık... kesintiye uğramış gibi hissediyorum. Onun ışığı - yumuşak, sabit ve inkar edilemez

-İçime işliyor, uçurumumun en küçük köşesini bile aydınlatıyor. Kasvetimi körleştiriyor, onu görebilmem için yeterince geriye itiyor.

Tek kelime etmiyor. Söylemesine gerek yok. Ve bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Onun dokunuşu, onun burada oluşu, herhangi bir kelimenin söyleyebileceğinden daha yüksek sesle konuşuyor. Hareketleri, daha önce kimsenin bana söylemediği şeyleri söylüyor:

Yalnız değilsin. Seni görüyorum, Ty. Ben buradayım.

Ve ben ona inanıyorum. İlk defa ona inandım. Sonra, garip bir şekilde, imkansız bir şekilde, sanki bir parçam, sonsuza dek öldüğünü sandığım bir parçam iyileşmeye başlıyor. Sadece küçük bir parça, ama yeterli. için yeterli. Şu anda, bu küçük alanda, gerçekten kurtarılmaya değer olabileceğimi bilmeye yetecek kadar.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kuzgun

Yatakta uzanırken, Ty ve ben loş odada birbirimize bakıyoruz, yorganın altında çırılçıplak, saçlarımız duştan dolayı hala nemli. Televizyonun titrek ışığı duvarlarda dans ediyor, üzerimize belli belirsiz gölgeler düşürüyor.

Tek yapabildiğim gözlerinin içine bakmak. Beni dehşete düşüren, tedirgin eden, tüketen o delici gözlere. Ama bu gece bir şeyler değişti. Bu gece onu gördüm, gerçekten gördüm. Beni kaçıran adamı değil, katili değil, anlamaya çok çalıştığım psikopatı değil.

Her şeyin altındaki çocuğu gördüm, acı ve öfkeden başka bir şey kalmayana kadar parça parça yok edilen çocuğu. Onu öyle gördüğümde içimde bir şeyler kırıldı.

Bana kendi dünyasını göstermesini istedim ve o da gösterdi. Tanrım, gösterdi. Ama bunu hiç beklemiyordum. Yine de , değil mi? İşaretlerin hepsi oradaydı - sözlerinin kenarlarında saklanıyordu, çok ileri gittiğimde bana bakış şekli. Vücudunu kaplayan yara izleri, ailesinden bahsederken sesindeki zehir, kız kardeşinden bahsederkenki öfke ve çaresizlik. Hepsi oradaydı ve benim görmemi bekliyordu. Ama ben görmedim. Ondan çok korkmuştum, şiddetine ve öngörülemezliğine o kadar kapılmışım ki, onun olduğunu düşündüğüm canavarın ötesine bakamadım.

Artık biliyorum. Ve bilmek... acı veriyor. Hazır olmadığım bir kalp ağrısı. Ty kırıldı. O kadar çok parçaya bölündü ki bir daha bütün olabilecek mi bilmiyorum. Onu koruması, sevmesi, el üstünde tutması gereken insanlar onu parçalara ayırdılar. Onu bu hale getirdiler. Sevmeyi ya da güvenmeyi bilmeyen birine, acısını o kadar yüksek duvarların ardına saklayan birine dönüştürdüler ki, diğer tarafını görebildiğime bile şaşıyorum.

Neler yaşadığını bilmek beni hasta ediyor. Onun için, eskiden olduğu çocuk için, bu gece ormanda gördüğüm küçük çocuk için yıkılmış hissediyorum.

hayatta kalamayacak. Bu tür bir acıya katlanan herkes için aynı acıyı hissedirim ama Ty için durum farklı. Kişisel bir şey. Çünkü bazen ondan korksam da, zaman zaman ondan nefret etsem de, onu önemsiyorum. O kadar önemsiyorum ki çılgılık atmak istiyorum.

Onun hakkında, geçmişi hakkında bunları bilmek, içimde bir şeylerin sonsuza dek değiştiğini hissettiriyor. Sanki ona bir daha asla aynı şekilde bakamayacakmışım gibi. Nasıl bakabilirim ki? Kim nasıl bakabilir ki?

"Bana acıma, kedicik," diye mırıldanıyor. "Tek istediğim bu."

"Acımak değil," diye fısıldıyorum, dudaklarım küçük, alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hâlâ akli dengesi yerinde olmayan bir pislik olduğunu düşünüyorum, merak etme."

Yüzündeki sert ifadeyi belli belirsiz bir gülümseme kırıyor ama uzun sürmüyor. Görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve geriye sadece bakışlarındaki yoğunluk kalıyor. Daha yakına kayıyorum, çıplak teninin sıcaklığını tenimde hissediyorum, göğsünün sert kasları göğüslerimin yumuşak kıvrımlarıyla buluşuyor. Kolu sırtımda dolanıyor, beni kendine çekiyor, orada tutuyor ve yüzlerimiz o kadar yakın ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Planın nedir, Ty?" Yumuşakça soruyorum. "Eğer onları öldürmüyorsan, kimi öldürüyorsun?"

Bir an beni izliyor, gözleri karanlık ve fırtınalı, sonra yavaşça nefes veriyor, başını yastığa koyarken alnı benimkine değiyor.

"O insanları öldürüyorum, kedicik," diye cevap veriyor. "Ama hepsini öldüremem. İstesem bile. Ben sadece baltası olan bir adamım. Planıma sadık kalmalıyım; benimle ve kız kardeşimle doğrudan ilişkisi olanlara odaklanmalıyım."

Sözleri içime işliyor ve gözlerinin içine bakarak söylediği her şeyi, bu gece gördüğüm her şeyi ve onun hakkında bildiğim her şeyi bir araya getiriyorum. Daha önce ormanda söylediği sözler yankılanıyor ve ilk kez gerçekten birbirlerine uyuyorlar.

İtiraf etmek beni ne kadar rahatsız etse de, o haklı. Onlardan çok fazla var, dünyada silinemeyecek kadar çok kötülük var. Ty gibi acımasız biri bile bu kadar derinlere kök salmış bir sistemle başa çıkamaz. Eğer deneseydi, bu onu öldürürdü ve hala bir sonu olmazdı. Ama bu gerçek yutulmasını kolaylaştırmıyor.

"Ona ne oldu?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum. Ty'ın bakışları sorum üzerine hafifçe sertleşiyor, çenesi geriliyor.

"Onu aldılar," diye başlıyor. "Ailem... onu onlara verdiler. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Sadece hastalıklı güç takıntıları için bir pazarlık kozu."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ama bir şey söylemiyorum. Konuşmasına izin veriyorum, her kelime kalbime saplanmış bir hançer gibi gelse de, içini dökmesi gerektiğini hissediyorum.

"O on yaşındaydı. Lanet olası on yaşındaydı ve onu canavarlara teslim ettiler. Aileme hep onu bu işe karıştırmamaları için yalvardım," diyor derin bir acıyla. "Onlara bana istediklerini yapmalarını söyledim. Bana cehennemi yaşattılar ama ona asla."

Gözleri alçalıyor, anlamaya başlayamadığım anılarla gölgeleniyor. "Babam her seferinde sesimi çıkardığım için beni döver ve kırbaçlardı, ama bu beni söylemekten alıkoymadı."

Bakışları tekrar yükseldiğinde beni olduğum yere mıhlıyor. "Asi, inatçı küçük bir şeydi, benden üç yaş küçüktü ve ben onu cesaretlendirdim. Ona bu şekilde kalmasını söyledim. Onları kışkırtmak için değil, ne istediklerini bildiğim için." Dişleri gıcırdarken çenesi sıkıştı. "Onları masum, sessiz, yumuşak seviyorlardı. Kavga istemiyorlardı. İtaat istiyorlardı."

Konuşmuyorum. Hareket etmiyorum. Sadece dinliyorum.

"Bir süre için planımın işe yaradığını hissettim. Beni kullandıkları için mutluydular. Her ne kadar beni öldürüyor, kırıyor olsa da, onu güvende tutacaksa buna katlanabilirdim. Ama sonra, bir gün, her şey değişti.

Hafifçe kıpırdanıyor, sanki oda kaybolmuş ve yerini sadece kendisinin görebildiği bir şeye bırakmış gibi bana bakıyor. "Bize yemeğe gideceğimizi söylediler. Şehirde lüks bir yermiş. En iyi şekilde giyinmemiz gerektiğini söylediler." Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Biz de öyle yaptık. Akşam yemeğine gittik. Ama sonra limuzin bir malikanenin önünde durdu..."

O GECE.

TY

Akşam yemeğinden eve dönerken gece sakin görünüyordu. Akşam yemeği güzeldi ve Penny ile ben yemeğimizin servis edilmesini beklerken resim çizerek eğlendik. Annem ve babam kendi aralarında sohbet ediyor, ara sıra masanın öbür ucundan bize bakıyorlardı. Arada sırada omurgamda beliren küçük tedirginliği bir kenara itmeye çalıştım.

Şimdi limuzindeyiz, eve doğru gidiyoruz. Penny ve ben bir uçta, ailelerimizden uzakta konuşuyoruz. Gözleri bize sabitlenmiş durumda ve ben bir şeyler olacakmış gibi rahatsız hissetmeye başlıyorum. Koltuğumda kayarak kendimi Penny'ye yaklaştırıyorum.

Birden araba aniden duruyor ve kalbim de onunla birlikte duruyor. Gözlerim ailemin oturduğu limuzinin arkasına kayarken mideme bir batma hissi yerleşiyor. Yüzleri ciddiye.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kapı Penny'nin yanında açıldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adam içeri dalıyor, onu koltuğundan tutup limuzinden dışarı çekiyor. Kolunu tuttum ama elimden

"Hayır!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

"Ty! Bana yardım et!" diye bağıriyor, tiz ılığı içime saplanıyor - sonsuza dek aklımdan çıkmayacak türden bir ses.

Öne doğru atılıyorum, peşinden atlamaya hazırım ama babam beni tutuyor ve şiddetle koltuğa geri çarpıyor. Onun malikâneye götürölüşünü izlerken nefesim kesiliyor, çığlıkları gözden kaybolana kadar azalıyor.

Gözlerim yakınımda duran takım elbiseli başka bir adama kayıyor. İfadesiz bir şekilde bana bakıyor, ama ben onun bakışlarını çiğ bir öfkeyle karşılıyorum - sessiz bir ölüm tehdidi. Sonra limuzinin kapısı çarparak kapandı.

Babam beni koltuğun üzerinden itiyor, gömleğimi vücudumdan sıyrılana kadar yırtıyor. Kemerinin ilmeklerinden çekilirken çıkardığı tıkırtıyı duyuyorum ve

zihin sarmal olmaya başlar.

Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor; araba, bana zehir kusan babam, yaklaşan şiddet. Tek düşünebildiğim çaresizliğim, Penny'nin çılgınlıkları ve yüzleşmek üzere olduğu dehşet.

ŞİMDİKİ ZAMAN...

Eli sırtıma doğru yumruk şeklinde kıvrılıyor. "O benim için çığlık atarken ben geri çekildim," diyor, sesi hafifçe kırılıyor, anı onu parçalıyor. "Onu kurtarmam için bana yalvardı. Ama kurtaramadım. Ve geçen her saniye ona ne yapmak üzere olduklarını biliyordum. Biliyordum amına koyayım."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama onu silmiyorum. Silemem.

"Onu bir daha hiç görmedim," diyor sonunda. "Bir daha benimle onun hakkında hiç konuşmadılar. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Sanki tüm dünyam o değilmiş gibi."

Bir an duraklıyor, anıları onu tüketirken gözleri etrafta geziniyor. "Günler haftalara dönüştü ve ben bunu kabullendim. Ona bir şey yaptıklarını kabul ettim. Sonsuza dek gitmişti."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda keskin ve daha önce hiç görmediğim bir soğuklukla doluydu. "Ondan sonra aklım başımdan gitti. Ve plan yaptım. Onları öldürdüm. Hiç tereddüt etmedim. Sonuçları umurumda bile değildi. İşim bitmişti. Beni çok kırdılar."

İtirafından sonraki sessizlik sağır edici, söylenmemiş her kelime o tekrar devam edene kadar aramızda kalıyor.

"O akıl hastanesinde yıllarımı geçirdim, kedicik. On beş yıl komplo kurdum, kazdım, dışarı çıkabileceğim ve başladığım işi bitirebileceğim günü bekledim. Ve şimdi yapıyorum. Teker teker. Ona dokunan, onun acısından çıkar sağlayan herkes bunun bedelini ödeyecek."

"Sence hâlâ hayatta olabilir mi?" Sessizce sordum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve durup dikkatlice düşündükten sonra başını bir kez sallıyor: "Hayır, o öldü."

Bunu, bana anlattığı her şeyi düşünüyorum ve bu beni anlamaya itiyor. Her zaman öldürmenin yanlış olduğunu düşünmeme rağmen, böyle bir şeye karşı olduğunda mı?

"Neden yargıca gerekçenizin bu olduğunu söylemediniz?"

Gözlerini indirmeden önce kıs kıs gülüyor, "Çünkü benim solucan kutumun açıldığını duymak istemiyorlar, çilli. Ailem, yargıçlar ve avukatlar gibi insanların saklamaya ve korumaya çalıştığı bir sisteme dahil oldu. Ben kimseye güvenmiyorum. Bu hayatta kimseye güvenemezsin. Bu yüzden yalan söyledim. Baygınlık geçirdiğimi söyledim ve savaşıma devam etmek üzere oradan çıkmak için zaman kolladım."

"Peki sonra ne olacak? Ne zaman bitiyor?"

"Ona ne olduğunu ve cesedinin nerede olduğunu öğrendiğimde bitecek," kaşları çatılıyor ve o devam ediyor, "o bir papatya tarlasına gömülmeli, pis bir ormana ya da kullanıp öldürdükleri insanları gömdükleri lanet olası bir yere değil."

Uzanıp parmaklarımı keskin çenesinde hafifçe gezdirerek onu şimdiki zamanda topraklıyorum. "Ya yakalanırsan, Ty? Ya..."

Gözlerimin içine bakıyor, hemen cevap vermiyor, "O zaman yakalanırım." Meydan okurcasına, her şeyi riske atmaya hazır olduğunu söylüyor.

Ne olursa olsun bu cevapları almaya hazır olduğunu fark ettim. Çok ileri gitti. Çok ağır planlar yapmış, kendini intikama o kadar kaptırmış ve zihni bu planlar tarafından o kadar tüketilmiş ki. Bunca yıl sonra bile, anne babasının ölümünden çok sonra yaptıklarının tuzağına düşmüş bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Ve bu canını acıtıyor.

Elimi yüzüne götürüp başparmağımla çenesini tarıyorum.

"Mutluluğa ne zaman kavuşacaksın, hm? Yeterince sefalet çektiğini düşünmüyor musun?"

Gözlerimin içine bakıyor ama cevap vermiyor, ben de derinlere inmeyi umarak devam ediyorum. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" Soruyorum ve o da bana bakıyor, sanırım dinlemeye hazır. "Senin düşündüğün kişi olduğunu sanmıyorum. Hatta artık bir psikopat olduğundan bile emin değilim."

Kaşları fark etmemi sağlayacak kadar çatılıyor ama sonra yine ifadesizleşiyor.

"Ben bir uzman değilim, bunu kabul ettik ve çok fazla tecrübem de yok ama kesin olan bir şey var, Ty. Kesinlikle hissediyorsun. Düşündüğünden çok daha fazlasını ve hepsinden önemlisi, umursuyorsun. Kız kardeşini önemsiyorsun. Beni önemsiyorsun. Sırf özel insanların güvende tutmak için hayatını, özgürlüğünü riske atıyorsun." Başımı bir kez sallıyorum, elimi yüzünden çekip elini tutuyorum.

"Bu psikopati değil. Sadece biraz atlaksın, ama çatlaklar düzeltilemez değildir. Biraz dengesizsin ama sorun değil. Yine de bir psikopat gibi zekisin, bunu kabul ediyorum ve... bundan hoşlanmaya başladım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeden önce gözleri gevşiyor.

...

O fedakrlık-ritüel olayının üzerinden birkaç gün geçti ve ben bir duygu içindeyim. Dışarıdaki yağmur durmaksızın cama çarpıyor, göğsümdeki nabzı yansıtan sabit bir vuruş.

Kollarım sıkıca kendime sarılmış, kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum ama nafile. Karanlık düşüncelerimin kenarlarında geziniyor ve o kk çocuğun anısı -ağlamaları, dehşeti- beni terk etmiyor. İçimde çalkalanıyor ve kusacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor.

Kendi zihnimde kapana kısıldım, dehşeti yeniden yaşıyorum. Bundan kurtulamıyorum. Ve tam gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmaya başladığında, onu arkamda hissediyorum. Ty tam orada, gölgesi pencereye vuruyor.

"O kk çocuğu düşünmeden edemiyorum," diyorum sessizce, sanki derin bir günahı itiraf ediyormuşum gibi. "Umarım iyidir."

Ty hemen yanıt vermiyor ve ben de ona dnmyorum. "Eğer kastettiğin buysa o yaşıyor."

Bu sözleri söylediğinde arkamı dönüyorum ve giyinik, , kar maskesini sıkıca takmış olduğunu fark ediyorum.

"Nereden biliyorsun?" Gözlerimle onu tarayarak soruyorum.

"nk kim olduklarını öğrendim ve bugün okula gitti."

Vücudumun eridiğini hissediyorum, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi, ama sonra odağım ona dönüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapacak işlerim var güzel kızım. Bulmam gereken biri var," diye yanıtlıyor Ty, soğukkanlı ve mesafeli.

Oda şimdi daha kk geliyor, nefeslerim onun dışarıda, tehlikede olduğu düşüncesiyle hızlanıyor.

"Ama..."

Ty önce kıpırdamıyor, ama bakışları sanki beni ölçüyormuş, saklamaya çalıştığım her duyguyu ayırıyormuş gibi değişiyor. Ama başka tarafa bakmıyorum.

"Sence ölmeliler mi, Raven?" Aniden konuyu daha karanlık bir şeye kaydırarak soruyor. Kanımı donduran bir şeye.

Söylediklerini anlamaya çalışarak boş boş göz kırpıyorum. Kelimeler birbirine bağlanmıyor, bir anlam ifade etmiyor.

"Ne?" Sorarken alt dudağım titriyor.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bakışları kırpışmıyor. "Ailesi. Ölmelerini mi istiyorsun?"

Soru artık sadece onlarla ilgili değil. Her şeyle ilgili - sistemle, ona zarar veren insanlarla, bunun olmasına izin verenlerle. Bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve yapabileceğim tek şey düşmekmiş gibi hissediyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum ve kelime ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. Elim ağzıma doğru uçuyor, sanki bir şekilde onu içeri çekebilecekmiş gibi, ama zaten dışarıda.

Ty'ın hırıltısı tehlikeli ve bir uyarı gibi titreşiyor. Daha dik duruyor, bakışları hâlâ benimkilere sabitlenmiş, ama şimdi içinde uğursuz bir şey var.

Arkasına doğru sakın bir baş hareketi yapıyor. "Ceketini ve lanet anahtarlarını al."

Bana sırtını dönüp çantasını ve baltasını almak için yatağa yöneldiğinde gözlerim açılıyor. Orada öylece kalakalıyorum ama sonunda ilerlemeye başlıyorum. Merakım beni yenmekle kalmıyor, küçük çocuğun çılgınlıkları zihnimde yankılanıyor.

...

Yağmur sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi ön cama çarpıyor, sileceklerin ritmik şaklamaları suyu uzaklaştırmak için çok az şey yapıyor. Parmaklarımı direksiyonun etrafında döndürürken otoyol önümde uzanıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sonunda ona bakıp ruh halini ölçmeye çalışarak soruyorum, ama o boş; sadece kapüşonunun arkasından bana bakıyor.

Ty, sanki hava durumunu açıklıyormuş ya da yol tarif ediyormuş gibi rahat bir ses tonuyla, "Onları küçük parçalara ayıracağız," diyor.

Midem şiddetle sarsılıyor. "Ne? "Biz" derken ne demek istiyorsun?"

Belli belirsiz sırtıyor, başparmağı alt dudağının üzerinde geziniyor. Bakışları karanlık, hesapçı ve fazlasıyla bilgili. Bakışları altında kendimi savunmasız hissediyorum. Sanki rüyalarının kadınına bakıyor ve sanki beni bütünüyle yutup karanlık prensesi olarak tükürmek istiyor.

"Ben senin gibi değilim, Ty," diye geveliyorum, gözlerim onun üzerinde gezinirken kelimelerim birbirine karışıyor, kendimi durduramıyorum. "Benim bir..." İleriye bakıyorum, önümdeki yola yeniden odaklanıyorum. "Güçlü mide."

Hafifçe mırıldanıyor, neredeyse eğlenen bir ses. "Sorun değil çilli," diye mırıldanıyor. "Bu geceden sonra olacaksın."

Sakin kalmak için kendimi zorlarken sertçe yutkunuyorum. Ama küçük çocuğun çığlıkları zihnimin gerisinde belli belirsiz yankılanıyor ve bana neden en başta ölmelerini istediğimi hatırlatıyor. Onlar hayattayken, ona daha çok zarar gelecek. Onların yanında güvende değil. Asla da olmayacak.

Ty'ın soğukkanlı varlığı, olacaklar konusunda hiç tereddüt etmemesi beni tedirgin ediyor. Kendimi desteklerken ellerim yine direksiyonda sıkışıyor. Buna, bana göstermek üzere olduğu şeye, içindeki canavarı en üst düzeyde önümde serbest bıraktığını görmenin ne anlama geleceğine hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

...

Sonunda, sadece ayrıcalığı haykırmakla kalmayan, aynı zamanda onu sergileyen türden bir zenginlik olan geniş konaklarla kaplı bir caddeye giriyoruz. Motoru durduruyorum ve sessiz vızıltı kesiliyor, geriye sadece yağmurun pıtırıtısı kalıyor. Gözlerim karşımadaki ışıkları bir eve kilitleniyor, altın rengi ışıltısı karanlığa yayılıyor.

"Ama... o orada mı?" Fısıldıyorum. "Ailesini bu şekilde bulmasını istemiyorum."

Ty hırlarken bana bakmıyor. "Orada değil. Her Çarşamba okuldan sonra teyzesi ve kuzenleriyle kalıyor."

Tüm bu bilgileri nereden bildiğini sormama kalmadan konağın ışıkları kararıyor ve ev gölgeye gömülüyor.

"Bu bizim işaretimiz," diyor ve bacaklarının arasında duran baltasını almak için aşağı uzanıyor. Eldivenli parmakları sapın etrafında kıvrılırken bıçak belli belirsiz parlıyor.

"Bekle," diye bağıriyorum, elim onun pazusuna uzanıyor ve o da sakince yan gözle bana bakıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun Ty?"

Derin bir iç çekerek hafifçe arkasına yaslanıyor. "Babam o gece takım elbisesine bir logo işletmişti. Şirketi için. İnternette araştırdım, onu sosyal medyada buldum ve dünyanın çoğu gibi onlar da aptal oldukları için tüm hayatlarını internete koyuyorlar. Mükemmel, parlak hayatlarını ve değerli servetlerini gösteriyorlar."

Sözleri üzerime çökerken midem bulanıyor. Zekasının keskin kenarı, hayvani gücü kadar korkutucu.

"Bir saatimi aldı," diye devam ediyor. "İhtiyacım olan her şeyi bulmak için basit bir saat - küçük çocuğun okula gittiği yer, ebeveynlerinin rutinleri, haftalık programları. Benim için bu kadar kolaylaştırdılar."

Bu yabancıların hayatlarını nasıl bir araya getirdiğinin kolaylığı gerçeküstü, istilacı ve yine de bu durumda haklı hissettiriyor. Küçük çocuğun iyiliği için. Bu yüzden buradayım, kendime hatırlatıyorum. Onun için buradayım.

"Senin için bu kadar kolaylaştırdılar," diye mırıldandım.

"Böyle insanlar hep olur, güzel kızım," diye cevap veriyor, gözlerini eve dikmiş. "Birinin onlar için gelmeye cesaret edebileceğini düşünemeyecek kadar kibirliler."

Bana tekrar bakıyor, ifadesi yumuşuyor ama çok az. "İşte bu yüzden sana söyledim, çilli. Bu dünya adil değil. İyi her zaman kazanmaz. Ama bazen kötüler de hak ettiklerini bulurlar."

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimiz sessiz bir meydan okumaya kilitlenmişken aramızdaki gerilim daha da artıyor. Yer değiştiriyorum, koltuğumda diz çöküyorum, ona doğru eğiliyorum ve avucumu boynunun yanına getiriyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırırken parmaklarım saçlarının arkasında geziniyor. Öpücük yumuşak başlıyor, ama aramızdaki yoğunluk benzine sıçrayan bir kıvılcım gibi patlıyor.

Dudaklarımız ayrılırken, dili sahiplenici bir açlıkla ağzımın içine kayıyor. İçimden bir inilti kaçıyor ve bu inilti onun boğazımdan aşağıya doğru gürleyen hırıltısıyla karşılanıyor. Kolu ani bir güçle sırtıma dolanıyor ve beni hakimiyetle kucağına çekiyor. Dudakları ciğerlerimdeki havayı çekiyormuş gibi sert ve aceleci bir şekilde dudaklarımı yutarken kalbim hızla çarpıyor.

Diğer eli hızla hareket ederek kalçalarımı ayırıyor, sonra eldivenli parmakları eşofmanımın üzerinden amımı kavrarken dokunuşunun sıcaklığını hissediyorum. derinliklerinde bir ateş tutuşuyor, hızla yayılıyor ve içgüdüsel olarak kapanmaya çalışıyorum

Bacaklarım zevke karşı, ama parmaklarını klitorisime sıkıca bastırarak beni ovmaya devam ettiği için işe yaramıyor.

"Ben..." diye fısıldarken dudaklarına karşı titriyor.

"Daha da iyi," diye hırlıyor vahşi bakışları benimkileri tutarken, ama ben itiraz bile edemedi arabanın kapısını açıyor.

Soğuk yağmur kapüşonuma keskin bir şekilde çarpıyor ve ben çığlık atmayı bile düşünmeden eldivenli eli ağzımı sıkıca kapatıyor.

"İşimiz bitene kadar benim için sessiz bir kedi yavrusu olma zamanı. Sonra seni saatlerce bağırıcağım."

Uzun bir süre ona bakıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki boğazımda hissedebiliyorum. Zihnim yetişmeden bedenim hareket ediyor, arabadan fırtınanın içine adım atıyorum. Yağmur yağıyor, beni anında ıslatıyor, soğuk kıyafetlerimden sızıyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Arkamda Ty beni takip ediyor, sonra arabanın kapısı sessizce kapanıyor. Başımı eğip kendimi korumaya çalışırken kapüşonum öne düşüyor, sonra elimi kavradığını hissediyorum. Eldivenli parmakları benimkileri sarıyor ve beni kendi dünyasına, birazdan olacaklara sürüklüyor.

Beni avluya doğru götürürken bacaklarım otomatik pilota hareket ediyor, yağmurdan ıslanmış çimler botlarımın altında eziliyor. Silueti önümdeki fırtınayı kesiyor ve baltası diğer elinde belli belirsiz parlıyor.

Duvarlara yakın durarak malikanenin yan tarafında ilerliyoruz ve arka veranda kapılarına yaklaşırken nabzım kulaklarımda atıyor, diğer her şeyi bastırıyor.

Ty tereddüt etmeden eldivenli elini cama bastırıyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi kapıyı sürgüyle açıyor. Onun ardından içeri girdiğimde midem bulanıyor, kıyafetlerimden cılalı zemine su damlıyor. Bir insanın evini nasıl bu kadar açıkta, bu kadar savunmasız bırakabildiği aptalca geliyor aklıma.

Gerçekten yenilmez olduklarına mı inanıyorlar? Bu düşünce içimi çalkalıyor, korkunun altında kısa bir süre öfke kaynıyor.

Malikânenin içi boş geliyor ve dışarıdaki yağmur arka planda kaybolmaya başlıyor, yerini evin kendi yumuşak uğultusu alıyor. Islak giysilerim tenime yapışıyor, soğuk ve rahatsız edici, ancak

Fırtına, damarlarımda dolaşmaya başlayan buz gibi korkuyla kıyaslanamaz bile.

Ty'a bakıyorum, yüzü artık örtülü, gölgelerin derinliklerine doğru adım atarken figürü ölümcül bir zarafetle hareket ediyor. Onda tereddüt yok, ikinci bir tahmin yok. Attığı her adım hazır hissettiriyor ve artık geri dönüş olmadığını biliyorum.

Ev, savurganlığıyla ezici - beyazlar, altınlar ve mermer her yöne uzanıyor, sanki dokunulmaz statülerini yayınlamak için tasarlanmış gibi zenginlik ve ayrıcalık yayıyor. Yanlarından geçerken bakışlarım duvarı kaplayan bir dizi fotoğrafa takılıyor ve resimlerdeki o küçük çocuğun gözleri masum ve geniş bir şekilde benimkileri takip ediyor gibi görünüyor.

Loş ışıkta bile cilalı rayları parıltıyan büyük merdivenin dibine ulaşıyoruz. Tırmanırken ayak seslerimiz neredeyse hiç duyulmuyor. En tepeye ulaştığımızda, bir şey durgunluğu kesiyor - koridorun aşağısından gelen boğuk bir ses. Kalbim tekliyor ve Ty'ın elimi tutuşu daha da sıklaşıyor.

Karşılıklı bakışıyoruz ama beni çoktan gürültüye doğru çekiyor, hareketleri artık daha yavaş. Biz yaklaştıkça ses daha da yükseliyor, artık sadece boğuk değil, açık bir şekilde insan ritmik, samimi. Koridor önümüzde açılıp en uçtaki çift kapının ardına kadar açık olduğunu gösterdiğinde midem çalkalanıyor, safra yükseliyor.

Yaklaştıkça manzara ortaya çıkıyor. Yatak odası devasa, ortasına kocaman bir yatak hakim. Kadın adamın üstünde, sırtı bize dönük, çıplak vücudu devasa avizenin yumuşak ışıltısı altında parlıyor. Dövmeli elleri beline gömülürken, vücudu aşağı yukarı hareket ediyor. İnlemeleri boşlukta yankılanıyor, her ses bir öncekinden daha keskin.

Tiksinti beni daha sert kavlıyor. Bu lanet ev, sahte zenginlik ve mutluluk imajlarıyla bu mükemmel çift, mahvettikleri hayatlar umurlarında değil. Yok ettikleri hayatlar.

Midem bulanırken bile başka tarafa bakamıyorum. Bizden habersizler, ahlaksızlıklarının içinde kaybolmuşlar. Küçük çocuğun yüzü tekrar zihnimde canlanıyor ve onun saf gözleriyle bu tuhaf gösteri arasındaki mide bulandırıcı tezat kanımı kaynatıyor.

Ty'in eli elimden kayıyor ve o ilerlerken, adımları hız ve amaç kazanırken geride kalan soğuk boşluğu hissediyorum. İki eliyle de baltasının sapını sıkıca kavıyor, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş. Tereddüt ediyorum, önümdeki odaya hücum edişini izlerken ayaklarım yavaşlıyor, gözümü kırpmadan, durdurulamaz bir şekilde.

Onu önce kadın fark eder. Başını dönüyor ve çılgılığı sessizliği delip geçerek konağın büyük salonlarında yankılanıyor. Çıplak ve çaresiz bir halde yataktan fırlıyor ama Ty tereddüt etmiyor. Bir saniye bile.

Adamın tepki verecek zamanı bile yok. Ty baltasını odayı sarsan bir güçle kaldırıyor, boğazından gırtlaktan bir kükreme kopuyor. Bıçak adamın göğsüne saplanıyor ve derine batıyor. Çıkardığı ses ıslak, ağır ve nihai. Şiddeti karşısında vücudum istemsizce sarsılıyor. Kan bir kavis çizerek mükemmel beyaz duvarlara sıçırıyor, altın süslemeleri lekeliyor, tepedeki kristal avizeyi kirletiyor.

Ama Ty durmuyor. Baltayı tekrar kaldırıyor, kasları geriliyor, gözleri saf öfkeyle dolu. İkinci vuruş daha sert, bıçakla çarpışan kemik ve etin çıtırtısı kulaklarımda yankılanıyor. Ses mide bulandırıcı - ıslak gümbürtüler ve keskin çatlakların karışımı - ve sanki kemiklerimin içine işliyor. Yatağın altında biriken kan, mermer zemine sürünerek yayılıyor.

Yavaşça odaya girdiğimde, gözlerim önce yataktaki parçalanmış cesede takılıyor. Artık tanınmaz halde, bir kan ve kopmuş doku yığını. Bakışlarım odanın uzak köşesine kayıyor, kadın orada sinmiş, şiddetle titriyor. Beyaz bir çarşafa sarılmış, onu bir kalkan gibi göğsüne sıkıca tutuyor. Geniş, dehşete düşmüş gözleri Ty ve benim aramda gidip geliyor, dudakları titriyor.

Korkuyorum.

Çok korkmuş.

Öfke damarlarımda kaynarken ellerim yumruk oluyor. Korkuyor muydu? Şimdi titremeye, lanet bir kurban gibi sinmeye cüret mi ediyor? Aklıma küçük çocuğun yüzü geliyor, çılgınlıkları hafızamın karanlığında yankılanıyor. O zaman korkusu neredeydi? Çocuğu, bebeği yardım için, merhamet için çılgılık attığında? O zaman titremiyordu. Onun masumiyeti onların hastalıklı, çarpık dünyası için parçalanırken irkilmedi.

Ty kendini kaybetmiş bir halde, vahşi bir hayvan gibi adama saldırırken, o da kaçabileceğini düşünüyor. Panikle irileşmiş gözlerle bana doğru koşuyor, kapıya ulaşmaya çalışıyor. Tam yanımdan geçerken bacağım kırılıyor ve onu acımasız bir gümbürtüyle mermer zemine çarpıyor. Ty tam bir manyak gibi ona doğru hışımla koşmaya başlamadan önce nefes almak için ancak zamanı oluyor. *Benim manyağım.*

Bir adım geri çekilip, baltayı kaldırışını kalbim çarparak izliyorum. Hiç tereddüt etmiyor. Bıçak şok edici bir çıtırtıyla ve kadının sırtının derinliklerine saplanıyor. Kadın çığlık atıyor, yoğun, iç burkan bir ses, ama bu sadece onu ateşliyor gibi görünüyor. Baltayı çekip çıkarıyor, kemik ve ette sürüklenirken çıkardığı ses odada yankılanıyor ve sonra -bir an bile düşünmeden- baltayı tekrar indiriyor, tekrar, tekrar, her darbe onu parçalara ayırıyor. Çığlıkları ıslak, düzensiz soluklara dönüşüyor, her vuruşta hayatı tükeniyor, ta ki seğirmeden başka bir şey kalmayana dek.

Ty'ın gözleri büyümüş, aklı başından gitmiş, çılgınlığın içinde tamamen kaybolmuş. Ve ben orada duruyorum, ağır nefes alıyorum, her şeyi görüyorum, oda ölümün bakırımsı kokusuyla doluyor.

Aniden dönüyor, kanla kayganlaşmış eli boğazıma yapıyor, basınç o kadar yoğun ki ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Tutuşu sıkılaştıkça boğuluyorum, tamamen hazırlıksız yakalanıyorum. Mermer zemini çatlatarak baltasını düşürüyor ve dudaklarıma doğru hırlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırıyor, ayaklarım zemini zar zor sıyrıyor, bileğine pençe atarken bedenim geriliyor. Gözleri daha önce bir kez gördüğüm bir açlıkla yanıyor - rahatsız edici bir çılgınlık, arzudan çok daha derin bir şey.

Sonra acımasız bir itişle beni uçuruyor, sırtım kanla ıslanmış yatağa çarpıyor. Adamın parçalanmış cesedi benden birkaç santim ötede yatıyor, kanı çarşaflara ve bana bulaşıyor. Kendimi dirseklerimin üzerine iterek çırpınıyorum, panik damarlarımda dolaşılıyor. Ty'a bakıyorum, kasları öfkeyle gergin, kapüşonunu yırtıyor ve hiçbir şey yokmuş gibi bir kenara fırlatıyor. Kar maskesi de onu takip ediyor ve sonra elleri kemerinde çalışıyor, deriye sürtünen metalin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, gözlerim bir şeyler arıyor - Tanrı bilir ne. Oda kaos içinde, her köşede ölüm kol geziyor. Ve yine de, odağı benim üzerimde. Kemerini , yavaşça ileri doğru adım atıyor.

Kasıtlı olarak. Yatağın ayak ucunda diz çöküyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Elleri belime yapıştı ve beni acımasız bir güçle kendisine doğru çekti. Kapüşonumun eteklerini yakaladı, tek bir hareketle vücudumdan sıyırdı ve bir kenara fırlattı. Sonra elleri eşofmanımın üzerinde, bel bandını vahşi bir bükülmeyle çekiyor, onları ve külotumu hızlı bir hareketle yırtıyor, beni tamamen çıplak bırakıyor - sadece siyah botlarım kaldı, vücudum onun altında savunmasız.

"Ty..." Gözlerine bakıyorum; karanlık, boş ve tek bir şeyle dolu: şehvet. Kan sırtıma sızıyor, tenimi ıslatıyor. Ve ben buradayım, her şeyin çılgınlığına kapılmış, istediğini almasını beklemekten başka bir şey yapmıyorum.

"Yumuşak teninden ılık kan damlarken amını şiddetle sikmek istiyorum, benim küçük kediciğim. Bunu istemek çok mu fazla?"

Boş boş göz kırpıyorum, ağzını göğsüme indirmeden önce korku ve uyarılmanın hastalıklı bir karışımı içimi kasıp kavuruyor. Dişleri meme ucumu sıyrıyor, keskin bir şekilde çekiştiriyor, acıyana kadar çekiyor ve benden kaçan tıslamaya engel olamıyorum, sırtım kavisleniyor.

Ağzı acımasız, sahiplenici bir ritimle bedenimi keşfediyor. Sertçe ısıırıyor, emmeden önce beni işaretliyor, dudaklarının tadına bakıyor, ta ki başı kalçalarımın arasına gelene kadar.

Parmaklarının tamponumun ipine dolandığını hissediyorum ve bu hareket bana bir saldırı gibi geliyor. Yavaşça çekip çıkarıyor, aşağılanma bedenimi geriyor ama bunun üzerinde duramıyorum. Hele ki dili beni takip edip acımasız bir açlıkla kanlı amıma daldığında.

Nefesim kesiliyor, başım sıırılsıklam yatağa gömülüyor, iki elimle saçlarını kavrayıp aşağı uzanırken gözlerim başımın arkasına kayıyor. Diliyle ve dişleriyle beni yok ederken, açlıktan ölüyormuş gibi beni yerken sıkıca kenetleniyorum. Beni tamamen açık tutuyor, parmakları vücudumdan çektiği hislerden titrerken iç uyluklarımı kazıyor.

Tanrım, bu adam amcık yemeyi biliyor, ama kanlı amcık? Bunun için çıldırıyor.

Vahşileşiyor, kontrolü her geçen saniye çözülüyor. Dili içime dalıyor, araştırıyor, hayvani bir hırıltıyla dönüyor.

göbeğime doğru titreşiyor. Bu his içime şok dalgaları gönderiyor ve sonra dilini düzleştirerek yavaşça yarığımdan yukarı doğru sürüklüyor. Dudakları zonklayan klitorisimin etrafına yaklaştığında, emme acımasızca gerçekleşiyor ve boğazımdan keskin, kontrol edilemez bir çığlık çıkarıyor.

"Oh, lanet olsun..." Kelimeler özgür, ham ve kırık.

Ağzına doğru eğiliyorum, her kasım geriliyor, içimde oluşan coşkuya karşı zorlanıyor. Nefeslerim düzensiz, dar geliyor, lanet aklımı kaybetmenin eşiğinde sendeliyorum.

Ve sonra, geri çekiliyor.

Yokluğu yıkıcı, beni titriyor ve zonkluyor, her sinirim onun dili için çığlık atıyor. Ben daha farkına bile varamadan, tek bir hızlı ve hükmedici hareketle beni yüzüstü çeviriyor. Çarşaflar tenime yapışıyor, kanla ıslanıyor, beni yataktan kaldırmadan önce kıpkırmızı bir savaş boyası gibi bulaşıyor.

Karmakarışık kızıl saçlarımı yüzümden uzaklaştıramadan beni ileri doğru iterek aynaların olduğu bir duvarın önüne yerleştiriyor. Bacaklarım neredeyse altımda bükülüyor, hala ağzının etkisiyle titriyorum, ama avuçlarım destek için soğuk cama çarpıyor ve kan kaotik lekeler halinde üzerinde çizgiler oluşturuyor.

Bir anda üzerime atladı. Eli saçlarıma dolanıyor, yumruğunun etrafına sıkıca doluyor ve dudaklarımdan bir tıslamayı zorlayan bir keskinlikle başımı geriye çekiyor. Gözlerimi kaldırdığımda onun arkamdan bana doğru yükseldiğini görüyorum. Adet kanım çenesini boyuyor ve açgözlü bakışları, yarattığı katliamın her santimetresine değer veriyormuş gibi vücudumun arkasından aşağı doğru sürükleniyor. Gözleri kırımın kıvrımlarında geziniyor, göğsü açlıkla inip kalkıyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, parmakları içime dalıyor-iki tane, hızlı, acımasız, sert. Boğazımdan yüksek sesli bir çığlık kopuyor ama saçlarımı daha sert çekip başımı daha da geriye atarak acı ve zevk arasında sıkışıp kalırken bir parmağını daha sokmasıyla anında susturuluyor.

Gerginlik yakıyor ve gözlerimi sıkarak içimde dolaşan ezici hislerle savaşıyorum. Yine de vücudum gerilirken bile direnmiyorum. Benden istediğini almasına izin veriyorum, çünkü bir yerlerde, aşağılanmanın ve acının altında derinlere gömülmüş bir arzu gölgesi her zaman kıpırdanıyor - inkar edemeyeceğim karanlık bir gerçek. Bunu istiyorum amına koyayım.

Aynada, dudaklarından bir tükürük izinin düşmesine izin vermesini izliyorum. Başparmağının ıslaklığı kış deliğimi çevreleyene kadar nereye düştüğünü görmüyorum ve sonra tereddüt etmeden içime itiyor. Dudaklarımdan derin, gırtlaktan gelen bir inilti dökülüyor, bedenim bu hisse çaresizce karşılık verirken gözlerim kapanıyor.

Parmakları artık senkronize bir şekilde hareket ediyor, daha derine iniyor, dördünü de içime sokup çıkarırken deliklerimi açıyor. Dolu ve neredeyse boğulmuş hissetmeye başladığımda, saçlarımı serbest bırakıyor ve eldivenli eli boğazımın önüne doğru kayarak beni sıkıca kavırıyor. Başımı geriye yatırıyor, ta ki bakışlarını tekrar üzerimde görmekten başka çarem kalmayana dek.

Dudakları dudaklarıma yaklaşıyor, nefesinin sıcaklığı tenime değerken hızı değişiyor, şimdi daha da şiddetli. Parmakları sert ve hızlı bir şekilde içime dalıyor, her hamlesi beni paramparça etmek için acımasızca yapıyor. İçimden bir çığlık kopuyor, dizginlenemiyor, sadece onun yakınlığıyla boğuluyor. Bacaklarım altımda titriyor, yoğunluğun altında yol vermekle tehdit ediyor, ama onun tutuşu beni dik tutuyor, beni tam olarak istediği yerde tutuyor. Her hamlesinde dişleri gıcırıyor. Parçalanışımı izlerken gözleri kararıyor.

Şiddetli ve kontrol edilemez bir şekilde içimden geçerken, dört parmağını da bedenimden çekip çıkarıyor. Ani boşluk beni soluk soluğa bırakıyor, orgazmımın gücü beni bir dalga gibi vuruyor, ezici ve yıkıcı. Vücudum titriyor ve aynaya doğru sarkıyorum, sadece parmaklarını zonklayan amımın içine geri döndürmesi için, sert, kaygan eylem boğazımdan başka bir çığlık çekiyor.

Her şeyi hissediyorum; boşalmamı, kanımı, sıcak ve yapışkan bir şekilde uyluklarımdan aşağı akarken, işlemeye bile başlayamadığım bir kaosa karıştığını. Onun umurunda değil. Aksine, buna bayılıyor. Üzerimdeki hâkimiyetini göstermeyi seviyor ve ben de bunu arzuluyorum.

"Siktir, sende ciddi bir sorun var," diye inliyorum dudaklarına karşı.

Kıs kıs gülüyor, sonra üç parmağını da derine sokarak benden bir çığlık daha koparıyor. Boğazımı serbest bırakıyor ve saçlarımın arkasından tutarak alnımı aynaya bastırıyor.

"Tüm bu kan? Buna bayılıyorum. Dağınık amından damlayan adet kanını görmeye bayılıyorum. Bu beni deli ediyor," diye kulağıma hırlıyor.

"Şimdi sana ne yapacağımı izle, güzel kız. Bu kanlı am deliğini sikimin etrafında nasıl daralttığımı izle."

Parmaklarını içimden çekip çıkarıyor, beni ani boşlukta nefes nefese bıraktıktan sonra ağır, zonklayan aletini boxerından kurtarıyor. Kavrayışı değişiyor, bir eli saçlarımın arkasına dolanıyor, diğeri kendini amıma yönlendirirken beni yerinde tutuyor. Aletinin şişmiş başı kaygan yarıktan yukarı doğru sürüklenirken bacaklarım titriyor, pes etmekle tehdit ediyor. Delikte duraklıyor, alay ediyor, içeri itmeden önce beni daha fazlası için acıtacak kadar bastırıyor.

Yavaşça geriyor ve bana onu hissettiriyor, inç inç acı veriyor ve vücudum büyük horozunun dolgunluğuna uyum sağladıkça geriliyorum. Başım eğiliyor, gözlerim aşağıdaki manzaraya çekiliyor ve onun daha derine batışını izliyorum, amım kalın gövdesinin etrafında geriliyor. Alacak hiçbir şey kalmayana kadar beni tamamen dolduruyor.

Tamamen içine gömüldüğünde, tatmin olmuş hırıltısı kulağıma doğru gürlüyor, karanlık ve hayvani, içime bir heyecan gönderiyor ve alt dudağımı ısıyorum, kışımı ona doğru itiyorum, kendimi serbest bırakmak üzere olduğu şiddete hazırlıyorum.

Hiç tereddüt yok. Aletini geri çekiyor ve bana çarpıyor, gücü içimdeki havayı dışarı atıyor. Tekrar tekrar içime giriyor, her hamlesi vahşice sert, her biri bir öncekinden daha derin. Kalçaları acımasız tokatlarla kışıma çarpıyor, etin etle buluşmasının sesi odada yankılanıyor. Vücudum saldırı altında titriyor, her sinirim canlı, kanım her cezalandırıcı vuruşta uyluklarımdan aşağı akarken sıcak akıyor.

Bana hiç merhamet göstermiyor ve hızla yükseliyor, durduramadığım bir şey gibi yükseliyor, ezici bir güçle içime çarpıyor.

Doruk noktam içimi parçalıyor, "Ty, oh, Tanrım!" diye çığlık atmama neden oluyor, amım onun etrafında sıkıca kenetlenirken, salıverilmem beni tamamen tüketiyor.

Ty beni kaldırırken vücudum kontrolsüzce titriyor, kolu belimin etrafında sıkıca kilitlenmiş, horozu hala içimde derinlere gömülü. Beni bir kez daha yatağa taşıırken hareketlerindeki güç zahmetsizce hissediliyor. Beni yatağın üzerine bırakıyor, ellerim ve dizlerim sıırsıklam, kanlı çarşafırlara batıyor. Parmaklarım içgüdüsel olarak ıslak kumaşı kavırıyor, denge arıyor ama bacaklarım o kadar şiddetli titriyor ki kendimi zorlukla dik tutabiliyorum.

Beni sarsan bir güçle sırtıma bastırıyor ve kollarımın bükülmesine neden oluyor. Yüzüm yatağa çarpıyor, kanın metalik tınısı duyularımı işgal ediyor. Ben tepki veremeden, elleri bileklerimi kavıyor, arkamdan çekip büyük bir tutuşla sabitliyor.

Yanımdaki cesede uzandığını görüyorum. Sonra ıslak, grotesk bir gıcırdama sesi duyuyorum. Midem çalkalanıyor. Kan ve bağırsakların rahatsız edici sesi odayı dolduruyor ve panik göğsümde alevleniyor.

Sonra onu gördüm. Gözümün ucuyla, kanla parlayan bir bağırsak parçası görünüyor. Gözlerim dehşetle açılıyor, sonra onları sıkarak kapatıyorum, tüm vücudum bu düşünceyle sarsılıyor.

"Hayır, hayır-çok uzak, Ty!" Çığlık atıyorum.

Beni görmezden geliyor. Sümüksü, yabancı doku bileklerimi sarıyor, soğuk ve kaygan, boğazımda safranın yükselmesine neden oluyor. Sadece bu his bile başımı döndürmeye yetiyor, bilincim elimden kayıp gitmekle tehdit ediyor.

Kırmızı ipleri ağır, evcilleşmemiş nefeslerle bağlıyor, sanki reddedişim onu körüklüyormuş gibi, sanki bu an -benim dehşetim- onun başyapıtıymış gibi.

Ty'ın alçak sesle kıkırdaması ve ardından elini kıçıma sertçe vurması beni öne doğru itiyor ve bir çığlık atıyorum, avucunun indiği yer tenimi yakıyor.

"Kapa çeneni ve yapabileceğini bildiğim gibi yap, Red," diye hırlıyor, tehditle damlıyor. "Bu odadan bir zamanlar olduğun kadın olarak çıkmayacaksın. Olmak için buradasın..."

İtti ve nefesim

kesildi. "Lanet

olsun." *Bir itiş*

daha,

"Kırılmış," diye hırlıyor. "Fiziksel olarak. Ve zihinsel olarak."

Cevap veremeden -eğer cesaret edebilirim- çoktan harekete geçti, sert ve acımasızca kavıyor. Elleri belime dolanıyor ve beni yatağın kenarına doğru çekiyor.

Sonra kıçımı iyice açıyor, parmakları yumuşak etime morartıcı bir yoğunlukla giriyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, her hareketinde yavaş ve işkenceli bir şekilde amıma girip çıkmasını izlerken her santimi yutuyor.

Islak sesler odayı doldururken, boğazından derin bir gümbürtü çıkıyor ve başı geriye düşüyor, boynu sanki her saniyeyi, her hissi seviyor gibi yuvarlanıyor. Sıkıca kavırıyor, tırnakları tenimi ısırtıyor ve dokunuşundaki sahiplenicilik midemi bulandırıyor.

"Benim güzel küçük kanlı dl srtğm," diye tükürüyor hayal kırıklığıyla sıkılmış dişlerinin arasından. "Beni nasıl alacağını çok iyi biliyorsun ve ben buna bayılıyorum."

Bakışları karanlık ve şiddetli bir şekilde bana dönüyor ve hızını artırmaya başladığını göz ucuyla izliyorum. En derinlerime tekrar tekrar girerken yüzü bir zevk ve delilik maskesine dönüşüyor.

Beni saatlerce sadistçe beceriyor, boşalıyor, sonra tekrar başlıyor, ikimiz de fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar beni sürekli olarak birden fazla orgazma zorluyor. Sıcak dllerleriyle tamamen dolup taştığımda, ağır aletini şişmiş amımdan kaydırarak çıkartıyor ve bitkin bedenim öne doğru düşerken bir nefes alıyorum. Ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum, tüm vücudum şiddetle titriyor ve terliyor. Sakin hareketlerle fermuarını tekrar yukarı çekiyor, beni yakından izliyor.

"Hadi gidelim buradan, illi." Diyor ve cansız bedenimi yataktan kaldırırken inliyorum. Ayağa kalktığımda beni tutuyor ve bacaklarımdan kan ve gülünç miktarda dlnn aktığını hissediyorum.

İkimiz de birbirimize bakmadan önce yere bakıyoruz ve tüm ahlaksızlığa rağmen bir kahkaha paylaşıyoruz. Eli hafifçe yanağımlı buluyor, başparmağı yanağımda geziniyor.

"İyi iş çıkardın, küçük avcı. Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerim onunkilerle buluşmadan önce etrafa şöyle bir bakıp tüm bu çılgınlığa bir göz atıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

"Tek bir saniyesinden bile pişman değilim." Dilimi ağızına önce fısıldıyorum.

Beni bir hırıltıyla yutuyor, kendine yaklaştıyor, eli kıçımı sıkıca kavırıyor ve beni nefessiz ve karıncalanmış halde bırakarak geri çekildiğinde, gözlerimi uğursuzca tarıyor.

"İşte benim kızım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ty

Raven'la o çifti öldürdüğümünden beri birkaç gün geçti ve telefonuma bakıyorum, gözlerim yeni bir mesajı tarıyor.

[Bana sahip olduğun için şanslısın. Bize sahip olduğun için. Yoksa kaçın şimdiye kadar o lanet tımarhaneye dönmüş olurdu].

Kelimeler ekranda bir tehdit gibi parlıyor, keskin ve alaycı. Telefonun etrafındaki parmaklarım sıkışıyor, boktan mesaja bakarken kenarları avucumu ısıtıyor, midemdeki çukur derinleşiyor. Kim bu lanet olası? Ve ben istemediğim halde neden arkamı kolluyorlar?

[Ben iki kere düşünmeden mesaj gönderiliyor. İlk defa cevap verme zahmetine katlanıyorum.

Sanki bekliyorlarmış gibi cevap neredeyse anında gelir. *[Ya da belki sen de hepimiz gibi oraya aitsindir Slasher]*

Slasher mı? Zihnim benimle kimin oyun oynamaya çalıştığını anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. Düşüncelerim bir hayal kırıklığı karmaşası, ama Raven odaya girdiğinde kısa kesiliyorlar.

Duştan yeni çıkmış, vücuduna bir havlu dolanmış, kızıl nemli saçları omuzlarına yapışmış. Telefonumu kot pantolonumun cebine sokmadan önce, yüzüne kazınmış belli belirsiz endişeyi fark ederek ona kısa bir süre yan gözle bakıyorum.

"Yine mi dışarı çıkıyorsun?" diye soruyor, kelimelerindeki tedirginliği fark etmemek imkânsız.

Sırtıma astığım çantanın askısını ayarlayıp kontrol ediyorum ve cevap vermiyorum.

"Hey, sorun ne?" diye üsteliyor, sesi şimdi daha yumuşak, endişesi savunmamı sıyrıyor.

Düşüncelerim gittiğim yere geri dönerken çenem sıkılıyor. Bunu ona açıklayamam - ne hafızama kazınan köşkü, ne sahibi olan adamı, ne de sanki her şeyin anahtarıymış gibi burayı aramak için harcadığım yılları. Öyle de olabilir. Onu kaçıran adama ait, kız kardeşimi kaçıran son adama. Orosu çocuğu zenginlik ve güç kalesinin arkasına saklanıyor ama altında ne olduğunu gördüm. İşler, bağlantılar, her şey zincirde yüksekte birini işaret ediyor. Dokunulamayacak kadar yüksek. Çoğundan daha yüksek.

Eli koluma sürtünüyor, hafif ve emin değil, beni topraklamaya çalışıyor. Yapışmadan önce geri çekiyorum. Anlamıyor. Bu içine girdiğim bir kavga değil, lanet olası bir fırtına ve tek parça halinde ya da canlı çıkmama ihtimalim çok yüksek. Bunu biliyorum. Bununla barıştım. Ama o yapmazdı. Beni durdurmaya çalışırdı.

Söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ona bakıyorum, sadece bir saniyeliğine, gözlerindeki endişe suçluluk bıçağını daha da derine saplamaya yetiyor.

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve ellerim yavaşça boynunun kenarlarına gidiyor. Avuçlarım sıcak tenine bastırıyor, başparmaklarım çene çizgisinde gezinirken başını geriye yatırıyorum. Eğilip alnımı onunkine yaslıyorum ve küçük elleri bileklerimin etrafında kıvrılırken, dokunuşu ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde beni seviyelendiriyor. Başparmaklarım yanaklarının üzerinde nazıkçe kayıyor, güzel yüzünün çizgilerini takip ediyor.

Gözlerine bakıyorum - o güzel, okyanus mavisi gözlerinde endişe ve narin bir şey var. Bakışlarım daha aşağılara iniyor, tenine serpilmiş çilleri ve hafifçe aralanıp beni içine çeken pembe, dolgun dudaklarını inceliyorum. O burada, gerçek ve sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir zaman diliminde ilk kez zihnimdeki lanet olası kaos sakinleşiyor. Ama yerini garip bir hüznün alıyor. Yüzleşeceğimi düşünmediğim bir gerçeklik. *Onu kaybetmek.*

"Benim için çok şey ifade ediyorsun," diye mırıldanıyorum, sessiz sözcükler

Yüz ifadesi değişiyor, gözlerinde kafa karışıklığı oluşuyor ama geri çekilmiyor. Ben devam ederken sadece bekliyor. "Teşekkür ederim güzel kızım, beni anladığın için."

Dudakları konuşacakmış gibi aralanıyor ama kelimeler dökülmüyor ve boğazımın düğümlendiğini hissediyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken duygularım kabarıyor.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüp kırılğan itiraflar gibi tenine düşerken, "Beni gördün ve tek istediğim de buydu," diye fısıldıyorum. "Her şeyi gördün - lanet olası karanlığı, teşhisi, cinayeti, deliliği, lanet olası hayatımın tren enkazını."

Bakışlarım tekrar dudaklarına kayıyor, başparmağım alttakinin yumuşak kıvrımında geziniyor ve elleri bileklerimde hafifçe geriliyor. "Sen, Raven. Evin nasıl hissettirmesi gerekiyorsa sen de öylesin. Güvende. Sevilen."

Gözlerindeki duyguyu görüyorum; kalp kırıklığı, anlayış, sessiz acı. Bu çok fazla.

Sanki bunu engelleyebilirmişim ve bu daha kolay olacakmış gibi gözlerim sıkıca kapanıyor. "Yaptığım şeyleri sana yaşattığım için özür dilerim." Kelimeler dilimde acı, ona yaptığım şey için çok küçük gelen bir özür. Burnumu çekiyorum, kendimi gözlerimi açmaya ve tekrar onunkilerle buluşmaya, ona gerçeği söylemeye zorluyorum. "Sen sadece... istediğim her şeysin. İhtiyacım olan her şey."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülerek yanağından aşağı iniyor ve içinde bir şeyler yumuşuyor - savunması, incinmişliği, hatta belki de şüphesi. Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yokOnun aurasını hissedebiliyorum, parçalanırken bile beni bir arada tutma şeklini.

"İlk başta ışığını köreltmek istedim kedicik. Benim lanet karanlığımın çatışmasından nefret ediyordum." Başımı bir kez sallıyorum. "Ama lütfen, benim için parlamayı asla bırakma."

O cevap veremeden dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sert ve çaresiz, ellerim yüzünü kavrarken titriyor, başparmaklarım gözyaşlarının nemini siliyor. Onu tekrar öpüyorum, ve tekrar, her seferinde sanki kelimelerimin anlatamadıklarını anlatmaya yetecekmiş gibi.

Ve sonra, daha fazla batmama izin vermeden, geri çekiliyorum. Ellerim yüzünden düşüyor, onun sıcaklığı tutmayı hak etmediğim bir şey gibi kayıp gidiyor.

"Ty..." Sesi arkamda zayıf, neredeyse yalvarıyor, ama arkama bakmıyorum.

Baltamı aldım, kapıyı açtım ve ilk kez kilitsiz bırakarak geceye adım attım.

...

Konak önümde beliriyor, gecenin sonsuz boşluğuna karşı şık, siyah taştan bir monolit. Lanet olası bir krala aitmiş gibi görünüyor.

Zihnim Raven'a geri dönüyor; onun masum yüzüne, çok fazla şey gören o delici gözlerine, içimde hissedebileceğimi hiç bilmediğim bir şeyleri harekete geçirmesine. İçimin boş kısımlarını nasıl kazdığını, orada olduğunu bile bilmediğim şeyleri nasıl çektiğini.

Kalmaya çok yaklaşmıştım. Kendimi bunu yapmaktan alıkoymaya çok yakındım. Ama yapamadım.

Zihnim, ruhum -eğer bir tane bile varsa- çoktan gitti. Bu iş bitene kadar bana huzur yok. Cevapları alana kadar. Bu amcık ölene ve ben gözlerimi her kapattığımda aklıma takılan sorularla boğulmayı bırakana kadar.

Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum ve onun yüzü yine orada, öfkemin sınırlarını yumuşatıyor. Bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Başımı sertçe sallıyorum, onu düşüncelerimden nefesimin altından homurdanıyorum.

Bu gece bitiyor.

Arazinin kenarındaki bir ağacın arkasına çömeliyorum, kabukları eldivenlerime sürtünüyor ve evin arkasını tarıyorum. Havuz hareketsiz, bahçe ışıklarının soluk parıltısının altında ürkütücü bir ayna gibi duruyor. Uzaklarda bir yerde, köpeklerin keskin havlamaları sessizliği kesiyor.

Bakışlarım alt kattaki geniş pencerelerden gelen harekete kilitleniyor. Bir figür geçip gidiyor. Kırmızı kadife bir bornoz ve ipek bir pantolon giymiş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyor. Parmaklarının arasında bir puro tutuyor, dumanı tembelce havaya doğru kıvrılırken, diğer elinde bir bardak viski parıldıyor. Yan tarafına bir kitap sıkıştırmış, sanki bu da onun için sakın bir geceymiş gibi.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu o. Hiç şüphe yok. O çirkin yüzü hatırlıyorum. Ricco.

Gece, işlenmek üzere olan vahşi bir cinayet için fazla durgun, fazla sakın geliyor. Gözlerimi onun silüetine kilitleyerek çantamın fermuarını yavaşça açıyorum. Eldivenli elim ayağa kalkmadan önce baltamın sapını buluyor ve onu çekip kurtarıyor. Şimdi bir sandalyeye doğru ilerliyor, kükreyen bir ateşin önüne yerleşiyor.

Şömine camdan görünüyor. Orada uzanmış, kayıtsız. Nabzım hızlanıyor, kulaklarımdaki kan sabit bir davul gibi.

İşte bu kadar. an. Geri dönüşü yok.

Çantamı arkamda bırakıp malikâneye doğru sürünüyorum, gölgeler arasında kayan bir hayalet gibi duvarlara yapışıyorum. Adımlarım nemli çimenlerin üzerinde ses çıkarmadan ilerliyor, konağın yan tarafındaki pencereleri ve kapıları zayıflıklara karşı tarıyorum.

İlk fark ettiğim cam kapı kilitli. Bakışlarım yukarı doğru kayıyor, benim için çok yüksek olmayan Fransız kapılı bir balkon yakalıyorum.

Parmak uçlarıma basarak baltamı balkonun zemininde kaydırdıktan sonra düz kenarı kavriyorum, sonra kendimi yukarı çekiyorum, tırmanırken botlarım duvara hafifçe sürtünüyor. Kollarımdaki kaslar geriliyor ama başarıyorum, bacağımı parmaklığın üzerinden sallıyorum ve alçak bir çömelme pozisyonunda iniyorum. Fransız kapılar da kilitli ama mandal eski, işlevsel olmaktan ziyade dekoratif.

Eğilip baltamı alıyorum ve bıçağı dikişin arasından geçirip mandal bir klik sesiyle açılana kadar çeviriyorum. Sessizce kapıyı itiyor, bir hayalet gibi içeri süzülüyorum.

İçerideki hava ılık ve önümdeki koridor loş bir şekilde aydınlatılmış, tek ışık alt kattaki zayıf parıltıdan geliyor. Baltamı daha sıkı tutuyorum ve büyük merdivenin tepesine ulaşana kadar sessiz adımlarla evin içinde ilerliyorum ve aşağıya baktığımda buranın büyük, açık bir çalışma odası olduğunu görüyorum. Sirtını bana dönmüş deri bir koltukta oturan onu görene kadar sessiz alanı araştırırken şömine ışığı titriyor.

Doğrulurken çenem sıkılıyor, sonra ileri doğru adım atıyorum. Mermer zeminde süzülüyorum, ateşin çıtırtısına rağmen sessizim. Merdivenlerin dibine ulaştığımda çalışma odasının ısıltısı üzerime dökülüyor ama durmuyorum.

Yaklaştıkça iki elim de baltanın sapını sıkıyor, daha hızlı, odağım sandalyede oturan adama daralıyor.

"Ahhh, Ty Easton..." Ricco'nun yumuşak ve alaycı sesi odayı kesiyor ve donup kalıyorum. "Ben de seni bekliyordum."

Yavaşça ayağa kalkıyor, acele etmiyor ve bana doğru dönüyor. Gözleri -buzlu, açgözlü, duygusuz- gözlerime kilitlendi ve vücudumdaki her damla kan

kafama hücum ediyor. Öfke içimde titreşiyor, bedenimde kıvrılıyor, patlamak için yalvarıyor.

Beni içine alıyor, tembelce değerlendiriyor, purosunu hala dudaklarının arasında tütüyor ve diğer eli sakince yanında duruyor.

"Hiç değişmemişsin evlat. Gördüğüm kadarıyla Kutsal Tepeler senin için hiçbir şey yapmamış."

"KAPA ŞU LANET !" Kükremem odayı yırtıyor, çığ ve keskin, fiziksel bir güç gibi yüksek tavanlardan sekiyor.

Hareket bile etmiyor. Sadece bana bakıyor, duygusuz bakışları neredeyse eğleniyor. "Nerede lan bu kız? Nereye koydun onu?"

"Penny?" Dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor ve dilinin ucunda Penny'nin adını duymak beni kıpkırmızı yapıyor.

Cevap vermeyeceğim. Kelimeler artık benim altımda.

Tembelce en soldaki bir kapıyı işaret ediyor, sesi sıradan ve ilgisiz. "Oh, o arkada."

Odadaki hava emilmiş gibi hissediyorum. Kaşlarım birbirine çarpıyor, kalbim bir taş gibi düşüyor. Neredeyse başımı sallayıp sözlerini reddedecektim ki açılan bir kapının hafif gıcirtısı dikkatimi çekiyor.

Gözlerim sese doğru kayıyor, üç iri adam adım adım odaya girerken kanım donuyor. Takım elbiseleri tertemiz, her düğmesi cilalı, cilalı ayakkabıları mermer zeminde uğursuzca tıkırdıyor.

Zihnim dönüyor, hesaplıyor. Dört kişiler. Dördünü de indirmem ya da denerken ölmem gerekecek. Baltamı tutuşum güçleniyor, parmak eklemlerim eldivenlerimin derisine karşı beyazlaşıyor.

Ama hiçbirinin önemi yok. Hiçbirinin önemi yok. Tek umursadığım Penny.

Parmaklarını şıklatıyor, gerginliği bıçak gibi kesen keskin bir ses. Takım elbiseli adamlardan biri öne çıkıp Ricco'ya bir şey uzatıyor ve beynimin neye baktığımı algılaması bir saniye sürüyor.

Bir vazo.

"O burada," diyor kendini beğenmiş, zehirli bir sırtıyla ve onu berbat bir ödül gibi tutuyor.

Kanım buza dönüşüyor, aynı anda hem donuyor hem de kaynıyor. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim havayı nasıl çekeceğini unutuyor. Dünya eğiliyor, görüşüm o vazo ve sadist sırtışıdan başka bir şeye daralıyor.

Sonra olur.

Düşünmüyorum. Plan yapmam. Sadece hareket ederim.

Balta başımın üzerinde, ileri doğru hamle yaparken boğazımdan sert ve acı verici bir kükreme kopuyor. Hücum ederken botlarım yere çarpıyor, vücudumdaki her kas öldürücü bir niyetle geriliyor.

İlk adam bir anda üzerime geldi, yan tarafıma çarptı ama kıpırdamadım. Toplayabildiğim tüm güçle baltayı savurarak döndüğümde darbe zar zor fark ediliyor. Bıçak adamın boğazına saplanıyor, adam yere yığılırken kan fışkırıyor.

Ben durmam.

Bir diğeri bana doğru geliyor ama çok yavaş. Baltam havada kavis çizerek onu karnından yakalıyor ve keskin bıçak derine inerek kumaşı, eti ve kemiği yırtıyor. Çığılığı odada yankılanırken dizlerinin üzerine çöküyor, dökülen bağırsaklarını tutuyor.

Aniden kulakları sağır eden bir çatırtı duyulur.

Acı bacağımda patlıyor, bembeyaz ve yakıcı, sanki doğrudan kasıma saplanmış yakıcı bir demir gibi. Dizim bükülüyor ve bir tıslamayla yere çakılıyorum, bacağımlı tutarken baltam elimden kayıyor. Kan altımda birikiyor, kalın ve sıcak, soğuk mermerin üzerine yayılıyor.

Acının beni tüketmesine izin vermeyerek sertçe ısıyorum ve baltaya uzanıyorum ama adamlardan biri baltayı tekmeleyerek uzaklaştırıyor. Başımı kaldırdığımda, alnıma sıkıca bastırılmış bir silah namlusunun soğuk çeliğiyle karşılaşıyorum.

Ricco bana doğru yaklaşıyor, sırtışı şimdi daha geniş, daha muzaffer ve silah elinde titriyor, korkudan değil heyecandan.

"Gerçekten buraya gelip beni öldürebileceğini düşündün, değil mi? Benim kim olduğumu biliyor musun?" Sesi kendini beğenmiş, sanki güçlü ve acınası anının tadını çıkarıyor. "Onu yakaladığım anda gördüm, gözlerindeki o ateşi. İntikam peşinde bir çocuk." Sırtışı genişliyor. "Ve buna bayıldım."

Yaklaştığında çenem o kadar sert kilitleniyor ki dişlerim kırılacakmış gibi hissediyorum. Eğiliyor. "Yaklaşık on kişi onun bakire amını siktikten sonra

zaten cansız bir cesetten başka bir şey değil, Ty."

Sözleri damarlarımda asit gibi dolaşıyor, ısıricı ve sert; tutmak için çok uğraştığım gözyaşlarım kuru gözlerimi yakıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başımı eğiyorum.

"Ona bir iyilik yaptım. Yaralı bir hayvan gibiydi. Acısına son verdim."

Başımı kaldırıyorum, öfkem gözyaşlarımı yakıyor ve gözlerim onunkilere kilitleniyor, geniş ve dengesiz. Kendimi durduramadan tükürdüm. Kalın bir damla yüzüne çarptı ve yanağından aşağı kaydı.

Yanımdaki adam hırlayarak beni gömleğimden yakalıyor, ama ben gülüyorum - kocaman odada yankılanan, tiz ve ani, akli dengesi yerinde olmayan bir ses.

Ricco yüzündeki tükürüğü sert bir hareketle siliyor, buz gibi bakışları benimkileri hiç terk etmiyor.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye tışıyor, sakın yüzeyi ilk öfke belirtisiyle çatırdıyor.

Kahkahalarım daha da yükseliyor, omuzlarım sarsılıyor, ses manik bir şeye, sikik bir şeye dönüşüyor.

Dudaklarım meydan okuyan bir sırıtışla kıvrılmadan önce kahkahalar arasında "Sen öldün," diye fısıldıyorum. "Sen zaten ölüsün."

Silah aniden mide bulandırıcı bir çatırtıyla yüzüme çarpıyor, elmacık kemiğimde acı patlarken çarpmanın etkisiyle başımı geriye atıyorum. Kan ağzıma doluyor, dilimin üzerinde birikiyor ve yarılan dudaklarımdan dökülüyor ama bu beni durdurmuyor.

Kanı yere tükürüyorum, ardından bir kahkaha baloncuğu daha acı bir şekilde, delilikle damlayarak dışarı çıkıyor. Ona sırıtıyorum, dişlerim kıpkırmızı, onunla daha da alay ediyorum.

"Seni öldüreceğim, seni küçük amcık!" Ricco hırlıyor, silahın namlusunu kafama dayarken yüzü öfkeyle buruşuyor.

Bana bakarken göğsü kabarıyor, boynundaki damarlar şişiyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan topuklarının üzerinde dönüyor, vazo hâlâ elinde. Gürültülü bir kükremeyle onu havaya fırlattı.

Vazo şöminenin kenarına çarpana, Penny'nin külleri alevlere dökülürken çömlek parçaları yağana kadar zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Sıcaklık Penny'nin kalıntılarını sarmal dumanlara dönüştürüyor, havaya doğru yükseliyor ve bükülüyor.

Oda etrafımda dönerken bulanık, kanlı görüşümle izliyorum. Her şey bir üzerime çöküyor, beni ağırlığı altında eziyor: Penny'nin yüzü, kahkahaları, çığlıkları. Sacred Heights'ta yıllarca süren planlar, buna giden her an, yalanlar, dökülen kanlar. Raven'ın sesi, yumuşak inlemeleri ve dokunuşları. Hepsi ateş ışığında sürüklenen lanet küller gibi etrafımda dönüyor.

Ve sonra, bir şey kopar.

"ÖYLEYSE YAP !" Kükrüyorum, ses boğazımdan yırtılıyor. Ricco donup kalıyor, eli silahın üzerinde sıkışıyor.

Namluyu iki elimle kavrayıp kafatasıma daha sert bastırıyorum. Parmaklarım soğuk çeliğin etrafında kıvrılıyor, elim ayağım titriyor ama umurumda değil. Başımı eğiyorum, vahşi gözlerim onunkilerle acımasız bir bakışla buluşuyor.

"Hadi, Ricco. Ödlelik yapma şimdi." Sesimden zehir damlıyor, göğsümde alçak bir hırıltı titreşiyor. "Lanet beynimi uçur. Yap şunu. Bitir şu işi, seni hasta herif!"

Bana bakıyor, öfkesi başka bir şeye dönüşüyor. Tedirginlik, tereddüt. Elleri titriyor, çok az ama fark etmem için yeterli. Şiddetle nefes alırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, göğsüm beni yakalayanı parçalamaya hazır kafesteki bir hayvan gibi kabarıyor.

Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor ama gözleri ona ihanet ediyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, içini ürpertici bir sakinlik kaplıyor. "Yetişkin psikopat erkeklerden hoşlanmıyorum," diyor. "Ama seni canlı canlı yiyip kıkına tükürmek isteyecek birkaç kişi tanıyorum. Ailenin başlattığı işi bitirelim, olur mu?" Daha da yaklaşımadan önce öfkeden kuduruyor, fısıldarken dudakları dengesiz bir gülümsemeye dönüşüyor, "Ancak o zaman güzel Penny'nin yanında yerini bulacaksın. Ateş çukurumda, o gece sikimin etrafında nasıl hissettiğini düşünürken lanet olası marshmallowlarımı kızartacağım."

Birdenbire, sağımdaki büyük pencerenin ötesindeki karanlıkta bir şey gözüme çarpıyor; spiral çizen iki siyah-beyaz daire. Onlar

kıpırdamadan bana bakıyor. İlk başta aklımın karıştığını ya da camdan yansıyan ateş ışığının bir oyunu olduğunu düşünüyorum ama hayır.

Sabit duruyorlar. Beni izliyorlar.

Sonra, sanki çağrılmış gibi, hemen üstlerinde iki kırmızı spiral belirir, hafifçe parlar, neredeyse titreşir. Kırmızı derinleşir, daha hızlı döner ve ardından aşağıda yeşil spiraller belirerek tuhaf üçlüyü tamamlar.

Spiraller içime işliyor, hipnotik çekimlerini görmezden gelmek imkânsız. Her renk sonsuz bir girdap gibi çalkalanıyor, siyah-beyaz merkezler yavaşça dönerken kırmızı ve yeşil ürkütücü bir şekilde parlıyor, gecenin içinde titriyor.

Bu da ne böyle? Zihnim gördüklerimi anlamlandırmakta zorlanıyor -gözler. Lanet olası gözler mi?

"Ya da belki de... Adı neydi? Raven mı?"

Gözlerim bir anda Ricco'ya kayıyor ve o da sırtıyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Raven değil. Kediciğim değil.

Ricco, sık kafalı kuklası beni yakamdan tutup mermer zeminde sürüklemeyi önce, "Onu zindana götürün," diye hırslıyor.

Daha bir sonraki hamlemi planlayamadan sağımdaki pencere patlıyor ve son derece hızlı bir şey havada bir şimşek gibi ıslık çalarak süzülüyor.

Üstümdeki adam boğuluyor, ıslak, hırıltılı bir inilti çıkarken tutuşu zayıflıyor. Ağır bedeni mide bulandırıcı bir çatırtıyla mermere çarparak yere yığılmadan önce yüzüme sıçrayan ılık bir kan spreyi üzerime yağıyor, ölü ağırlığı yanıma çöküyor.

Her şey yeniden yavaşlıyor ve görüşüm daralıyor. Kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyor ama içgüdülerim daha yüksek sesle bağırıyor. Uzanıyorum, parmaklarım baltamı arıyor ve soğuk çelik sapını hissettiğim anda onu sıkıca kavrayıp sırt üstü yuvarlanıyorum.

Ricco bir kobra gibi hareket ediyor, silahının namlusunu tam kafatasıma doğrultuyor. Ateş ediyor, sağır edici ses gök gürültüsü gibi yankılanıyor, ama kurşun bana ulaşmadan önce keskin bir ıslık daha havayı kesiyor.

Kırık pencereden bir bıçak fırlar ve Ricco'nun bileğine saplanır. Acı içinde inliyor, nişan alıyor. Kurşun yere çarpıyor, başımdan bir santim ötede, sekerek odanın içine giriyor.

Ricco ıgık atıyor, yarasından kan akarken bileğini tutuyor ve silahı elinden kayarak yere dūşüyor.

Kanım kabarıyor, adrenalin diğer tūm hisleri bastırıyor. Tereddūt etmeden ayağa fırlıyorum, elimde balta ve savururken kūkrüyorum. Bıçak bacağını keserek uyluğunun ortasından ayırıyor. Bir ıgıkla yere yığılıyor, ıgıkları odada yankılanıyor ama ben durmuyorum. Durmayacağım.

Baltayı tekrar kaldırıyorum, diğer bacağı da kopana kadar vahşi bir gūçle indiriyorum, kemik kırılğan bir tahta gibi çatlıyor. Altında kan birikiyor ama yeterli değil.

Bitirmedim. Bu yeterli değil. Mezarın ötesinde de hissetmesi gerek.

Baltayı tekrar tekrar sallıyorum, her bir kolu omzundan koparıyorum, sıcak, yapışkan kan sıçraması her darbeye beni boyuyor ve bu lanet duyguda boğuluyorum. ıgıkları ıslak hıçkırıklara dönüşüyor, uzuvları artık seğiren kütüklere dönüşüyor.

Sonunda gözleriyle karřılařtım. Kendi kanında boęuluyor, gūçsüzce tükürüyor, yüzü acı ve dehřet maskesi gibi.

"Cehennemde bir tane daha. Orada masumlara zarar veremeyeceksin Ricco. Sadece sen acı çekeceksin," diye hırlıyorum, gözyaşlarıım yüzümden aşağı akıyor, çenemden damlayan kanla karışıyor.

Son bir kükremeyele baltayı başımın üzerine kaldırıyorum ve titreyen bedenimde kalan tūm gūçle indiriyorum. Bıçak yüzünü ortadan ikiye böldü, kemiği ve eti ikiye ayırdı, onu olgun bir kavun gibi açtı.

Durmuyorum. Tekrar tekrar sallamaya devam ediyorum, görüşüm öfke ve kederden bulanıklaşıyor, kalıntıları altımda tanınmaz bir posaya dönüşüyor. Kollarım ağrıyana, Ricco'dan geriye katliamdan başka bir şey kalmayana kadar devam ediyorum.

Ancak o zaman dizlerimin üzerine çöküyorum, balta sıkıcı bir gūmbürtüyle elimden kayıyor. Orada otururken nefes nefese kalıyorum, başım eęik, gözlerim kapalı, kafatasımda hala yankılanan ıgıkları susturmaya çalışıyorum.

Sonra alçak bir gūmbürtü duyuyorum, giderek . *Motosikletler*.

Kulaklarım diken diken oluyor, belli belirsiz bir hırıltı gecenin içinden süzölürken tūm kaslarım dikkat kesiliyor. Ayaęa kalkmaya çalışıyorum, kaygan kanlı zeminde neredeyse kayıyordum. Yerden tavana kadar paramparça olmuş

Bakışlarım ağaçlara kilitlenmeden önce yaralı bacağımı arkamdan sürükleyerek pencereden bakıyorum.

Zifiri karanlık ormanın gölgeleri arasından üç motosiklet vızıldayarak geçiyor, arka lambaları karanlıkta yanıp sönerek uzaklaşıyor. Tehditkâr kahkahalarının sesi kulaklarıma ulaşıyor, motorların gürültüsünden bile daha ürpertici ve akıl almaz.

Bakışlarım daralıyor, şaşkınlık ve şüphenin karışımını hissediyorum. Motosikletlerin uzaktan gelen sesi gecenin içinde kayboluyor ve beni olay sonrası ile baş başa bırakıyor. Yavaşça arkamı dönüyorum, gözlerim arkamdaki kaosu tarıyor.

Ricco'nun kalıntılarının altında yayılan kalın havuzda botlarım gıcırdayarak ilerliyorum. Zihnim hızla çalışıyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Katliamın kenarında bir şey parlıyor. Bir bıçak.

Çömeliyorum, kaslarım adrenalinin benden çekilmesiyle titriyor ve titrek parmaklarımla uzanıyorum. Bıçağı ışığa doğru kaldırdığımda soğuk ve yabancı bir his veriyor.

Bıçağın ve sapın etrafını saran, neredeyse hipnotize edici bir tasarıma sahip girdaplı oymaları olan bir fırlatma bıçağı. Tıpkı bana bakan gözler gibi.

Elimde evirip çevirerek incelerken kaşlarım çatılıyor. Rastgele değil, ortalıkta bulabileceğiniz bir şey değil. Bu, nasıl öldürüleceğini bilen biri için isabetle, beceriyle hazırlanmış.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kuzgun

Motel odasında sessizlik beni boğuyor. Saat yavaşça tik tak ediyor, yelkovan ne kadar zaman kaybettiğimi biliyormuş gibi huzursuz daireler çizerek ilerliyor. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyor, düşüncelerim panik ve korkudan oluşan karmakarışık bir karmaşa. Ty nerede? Ty hangi cehenneme gitti? Sözleri kafamda yankılanıyor, ses tonu - bir şeyler ters gidiyordu. Kapı kilitlenmemiştir, o . Bunu neden yapsın ki? Bana asla gitme seçeneği sunmuyor. *Asla onu terk etmemi istemez.*

Vücudumdaki her sinir bana bağıyor, beni harekete geçmeye çağırıyor ama yapamıyorum. Sıkışıp kaldım, bu lanet panik içinde kapana kısıldım. Nefes alabileceğimi, bunun sadece zihnimin bana karşı çalışması olduğunu düşündüm, ama hayır... Her geçen saniye kalbim daha da sıkışıyor.

Birdenbire kapının sertçe çalınması beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Nabzım hızlandı. Hiç düşünmeden kapıya doğru koşuyorum ve kapıyı açtığımda kalbim midemin çukuruna düşüyor.

"Merhaba, Bayan Tate."

Gözlerim açıldı. Dr. Moss. O neden burada? Burada ne işi var? Zihnim neler olduğunu anlamaya çalışırken tüm vücudum hareketsiz kalıyor.

Başımı bir kez sallıyorum, tek bir kelime bile edemiyorum. Beyaz önlükler giymiş iki adam arkasında gölge gibi duruyor, gözleri soğuk ve boş.

"Ben de seni gördüğüme sevindim!" diye cıvıldıyor, sesi fazla neşeli, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi içeri girmeden önce, beni bir adım geri atmaya zorluyor.

"Ty burada mı?" Dr. Moss gözleriyle sıkışık motel odasını tarayarak sorar.

Bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve içgüdüsel olarak kollarımı kendime sarıyorum. Bir terslik var. *O neden burada?* Yükselmekle tehdit eden paniği kontrol etmeye çalışırken kalbim hızla çarparken duvarlar üzerime kapanıyor gibi görünüyor.

"Neden... Neden buradasın?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken soruyorum, titreyen ellerimi biraz sakinleştirmeye çalışıyorum.

Duruyor, gülümsemesi tedirgin edici bir şekilde genişliyor, gözlerine ulaşmayan bir sırtış. "Sanırım biraz yardıma ihtiyacın var, Raven."

Kaşlarım şaşkınlıktan kırışıyor. "Yardım mı?" Sanki yüksek sesle söylemek durumu anlamlandıracakmış gibi tekrarlıyorum ama anlamlandırmıyor.

O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. "Evet, yardım et," diyor, biraz fazla hevesle.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, beyaz önlüklü iki adam harekete geçti ve elleri beni yakalamak için uzandı. Panik içimde dalgalanıyor ve umutsuzca kurtulmaya çalışarak ellerinde çırpınıyorum.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum, sesim dehşet ve öfkeden boğuklaşıyor. "Onu Sacred Heights Akıl Hastanesine götürün," diye emrediyor Dr. Moss kararlı bir şekilde.

Gözlerim inançsızlıkla açılmış bir şekilde ona dikiliyor. Sözleri kafama dank ederken midemin bulandığını hissedebiliyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Artık senin için çalışmıyorum... Ben..." Sesim çatallaşıyor, umutsuzca bir cevap bekliyorum ama bunu şimdiden hissedebiliyorum - damarlarımda dolaşan o ürkütücü korkuyu.

"Oh, işçi olarak değil." Aynı ürkütücü sakinlikle cevap veriyor, gülümsemesi şimdi daha karanlık bir şeye dönüşüyor. "Bir hasta olarak."

Sözleri bana bir tokat gibi çarpıyor ve kanım donuyor. Vücudum kaskatı kesiliyor, tüm içgüdülerim bana savaştırmam, kaçmam için bağılıyor ama daha bir şey yapamadan boynumda keskin, yakıcı bir acı hissediyorum. Elim içgüdüsel olarak yukarı fırlıyor ama hasar çoktan verilmiş. Soğuk ve yabancı bir şey derimden çekilip çıkarılıyor ve ardında damarlarımda orman yangını gibi yayılan bir yanma hissi bırakıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor, odanın kenarları gölgelere dönüşüyor ve bacaklarımın altımdan çekildiğini hissediyorum. Çığlık atmaya, bir şey, herhangi bir şey söylemeye çalışıyorum ama bedenim bana ihanet ederken kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Raven Tate'in tedavi edilmesi gerekiyor," diyor Dr. Moss, sesi uzak, zihnime dolan sis yüzünden boğuk.

Ve sonra, hiçbir şey.

Karanlık beni tüketiyor.

...

Birdenbire gözlerim açılıyor ve yukarıdaki parlaklık bulanık görüşümü yukarıdan yararak geçerken keskin bir nefes alıyorum. Işığı engellemek için çaresizce gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama faydası yok. Başımdaki migren zonkluyor ve kalbim göğsümde çarpıyor, hatırlayamadığım her saniye panik artıyor.

Hareket etmeye, oturmaya çalışıyorum ama şiddetle geri çekiliyorum. Kayışlar. Her yerimden. Kollarım, boynum, bacaklarım, hepsi bağlı, sıkı, kısıtlayıcı. Boğazımdan bir çığlık kopuyor, tiz, çaresizlik ve dehşet içinde.

Kısıtlamalara karşı sarsılıyorum, gözlerimden yaşlar akarken bedenim titriyor. Soğuk hava açıkta kalan tenimi ısıyor. Her santimim çıplak ve gözlerim dehşetle bunu doğrulamak için aşağıya dalıyor. Tamamen çıplağım, bu steril, yabancı yerde tüm haysiyetim ayaklarımın altında.

Ne oluyor lan?

Anılarımı bir araya getirmeye çalışıyorum ama sanki parçalara ayrılmışlar ve dağılmışlar gibi hissediyorum. Dr. Moss. Beyazlı adamlar. Sacred Heights. İğne. Tanrım, bana ne yaptılar böyle?

Korku boğazımı tırmalıyor ve midem bulantıyla çalkalanıyor. Tekrar çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim kesiliyor.

"Yardım edin... Bana yardım edin," diye fısıldıyorum, parmaklarım uzanmak için zorlanırken gözlerim sağımdaki kişiye kayıyor.

Altımdaki masanın soğukluğunu, kelepçelerin keskin basıncının derime işlediğini hissediyorum ve hava kimyasal ve antiseptik gibi steril kokuyor. Sacred Heights'ta bir yerdeyim.

Beyazlar içindeki figürler, arkaları dönük, odanın içinde sessizce hareket ediyor, bir şeyler hazırlıyorlar... bir şeyler. Ne olduğunu göremiyorum ama iyi olmayacağını biliyorum. Gözlerim çaresizlik içinde odanın içinde geziniyor, her köşeyi tanyor. Duvarlarda şişe ve kavanoz rafları sıralanmıştı.

Daha önce hiç görmediğim eski, keskin aletler. Buradaki hiçbir şey bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Her şey yabancı geliyor. Yabancı ve yanlış. Lanet bir işkence odası gibi.

Kapı ayaklarımın dibinde gıcırdayarak açılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Dr. Moss içeri girdiğinde yere bakıyorum; beyaz önlük giymiş, lateks eldivenlerini ellerine geçirmiş. İşini bitirdiğinde eldivenler sıkıca kapanıyor, sesleri keskin ve klinik.

Küçülmek, kendimi örtmek bu lanet masanın altına saklanmak, hatta gerekirse duvarları tırmalamak istiyorum ama hareket edemiyorum. Tamamen çıplak, tamamen açıkta ve savunmasızım.

Masanın dibinde duruyor ve ben kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, bağırmanın için dişlerimi sıkıyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, değerlendiriyor, yargılıyor, sanki üzerinde deney yapılacak bir numuneden başka bir şey değilmişim gibi.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve dudakımı öyle sert ısırıyorum ki neredeyse kan tadı alıyorum, paniği bastırmaya çalışıyorum, kendimi bunun olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. *Uyan, Raven. Uyan amına koyayım.*

Ama hiçbir şey değişmiyor. Bu gerçek.

"Başlamaya hazır mısınız?" Dr. Moss'un sesi sessizliği yarıp geçiyor ve sanki benden çok kendisiyle konuşuyor gibi.

Cevap veremiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Başlamaya hazırım derken ne demek istedi?

Dr. Moss masaya yaklaşıyor, elleri yanındaki bir dizi alet ve ekipmanın üzerinde dikkatle geziniyor. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, gözlerim hazırladığı makineye doğru kayarken vücudumdaki her sinir ateşleniyor.

Eski, çok .

Teller yüzeyde damarlar gibi dolaşüyor ve yukarıdaki sert ışıkların altında parıltıdan kalın, metal kelepçelere yol açıyor. Bunun ne olduğunu anladığımda boğazım daralıyor. Midem bulanıyor ve bir bulantı dalgası üzerime çöküyor.

Elektroşok tedavisi.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Duydum, okudum, dehşet verici. Zihninizi karıştırması, parçalara ayırması

anılarınızı, kim olduğunuzu unutturur.

"Hayır," diye fısıldıyorum titreyerek çünkü tek yapabildiğim bu.

Dr. Moss makineye yaklaşırken bana bakmıyor bile. Yüzü her zamanki gibi vurdumduymaz, sadece bana ne yapacağına odaklanmış durumda. Düğmeleri ayarlıyor, ayarları kontrol ediyor ve hafif elektrik çatırtısı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Lütfen... bunu yapma," diye hıçkırıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

Sonra başını kaldırıp bakıyor, yüzünde eğlenceye benzer kısa bir ifade beliriyor. Bu mide bulandırıcı. İleriye doğru adım atıp tam yanımda durduğunda, bakışları çıplak bedenimde gezinirken bedenim geriliyor.

"Endişelenmeyin Bayan Tate," diyor uğursuz bir sakinlikle. "Bu size yardımcı olacak. Sadece bunu kabul etmeniz gerekiyor. Kırıldınız ve düzeltilmeye ihtiyacınız var."

Arkama geçtiğinde ve metal kelepçeleri şakaklarıma yerleştirirken bağların daha da sıkıldığını hissettiğimde aşırı nefes alıyorum ve üzerime yeni bir korku dalgası çöküyor.

Soğuk metal derime batıyor ve elektrik havada uğuldarken irkiliyorum. Vücudum istemsizce tepki veriyor, uzaklaşmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Ama yapamıyorum.

"Lütfen... Hayır, lütfen..." Tekrar yalvarıyorum, çaresizlik her kelimemi

kaplıyor. "Şimdi sessiz ol. Seni daha iyi hissettireceğim. Bütün o korkunç anılarını senden çıkaracağım." Dr. Moss fısıldıyor, kontrol paneline doğru ilerlerken sözleri aldatıcı bir şekilde nazik. Bir düğmeyi çeviriyor ve makine zonklayan bir uğultuyla canlanıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, geleceğini bildiğim acıya kendimi hazırlıyorum. Makinenin arkasında yükselen gücü hissedebiliyorum ve tüm vücudum içgüdüsel olarak beklentiyle katılıyor. Ondan kaçamıyorum. Hareket bile edemiyorum.

"İşte başlıyoruz," diyor usulca, ama kelimeler kemiklerime soğuk bir ürperti gönderiyor.

Ve sonra, başka bir uyarı olmadan, beni vurdu.

Şok kafamda bir şimşek gibi çakıyor ve nefesim kesiliyor, vücudum bağlara karşı şiddetle titriyor. Kalbim küt atıyor.

Dünya dönüyor, şok her sinirimi ateş gibi yakıyor, düşüncelerimi, farkındalığımı parçalıyor.

Çığlık atıyorum, acı dayanılmaz, sanki ruhumu parçalıyor. Voltaj tekrar vuruyor, beni parçalayacakmış gibi hissettiren sabit, ısrarlı bir nabız. Nefes alıp vermeye çalışıyorum ama bu imkansız. Hava kalın ve boğucu geliyor ve acı birbiri ardına gelen şoklarla yaklaşmaya devam ediyor.

"Sakin olun, Bayan Tate. verin. Bundan sonra daha iyi olacaksınız. Söz veriyorum."

Her elektrik dalgası çekirdeğimi çekip alıyor, her geçen saniye zihnimden daha fazla şey alıyor. Vücudum seğiriyor, kasılıyor, acı acı veriyor ve tekrar çığlık atıyorum, ama boğazım çığ ve bundan kaçamıyorum.

Dünya bulutlanmaya başlıyor, bir görünüp bir kayboluyor, ama her parçam bunun durması için ağlıyor. Uyanmam için. Bu kabusun sona ermesi için.

Ama öyle değil.

Sürekli devam ediyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ty

Motelin otoparkında sendeleyerek ilerlerken, gözlerim şu anda olmak istediğim tek yer olan odamızın kapısına kilitleniyor. Onu görmeli, ona dokunmalı, ona sarılmalıyım- onun gerçek olduğunu kendime hatırlatmalıyım. Benim olduğunu. Her şey bitti. En azından şimdilik. Ve onu yanımda tutmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kapıya ulaştığımda yanındaki duvara yaslanıyorum, alnım pürüzlü yüzeye bastırıyor. Göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor, bacağımdaki yakıcı acı tüm vücudumu ağrıtıyor. Gergin bir inilti çıkarıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve elimi kapı koluna vuruyorum. Kapı sallanarak açıldı ve topallayarak içeri girdim.

Ama adımımı attığım anda her şey yanlış geliyor.

Gözlerim odayı tarıyor ve kalbim daha sert, daha hızlı çarpmaya başlıyor. "Kedicik?" diye sesleniyorum.

Sessizlik.

Her adımda artan korkumu besleyerek içeriye doğru ilerliyorum. Orada olması için dua ederek banyoya bakıyorum ama boş.

Arkamı dönüyorum, panik içimi kemiriyor, benden kaçmak için fırsat kolladığımı düşünüyorum ama sonra bakışlarım bavuluna yöneliyor, hâlâ orada. Midnight, köşede tembelce uzanıyor, içimde oluşan kaostan etkilenmiyor. Geceyarısı olmadan gitmezdi. Bensiz gitmez. Gider miydi?

Gözlerim kapının yanında bir şey yakalıyor ve midem bulanıyor. Çömelip yerden kapana kadar topallayarak ona doğru gidiyorum.

Bir sırınga.

Ona bakarken ellerim titriyor, içi boş iğne zayıf ışığı yakalıyor ve kanımı ateşe veren soğuk bir farkındalık üzerime yıkılıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanarak kapıyı açtım, bacağımdaki acıya rağmen adrenalin içime doldu ve otoparktan resepsiyona doğru fırladım.

Kapıdan içeri daldım, yukarıdaki zil şiddetle çalıyordu. Resepsiyon görevlisi ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden tezgâha doğru fırladım ve nihayet görünene kadar elimi zile defalarca vurdum, yüz ifadesi her zamanki gibi boş ve endişesizdi.

Ellerini bir bez parçasına silerek arka odadan çıkar.

Gözlerini kaldırmadan "İsim," diyor ve yüzüm öfkeyle buruşuyor.

Şırıngayı onu irkiltecek kadar büyük bir güçle tezgâha vururken kanım kaynıyor. Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor, tepeden tırnağa herifin kanıyla kaplı olduğumu fark ediyor ve gözleri büyüyor.

"Lanet olası bir isim yok. Nerede o?" Hırlıyorum, bir kükremenin eşiğinde sallanıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, kaşları hafifçe kalkıyor. "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor, ses tonu umursamaz.

Yalan bana bir tokat gibi çarpıyor ve tezgâhın üzerine eğiliyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta, gözlerim onu delip geçiyor.

"Yapma. Sikeyim. Yalan söyleme. Bana. Bana," diye tıslıyorum, her kelime bir ölüm tehdidi. "Nerede lan o? Nerede benim kızım?"

Sakin görüntüsü bir anlığına kayboluyor ve dudakları aralanıyor, bakışları başka yöne kayıyor ve ben onun soğukkanlılığında en ufak bir çatlak görüyorum. Bir şeyler biliyor.

"Ben-" diye söze başladı ama avucumu tezgâha tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde vurarak sözünü kestim ve kanlı parmağımı ona doğru ittim.

"Vaktimi boşa harcama!" Kükrerim. "Kim vardı burada? Odama gelen oldu mu? Bir şey gördünüz mü?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bakışları benimkilerden kaçarak odanın içinde geziniyor. "Orada... daha önce bir adam vardı," kekeliyor sonunda. "Bir doktordu sanırım. Yanında birkaç adam vardı. Senin odanı sordular."

Kelimeler mideme bir yumruk gibi iniyor ve midem mide bulandırıcı bir düğüme dönüşüyor. Nefes alışım hızlanıyor, ellerim öyle sıkı yumruklar haline geliyor ki tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

"Lanet olası bir doktor mu?" Yankıladım. "Neye benziyordu?"

Tereddüt ediyor, gözleri sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi arka odaya doğru kayıyor, ama ben yaklaşıyorum, onun üzerinde yükseliyorum ve öfke dolu bakışım onu yerinde sabitliyor.

"Uzun boylu," diye mırıldandı sonunda. "Yaşlı. Gri saçlı. Kibar. Beyaz gömlek ve siyah pantolon, ama... onda bir tuhafılık vardı. Çok fazla gülümsüyordu. Ürkütücüydü."

"Nereye gittiler?" Sertçe soruyorum.

"Bilmiyorum!" diye yalvarıyor, geri adım atıyor, ellerini savunmak için kaldırıyor. "Pek bir şey söylemediler. Az önce çıktı, belki iki saat önce! Beyaz bir minibüs vardı-"

"Beyaz bir minibüs mü?" Yankıladım.

"Evet! Şu tıbbi olanlardan biri. Hastanelerin malzeme taşımak için kullandıkları türden."

Zihnim dönüyor, görüntüler kafamda yanıp sönüyor. Beyaz minibüs. Tıbbi. Dr. Moss.

Sözleri içime işliyor, her bir ayrıntı boğazımdaki ilmiği daha da sıkıyor. Gözlerim kapanırken dişlerim birbirine çarpıyor.

Onu aldılar.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ofisten hışımla çıkıp doğrudan moteli odasına gidiyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve hiç vakit kaybetmiyorum. Topallayarak banyoya girdim ve lavaboya yaslandım, çatlak aynadaki yansıma bana ters ters bakıyordu.

Kan bacağıma lekeliyor, yara , her nabız bu şekilde ne kadar işe yaramaz olduğumu acımasızca hatırlatıyor. Dişlerimi sıkarak lavabonun altındaki tıbbi kiti aldım ve çekip açtım.

Hiç tereddüt etmeden yarayı deşiyorum, ellerim titriyor ama kurşunu çıkaracak kadar sabit. Boğazımdan kısık bir acı hırıltısı , ama dişlerimi sıkarak kanlı sümüklü böceği lavaboya atıyorum. Temiz bir havlu bastırıyorum

deliğe karşı, derme çatma bir bandajla sabitlemeden önce sıkıca sarıyor.

Çalışırken düşüncelerim yarışıyor. Neden Sacred Heights? Neden o?

Bu bir tuzak mı? Yoksa başka bir şey mi? Raven'dan ne istiyor olabilirler ki? Zihnim sorularla acıyor, her biri bıçağı içimde daha derine saplıyor. Ama hiçbirinin önemi yok. Tuzak olsun ya da olmasın, içeri giriyorum. Küçük kedimin bana ihtiyacı var.

Yara sabitlendiğinde sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve kanlı kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yeni bir kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört giymeden önce elimden geldiğince temizleniyorum. Yapmam gereken şeyin ağırlığı üzerime ağır bir palto gibi çöküyor ama bu odaklanmamı keskinleştiriyor.

Şimdi beni on beş yıl boyunca tutsak eden bir kuruma girmem gerekiyor... Ama nasıl?

Ayrılmadan önce Midnight'ı kucağıma alıp göğsüme yaslıyorum. Yumuşak bir şekilde miyavlıyor, minik vücudu benimkine karşı sıcak ve yüzümü bir anlığına siyah kürküne gömüyorum.

"Annemi eve getireceğim," diye fısıldıyorum, çenesinin altını kaşıyarak. "Ait olduğu yere. Söz veriyorum."

Turuncu gözleri anlıyormuş gibi bana bakıyor, yumuşak mırıltısı göğsümde titreşiyor. Onu nazıkçe yere bırakıyorum, bol miktarda su ve yiyecek olduğundan emin oluyorum. Ayağa kalkmadan önce parmaklarım son bir kez başını okşayarak oyalanıyor.

Omuzlarımı dikleştirip dışarı çıkmadan önce yumruklarımı sıkarak odaya yavaşça bir göz atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Onu geri getirme zamanı. Ya da denerken ölmenin.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kuzgun

Soğuk, sert masadan kaldırıldığımda vücudumun ağırlıksız olduğunu hissediyorum. Başım öne düşüyor ve hasta önlüğünün cızırtılı kumaşı üzerime çekiliyor. İki kadın hemşirenin kaba elleri, gevşek formumu umursamadan çekiştirip duruyor.

"Lütfen..." Kelime çatlamış dudaklarımdan zar zor dökülüyor, o kadar zayıf bir fısıltı ki ben bile zor duyuyorum.

Ama beni görmezden geliyorlar. Cevap yok, tereddüt yok. Elleri beni cansız bir bebekmişim gibi itmeye ve çekmeye devam ediyor.

Duygusuz davranışlarının keskin acısı içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor ve zihnimi bulandıran sisin altında bir öfke kıvılcımı tutuşuyor. Hızla büyüyor, içimde dolaşan aşağılanma ve çaresizlikten besleniyor.

Aniden çarpınıyorum, enerji patlaması onları hazırlıksız yakalıyor. Başım geriye savruluyor ve boğazımdan yüksek perdeden bir çığlık kopuyor. Vücudum onların ellerine çarpıyor ve ben çılgınca savrulup içlerinden birinin yüzüne vuruyorum.

Ama çok geçmeden daha fazla el üzerime iniyor ve beni ezici bir güçle yere yapıştırıyor. Beş, belki de altı kişiydiler; sisin içinden anlayamıyorum, figürleri beyaz ve gölgelerden oluşan bir telaşa karışıyor. Tekrar çığlık atıyorum, boğazım yanıyor, kıvranıyorum, tekmeliyorum, bükülüyorum, kurtulmak için çaresizce çarpınıyorum.

"Tutun onu!" diye bağılıyor içlerinden biri.

Kalbim göğsümde çarpıyor, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi savaşıırken adrenalinim yükseliyor. Ama çok güçlüler, çok fazlalar. Uzuvarım bir araya gelmeye zorlanıyor, acı içinde göğsüme bastırılıyor. Etrafımda sabitlenen bir şeyin sesi ben daha hissetmeden kulaklarıma ulaşıyor; daralma, kalın kumaşın kollarımı ve gövdeyi sıkıca boğucu kucaklaması.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, daha sert çırpındıkça sesim çatlıyor, mücadele içgüdüsel olarak yüzeye geri dönüyor.

Hareketlerim sarsıntılı çaresiz, ama beni deli gömleğine bağlamayı bitiriyorlar. Son toka klik sesi çıkararak beni bu kumaş ve kayış hapisanesinin içine kapatıyor.

Ayağa kaldırıldım ama bacaklarım altımda tamamen işe yaramaz hale geldi. Kollarımdan tutularak masadan kaldırılırken dizlerim soğuk zemine sürtünüyor. Omuzlarımdan acı fışkırıyor ama hemşireler homurdanarak topal halimi karo zemin üzerinde sürüklüyorlar.

Başım öne eğik, kızıl saçlarım yüzüme düşüyor. Beni sürükleyerek götürürken konuşmuyorlar, çıplak ayaklarımın sesi arkamdan yere çarpıyor.

...

Ağır kilidin arkamdaki yerine kayma sesi içimde yankılanıyor ve kalan tüm gücümü kullanarak başımı kaldırmayı başarıyorum, etrafımı toparlamaya çalışırken görüşüm yüzüyor. Odanın parlayan aydınlığı irislerimi yakıyor ve buna karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Öne doğru fırlatıldığımda yumuşak, süngerimsi bir yüzeye çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Hareket etmeye çalışırken altımdaki dolgulu zemin ağırlığım altında hafifçe kayıyor, kısıtlı kollarım bunu neredeyse imkansız hale getiriyor. Dönerek sırtüstü yuvarlanıyorum, panik göğsümü pençelerken nefes nefese kalıyorum.

Etrafımdaki duvarlar da kalın ve beyaz. Oda bir tabut gibi, soğuk ve boğucu, parlaklığı giderek artan korku hissimi arttırıyor. Bir hareket gözüme çarpana kadar bakışlarım çılgınca, çılgınca dalıyor.

Bir figür yavaşça odaya giriyor ve ben silüete odaklanmaya çalışıyorum, sonra bulanık görüşüm Jess'i seçebilmem için yeterince keskinleşiyor.

Bembeyaz bir doktor kıyafeti giymiş, saçlarını düzgünce arkaya toplamış. Tatlı gülümsemesi garip bir şekilde yerinde değil, sanki gerçekliğin manipüle edilmiş bir versiyonundan çıkmış gibi.

"Merhaba Raven," diyor usulca ve zihnimdeki çılgınlığı bir neşter gibi kesip atıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kendimi dik durmaya zorluyorum, adrenalın devreye giriyor ve kafamı sallıyorum, şaşkın ve çaresizim. "Jess? Bana yardım etmelisin... Etmelisin..."

Yüz ifadesi değişiyor, gözleri kararırken gülümsemesi azalıyor. "Sana yardım ediyoruz, Raven." Ses tonundaki sıcaklık ürpertiyor ve havanın odayı terk ettiğini hissediyorum.

"Karanlık bir dönüş yaptın, küçük kuzu. Ama biz seni iyileştireceğiz."

"Hayır!" Başımı şiddetle sallıyorum, gözlerim yaşıyor. "Emin değilim... değil..." Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken sesim çatlıyor, kelimeler jilet gibi boğazıma .

"İnsanları öldürdün, Raven."

Yüzünü aniden benimkine yaklaştırdığında geri çekiliyorum, gülümsemesi gitmiş, yerine bir şey gelmiş.

Zalim.

"Sen benim nişanlımı öldürdün," diye tıslıyor.

Gözlerim açılıyor, suçlama bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. "Hayır... Ben... Ben yapmadım..."

"Yaptın amına koyayım, Raven." Sesi öfkeyle titriyor, vücudu dizginlenmiş şiddetle geriliyor. "Sen bir suç ortağıydın. Seninle..." Dudakları alaycı bir küçümsemeye dönüştü. "Ona ne dedin? Kardeşin mi?"

Oda dönüyormuş gibi hissediyorum. Çok yorgunum, çok kırgınım, onun lanet sözlerini algılayamayacak kadar kafam karışık. Jess hafifçe doğruldu, bakışları soğuk bir tiksintiyle üzerimde geziniyordu. Bir adım daha yaklaşıyor, eli saçımın bir tutamına gidiyor, kızıl telleri parmaklarının arasında nazikçe dolaştırıyor.

"Çok güzel saçların var," diye mırıldanıyor. "Ve bu çok utanç verici..."

Kelimayı duyunca irkildim. "Utanç mı?" Fısıldıyorum, midem bulanıyor.

Diğer eli hareket ediyor ve tuttuğu şeyi gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor - bir çift pırıl pırıl makas.

"Evet," diyor. "Hepsini gerektiğini. Kural kuraldır."

Makasın açılıp kapanma sesi odayı dolduruyor ve ben dönüp kaçmaya çalışıyorum ama ceket beni zapt ediyor, o daha da yaklaşırken beni esir alıyor.

"Hayır, Jess," diye yalvarıyorum. "Lütfen, yapma... Bunu yapma... Ben ."

Başını eğerken gülümsemesi acımasız ve sert bir şekilde geri döner. "Yalvarmana gerek yok, Raven. Artık yalvaramazsın. Bu senin kendi iyiliğin için."

İlk kesik steril odada yankılanıyor, ses jilet gibi keskin ve son. Saçlarımdan bir parça yastıklı zemine düşüyor, soluk beyaza karşı kıpkırmızı.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, kısıtlamalara karşı çırpıyorum, vücudum çılgınca sarsılıyor. Çığlıklarım çaresizce, yastıklı duvarlarda yankılanıyor. "Jess, dur! Lütfen, yapma!"

Umurunda bile değil, makas saçımın bir tutamını daha ısırırken yüzü soğuk ve kararlı.

"Kımıldama, Raven," diye emrediyor Jess.

Ama durmuyorum. Duramıyorum. Bükülüyorum, onu atmaya çalışıyorum, kaslarım enerjiden yanıyor, ama deli gömleği beni sıkıca tutuyor. Mücadele ettikçe daha da sıklaşıyor, göğsümün etrafındaki bir yılan gibi daralıyor.

Bir kesik daha. Sonra bir tane daha. Ağlamalarım hıçkırıklara dönüşüyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı serbestçe akıyor. Beni görmezden geliyor ve sadece çalışıyor, uzaklaşmaya çalıştığımda başımı geriye çekiyor. Saçlarım, kimliğim - düzensiz parçalar halinde düşüyor, benden parça parça koparılıyor.

İşi bittiğinde hava daha soğuk, açıkta kalan kafa derime daha sert geliyor. Duvara yaslanmış, titreyerek otururken hıçkırıklarım sessiz, soluk soluğa inlemelere dönüştü.

Jess geri çekiliyor, bir işi bitirmiş gibi ellerini fırçalıyor. Makas yakındaki bir tepsiye çarpıyor ve bana acımasız bir gülümsemeyle bakıyor, gözlerinde memnuniyet parlıyor.

"Şimdiden daha iyi görünüyorsun," diyor alaycı bir ses tonuyla, yaptığı işe hayranlıkla bakmak için başını eğerek.

Kendi içime kıvrıldığımda cevap bile veremiyorum, yastıklı zeminde bir top haline gelene kadar duvara çarpıyorum. Gözyaşlarım deli gömleğinin beyaz kumaşına damlıyor, yüzümü dizlerime gömüp ağlama krizlerimi bastırıyorum.

"Şimdi dinlen Raven," diye mırıldanıyor Jess, sesi yine fena halde tatlı, sanki bir ninni uğursuzluğa dönüşmüş gibi. "Bundan sonra olacaklar için gücüne ihtiyacın olacak."

Birden duraklıyor, uzanıyor ve annemin kolyesini kapıyor. Boynumdan çekip kopardı ve ben bir parçamı kaybetmişim gibi nefes nefese kaldım.

benden.

"Buna ihtiyacın olmayacak!" diye cıvıldıyor ve ben tüm bu doktorların hastalardan daha psikotik olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Ona sert bir bakış fırlatıyorum, bir ölüm uyarısı çünkü çok ciddiym. Önce o kaltağın peşine düşeceğim. Sırıtarak uzaklaşıyor, annemin kolyesi cebinde.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor, ağır kilit yerine oturuyor ve saatlerce orada yatıyormuşum gibi hissediyorum, gözlerim kapalı kalıyor, her şeyi -kör edici ışığı, boğucu odayı- kapatmaya çalışırken gözyaşlarım kirpiklerimin arasından süzülüyor. Ama düşüncelerimi kapatamıyorum.

Ty.

Adı aklımdan çıkmıyor. Neredeyse onu görebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, sert ellerinin tenimde bıraktığı hissi, her şey kontrolden çıkıyormuş gibi hissederken bile sesinin beni nasıl sakinleştirdiğini. Şimdi dışarıda mı? Beni mi arıyor? Yoksa vazgeçti mi?

Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama sürekli geri geliyor. Ya yaralıysa? Ya onu da götürdülerse? Ya da daha kötüsü, ya gittiyse - beni çılgınlıklarımın duvarlar tarafından yutulduğu bu lanet olası kabusta çürümeye bıraktıysa?

Alt dudağımı ısırıyorum, "Hayır, bu o değil." Fısıldıyorum.

Onu kapıları kırarken hayal ediyorum, çenesi sıkılmış, gözleri öfkeden kararmış. Durmayacaktı. Beni bulana kadar durmayacaktı. Tekrar birlikte olana kadar.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Ty

Orman, yüksek ağaçlar ve sık  alılıklardan oluşan bir labirent, yorgunluk bedenimi pençelerken her adım bir irade eylemi. Bacağımdaki donuk ağrı kemiklerime kadar hissediliyor ve açlığın keskin kenarı midemi kemiriyor, ama durmama izin vermeyen bir ateş tarafından yönlendirilerek ilerliyorum. Her kasım rahatlamak için çığlık atıyor ve sonunda nehir kenarındaki bir ağaca yaslandığımda, yenilginin üzerime    t ğ n  hissediyorum.

Nehir hafifçe mırıldanıyor, sanki burada aradığımı asla bulamayacağımı s ylencesine sabit akışıyla benimle alay ediyor. Başımı ağaç kabuğuna yaslıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Hatıralar yine canlı bir şekilde su yüzüne çıkıyor: Sacred Heights'ın ikinci katında, kendini tarih i olarak adlandıran ve Sacred Heights gibi yerler konusunda uzman olduğunu iddia eden bir adamın yarı deli saçmalıkları. Sesinin nasıl fısıltıya d n   ğ n  ve tımarhane var olmadan çok önce inşa edilmiş yeraltı tünellerinden nasıl bahsettiğini hatırlıyorum.

O zamanlar umurumda bile değildi. Sözleri, kendisine mantıklı gelen bir hik ye uydurmaya çalışan birinin hezeyanları gibi görünüyordu, ama şimdi, bu konuşma sahip olduğum tek can simidi olabilir.

Tüneller.

Eğer varsa -ki bu büyük bir olasılık- benim giriş yolum olabilirler. Ana kapılar yok, gardiyanlar yok, yüzümü yakalayan kameralar yok. Sadece gölgeler ve sessizlik.

Yalan söylüyor olabileceği düşüncesi yumruğumu sıkıyor. Delirmi  olabilir. Ama  u anda hiçbir şeyi reddetme l ks m yok.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, çenemdeki kirli sakal avucumu tırmalıyor ve öne doğru eğilip cevapları barındırıyormu  gibi nehre bakıyorum. Elbette yok. Başka bir sokak daha. Bu lanet şeyi takip ediyordum.

İçgüdülerim bana tünellerin bir şekilde nehre bağlanması gerektiğini söylüyordu. Su erozyon demek, erozyon da açıklık demek. En azından benim tutunduğum mantık bu. Diğer yanımda, yani karanlık ve şüpheci yanımda -Sanırım boşa kürek çekiyorum.

Sacred Heights'ı çevreleyen ormanlar son bir buçuk gündür benim hapishanem oldu. Orayı keşfe çıktım, zihnime ona ne yapabileceklerine dair tüm korkunç olasılıkları gözden geçirdi. Raven'a.

Onu düşündükçe dişlerim gıcırıyor. Yavru kedimi. Bu lanet dünyada bana bir amaç veren tek şey. Ellerimi iki yana açıp onun için kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ellerinde olduğu her saniye çok uzun bir saniye gibi geliyor ve bu beni yiyip bitiriyor.

Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum ama düşüncelerim karmakarışık. Onu neden aldılar? Beni geri çekmek için mi? Eğer öyleyse, işe yarıyor. Muhtemelen benim için kurdukları lanet tuzağa doğru yürüyorum, ama umurumda değil. Onu kurtarmak için cehenneme bile giderim.

Bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyorum ve düşük bir hırıltı çıkarıyorum, hayal kırıklığım ortaya dökülüyor. Kırılmaya çok yakımda. Ona ne yapıyor olabilecekleri düşüncesi, her geçen saat daha da derinleşen, yanımda sabit bir bıçak gibi.

Zihnimin her köşesi onun, kıvrılan ve yapışan pürüzlü parçalara kazınmış. O içime öyle derin kazınmış bir saplantı ki, gitmesine izin vermeden önce kanımı akıtabilirim. O benim her parçama sahip ve ben de ona bağımlıyım.

Ama bunun beni tüketmesine izin veremem. Henüz değil. Şimdi olmaz. Odaklanmam gerek.

Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum, kaslarım protesto için inliyor. Nehir kıyısına bakıyorum, herhangi bir şey arıyorum - kayada bir çatlak, orada olmaması gereken bir gölge, beni ona götürebilecek herhangi bir şey.

Kutsal Tepeler'den birkaç mil uzakta yürümeye devam ediyorum, ta ki ayağım garip bir şeye basana kadar. Altımda bir boşluk varmış gibi hissediyorum, düzensiz. Gözlerim yere dalarken duruyorum. Yavaşça çömelip eldivenli elimle toprak ve yaprak katmanlarını temizliyorum. Onların altında onu buluyorum; zamanla yıpranmış ve eğrilmiş ahşap bir yüzey. Nabzım hızlanıyor.

İşte bu kadar. İşte bu.

Ellerim yüzeyde geziniyor, bir tür kulp, bir mandal -herhangi bir şey- arıyor ama şey yok. Ahşap sağlam, görünür bir giriş yolu yok. Hayal kırıklığı damarlarımda kaynıyor ama tereddüt edecek zamanım yok. Kendimi dik durmaya zorluyorum ve gücünü test etmek için hafifçe zıplıyorum. Zemin biraz esniyor, ağırlığının altında uğursuzca gıcırıyor.

Tekrar zıplıyorum, bu sefer daha sert.

ÇAT!

Altımdaki tahta parçalanıyor ve aniden düşüyorum. Karanlığın içine çekilirken dünya eğiliyor, vücudum sivri ahşap kenarlara ve taş basamaklara çarpıyor. Her darbe göğsümden bir hırıltı koparıyor, acı hırpalanmış bedenime vuruyor. İnışim şiddetli bir takla, kemik sarsıcı ve kafa karıştırıcı, sonunda gürültülü bir gümbürtüyle yere çarpana kadar.

İnliyorum, nefesim kesiliyor, gözlerim . Burnuma ve ağzıma dolan toz ve kir, başımı kaldırmak için mücadele ederken öksürmemeye neden oluyor. Düştüğüm için morarmış ve hırpalanmış olan tüm vücudum itiraz ediyor ama kendimi oturmaya zorluyorum. Baş dönmesini atlattıktan sonra cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum.

Zayıf ışık huzmesi etrafımdaki zifiri karanlık boşluğu yarararak ufalanan taş duvarları ve yüksekte uzanan kemerli bir tavanı ortaya çıkarıyor. Alan geniş ve mantar kokuyor. Işığım paslanmış aletler, kırılmış camlar ve yere saçılmış eski şırıngalara benzeyen döküntüleri yakalıyor.

Zaten yaralı olan bacağımdan acı fişkirirken sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Kesik ellerimle elbiselerimin tozunu alıyorum. Tünel önümde uzanıyor, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uzun, karanlık bir taş koridor.

Alnımdaki teri silerek kendimi odaklanmaya zorluyorum. Oyalanacak zaman değil. Buraya kadar geldim. Artık duramam. Bu lanet yere giriyorum. Ben ilerledikçe hava daha da soğuyor, buzdan parmaklar gibi etrafımı sarıyor. Tünel eğilmeye başlıyor, hava nemle kalınlaşıyor.

Işığım ileride bir şey yakalıyor; taş duvarlara oyulmuş işaretler. Duruyorum, ışını yaklaştırırken gözlerimi kısıyorum. Çizik izleri. Taşa kazınmış derin, sivri oluklar. İnsan olabilirler ama kesin bir şey söylemek mümkün değil. Çaresiz, çılgınca, sanki biri ya da bir şey duvarları tırmalayıp kaçmaya çalışmış gibi.

Tünelde yankılanan belli belirsiz gıcırtı sesleri kulaklarımı tırmalıyor. Fareler. Işığımı sağa doğru sallıyorum ve ışın, içimi burkan bir şeyin üzerine düşüyor. Hücreler. Sıra sıra dizilmişler, paslı parmaklıkları eskimiş ve aşınmış, tünelin sağ tarafında sıralanıyorlar.

Yaklaşıyorum ve el fenerini parmaklıkların arasından geçiriyorum. Ağır zincirler duvarlardan sarkıyor, demir halkaları bileğim kadar kalın. Daha da aşığıya iniyorum, ışığı bu yerin acımasız, eski kalıntıları boyunca s p r yorum, ta ki tamamen donana kadar.

Işınım iskelet kalıntılarının üzerine düşüyor, kemikleri kirli zemine dağılmış, kırılğan ve zamanla sararmış. Bazıları duvarlara zincirlenmiş, diğerleri tavandan sarkıyor, bağları salınımlarının ortasında donmuş, yaşamın hastalıklı bir alay konusu gibi.

"Yüce Tanrım. Burası da ne böyle?" Fısıldıyorum.

Buranın eski olduğunu biliyordum, ama bu? Bu başka bir  arpıklık seviyesi. Kendimi odaklanmaya zorlayarak geri çekiliyorum. Bunun gibi hücreler yakınımnda olmalı. Onu her nereye g t rd lerse, buradan uzakta olamaz.

Ve sonra onu gördüm.

Birkaç basamağın tepesinde bir kapı var.

Tünelin uzak ucunda, ışığının zayıf parıltısıyla yıkanan demirin soluk hatları parıldıyor. Hızımı artırıyorum, ona ulaştığımda kalbim hızla çarpıyor. Ellerim soğuk demir sapın üzerinde geziniyor, bir an için tereddüt ediyorum. İşte bu kadar. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve çekip açıyorum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kuzgun

En üst katın ana salonunda oturuyorum, başım öne eğik. Yeni tıraş olmuş kafa derim gri sweatshirt'ümün büyük kapüşonunun altında saklı. Oda alçak, birbirinden kopuk seslerle uğulduyor; ayak sesleri, sessiz mırıldanmalar, arada bir öksürük ya da ağlama sesleri. Bakışlarım önümde duran ve kıvamı bana tutkalı hatırlatan sade yulaf lapası kasesine kilitlenmiş durumda. Gördüğümde midem çalkalanıyor, zayıf bir hırıltı tiksintimi yankılıyor. Sinirli bir itiş kakışla kâseyi uzaklaştırıyorum.

Birden yanımdaki sandalye gürültüyle yere sürtünüyor. Tamamen davetsiz biri yanıma çökünce vücudum kaskatı kesiliyor. Göz ucuyla onu görüyorum; benim yaşlarımda, burada hiç yeri yokmuş gibi enerji saçan bir kadın.

"Hey!" diye cıvıldıyor parlak bir sesle, bakışlarımı yakalamak için yaklaşıyor. Sesi neşeli, rahatsız edici derecede neşeli, burayı saran kasvetli, uyuşturucu yüklü atmosferin tamamen ve sinir bozucu bir şekilde zıttı.

Yüzümü başka tarafa çevirip kapüşonu indiriyorum. Bırakın bu kadar dengesiz görünen birini, kimseyle konuşacak enerjim yok. Normalde sabırlı ve ilgili olurum, ama bu çıkmazdayken ve bir şekilde kendim de sabırlıyken değil.

Dakikalar burada saatler gibi geçiyor. Başım bir an öne eğiliyor, ağırlaşmış gözlerim tamamen kapanmakla tehdit ediyor. Uyuşturucular hala içimde dolaşıyor, duyularımı köreltiyor, her düşünceyi bataklıkta ilerliyormuşum gibi hissettiriyor.

Sonunda başımı tekrar kaldırdığımda, odayı tarayarak arkama bakıyorum. Acımasız, gerçeküstü bir sahne. Hastalar amaçsızca dolaşıyor, bazıları kendi kendilerine şaşkınca mırıldanıyor. Diğerleri köşelerde oturuyor, elleri derilerini tırmalıyor ya da kontrolsüzce seğiriyor. Birkaçı ise tamamen hareketsiz, boş gözleri görünmeyen bir dehşete kilitlenmiş halde duruyor.

"Ben buraya ait değilim," diye mırıldanıyorum ve bu mantrayı bir simidi gibi tekrarlıyorum. *Ben böyle biri değilim. Beni inandırmaya çalıştıkları kişi değilim.* Kendime Ty'ı, onun özgürlüğü için nasıl savaştığını hatırlatmaya çalışıyorum. O yapabildiyse, belki ben de yapabilirim. Belki, birlikte oynarsam.

"Sizi daha önce görmemiştim," diyerek yanımdaki kadın düşüncelerimi bölüyor. "Ne zaman geldiniz?" Sesi hafif, sanki bu lanet cehennem yerine bir kafede oturuyormuşuz gibi.

İçimi çekiyorum, kollarımı daha da aşağı çekerek morlukları gizliyorum. "Sanırım... iki gün önce," diyorum düz bir şekilde, sesim duygudan yoksun.

"Ahhh, seni şok ettiler, ha?" diye fısıldıyor, sanki karanlık bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi.

Başımı onunkine çeviriyorum, gözlerim hafifçe kısılıyor. İlk defa onu olarak algılıyorum. Uzun siyah saçları önünden aşağı dökölüyor ve kalçalarına ulaşıyor. Keskin yüzünü ve yaramaz kahverengi gözlerini gölgeleyen bir de başlığı var. Etrafındaki kaosa rağmen tuhaf bir şekilde güzel görünüyor.

"Bunu birkaç kez yapacaklar, biliyorsun," diyor sinsi bir gülümsemeyle, sanki müttefikmişiz gibi daha yakına eğilerek. "Hafızanı silmeye çalışıyorlar. Ne yanlış yaptın?"

"Burada olmamalıydım," diye cevap veriyorum iç çekip gözlerimi önce.

Başını sallıyor, sanki az önce ona bir fıkranın can alıcı noktasını anlatmışım gibi sırtışı genişliyor. "Ben de," diye kıkırdıyor, ensemdeki tüyleri diken diken eden tuhaf bir ses.

Kımıldamıyor, öylece oturmaya devam ediyor, gözleri merak ve eğlence parlıyor.

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, onun rahatsız edici kopukluk ve tuhaf neşe kombinasyonunu anlamaya çalışıyorum. "Ne zamandır buradasın? Ve ne yaptın?"

Umursamaz bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Dr. Moss bana böylesinin daha iyi olduğunu söylüyor. Eğer geçmişimi hatırlamazsam, hayatıma devam edebilir ve mutlu olabilirim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Buraya gelen herkes aynı rutinden geçiyor. İlaçlar, şok terapisi, doğruluk serumu..."

"Doğruluk serumu mu?" Tekrar ediyorum, midem bulanıyor.

"Evet..." Yüz ifadesi değişiyor, dudakları komik bir sırmış gibi tekrar yukarı doğru kıvrılıyor. "Garip bir şey. Buradaki bazı insanlar bunun sarhoşken birinin kulağına yalanlar fısıldaması gibi bir şey olduğunu söylüyor, ta ki sen onlara inanmaya başlayana kadar. Joey de böyle demişti... ikinci kata inmeden önce."

Bilgi kafama dank ettikçe kafam zonkluyor. "Bunu insanlara neden yaparlar ki? Bu yöntemlerin artık yasadışı olduğunu bilmiyor musun?"

Sanki ona dünyanın en komik fıkrasını anlatmışım gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi? Ne kadar komik!" Kıkırdıyor, gerçeklikle o kadar uyumsuz bir ses ki kulaklarımı tırmalıyor.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Şu anda ona ya da buradaki herhangi birine sempati duymaya çalışamayacak kadar bitkinim. Her nasılsa, ben de lanet bir hastaya dönüştüm.

"Peki neden hâlâ bu kattasın?" Odaklanmaya çalışarak soruyorum.

Tekrar omuz silkmeden önce aynı mesafeli bakışlarla odaya göz gezdiriyor. "Dr. Moss yakında aşağıya taşınacağımı söyledi."

Dalgınca başımı sallıyorum, zihnim giderek bulanıklaşan bir korku ve öfke karmaşası içinde dönüp duruyor. "Buradan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?"

Başını yana eğiyor, anlamaya çalışan bir kuş gibi bana hızla göz kırpmıyor. "Kaçmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki kaçmak istiyorum," diye çıkışıyorum. "Kim istemez ki?"

Omuzları dikleşiyor, ses tonum fark edilince neşeli yüzü hafifçe soluyor. "Şey, emin değilim. Dışarı çıkmamıza pek izin verilmiyor ve dışarıda gördüğüm tek zaman bir alarm tatbikatı sırasındaydı."

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, yangın alarmına ya da çıkışa benzer bir şey arıyor.

"Burada bulamazsın," diyor soğukkanlılıkla, başka bir sırrı paylaşıyormuş gibi eğilerek. "Koridorlarda varlar, ama foblarla kilitleniyorlar."

Sarkıyorum, omuzlarım yorgunluk ve umutsuzlukla ağırlaşıyor. Ellerimi yüzümde gezdirerek kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

"Söylesene," diyorum bir süre sonra, "buraya ne tür insanlar geliyor? Başka genç insanlar var mı?"

"Oh, evet," diye hafifçe cevap veriyor. "Çocuklar buraya sık sık gelir. Bazıları kalır, bazıları gider. Şu anda hiç yok."

Nabzım hızlanıyor. "Neden? Onlar da herkes gibi aynı 'terapi'den mi geçiyorlar?"

Başını sallıyor, yüzü kararıyor, bakışları odaklanamıyor. "Evet, öyle. Bazen buraya aileleri tarafından tedavi edilmek üzere gönderiliyorlar. Ya da ben öyle duydum."

Sözleri göğsümdeki korku sarmalını sıkılaştırıyor. Yapbozun parçaları teker teker yerine oturuyor ve kanımı kaynatan bir resim oluşturuyor. Sacred Heights sadece unutulmuş bir akıl hastanesi değil, sistemin bir parçası. Bu her şeyi açıklıyor. Ty'ı on üç yaşındayken neden aldıklarını. Şimdi de beni neden aldıklarını. Bizi silmek istiyorlar. Konuşmamızı engellemek için.

Bu kontrolle ilgili. Sırlarla ilgili.

"Dr. Moss insanların iyileşmemesinden hoşlanmıyor," diyor kız aniden, sesi sanki başka bir düzlemden konuşuyormuş gibi zayıf. "Bu olduğunda, daha çok uğraşır. Ve bu canını yakar."

Eğiliyorum, odağı tekrar bana döndüğünde nefesim kesiliyor. "Hiç tedavi olmuş gibi davranıp da bunu öğrenen oldu mu?"

Yüzü ürpertici bir gülümsemeyle aydınlanıyor, sonra tekrar düzleşiyor, neredeyse robotik. "Oh evet. Bu onu çok ama çok kızdırıyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, tenim karıncalanıyor. Zihnim koşuşturuyor. Dr. Moss biliyor. Ty'ın ne yaptığını biliyor. Onu serbest bırakmak bir hata değildi.

-Bu bir testti, kayıp kaymayacağını görmek için bir tuzaktı. Bu rehabilitasyonla ilgili değil.

Bu lanet bir oyun.

"Burada hiç isyan çıktı mı?" Fısıldıyorum, arkama hızlı bir bakış atarken gözlerim kocaman açılıyor.

"Çok sık değil ama birkaç tane gördüm."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Ne oluyor?"

Sanki karanlık ve eğlenceli bir şey hatırlıyormuş gibi dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor. "Bir keresinde Joanie avazı çıktığı kadar bizi öldürmeye çalışıyorlar diye bağırdı ve ortalık karıştı. Personel saldırıya uğradı ama bizi alt ettiler."

Ona öylece bakıyorum, midemde hastalıklı bir his var. İç çekerek başımı öne eğiyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Bir çıkış yolu olduğunu duydum." Aniden söyledi ve dikkatim ona yöneldi.

Hafifçe eğildiğimde kalp atışlarım hızlanıyor. "Nereye?"

Daha yakına eğiliyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "En alt kattaki mutfağın arkasında bir kapı olduğunu duydum. Bir kaçış yolu olması gerekiyordu ama tabii ki buradaki güvenlik nedeniyle işe yaramaz."

Bir kaşımı kaldırıyorum, zihnimdeki dişliler dönmeye başlamış bile. "Buradaki biri aklını kaçırmadıysa her şey imkânsız değildir."

Gözleri heyecanla irileşiyor ve kısa bir an için, dengesiz gülümsemesinin ardında tehlikeli bir şey görüyorum. "Yardım edebilir miyim?"

Daha yakına eğilip sesimi neredeyse fısıltıya indiriyorum, gözlerim odayı meraklı gözler ya da dinleyen kulaklar için tarıyor. "Eğer yardım etme konusunda ciddiysen, odaklanmanı istiyorum. Kıkırdamak yok, dikkat dağıtmak yok. Anladın mı?"

Yüz ifadesi değişiyor, her zamanki dengesiz sersemliği daha keskin bir şeye dönüşüyor. Hevesle başını sallıyor, heyecanı şimdi bir parça ciddiyetle pekişmiş durumda.

"En alt kattaki mutfakta bir kapı olduğunu söylemiştin. Bana bu konuda bildiğin her şeyi anlat."

"Gizli, bir depolama rafının arkasına sıkışmış."

"Güzel," diye mırıldanıyorum, şimdiden plan yapıyorum. "Peki bahsettiğiniz ayaklanmalar sırasında ne oluyor? İşler kontrolden çıktığında personel nasıl tepki veriyor?"

Dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor ve daha da yakına eğiliyor. "Hastalar isyan ettiğinde, personel paniğe kapılır. Her şeyi yaparlar, katı kilitlemeye ve kaosu bastırmaya çalışırlar. Sorun nerede olursa olsun her şey hazırdır."

Tam da ihtiyacım olan şey.

Başımı sallıyorum, aklım başımdan gidiyor. "Pekâlâ, işte plan. Bir şey başlatacağız. Tüm personeli ana kata çekecek kadar büyük bir şey. Onlar onu kontrol altına almak için uğraşırken, ben kapılar için bir anahtar kart alacağım ve alt kattaki mutfağa ineceğiz."

"İsyan mı başlatacaksın?"

Hafifçe sırtıyorum. "Sadece ben değil. Bir isyan başlatacağız. Ve bunu önemli kılacağız."

Bir an için bana bakıyor, sözlerimin ağırlığı içine yerleşiyor. Sonra dudakları küçük, şeytani bir gülümsemeyle seğiriyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ty

Kapının gücü beni çok . İhtiyacım olan son şey bu, buraya gelme sebebimle aramda duran bir kapı.

Omzuma astığım çantaya uzanıyorum, elim soğuk çeliğe değiyor. Parmaklarım baltanın sapına dolanıyor. Silahımı tutmanın tatmin edici bir yanı var; bana verdiği ilkel enerji.

Hızlı bir hareketle baltayı çantadan çıkarıp başımın üzerine kaldırıyorum. Hiç tereddüt etmedim. Bir hırıltıyla baltayı var gücümle savuruyorum, ağır tahta kapıyı ısırtıyor. Tatmin edici bir çatırtıyla parçalanıyor ve tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde sallıyorum. Tahta paramparça oluyor, parçalara ayrılıyor, her savuruşta kapıda kocaman bir delik açılıyor.

Bir grev daha.

Ve bir tane
daha.

Sonra omzumla sertçe itiyorum ve içinden geçip çelik bir arabaya çarpıyorum, tencere ve tavalar yere dökülüyor, yankılanıyor ve çarpıyor.

Sikeyim.

Hasarı kontrol etmek için bile durmuyorum, çıkardığım lanet gürültü umurumda değil. Odak noktam önümde ne olduğu. Raven burada. Bunu hissedebiliyorum ve mutlak kargaşa yaratmanın zamanı geldi.

Evine hoş geldin, Ty.

Çift kapıya doğru hışımla ilerliyorum, botlarım yere çarpıyor, balta hâlâ elimde. Artık gürültü yapmak umurumda değil. Sessiz olmaktan, gizlice dolaşmaktan bıktım.

Ama kapıya doğru uzanırken, önümden gelen ayak sesleri beni hareketimin ortasında donduruyor. Kapının açılmasını izliyorum ve işte orada, şef. Beni görünce gözleri açılıyor, elindeki mutfak bıçağı benim tuttuğum baltanın yanında oyuncak gibi kalıyor.

Neredeyse tepki verecek zamanı yok.

Öne atılıp bir elimle boğazından tutarak ayaklarından kaldırıyorum. Vücudu çırpınıyor, elleri çırpınıyor, sonra ben onu itiyorum ve geriye doğru sendeliyor. Baltayı hızlı ve acımasız bir hamleyle indiriyorum. Çeliğin eti parçalama sesi odada yankılanıyor. Çığlığı, göğsünü kesip onu içi boşaltılmış bir balık gibi açtığımda kısa kesiliyor.

Duvara yaslanmıştı, yarısından kan fişkırıyordu ama iyileşmesine fırsat vermedim. Vahşi bir çekişle onu kendime doğru sürüklüyorum, baltayı acımasızca midesinin derinliklerine gömmeden önce şefin solukları havayı dolduruyor.

Bıçağı çekip çıkarıyorum, kanı ellerimi boyuyor ve bir yığın halinde yere yığılıyor, seğiriyor, kendi kanında boğuluyor.

Ona zar zor bakıyorum, gözlerim zaten arıyor. Ve işte orada, boynundaki zincirden sarkan bir anahtar kart.

Hızlı, pratik hareketlerle cebime sokup .

Biri gitti.

Kapıya bir kez daha baktım, gözlerim öfkeyle yanıyordu. Mutfak kapısını itiyorum, şefin cansız bedeninin üzerinden geçiyorum, aklım tek bir şeye kilitlenmiş durumda; ona ulaşmak.

...

Dikkatle ilerliyorum, koridorlarda kayarken her adımım duvarlarda yankılanıyor, burada geçirdiğim yılların anıları geri geliyor. On beş yıl. Burayı avucumun içi gibi biliyorum; düzeni, kör noktaları, kameraları. Artık hepsi benim için ikinci doğa. Farklı olan tek şey artık lanet bir mahkum olmamam.

Koridorlardaki sessizlik beni tedirgin ediyor. Çok sessiz. Doğru gelmiyor. En üst kattaki son kapıya geldiğimde, ileriden boğuk sesler . Bir terslik var.

Birden bağırsıklar duyduğum. Sonra, daha yüksek bir kargaşa, yere vuran ayak sesleri. Eşyalar parçalanıyor. Bir saniye daha beklemedim.

İleri atılıyorum, parmaklıklılı ve güvenli bir kapıdan bakmadan önce kalbim hızla çarpıyor, önümdeki manzara tam bir kaos.

Bir isyan yaşıyor, insanlar çılgılık atıyor, akıllarını kaybetmiş gibi koridoru . Birkaç personel durumu kontrol altına almak için acele ediyor ama çok zorlanıyorlar. Gözlerim bir görevlinin peşinden koşan ve ne dediğini anlayamadığım bir şeyler bağırarak genç bir kadına takılıyor.

Başka bir kadın da arkasından yaklaşıyor ve bir hareket bulanıklığı içinde doktoru duvara yastıyorlar. Ona saldırıyorlar, kıyafetlerini pençeliyorlar ama doktor - keskin ve soğuk bakışlı bir kadın - onları elektrikli bir sopayla geri çekiyor, sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi sopayı önlerinde sallıyor.

Ve sonra aklıma
geldi. Hayatta
olmaz.

Gözlerimi kısıyorum, tanıdıkça kalbim sıkışıyor. Bu Jess. Boktan tuvalette öldürdüğüm adamın kadını.

Onun burada ne işi var?

Ama ben daha parçaları birleştiremeden durum kızışıyor. Saldırganlardan biri Jess'i etkisiz hale getirerek yere düşürüyor. Diğer kadın çok geride değil, doktorun ceplerini karıştırıyor. Jess'i yerde tutan siyah saçlı kadın ise Jess'i boğmaya çalışıyor.

Etrafa bakıp kargaşayı tarıyorum. Çalışanların dikkati dağınık. Zaman kaybedemem. Hızlıca hareket ediyorum, parmaklıklılı kapıyı çekmeden önce anahtar kartımı okutuyorum.

Her yönden kaostan yaşandığı ana salona adımımı attığım anda her şey yavaşlıyor. Çılgılık sesleri ve çılgınca hareketler etrafımda yankılanıyor. Ve sonra, koridorun en ucunda bir kadın dönüyor ve bakışlarımız kilitleniyor.

Mavi gözleri benimkilerde kalıyor ve bir anlığına diğer her şey kayboluyor. Kalbim küt küt atıyor ve zar zor atabiliyorum. Bu lanet kapıdan içeri girdiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama *onu* -kedicimi- görmek

Orada dururken, hayalet gibi ama canlı görünmek beni her şeyden daha çok etkiledi.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bana doğru koşmaya başladı, tahmin ettiğimden çok daha hızlı hareket ediyordu.

"Kedicik," diye mırıldanıyorum ama o kollarıma girmeden önce kelimeyi zar zor söyleyebiliyorum.

Bana doğru sıçrarken onu yakalıyorum, vücudu benimkine çarpıyor. Onu sınıksız tutuyorum, sıkarak canını çıkarıyorum. Hıçkırıkları kapüşonuma işliyor ve tek yapabildiğim ona tutunmak, başka hiçbir şeyi umursamamak.

"Benim için geldin!" diye ağlıyor, vücudu titriyor.

"Tabii ki senin için geldim yavrum," diye mırıldanıyorum yüzümü boynuna gömerken.

Geri çekilip ona bakıyorum, yüzünü tutuyorum ve yumuşak dudaklarına öpücük üstüne öpücük konduruyorum, ta ki sırtıma ani ve keskin bir acı saplanana kadar. Ağır bir şeyin omurgama çarpmasıyla homurdanıyorum, nefesim kesiliyor ve Raven'a çarparken vücudum geriliyor.

İçimde kabaran öfke hayvani. Etrafımda dönüyorum, baltam havada uçmadan önce arkamda duran adamı zar zor fark ediyorum, kollarım düşünmeden hareket ediyor. Bıçak boğazını keserken ıslak bir ses duyuyorum. Kan dehşet verici bir şekilde fışkırıyor ve adam yere düşüyor, daha yere düşmeden ölüyor.

Bir saniye bile kaybetmedim. Raven'ı arkamdan çekiyorum, onu kapıya doğru sürüklerken elini elime alıyorum. Duyularım artık yanıyor - her şey hareket ve içgüdüden oluşan lanet bir bulanıklık. Koridorda koşturuyoruz, daha fazla bağırış çağırış duyuyoruz, isyanın sesleri etrafımızda yoğunlaşıyor, ama onu buradan çıkarmak dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Kapıya ulaştığımızda anahtar kartımı okutuyorum ve yumuşak bir bip sesiyle kapı açılıyor. Tekrar hareket ediyoruz ama zihnim sadece önümdeki merdivenlere odaklanmış durumda. Aşağıya. Aşağı inmemiz gerekiyor.

Raven'ın yanındaki kadını fark ettiğimde merdivenlerden aşağı koşuyorduk. geliyor, başı eğik, adımları bizimkilere ayak uyduruyor.

Raven elimi sıkıyor ve fısıldıyor, "Bana yardım etti."

Kaşımı kaldırıyorum ama sonra başımı sallıyorum. Soru sormak için zaman yok, şimdi olmaz. Raven'ın elini sıkıca tutup bizi mutfığa doğru çekiyorum.

en alt katta.

Çok yaklaştık.

Mutfağın köşesini döndüğümüzde olduğum yerde duruyorum ve Raven'ı yanıma çekerek odayı tarıyorum. Orada, merkeze yakın bir yerde, sanki buranın sahibiymiş gibi duran Dr. Moss. Buz gibi bakışları üzerimize sabitlenmiş durumda ve içimdeki öfkenin yeniden kabardığını hissediyorum. Piçin yüzü, gözlerinin ardındaki kötülüğü zar zor gizliyor.

"Ah, demek buraya kadar gelmeye karar verdin," diyor, sesi yumuşak, sanki bu çarpık sevişmeden zevk alıyormuş gibi. "Evine hoş geldin, Ty. Ben de seni bekliyordum. Bana yalan söyledin."

Yanındaki iki doktor, ellerinde elektrik çubukları, havada ara sıra şaklayan zap sesleriyle lanet bir duvar gibi konumlanmış durumda.

Baltamı sıkıca kavıyorum, parmak eklemelerim baskıdan bembeyaz oluyor. Raven'ın titreyen parmakları benimkilerden kurtulmaya çalışıyor ama ben bırakmaya cesaret edemiyorum.

"Çekil," diye homurdanıyorum, ileriye doğru adım atarken kelime dudaklarımdan zar zor çıkıyor.

Dr. Moss'un gülümsemesi sanki bu anın tadını çıkarıyormuş gibi genişliyor. "Gerçekten öylece çekip gidebileceğini mi düşünüyorsun?" Ses tonu sakın. "Bu o kadar kolay değil Bay Easton."

"Bana öyle deme amına koyayım," diye kaşlarımı çatıyorum, babamın en çok kullandığı isim içime işliyor.

Arkasındaki iki doktor bir adım öne çıkarak bize doğru yaklaşıyor. Yüzleri bomboş, mesafeli ama duruşlarındaki tehdidi, elektrik çubuklarını tutuşlarını görebiliyorum.

"Gidemezsiniz," diyor Dr. Moss sonunda, sesi giderek soğuyarak. "İkiniz de yalan söylediniz. İkinizin de tedavi edilmesi gerekiyor."

Raven yanımda alay ediyor, "Sen aklını kaçırmışsın sürüngen. Senin tedaviye ihtiyacın var."

Birden soldaki doktor bize doğru hamle yapıyor, eli kemerindeki bir şeye uzanıyor, muhtemelen berbat bir ilaçla dolu bir şırıngaya. Ne olduğunu görmek için beklemiyorum; daha bana saplayacak kadar yaklaşımadan baltamı geniş bir kavis çizerek savuruyorum ve bıçağı böğrüne saplıyorum. Metalin etle buluşmasının mide bulandırıcı sesi havayı dolduruyor ve yere yığılırken boğuk bir çığlık atıyor, altında kan birikiyor.

İkinci doktor bir an tereddüt ediyor, gözleri Moss'a kaymadan önce yüzüne sok yayılıyor. Gözlerindeki onayı görüyorum; onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğimi biliyor.

"Sırada hanginiz var?" Yüzüme yayılan geniş bir sırıtışla soruyorum, şimdi baltamı iki elimle tutuyor, ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum.

Doktor bana ihtiyatla bakıyor, eli hâlâ şırıngayı ve elektrik çubuğunu tutuyor ama bir hamle yapmasını beklemiyorum. Hızlı bir hareketle baltamı tekrar havaya kaldırıyorum, keskin çelik sert ışıktaki parlayarak ona doğru savruluyor. Bıçaktan kıl payı kurtulup geri sıçradı ama ben çoktan üzerine atıldım ve aradaki mesafeyi hızla kapattım.

Tökezliyor ve bileğimin mide bulandırıcı bir hareketiyle baltayı omzuna saplayıp onu döndürüyor ve tezgâha çarptırıyorum. Hiç düşünmeden baltayı omzundan çekiyorum, Raven'ın elini tekrar yakalıyorum ve onu mutfağın arkasına doğru sürüklüyorum. Ama bir adım daha atamadan ani, soğuk bir ses gerginliği yarıyor.

"O kadar hızlı değil."

Bu herifle işimin bitmediğini fark ederek duruyorum. Bakmama bile gerek yok, Dr. Moss'un sesinin kötü niyet ve kontrole nasıl sızdığını duyuyorum. Vücudumdaki her kas harekete geçmeye hazır ama ben tepki vermeden keskin bir soluk havada yankılanıyor.

Döndüğümde Dr. Moss'un orada durduğunu görüyorum, bir elinde bir iğne, iğneyi Raven'ın birlikte olduğu, kaçmasına yardım eden siyah saçlı kadının boğazına bastırıyor. Moss onu bir kukla gibi tutarken kızın nefesi boğazında düğümleniyor, diğer eli de kolunu kavıyor

"Bırakın onu," diye homurdanıyor Raven ama Dr. Moss'un umurunda bile değil, kötü boktan deli amcık.

"Sakin ol Ty," diyor Dr. Moss, gülümsemesi ince ve tehlikeli. "Burada kontrolün gerçekten sende olduğunu mu sanıyorsun?" Kıza daha da yaklaşıyor, iğne kızın derisine hafifçe batıyor ve kızın irkilmesine neden oluyor. "Merak etme, sadece küçük bir iğne. İyi olacaksın. Eğer şanslıysan."

Baltam hâlâ elimde, bir adım öne çıktım ve bu amcığı sikmenin farklı yollarını düşünmeye çalıştım.

Dr. Moss doğrudan gözlerimin içine bakıyor, soğuk bir eğlenceyle parıldıyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, alaycı bir sesle. "Bu güzel kadın mı? O senin kız kardeşin."

Tüm vücudum olduğu yerde donup kalıyor ve genç kadına bakıyorum, adama karşı mücadele ederken kapüşonunun altındaki yüzünün bir kısmını hâlâ göremiyorum. Kelimeler aklıma geldikçe zihnim dönmeye başlıyor. Penny mi?

"Sen neden bahsediyorsun ihtiyar?" Tükürdüm, onlara doğru adım attım, kalbi hızla çarpıyordu. "Kız kardeşim öldü amına koyayım."

Dr. Moss gülüyor, kanımı kaynatan soğuk, tüyler ürpertici bir kahkaha. "Ölmedi, sadece unutuldu. Gördüğünüz gibi, onun gibi insanları tutmak için küçük bir şeyim var. Kız kardeşin... Sandığın kadar kötü durumda değil, Ty. 'Kaybolduğu' haftadan beri benim gözetimim altında. Son on beş yıldır burnunun dibindeydi. Siz ikiniz benim en büyük ve en kötü deneylerimden biri oldunuz."

Her şey kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyorum, zihnim yarışıyor, ama ben bir şey söyleyemeden, siyah saçlı kız aniden hareket ediyor. Umutsuz bir hareketle, Dr. Moss'un ayağına sertçe, gürültülü bir çıtırtıyla vuruyor. Dr. Moss acı içinde inliyor, kızın kurtulmasına yetecek kadar gevşiyor. Uzanıp kapüşonunu yakaladım ve onu arkama çektim.

"Şimdi ne orospu çocuğu." Isırdım.

Dr. Moss hırlıyor, yüzünde saf bir öfke ifadesi beliriyor ama ben tereddüt etmiyorum. Fırına doğru ilerledim, sapı elimin altında soğuktu. Çekerek açıyorum, karanlık iç kısmı ve içindeki metal rafları ortaya çıkarıyorum. İkinci kez düşünmedim. Moss gözleri öfkeyle dolu bir şekilde bana doğru saldırırken, hızlı bir adım atarak baltayı havaya savurdum ve sertçe indirdim.

Dr. Moss baltam ona saplanır saplanmaz çığlık atıyor ve kolu büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Dişlerini gıcırdatıyor ama tepki veremeden Raven bacağını kaldırıyor, ayağını tüm gücüyle taşaklarına doğru tekmeliyor ve yüksek sesli bir iniltiyle dizlerinin üzerine düşmesine neden oluyor.

Hiç tereddüt etmeden onu ensesinden tutup fırının içine atıyorum ve kapıyı kapatıp son bir kez tıklatarak kilitliyorum. Pencereden Dr. Moss'un öfkeyle kükreyerek bize doğru geldiğini ve fırından çıkmaya çalıştığını izliyoruz.

Düğmeye basıp sıcaklığı maksimuma çıkarıyorum. Fırın uğuldamaya başlıyor, arkasındaki ateş canlanırken ısının sesi yükselmeye başlıyor. Sonra, ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor. Üçümüze de ifadesiz, duygudan yoksun bir şekilde bakıyor ama pantolonunun içinde bir şey aradığını fark ediyorum. Bunun bir düğme olduğunu gördüğümde, ne olduğunu tam olarak bildiğim için gözlerim hafifçe açılıyor.

Sesi -zayıf ama zehir dolu- fırının içinden yankılanıyor. "Ben asla kaybetmem," diye tıslıyor. "Ve kaybedersem her şeyi yanımda götürürüm."

"Burayı paramparça edecek," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, neler olup farkına vardıkça kanım buza dönüyor. Bir saniye bile kaybetmeden kızların kollarından tutup etrafımda dönüyorum.

Dr. Moss'un sesi kaosu delip geçiyor. Şimdi daha yüksek, manik bir neşeyle çarpıtılmış. "Asla kaçamayacaksınız! Hepimiz için çok geç!"

Kızları merdivenlerden aşağı çekiyorum, ayaklarımız eski çamurlu zemine çarpmadan önce ele geçirilmiş bir adam gibi ileriye doğru itiyorum, karanlık tünelde yarışıyoruz. Dr. Moss'un kahkahasının sesi, ardından gelen gök gürültülü kükreme tarafından yutuluyor - sağır edici bir patlama tüm yeraltını toprağa çarpan bir yumruk gibi sarsıyor.

Sonra duydum.

Bang!

Patlama havayı yırtıyor, şok dalgası bizi sert bir şekilde vuruyor, vücudumdaki her kemiği sarsan derin bir ürperti. Üzerimize toz yağıyor, görmemizi ve nefes almamızı zorlaştırıyor. Ardından gümbürtü geliyor, gittikçe yaklaşıyor, altımızdaki zemin patlamanın şiddetiyle sarsılıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, kalbim küt küt atıyor, kaslarım ve bacağımdaki yara bana bağıyor ama dışarı çıkana kadar durmayacağım. Çok yaklaştık, sadece biraz daha. Arkamızdan keskin bir çatlak sesi geliyor, ardından neredeyse dengemi bozacak bir sarsıntı geliyor. Arkama bakıyorum ve işte o zaman görüyorum, tünel çöküyor. Duvarlar çöküyor ve bükülüyor, tavan korkunç bir hızla çöküyor.

Kahretsin.

Onları merdivenlerden yukarı çekiyorum, kalan her şeyimle itiyorum. En tepeye ulaşır ulaşmaz ikisini de ileri doğru itiyorum, aşağı yuvarlanırken vücutları ormanın çamurlu zeminine çarpıyor.

Arkamızda büyük bir patlama patlarken hiç düşünmeden onları vücudumla koruyorum. Bir şok dalgası tünelden dışarı fırlıyor, enkaz şarapnel gibi uçuşuyor. Üzerimize taş parçaları yağarken, bu güç içimdeki rüzgârı dışarı atmaya yetiyor. Her şeyi duyabiliyorum; parçalanan tahtaları, çığlık atan metalleri, çöküşün gök gürültüsünü.

Orada yatıyoruz, bedenlerimiz toprağa gömülü, patlama şiddetlendikçe dünya etrafımızda sarsılıyor. Ortalık sakinleştğinde nihayet başımı kaldırıyorum, gözlerim arkamızdaki yıkımı tarıyor. Tünel gitmişti. Moloz yığınının başka bir şeye dönüşmemiş, eskiden olduğu yerde açılan delik şimdi taş ve bükülmüş metalden oluşan bir mezarlık.

Yüzümdeki kiri silkelemeye çalışan Raven'a bakıyorum, kapüşonunu başına çekmiş. Yavaşça çekiyorum, ellerim adrenalinden titriyor.

"İyi misin?" Yüzüne bakıp herhangi bir yaralanma ya da acı belirtisi bulmaya çalışırken sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Evet," diye inliyor, kendini yavaşça yukarı itiyor, vücudu çarpmanın etkisiyle ağırlaşıyor. Önemli olan tek şey hayatta ve burada olmasıydı. Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, başındaki sersemliği atmaya çalışıyor.

Derin bir nefes alarak kendimi ayağa kalkmaya ve elimi uzatmaya zorluyorum. Yavaşça arkamı dönüp ağaçların arasından, tepemizde hâlâ yükselen Sacred Heights'a bakıyorum. Ama şimdi, ufalanan bir taş ve moloz yığınının başka bir şey değil, uzakta alevler titrerken havaya siyah ve yoğun bir duman yayılıyor.

"Bencil, hasta herif!" Raven yanımda çığlık atıyor, hıçkırıklarını bastırırken sesi çatlıyor. "Hepsini öldürdü..."

Onu kendime çekiyorum, kollarımı sıkıca sarıyorum. Şu anda ulaşabildiğim tek yeri olan başının üst kısmını öpüyorum. Ama sonra içgüdülerim devreye giriyor. Etrafımızdaki alanı dikkatle tarayarak dönüyorum ve işte o zaman gözlerim birkaç metre arkamızda duran kıza takılıyor. Başını eğmiş, kapüşonunu tutarken elleri titriyor ve onu ölçerken gözlerim daralıyor.

"Başlığını indir," diyorum, sesim sabit ama şüpheyi karışık. Hemen hareket etmiyor, her santiminde tereddüt var, ama sonunda yavaşça indiriyor. Uzun siyah saçlarına bakıyorum, parlıyor ve

Dümdüz. Ama gözlerini benimkilere diktiğinde kalbimin göğsümde durduğunu hissediyorum.

"Penny?" Kelime titrek bir fısıltı olarak ağızımdan kaçıyor.

Bana göz kırptıyor ve ben bunu gözlerinde görüyorum. Bu o. Onu beceriyor. Neler olduğunu anlamıyorum. Tüm dünyam altüst oldu, ama işte karşımda, hayata geri dönmüş bir hayalet gibi duruyordu. Onca yıl. Gözlerim yanıyor ve kendimi durduramadan onu yakalıyorum, nefesini kesecek bir güçle onu kendime çekiyorum.

"Penny," diye tekrar fısıldıyorum onu kendime doğru çekerken ve yüzümü saçlarına gömüyorum, onun burada olduğunu fark ettiğimde kalbim gümbür gümbür atıyor. Gerçekten burada.

Yüzünü tutuyorum, gözlerini çılgınca tarıyorum, "Yaşıyor musun lan?"

Kim olduğumu bilmiyormuş gibi, her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi boş boş bakıyor bana. Sanki yüzümün hatlarını anlamaya çalışıyormuş gibi.

Hala yanımda olan Raven'a bakıyorum, ikimize de bakıyor, gözleri şoktan kocaman olmuş. O an orada asılı kalıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Tüm keder, tüm kayıplar, içimde derinlere gömdüğümü sandığım her şey yüzeye çıkıyor.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Kuzgun

Geç saatlerde motelde, olanlardan sonra atmosfer garip bir şekilde huzurlu. Ben ve Ty çift kişilik yatakta oturuyoruz ve Penny uzanmış, Midnight da yanına kıvrılmış, yavaşça uykuya dalıyor, yorgunluk onu daha derin bir uykuya çekiyor. Ty'a bakıyorum ve kısa bir an için, tek kelime etmeden her şeyi anlatan o sessiz alışverişlerden biri olan bilmiş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Penny'nin sonunda hak ettiği dinlenmeye kavuşmasını izlemek buruk bir duygu.

Penny nihayet bayılmadan önce uzun bir konuşma yapmıştık ve bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlamıştı. Görünüşe göre Penny kaçırıldığı gecedan kısa bir süre sonra Sacred Heights'a , daha sonra da aileleri tarafından 'itaat öğretilmesi' için Sacred Heights'a zorlanmış. Ty'ın bu konuda biraz suçluluk hissettiğini şimdi anlayabiliyorum. Onu asi olmaya, sisteme karşı çıkmaya teşvik edenin kendisi olduğunu söyledi ama bunların hiçbiri onun hatası değildi. Bu kâbusun hiçbiri değildi. Her şeyi bu kadar çarpıtmaları onun suçu değildi.

Ama gerçek hayal edebileceğimizden daha karanlıktı. Ty, Penny'yi korkunç bir kadere sattıklarına inanarak ailesini öldürdüğünde, Dr. Moss bir fırsat gördü. Penny'yi elinde tutmaya ve Ty'ı da yanına almaya karar verdi; biri üzerinde deneyler yapmak ve onu manipüle etmek, diğeri ise onu 'yeniden inşa etmeye' çalışmak ve onunla oyunlar oynamak için. Hatta Ty'ı doğrudan Sacred Heights'a göndermek için ihtiyaç duyduğu delilik savunmasını almak üzere belgeleri ve mahkeme sistemini manipüle edebilirdi. Bu da beni meraklandırıyor: Ty'ın teşhisi hiç doğru muydu, yoksa onu orada tutmak için başka bir yalan mıydı? Bunlardan herhangi biri gerçek miydi, yoksa Dr. Moss ve diğerk herkesin hayatlarıyla oynadığı çarpık oyunun bir parçası mıydı?

Dr. Moss hasta bir adamdı, buna şüphe yok. Ama deli bir doktordan çok daha kötü bir şeydi. Çarpık bakış açısı, manipölasyonu, düşündüğümüzden daha derinlere uzanıyor. Yöntemleri daha büyük, daha sinsî bir sistemin parçasıydı - yolsuzluk, seks kaçakçılığı ve daha fazlasıyla bağlantılı bir sistem. İşlenmesi gereken çok fazla şey var, cevaplanmamış çok fazla soru var ve bazı şeyleri asla çözemeyebiliriz. Ama şu anda önemli olan tek şey bu. Biz üçümüz. Birlikte. Ty ve Penny yeniden bir araya geldi ve belki, sadece belki, Ty kendini yeniden bütün hissetmeye başlayacak.

Buraya gelmek uzun bir yoldu, delilikle, kaosla doluydu ama bir şekilde . Ty'ın şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Rahatlama mı? Üzüntü mü? Pişmanlık? Hepsi içinde dönüyor, biliyorum. Ama zaman bu yaraları iyileştirecektir. İyileşmek zorundalar.

Penny'nin nefes alış verişî düzene girip daha derin bir uykuya daldığında Ty yataktan kalkıp bana bakıyor. Elini uzatıyor, ben de hiç düşünmeden elimi onunkinin içine sokuyorum. Bu doğru, hatta doğal bir his. Tek kelime etmeden beni ayağa kaldırıyor ve kapıya doğru götürüyor.

Kapıyı açtığı anda gece havası serindi, önce içeri adım attı, sonra kolunu omuzlarıma doladı. Beni yanına çekiyor ve birlikte park yerinin karşısındaki arabama doğru yürüyoruz. Bir an için her şey neredeyse yeniden normal geliyor, sanki sessiz bir caddede yürüyen iki insanmışız gibi, daha önce olan her şeyden arınmışız gibi.

Arabaya ulaştığımızda Ty arka kapıyı açıyor ve önce benim koltuğa kaymama izin veriyor. Kısa bir süre sonra o da arkasından geliyor ve kapıyı yumuşak bir gümbürtüyle kapatıyor.

O yanıma yerleşir yerleşmez, uzun bacakları arka koltuğa garip bir şekilde sıkıştığında, ona daha fazla yer açmak için ön koltuğu öne çekmek için eğildim. Ben gerinirken, avucunun kırımın üzerinde gezindiğini ve göğsünde bir gümbürtü ile sıkıldığını hissediyorum. Sırtarak gözlerimi deviriyorum, ona doğru dönüyorum, ama bir şey söyleyemeden elleri üzerimde, belimi kavırıyor ve beni kucağına çekiyor.

Beni yönlendirmesine izin veriyorum, kalçalarına yerleşiyorum ve vücudum onun kine mükemmel bir şekilde uyacak şekilde ona sarılıyorum. Elleri kapüşonumun altından kayıyor, dokunuşu sıcak ve dudakları dudaklarıma değdiğinde usulca nefes alıyorum. Kalçalarımı kaydırıyorum, amım onun uzunluğunun üzerinde gıcırıyor ve boğazından alçak bir hırıltı geliyor.

Bir elini kaldırıp kapüşonumun kenarına uzanarak onu aşağı çekiyor. İçgüdüsel olarak sertleşiyorum ve hareketinin ortasında bileğini kavriyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kendimi sabitlemeye çalışarak başımı eğiyorum.

Kaşları çatılır. "Naber güzel kız?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum, bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Her şey, hepsi bir üzerime çöküyor. Tıraş edilmiş saçlar. İşkence. Hayatta kalmaya çalışmanın amansız yorgunluğu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, daha fazla gözyaşını geri çekerek. "Bencilce davranıyorum ve sadece bir an yaşıyorum."

Sessizce bekliyor ve sonunda bileğini bıraktığımda hiç tereddüt etmiyor. Yavaşça, nazikçe kapüşonumu geri çekmeye devam ediyor. Kalbim hızla çarpıyor ve tepkisini beklerken gözleriyle karşılaşmak istemediğim için bakışlarımı aşağıda tutuyorum.

"Bana bak çilli," diyor sessizce, sesi yumuşak bir emir gibi.

Bakışlarımı isteksizce kaldırıyorum, ıslak gözlerim onun açık kahverengi gözleriyle buluşuyor. Yüzünde ne bir şok ne de bir acıma ifadesi var. Bunun yerine dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor, eli traşlı başımı okşamak için yukarı doğru hareket ederken gamzeleri derinleşiyor.

"Çok hoşuma gitti," diyor, sırtıışı genişliyor.

İçimden küçük bir kakhaha yükseliyor, beklenmedik ama çok gerekli. Gülümsemesi karşılık olarak büyüyor, göğsümü sızlatacak şekilde yüzünü aydınlatıyor.

Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor ve geri çekildiğinde, gözleri yumuşak kalsa da ifadesi daha ciddileşiyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Hâlâ çok güzel görünüyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bir gün tekrar uzayacak. O kadar da önemli değil."

Çenesi hafifçe geriliyor ve elleri aşağı kayarak boynuma dayanıyor. "Sana zarar verdiler mi, kedicik?" Ty'ın sesi alçak, neredeyse bir hırıltı, ama Ellerin kalçalarımnda sabitlenişinde bir hassasiyet var.

Bakışlarımı indiriyorum, onun delici gözleriyle buluşamıyorum ve sessizliğim kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. "Biraz," diye sessizce itiraf ediyorum, bakışlarımı tekrar onunkilere kaldırarak. "Ama ben iyiyim. İyi olacağım. Artık bunların hiçbir önemi yok."

Beni dikkatle izliyor, sanki sakladığım herhangi bir çatlak olup olmadığını araştırıyor. Başımı eğip ona yaklaşıyorum, yakınlığın beni topraklamasına ihtiyaç duyuyorum. Elleri aşağı kaymadan önce belimde sıkılıyor, kırımın kıvrımına sıkıca sarılıyor, parmakları sahiplenici bir şekilde tenime bastırıyor.

"Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Koyu renk gözleri üzerimde geziniyor, beni yavaşça içine alıyor. "Kendimi iyi hissediyorum," diye mırıldanıyor, ama sözleri sert çıkıyor. "Aslında çok iyi. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Artık çok fazla özgürlüğün var," diyorum, ses tonum hafifleyerek. "Ve küçük kız kardeşin de öyle. İkinizin görmediği ya da yapmadığı çok şey var. Önünüzde koca bir hayat var."

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor, kolu sırtımda dolanıp beni kendine doğru çekerken sesi titreşiyor. Diğer eli tekrar aşağı iniyor, dudaklarımız sürtünürken kırımın kıvrımını kavlıyor, aramızdaki sıcaklık canlı bir tel gibi kıvılcımlanıyor.

"Benimle bir maceraya çıkmak ister misin, kedicik?" diye fısıldıyor.

Dudaklarına karşı sırtıyorum, sırtışının benimkini yansıttığını hissediyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum, ses tonum şakacı. "Seninle birlikte."

Dudakları dudaklarıma değiyor, alay ediyor ve mırıldanıyor: "Şimdi beni tutmak mı istiyorsun?"

Sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, cüretkârlığın altındaki kırılganlığı fark ediyorum ve başımı eğiyorum, elim yüzünü okşamak için yukarı kayıyor. "Her zaman," diye fısıldıyorum ve omurgamdan aşağı ürperti gönderen bir öpücükle sözümü mühürlüyorum.

EPILOG

TY

Kucağımdaki haritaya bakarak, "Raven, bir sonraki sola dön," diyorum. Akşam, yaz esintisi yanımdaki açık pencereden içeri giriyor ve alacakaranlığın kokusunu taşıyor. Güneş batıyor, ufukta sıcak turuncu bir renk yayıyor.

Direksiyonu çeviriyor ve ben de başımı kaldırıp önümdeki yola bakıyorum, ormanlık alanla örtülü uzun bir patika. Sonra onu görüyorum; uzaktaki ağaçların arasından titreyen parlak ışıklar.

"Karnavala mı gidiyoruz?" Penny arka koltuktan heyecanla ellerini çırparak bağıyor.

Kıkırdayarak ona bakıyorum, sonra bakışlarımı Raven'a çeviriyorum. Renkli ışıkların parıltısı mavi gözlerinde dans ediyor ve yola geri dönmeden önce sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. İlerideki kemerin üzerinde beliren tabela soğuk ve net bir şekilde duruyor:

"Oddity Carnival & Cirque'e hoş geldiniz."

Anılar zihnimde canlanıyor, kırık dökük ama canlı. Uzun zaman önce babamın beni devasa bir taş binaya -çocuklarla dolu bir tür kaleye- bıraktığını hatırlıyorum. On iki yaşlarında olmalıydım. Yaklaşık bir hafta boyunca orada kaldım, etrafım diğer çocuklarla çevriliydi.

Onlarla orada tanıştım. O kısa an için arkamı kollayan birkaç çocuk. Birlikte takıldık, itaatsiz küçük bir ekip, sorumlu sapıkların etrafında halkalar oluşturduk. Hayatlarını cehenneme çevirdik, şakalar yaptık ve kaos yarattık.

O bir hafta boyunca - acıya ve korkuya rağmen - neredeyse eğlence gibi hissettiren bir şey yaratmayı başardık. Dördümüz küçük bir odaya kapandık ve gece geç saatlere kadar konuştuk.

Ama deliliğim sırasında bu anıları derinlere gömmüştüm, geçmişini düşünemeyecek kadar başka şeylerle meşguldüm. O nadir, geçici ışık anları bile karanlık tarafından boğulmuştu.

Araba karnaval kapılarına yaklaştıkça içimde nostalji ve tedirginlik karışımı bir duygunun yükseldiğini hissediyorum.

Onları bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. İsimleri şimdi aklıma gelmiyor, zamanın sisinde kayboldular ama yüzlerini hatırlıyorum. O zamanlar benim yaşlarımdaydılar, belki biraz daha küçüklerdi, bilmiyorum. Altı ay sonra, çocukken babamla birlikte berbat bir korku filmi izlemek için buraya onları tekrar gördüm.

Karnaval ışıklarının kargaşası arasında onları fark ettiğimi hatırlıyorum. Farklı görünüyorlardı; daha yaşlı, daha sert. Yeni başlıyorlardı, burada sanatçı ya da belki daha karanlık bir şey olarak çalışıyorlardı. Konuşmadık. Buna iznimiz yoktu. *Arkadaş edinmeme* izin yoktu.

Ama karnaval alanında göz göze geldiğimizde, söze dökülmemiş bir anlayış anını paylaştık. Hayat bizi tekrar ayırmadan önce, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan basit bir baş sallama.

Ondan sonra onları hiç görmedim.

Ta ki savaşım sırasında tuhaf mesajlar gelmeye başlayana kadar. Penceremden bana bakan o üç çift spiral göz hala hafızamda. O zamanlar, ikiye ikiye bir araya getirememiştim. Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her şey bir ay sonra, o numaraya tek bir mesaj gönderdim
-Gölgelerde arkamı kolladığınız için minnettarlığımın sözsüz bir ifadesi.
Sadece tek bir kelime:

Saygılı ol.

Bir cevap beklemiyordum ama bir tane aldım. Sadece basit bir emoji.

□

Onu görür görmez anılarım canlandı. Her şey yerine oturdu. Bu *onlardı*.

O kısa isyan haftasındaki çocuklar. En karanlık saatlerde yanımda duranlar. Ya şimdi? Bu lanet karnaval. Onlarındı. Burada hüküm sürüyorlar, bunu biliyorum.

Arabayı kenara çekerken ön camdan etrafa bakıyor, yıldızlı gökyüzünün fonundaki devasa sirki seyrediyorum. Dönme dolap.

rollercoaster ve tüm eğlenceler. Bu karnaval hayat ve çığlıklarla dolup taşıyor.

Emniyet kemerimi açıp Raven ve Penny'ye bakıyorum. "Bilin diye söylüyorum, bu lanet olası bir korku karnavalı."

"Daha da iyi!" Penny arka kapıdan çıkmadan önce ciyaklıyor.

Sırıtarak beni inceleyen yanımdaki Raven'a bakmadan önce kıkırdıyorum. "Burada ne işimiz var?" diye kaşlarını kaldırıyor.

"Biraz eğleniyorum..." Arabadan inmeden önce göz kırparak söylüyorum.

Yaz havası etrafımı sarıyor, ılık bir esintiyle patlamış mısır ve şekerlemenin tatlı aromasını taşıyor. Raven'la arabanın önünde buluşurken kaputumu yukarı çekip gölgesinin altına saklanıyorum. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum ve alına bir öpücük konduruyorum. Birlikte önümüzdeki cılgınlığa ilerliyoruz.

Kapıdan içeri adımımızı attığımızda karnaval kaotik bir enerjiyle uğulduyor. Cafcaflı kostümler giymiş göstericiler etrafta dolaşıyor, şüphelenmeyen ziyaretçileri korkutmak için dışarı fırlıyorlar. Biri bize doğru atlıyor ve Raven'ın irkilerek yüzünü yanıma gömmesine neden oluyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. O bunu benim kadar komik bulmuyor.

Gözlerimi keskin tutarak etrafımızda dönen ışıkları ve gölgeleri tarıyorum. Kalabalığın içinde bir yerde, onları göreceğimi biliyorum.

Şu spiral gözler.

Raven oyun stantlarından birinde duruyor, Penny çoktan gösteriye dalmış. Mesafemi koruyorum, bir sigara dudaklarımdan arasından kayıp giderken garip bir his omurgamdan yukarı doğru süzülüyor.

Yavaşça başımı çeviriyorum, sonra bedenim de onu takip ediyor. Ve sonra onu görüyorum.

Siyah-beyaz spiral gözler karnaval ışıklarının sisi arasından bana bakıyor. Etrafımızdaki kargaşa azalıyor gibi görünüyor, biz göz göze geldiğimizde gürültü düşük bir uğultuya dönüşüyor.

Hareket etmiyor. Ben de hareket etmiyorum.

Çakmağıma bir fiske vurunca sigaram canlanıyor. Dikkatinin dağıldığından emin olmak için Raven'a yan gözle bakarak yavaşça bir nefes çekiyorum. Sonra tek kelime etmeden ona doğru ilerliyorum.

Yaklařtıķça, değişiklikleri daha çok fark ediyorum. Yüz boyası. Vücudunu saran kıvrımlı dövmeleer. Yıllar ifadesine kazınmış ama o kaos aurası hala ikinci bir deri gibi ona yapışmış.

Sessizce onaylamak için çenemi kaldırıyorum.

O da benim hareketlerime uyuyor ve sözsüz bir şekilde karnavalın içinde yan yana yürümeye başlıyoruz.

Sessizlik aramızda uzanıyor, sadece kalabalığın uzaktan gelen çığlıkları ve kahkahaları bozuyor. Sigaramdan derin bir nefes daha çekiyorum, konuşmadan önce dumanın dudaklarımın etrafında kıvrılmasına izin veriyorum.

"Demek burada kaldın, ha?" Sesim gürültüyü kesiyor. "Burası artık senin evin mi?"

Başımı eğiyor, spiral gözleri parlayan ışıklara ve etrafımızdaki renkli kargaşaya dalıyor.

"Burası benim evim Slasher," diyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, bu hiç işe yaramayacak."

"Neden olmasın? Sonunda o boktan küçük kasabayı parçalamayı bitirdin mi?" diyor, deri ceketinden bir sigara çıkarıp başparmağıyla bir fiske vurarak yakıyor.

"Sanırım," diye cevap veriyorum, bir duman bulutu üfleyerek.

"Evet," diye alay ediyor, sesi sakın ama daha karanlık bir şeyle dolu. "Yarattığın saldırıdan nasıl geri döndüğünden emin değilim."

Duruyoruz, birbirimize

bakıyoruz. "Sana

borçluyum."

Başımı bir kez umursamazca sallıyor ve başka tarafa bakıyor. "Hayır. Git lanet hayatını yaşı. Seni esir alanları öldürdün. Kimseye bağlı değilsin ve bana bir bok borçlu değilsin."

Sigarasından bir nefes daha çekerken onu inceliyorum. Soğukkanlı ve sakın görünüyor ama gözlerinin altında gizlenen bir şey var. Tam olarak çıkaramıyorum.

"Bunu neden yaptın..." Sarmal gözleri benimkilere kayınca sözümü kesiyorum.

"Bana burada Cehennem derler," diyor ve o devam etmeden önce başımı sallıyorum. "İlk başta merak. Ölebilirdin, Ty," diye devam ediyor, uzatarak

sigarası. "O orospu çocuklarına karşı çıkarken yanında kimse yoktu. Ayrıca, seni öfkelenirken izlemek eğlenceliydi. Benim toplumuma dokunmuyordun, ama lanet olsun... sen dağınık, rahatsız edilmeyen bir amcısın. Çağırarak zorunda kaldığım temizlikçi sayısı..."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum, uzaktan Raven'a bakıyorum.

"Yıllardır seni izliyordum," diye devam ediyor, sesi şimdi daha ciddi. "Aileni öldürdüğünü duydum. O akıl hastanesinden çıkarken öğrendim. Biliyordum... Beladan uzak durmayacağını biliyordum. Damarlarında cinayet dolaşıyor ve sen de hepimiz gibi deli bir amcısın. Bazı şerefsizler katledilmeyi hak ediyor."

Yüzünü inceleyerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım bu, yıllar önce bahsettiğin o topluma boyun eğdiğin anlamına geliyor?"

Yan dönmeden önce homurdanıyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz, "Evet..."

"Baltalı bir psikopata ihtiyacınız olursa beni arayın. Karanlık bizi örtüyor, Cehennem ve ondan kaçış yok. Damarlarımıza enjekte edilmiş durumda."

Başımı çevirip bir süre beni inceledikten sonra karşılıklı anlayış içinde küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. Omzuna dokunuyorum ve ben geri adım atmadan önce ona bakıyor. Gözleri son bir kez benimkilere takılıyor ve kaosu içinde kayboluşumu izliyor.

...

Karnavalın içinden geçerken, kahkaha sesleri ve kaotik sesler etrafımızı sararken Raven'a yetişiyorum, kolumu rahatça omzuna atıyorum. Dudaklarından bir öpücük çalıyorum, sert ve kalıcı. Penny önden koşuyor, çılgınlığı geceyi aydınlatıyor, bir zamanlar taşıdığı ağırlıktan kurtulmuş. Onunla bir süre geçirdikten sonra nihayet beni hatırladı ve bu her şeyi bütün hissettirdi. Ben bütün hissediyorum.

Raven yanımdayken, her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyorum. Karanlık, lanet olası kaos, hatalar - o beni kabul ediyor, yarasa gibi delirmiş ve her şey. Bunun için onu seviyorum. Şimdi birlikte ilerliyoruz, her seferinde bir adım, sadece intikam ya da hayatta kalmak için değil, mahrum bırakıldığımız hayatı inşa etmek için. İşleri yoluna koymak ve aynı zamanda hep istediğimiz hayatı yaşamak için.

Raven bana, işler ne kadar karanlık olursa olsun, her zaman size ışığı hissettirebilecek bir şey olduğunu gösterdi. Bazen, insanların içinde

Seviyorsun ve bazen sahip olduğunu bilmediğin bir güce sahip oluyorsun. Onun ve Penny'nin sayesinde nihayet olmam gereken yerdeyim; bundan sonra olacaklara hazırım. Yeni bir sayfa ve hayatım boyunca ilk kez, evim dediğim bu katliamda bile nihayet *huzur* hissediyorum.

TIL DEF'IN SONU

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

